

BİRİZBİRİ
İZBİRİZBİRİ
İZBİRİZBİRİ
İZBİRİZBİRİ

ŞEHİT MÜNİR ALKAN FEN LİSESİ
ÖĞRENCİLERİ

2022-2023

İÇİNDEKİLER

YAZARIN ADI	SINIF	ESERİN ADI
Zeynep Naz GÖÇMEN	11/E	İNSAN OLMAK
İsmail Kerem KARADEMİR	11/D	YERİN ALTINDAYIM
Nehir GÖRGÜÇ	11/C	YAĞMUR DAMLALARI
Alp Kaan ERKALKAN	11/D	SOĞUK
Arda Alp SOYSAL	11/A	SİMİT
Nisa AMAÇ	11/C	SON MÜKEMMEL
Mina DEMİRBAŞ	11/E	PİŞMANLIK
Melih DUMAN	11/B	MATKAP
Melek İmge DOĞAN	11/B	KALP
Defne AYTEMİZ	11/D	KARŞIDAKİ EV
Elif Ezgi ACAR	11/E	SÜS HAVUZU
Helin Ada GÜLMEZ	11/A	YALNIZ KALABALIK
Eser SARIKAYA	11/B	SON MAAŞ
Eren OLCAY	11/A	AİLE ALBÜMÜ
Elif Esila GENÇER	11/E	GÜNLERDEN SALI
Metehan ŞENDUR	11/B	PROGRAM
Aybars BAYSAL	11/B	SONSUZ BOYUTLAR
Zeynep Bengi BAYIRALAN	11/D	ASANSÖRDEKİLER
Aylin YENİGÜN	11/E	BERENİN SERÜVENİ
Dilruba ÖZDEMİR	11/B	AYİNE
Zehra ERİŞ	11/F	RÖPORTAJ
Elif UĞUR	11/F	SUNUM
Hilal ERDEM	11/F	KALABALIKTAKİ YALNIZ
Tayanç Haktan KIDAN	11/F	DÖNGÜ
Elif Ceren ÇOŞKUN	11/F	İKİLEM
Elif Naz TURGUT	11/F	KAŞIK
Belçim ATEŞ	11/F	GÖKYÜZÜ
İrem GÖRECİ	11/F	İLKBAHAR
Zeynep Azra KESKİN	10/A	DERİ KAPAKLI AJANDALAR
Asude DOĞAN	10/A	SADECE HİKÂYE
Bilge COŞKUN	10/B	BİR KÜÇÜK ÇÜRÜMÜŞ İNSANCIK
Ece Buse SEÇAL	10/B	MARTİNİN HATASI
M. Ayşe KAMIŞ	10/C	ARKADAKİ ŞİİR
Derin Lal YANIK	10/C	YANSIMA
Duru YILMAZ	10/C	İSTİKLÂL CADDESİ
G. Canan TOPHASANOĞLU	10/C	DOKUZ TAŞ
Duru Alya KOÇAK	10/C	ST. PETERSBURG UÇAĞI
İdris Efe GÜMÜŞBUĞA	10/C	KURTULUŞ GÖREVİ
Başak İdil GÜDER	10/C	SON BİR ŞANS
Arda NARİN	10/C	SON UMUT
Nisa Betül ALKAN	10/D	SUZAN'IM
Eliz SEÇİLMİŞ	10/D	BU SONSUZ ACI
Baran TAMUR	10/D	YAZICI KURULUM DESTANI
Ayşe Berra BULUT	10/E	VAPUR MUHABBETLERİ
Zeliha Rana KENAR	10/E	METAL CANAVAR
Kardelen Eylül ÖZTÜRK	10/E	SOLMAYAN ÇİÇEK
Ali Ferit DEĞERLİ	10/E	ÖLÜMDEN BİR SAAT UZAK
Neval YILDIRIM	9/A	İSTASYON
Azra Bilge BAHADIRLI	9/A	GÜVEN
Meryem SARAÇOĞLU	9/A	KANLI PAPTAYALAR
Fatma Hanzade AYDAR	9/A	GARİP VE GİZEMLİ
Eylül YILMAZ	9/B	BALO GECESİ

Zeren TURAN	9/B	YABANCI MİSAFİR
Zeynep R. YİĞİT	9/B	DÖNÜŞ
Taylan GÖKÇE	9/B	BİR YARIŞ ATININ HİKÂYESİ
Zeynep BÜTÜN	9/C	MERCİMEK ÇORBASI
Ceren ERDOĞAN	9/C	SÜTLÜ KÖPÜKLÜ KAHVE
Eren Berat DUMLU	9/C	KAMP MACERASI
Edip Nail YALÇINDAĞ	9/D	1=2
Miray EMEKLİOĞLU	9/E	ÇİFTLİK
Emine Gizem KENAR	9/E	METRO
Hatice Azra BUĞDAY	9/E	HASTANE
Özün ÖZGÜL	9/E	YETENEK

İNSAN OLMAK

Hep aynı teranenin içinde nefes bile almadan, gökyüzüne bir bakış dahi atmadan, yeşile dair kaldırım kenarından çıkan yabancı otlar hariç tek bir iz görmeden, ciğerine temiz bir nefes çekmeden akıp gidiyordu günler. Yüksek binalar, insanı insana hatta kendine yabancılaştıran kafeler, sizin faydanız içinmiş gibi gözükten –gösterilmeye çalışılan- fakat daha fazla para elde etmek hariç hiçbir gayesi olmayan robot işletme mekânları... Böyle bir dünyanın içinde sıkışıp kalmıştı işte. İçinden çıkması gerektiğini bildiği fakat asla kıramadığı, çatlak dahi açamadığı cam bir fanusun içindeydi. Doğduğundan beri hiçbir şey görmemişti bunlardan başka.

O gün aslında her zamanki gibi bir gündü. Sabah güneş doğmadan – gerçi artık güneşe baktığı veya gün ışığı aldığı da yoktu- kalkmıştı, o kasvetli havada tıklım tıklım bir hava taşıma taşıtının içinde tıpkı yanındakiler gibi işyerine varmıştı. Yapay ışıklar ve bol kafeinli içecekler eşliğinde monitörünün başına geçmiş ve günlük görevlerini beş dakikalık tost molası hariç yerinden hiç kalkmadan yerine getirmişti. Şimdi de bir robot işletme mekânı olan Manias'ta oturuyordu. Robot işletme mekânları işten çıkan hemen hemen herkesin uğradığı yerlendendi. Daha doğrusu önünüzde iki seçenek vardı: Birincisi robot işletme mekânlarında oturup robotların hazırladığı ve servis ettiği yemekleri yemek, ikincisi ise eve gidip aç karnına uyumak. Çünkü meyve sebze dolayısıyla da yemek hazırlamak diye bir şey yoktu. Bu kelimeleri geçen yıl vefat eden büyükbabasından duymuştu. Yerde bir şeyler yetiştğini öğrenince birkaç gece bunun nasıl bir şey olmuş olabileceğini düşünmüştü. Sonra elindeki kapsül yiyeceklerin, yapay ekmekle üretilen tostların gerçekliğiyle bunu unutmuş gitmişti. Şimdi yine bu kapsüllerden birine bakıyordu. Ağzına attı. Çıkışta duran turnikeden sanal para kartını geçirdi ve oradan ayrıldı. Eve geldi. Birden çok sessiz, çok kimsesiz hissetti kendini. Şu yataktan ve gardroptan başka hiçbir şeyi yoktu. Annesi ve babası her ailede olduğu gibi o işe çağırılıp çalışmaya başladığı andan beri onunla hiçbir iletişim kurmuyordu. Acaba ne kadar zaman geçmişti onları görmeyeli? Şu an yirmi sekiz yaşındaydı, işe on yedi yaşında çağırılmıştı; tam tamına on bir yıl. On bir yıldan beri kimseyle duygusal bir bağ kurmamış, resmiyetin dışında tek kelime etmemişti. Bu herkes için böyleydi: Duygular yoktu. Yalnızca iş yapar ve eve giderlerdi. İşe gitmemenin hükmü ise sınır dışı edilmektir. Bu düşünceleri savuşturdu ve yatağına uzandı. Uzun zamandır kendi kendine uykuya dalamıyordu. Bir uyku hapi attı ağzına. Tam o anda bir ağlama sesi duydu. Ne kadar da kulak tırmalayıcı bir sestir o öyle. Pencereyi açtı, aşağı baktı. Bir çocuk annesine bir oyuncak vitrinini gösteriyordu. Annesi yüzünde hiçbir ifade olmaksızın çocuğu elinden tutup sürüklemeye çalışıyordu. Bir çocuk görmek niyeyse onun içini tuhaf yapmıştı. Askılığa koştu, sanal para kartını aldı ve aşağıya indi. Tüm bunları hiç düşünmeksizin yapmıştı. Çocuğa doğru koştu. Soluk soluğa kalmış bir şekilde kadına baktı:

-Eğer sizin için bir sakıncası yoksa istediği şeyi ben alabilirim, dedi. Kadın çocuğun elini bıraktı. Bu sefer çocuğa yönelerek:

-Hangisi, diye sordu. Çocuk eliyle bir pelüş oyuncuğı gösterdi. Çok eskilerden kalma gibi duruyordu. Tıpkı büyükbabasının çocukluk fotoğraflarındakilere benziyordu. Görevli robotun üzerindeki kameraya oyuncuğı gösterdi, ödemeyi yaptı. Çocuk oyuncuğı elinden aldı. Oyuncuğına sarıldı. Daha sonra da dönüp ona gülümsedi. Gülümsemek... İçinde bir şeyler kıpırdandı. Kendini tuhaf bir biçimde mutlu hissediyordu. Birkaç saniye orada dikildikten sonra kendine geldi, eve yöneldi. Yavaş yavaş merdivenleri çıktı. İlaç etkisini göstermeye başlamıştı, esniyordu. Yatağına uzandı. Uyuyamıyordu. Aklına büyük bir soru takılmıştı: Gülümsemeyi bile unuttuğu bu dünyada ne yapıyordu? Bir insan bunu için mi doğuyordu? Çalışmak, hiçbir güzellik görmemek ve hatta temiz bir nefes dahi alamamak için mi yaşıyordu? Yoksa içinde bulması daha doğrusu hissetmesi gereken farklı şeyler mi vardı? En önemlisi ve tüm bu soruların yanıtı tek bir soruda gizliydi: İnsan olmak neydi? Tüm bu düşüncelerin arasında kayboldu. Sonunda uykuya yenik düştü.

Alarm çalıyordu. Kapattı. Sabah alarmdan çok daha önce kalkmıştı. Önemli bir karar almıştı: Gidecekti. Elindeki para durduğu sürece hiçbir işe yaramıyordu. Ona dayatılan bu işi de istemiyordu. Artık insan olmanın ne demek olduğunu bilmek istiyordu, bir şeyler yaşamak ve hissetmek istiyordu. Planı hazır ve oldukça basitti. İşe gitmeyecekti böylece her işe gitmeye yapıldığı gibi o da sınır dışı edilecekti. Sonra özgürdü. Özgürlük kelimesini düşündükçe bile içi heyecandan kıpır kıpır oluyordu. Saatler -bir yıl gibi olan saatler- geçti. Aniden bir gürültü koptu. Kapı kırılmıştı. İçeriye dalan maskeli insanlar onu kollarından tuttu ve ağzına bir şey soktu. Sonrasını o da hatırlamıyordu. Bomba sesleri arasında uyandı. Üzerinde yer yer siyah yer yer gri renklerden oluşan bir tulum vardı. Ne cebinde kartı ne de hazırlıkları sonucu cebine attığı kapsül sular yoktu. Sadece patlama sesleri duyuyordu. Etrafta toz bulutu dışında hiçbir şey yoktu. Gözünü gökyüzünün maviliği ve yeryüzünün yeşilliği arasında açacağını düşünürken şimdi ne olduğunu bile bilmediği bir yerdedi. Ağlamak istiyordu, ağlayamadı. Koştu, koştu. Nefes nefese kalınca durdu. Ancak kendine gelebilmişti. Etrafa bakındı ve bir sürü çadır gördü. Tulumuyla aynı renkte bu çadırlar. Bir şey duyuyordu, gittikçe

yaklaşan bir ses. Arkasından gelen seslere bakmak için kafasını çevirmişti ki bir grup insan onu yaka paça tuttular. Alnına silah dayadılar. Korkuyla ve damarlarından fıskırmak üzere olan adrenalinle adamları süzdü. Omuzlarında sadece askerlerde olan ve rütbeleri simgeleyen apoletler vardı. Galiba artık nerede daha doğrusu neyin içinde olduğunu biliyordu: Savaş. İnsanlık kırıntılarının bile çoğu zaman olmadığı bir yerdeydi. İri yarı olan bir tanesi iyice dibine girdi:

-Sorduğum sorulara doğru cevap ver yoksa ölürsün. Neredensin?

-Zoynoşya Ülkesi, Manias şehrindenim.

-Burada ne işin var? Nasıl geldin?

-İşe gitmedim, ülkeden çıkmak için. Eve baskın düzenlendi. Gözlerimi açtığımda buradaydım.

-İşe gitmemenin suç olduğunu bilmiyor muydun?

-Biliyordum fakat farklı bir yerler görmek, gezmek istedim, çözüm olarak işe gitmemek böylece sınır dışı edilmek geldi fakat buraya getirileceğimi bilmiyordum, diye yanıtladı.

Askerlerden kafasına silah dayamış olan hariç diğerleri arkalarını dönüp fısıldaşmaya başladılar. Hakkında bir karara varmak istiyor gibiydiler. Birkaç dakikanın ardından döndüler. Yine aynı asker konuştu:

-Burası savaş alanı. İçeridekiler bilmez, sen de şimdi öğreniyorsun. Sana verebileceğimiz hiçbir mühimmat yok. Yakın zamanda ya besinsizlikten ya da muhtemeldir ki savaşın oluşturduğu kıyametten ölürsün. Buradan sonra teksin ve serbestsin.

Askerler yola aynı ritimli koşuyla devam etti. Evet, özgürdü. Belki önündeki bir günlüğüne hatta belki de bir dakikalığına dahi olsa özgürdü. Ne hissedeceğini ne düşüneceğini bilmiyordu. O kıyameti değil insanlığı merak etmişti. Omuzlarına zorla yüklenilen ölü toprağından sıyrılmak için çıkmıştı bu yola. Şimdi ise ölümün kucağında idi. O insan olmayı merak ediyordu. Savaş gibi insanlığın esamesinin okunmadığı bir ortamı değil. Umutsuzdu. Geri dönemeydi ama önünde bir yol da yoktu.

İki gün olmuştu. Aç ve neredeyse hiç su içmeden geçen iki gün. Bugün son günü gibi hissediyordu. Bu yolculuğun sonu, yaşanmadan bitmiş bir hayatın sonu... Artık yürümeye hali kalmamıştı. Yere çöktü. Birden bir patlama sesi duydu. Ardından da ağlama sesi. O günkü gibi bir ağlama sesi, tıpkı o çocuğunki gibi. Onu bu hikâyeye başlatmış olan gülümsemenin sahibi olan o çocuğunki gibi. Etrafına bakındı. Toz bulutu geçmeye başlayınca birkaç metre ötesinde yere kapanmış ağlayan çocuğu gördü. Bu o çocuk değildi. Yırtık elbisesi, minicik elleri, yaşlı gözleriyle korkudan yere kapanmış olan bir kız çocuğuydu. Yanına gitti. Bu sırada birkaç patlama sesi daha duydu. Gittikçe yaklaşan seslerdi bunlar. Çocuğa doğru koştu. Ona sarıldı. Göğsüne başını koydu ve kulaklarını seslerden korkmaması için kapattı. Kim bilir nasıl gelmişti buraya? Gerçi bunun bir önemi yoktu artık.

Gözünden yaşlar süzölmeye başladı. Anlamıştı. Hiç ummadığı bir yerde de olsa anlamıştı. İnsan olmak buydu işte: Başkasının acısını duyabilmek. Kendi canın acırken, kendinden geçmişken bile bir canlı görünce onun varlığını, duygularını hissetmek. İnsan olmak buydu. Kendi acını duyarken canlıydın, başkasınınkini duyarken ise insan. İlk ve son kez gülümsedi.

Zeynep Naz GÖÇMEN 11-E

YERİN ALTINDAYIM

Ölüyorum. Her yer karanlık, kimse yok. Etraftan gelen bir ses yok, beni duyan olmadığı gibi. Gerçi alıştım ben, beni duysalar böyle mi olurdu? Çocuklarımın yanında olmam gerekmez mi? Fakat yerin altındayım.

Beni kimse dinlemedi bu yaşıma kadar, kimin ne çıkarı varsa onun için kullanıldım ben. Gözümü kapattılar, bakma korkarsın dediler. Kulağımı kapadılar, dinleme, anlamazsın dediler. Okuma, gerçekleri fark edersin dediler. Konuşma, soğuktur dediler.

İnsanların gözünü boyadılar bunca zaman, şeker verip beş mislini geri aldılar. Öncekileri kötilediler, daha kötü oldular.

Gülüşümü elimden aldılar benim, çocuklarıma ayıracağım zamanında karın doyurmak için çalıştım ben. Şimdi bunları söylerken fark ediyorum. Ben kendimi bildim bileli yerin altındayım.

“ Aşağıda ölüm var, yukarıda açlık. Aşağıda ölüm olasılık, yukarıda açlık kesin.”

(Bu hikâye kırk bir Bartın madencisine ithaf olunmuştur.)

İsmail Kerem KARADEMİR/ 11-D

YAĞMUR DAMLALARI

Apartmandan aceleyle çıktım. Yürümeye başladım. Kendime gelmem gerekiyordu. Arkamdan bir kadın sesi duydum:

"Nereye gidiyorsun kızım sabah sabah?" dedi.

Umursamak istemiyordum fakat cevap vermem gerekiyordu.

"Kendime" dedim.

Tahmin ettiğim gibi kadın şaşkın şaşkın bana bakıyordu. Acı bir şekilde gülümsedim. Önüme dönüp yoluma devam ettim. Üzerimdeki yorgunluğu atmam gerekiyordu. Sahile doğru yaklaştım. Martı seslerini dinledim bir süre. Rüzgârın huzurlu hışırtısına kulak verdim. Bankta bir saat kadar oturdum. Koyu mavi denizin sabah kokusu geldi burnuma. Daha yeni doğan güneşe imrenerek baktım. Onun gibi parlamayı çok istedim. Kendi kendime güldüm ve yoluma devam ettim. Az ilerde bir ağaç gördüm. Her zaman bir ağaca tırmanmak istemişimdir. Ağacın dalları bir anda basamak oldu sanki, ayakkabılarıma rağmen hızlıca tırmanmayı başardım. İçimi çocuksu bir mutluluk kapladı. Az ötemdeki dalda bir kedi uyuyordu. Kar beyazı tüyleriyle bir melek gibiydi. Uzanıp kucağıma aldım kediyi. Yavaşça aşağı indim. Sevmeye başladım usulca. Kedi uykusundan yavaşça ayrıldı ve gözlerini gözlerime dikti. Kahverengi gözlerindeki masumluluğu görünce aklıma kardeşim geldi. Kediyi sevmeye devam ettim. Hala gözleri gözlerimdeydi. Nedense bu an bana iyi geldi. Biraz sonra yüzümdeki ıslaklığı fark ettim. Elimi yüzüme sürdüğümde ağladığımı anladım. Kendimi tuta tuta ağladığımı fark edemeyecek duruma gelmişim. Ufaklığı yere koydum ve yoluma devam ettim. Ruhum sanki bir toz perdesiydi ve döktüğüm her gözyaşı ruhumu temizliyordu. Tepeye doğru ilerlemeye devam ettim. Gözyaşlarım hala durmuyor, beni terk etmeye devam ediyorlardı. Tepenin yeşil kısmına varınca kendimi çimenlerin üstüne attım. Çimenlerin kokusuyla doldu burnum. Ardından derin bir nefes verdim. Kafamdaki gereksiz düşüncelerden kurtulmaya başladım. Gökyüzü açık mavi, bulutlar paldır küldür birbirine girmiş, büyük bir kavgadan çıkmış gibi duruyorlardı. Az ilerde iki çocuk uçurtma uçuruyor, kuşlar da onlardan esinlenerek havada süzülüyordu. Havanın soğukluğu içimi titretti. Kapattım gözlerimi, kız kardeşimi gördüm.

Gözlerimi açtım, yutkundum ve yine kapattım. Ağaçtaki kediyi gördüm bu sefer, ardından ailemi: sonra görüntü kararı, bekledim. Bir anda gök gürlledi. Yine de gözlerimi açamadım. Çünkü hayallerimde yaşamak daha iyi, daha mutluym hayallerimde.

Dayanamadım, açtım gözlerimi. Havadaki uçurtma bir ağaca takıldı, biraz da yırtıldı. Çocuklar ağlamaya başladılar. Yüzümdeki ıslaklık arttı. Gözyaşı sandım yine. Yukarı baktım, az önceki havadan eser yok. Bulutlar kararmış, yağmur başlamış. Başımı yine o tarafa çevirdim. İki çocuk hala orada o uçurtma için ağlıyorlardı. Niye başlarında kimse yoktu? Yardım etmek istedim ama vücudumu bir acı kapladı. Gözlerimi kapatmama rağmen yine o görüntüleri görmeye başladım. Hızlı hızlı kaydı tüm fotoğraflar, bir yerde durdular. Yine boşalmaya başladı tüm gözyaşlarım. Kardeşimin altı yaşındaki hali, bembeyaz dantelli, ince askılı güzel bir elbiseyle. Kahverengi gözlerinde o masumluk vardı. Büyük bir içtenlikle gülümsüyor, "Merak etme!" der gibi bakıyordu. Bu onu son görüşümdü. Tüm o yağmur damlaları kalbime saplanıyordu sanki. Yağmur damlaları durmadı, vücuduma saplanmaya devam ettiler. Onlar hızlandıkça ben daha çok ağlıyordum. Acım giderek arttı. Tüm görüntüler kayboldu. Sadece ben ve yüreğimdeki acı kaldı.

Gözlerimi açtım. Karsımda kocaman gökkuşağı, sabahki kuşlar yine cıvıl cıvıl ötüyüyordu. Ağaca baktım. Ne uçurtma ne de çocuklar, hepsi gitmiş. Kendime baktım, ağlamaktan şişmiş gözlerim.

Ruhuma baktım öylesine. Bir boşluktan farksız, ruhumda da bir şey görünmüyor. Sonra kucağıma baktım ve o beyaz kedi. İnanamadım. Sabah ağaçtan indirdiğim kedi kucağımda uyuyakalmış. İçimi bir mutluluk kapladı. Kediyi kucağımdan yere bıraktım. Kalktım ayağa ve son bir kez nefes aldım o tepede. Bir daha asla toz tutmuş ruhumla buraya gelmeyeceğime dair söz verdim tüm o yağmur damlalarına...

Nehir GÖRGÜÇ/ 11-C

SOĞUK

Güneş doğmuştu, yanı başımdaki pencereden perdelerin arasından odaya sızan ışık almıştı gözlerimi. Derin bir nefes çektim ve havayı burnumda hissettim, odam fazla soğuktu. Üstümdeki kalın yün yorganı kaldırdım ve ardından yatağımdan doğruldum. Pencereyi kapayan perdeyi iki elimle araladım. Penceredeki buğuyu elimle sildim. Dikkatlice dışarıyı seyretmeye başladım. Dışarı inanamaz görünüyordu. Hava rüzgârlıydı ve hafif kar yağıyordu. Dışarıda bankın yanı başında oturan yalnız bir adam gördüm. Ona hüzünlü bir şekilde bakmaya başladım. O sırada içeriden annem, “Kahvaltı hazır!” diye seslendi. Odamdan çıktım, banyoya doğru yürüdüm. Musluğu çevirdim, akan su sesi beni rahatlatmıştı. Yüzümü iyice yıkadım, yanımdaki havluya uzandım ve yüzümü güzelce kuruladım. Ardından koridora ilerledim, sıcak simidin kokusunu aldım ve yüzümde bir tebessüm belirdi. Hep beraber kahvaltı masasına oturduk ve kahvaltı yaptık.

Okul zamanı geldi çattı, çantamı topladım ve aşağıya indim. Üstümdeki kabanımın düğmelerini güzelce ilikledim ve atkımı alıp boynuma sardım. Dışarıya adımımı attığımda kaymamak için elimden geleni yaptım. Etraf hafif beyaza bürünmüştü ve şahane görünüyordu. Okul yolundaki çalıkların üzerinde ellerimi gezdirdim, ellerimde o soğuğu hissettim. Okula girdiğim zaman derin bir nefes aldım, soğuk havada yürümek yorucuydu. Üzerimdeki kabanı ve boynumdaki atkıyı çıkarıp sıramın yanındaki askıya astım. Okulun içi sıcaktı ve bu beni rahatlattı. Okuldaki derslerimi dikkatlice dinledim çünkü hayattaki tek ümidim okulumdu ve bir şeyleri başarmam için çok çalışmam gerekiyordu.

Okul bittiğinde kar dinmişti, eve dönüş yolunda yaklaşan sınavlar hakkında derin düşüncelere daldım. Ayrıca hava sabaha göre daha da soğumuştü. Yer yer kaldırımların üzerinde buz tabakaları vardı. Üzerimde sıkı giyseler olsa da yine de soğuğu hissediyordum. Rüzgârın etkisi çok sürmüyordu. Sabah kapalı olan dükkânlar şimdi açıktı, bölgedeki dükkânlar işlerini aksatmadan yapmaya devam ediyordu. Yolda yürürken yanımda birkaç kafe görmüştüm, gidip bir kafeye oturdum ve sıcak bir salep söyledim. Salebim gelince soğumadan yudumladım. Tekrar yürümeye başladığımda okuldan yeni çıkan küçük çocukları gördüm. Birbirleriyle kartopu oynuyorlardı, bana eski günlerdeki arkadaşlarımla olan anılarımı hatırlattı. Eve döndüğümde annem ile karşılaştım, bana sarıldı ve ardından bir şeyler atıştırıp sıcacık odama geçtim. Akşam olduğunda yatma vaktim gelmişti, yanı başımdaki masadan saatimi alıp sabah için alarm kurdum. Annem odaya geldi, başımı okşadı. “İyi geceler oğlum.” dedi. Annemin gözlerine baktım, ardından yün yorganımı boynuma kadar çektim ve gözlerimi yumdum.

Tam kapıdan çıkacakken seslendi annem: *Yüreğini ört, insanlar soğuk. Üşürsün!*

Alp Kaan ERKALKAN 11-D

SİMİT

Öğlen sıcağı herkesi etkisi altına almıştı. Kafalar karıştı ve insanlar gergindi. Sıcak havalarda hep böyle olurdu zaten. Kışın soğuktan rahatsız olan insanlar, yazın sıcağına da dert yanarlardı.

Asfaltın sıcak havada yaydığı koku rahatsız ediciydi. Küçük çocuk babasının elini tutuyordu. Hoplaya zıplaya yürüyor, hızlıca işlerini bitirip eve dönmek isteyen babası ise biçare onunla uğraşıyordu. Alışveriş yapacakları yerin önüne geldiklerinde zavallı adamcağız oğlunun elini bırakıp onun hizasına çömeldi.

“Babacığım, beni burada bekleyebilirsin değil mi? Çok az bir alışveriş yapacağım. Sıra çok uzun, sıkılacaksın. Bak hem orada ufak bir park var, oynamak istemez misin?”

Babası bunu sormuştu çünkü daha fazla zaman kaybetmek istemiyordu. Üstelik oğlunun istekleri üzerine paralarının yetmeyeceğini söylemekten utanç duyuyordu artık. Kendisini evladına karşı mahcup hissetmek, genç bir adam için en büyük acıydı.

Çocuk parka gitmek istemiyordu. Utanıyordu. Çocuklar yine ona bakacak, belki onunla alay edecek, belki de dışlayacaklardı. Yaşlıları acımasız oluyordu her zaman. Ancak babasını reddedemezdi. Onu seviyordu ve ne derse yapma konusunda kesin bir kararlılığı vardı. İstemeye istemeye başını salladı. Genç adam çocuğun başını okşadı.

“Hemen döneceğim. Yola çıkma, arkadaşlarınla kavga etme. Sana şeker alacağım, söz.”

Babası son sürat alışverişe koştu. İçi rahat değildi. Ufak çocuksa çekingen adımlarla parka yürüyordu. Kaydırdıktan kayıp gülüşen çocukları izledi birkaç saniye. Sonra da yürümeye başladı. Yürürken ayakkabısındaki yırtığı fark etti. Diğer çocuklara baktı ve yaptığından vazgeçti. Hızla oradan uzaklaştı ve parkın yanındaki banklardan birine oturdu. Diğer çocukların sesleri ona ulaşmaya devam ediyordu. Onlarla oynayabilmeyi dilemişti...

Küçük çocuk oturduğu bankta boynu bükük duruyor yırtık ayakkabısına bakmaya devam ediyordu. O sırada bir el hissetti başının üzerinde. Bu babası olmalıydı. Bakışlarını yukarı çevirdi. Bu kişi babası değildi. İrkildi ama hemencecik yatıştı. Adam ona iyi olup olmadığını sordu. Yaşlı bir adamdı. Tombul yanakları, kahverengi bir şapkası, gözlükleri ve gülümserken kısılan gözleri vardı. Babası yabancılarla konuşmamasıyla ilgili onu devamlı ikaz ederdi ama kendisini “iyiyim” demekten alıkoymadı. Adam gülümsedi ve elini poşetine attı. İki ekmek ve kendisi için aldığı bir simit vardı elinde.

Simiti çocuğa uzattı. Çocuk afalladı. Utandı. O dilenci değildi ki? Reddetmek istedi ama etmedi. Simiti aldı ve teşekkür etti. Yaşlı adam bir kez daha çocuğun başını okşadı ve yanından uzaklaştı. Yaşlı adam uzaklaşırken fark etti ki, onun da paltosunda büyük bir yırtık vardı...

Arda Alp SOYSAL 11-A

SON MÜKEMMEL

Bahar salonunda oturmuş kitap okuyordu. Eli, yanında bulunan sehpadaki fincanına gitti. Kahvesi şimdiye kadar soğumuştur. Kendinde kalkıp yeni bir fincan kahve alabilecek gücü bulamamıştı. Aslında bugün yataktan kalkacak gücü yoktu. Gazete almaya hemen sokağın altındaki büfeye gidecek gücü de kendisinde zor bulmuştu. Bu aralar hayatı yanı başında duran kahve gibiydi, bayat ve tatsız. Artık ne eskisi gibi insanların içine karışabiliyor ne de karışmak istiyordu. Toplumun ondan istediklerini karşılamadıkça toplumdaki yeri iyiden iyiye siliniyordu. Şimdi, bir sonbahar akşamı bunu soruyordu kendisine. Gerçekten toplumun ondan beklentisi neydi? Sorunun cevabı basitti: "Mükemmel olmak." Bundan yirmi, otuz yıl öncesine kadar mükemmel olmak onun için nefes almak gibi bir şeydi. Yaşayabilmek için mükemmel olmalıydı. Şimdiyse mükemmellik hakkındaki düşüncesi, mükemmelliğin bir palavra olduğuydu.

Peki, ne değişmişti hayatında? Neden böyle düşünmeye başlamıştı? Oturduğu yerden kalktı. Bu sorunun cevabını o eski berjerde pinekleyerek bulamazdı. Paltosunu üzerine geçirdi ve sokağa attı kendini. Eskiden hayatını insanların ondan beklentilerine göre yaşıyordu. Kendi düşüncelerinden ziyade insanların ne düşündüğüne önem veriyor, onların uygun gördüğü şekilde yaşamaya çalışıyordu. Ona zevk verecek, onu mutlu edecek şeyleri yapmayı bir kenara bırakmış; bunların neler olduğunu bile keşfedememişti. Zihninde bu sorgularla boğuşurken oturduğu evin birkaç sokak üstündeki parka geldiğini fark etti. Etrafta kimsecikler yoktu. Bir iki saat parktaki bankta oturdu ve sararmış yaprakların düşüşünü izledi. Birkaç saat sonra yerinden kalktı, eve doğru yürümeye, "Neden böyle düşünmeye başlamıştı?" sorusuna bir cevap aramaya başladı. Başlangıçta net cevaplar vermese de sorunun cevabını seziyor gibiydi. Her şeyden önce insanlara bakış açısı değişmişti. Artık hiçbirini birey olarak görmüyordu. Hepsi birer ağzı büzülemeyen torbaydı onun için. Gerekli, gereksiz her konu hakkında söylenecek bir sözü olan torbalar. Asıl onu eğlendiren, bu torbaların hepsinin birbirinin aynısı olduğuna inanmaktı. Daha kendi fikirleri olmayan, ortaya konulan fikirleri sorgulamadan benimseyen, sonrasında bu fikirleri kendileri gibi "düşünmeyen" insanların boğazından aşağı ittiren milyarlarca farklı renkte ve farklı desende torbalar.

Vakit geçtikçe, daha da olgunlaştıkça fark etmişti bu torbaların belirlediği "mükemmel"e ulaşamayacağını. "mükemmel" in aslında koca bir yalan olduğunu. Neden mi "mükemmel" koca bir yalan? Çünkü "mükemmel" i belirleyen, "mükemmel" i mükemmel yapan birkaç ahmak torbanın günden güne değişen düşünceleri idi. Etraftaki kusurlu torbaların sizi kendi düşüncelerine ve inançlarına uygun birer kalıba sokmasıydı. Eve geldiğini fark etti, kapıyı açtı, paltosunu çıkarıp çalışma masasının üzerine gelişigüzel bir şekilde bıraktı.

Zamanla bu kalıplara uyamayacağını, bu kalıplarla yaşayamayacağını fark etmişti. Fakat artık çok geçti. Bir kere artık genç değildi. Eskisi gibi dinç veya güçlü de değildi. Acı gerçeği fark etmişti. Artık o da parktaki yapraklar gibiydi. Zamanı dolmuştu, gitmesi gerekiyordu. Yüzü ile göğsünü bir ateş sardı, nefes alamıyordu. Odada volta atmaya başladı. Tüm hayatını var olmayan "mükemmel" e ulaşmaya çalışarak geçirmişti. Tüm hayatını bir hiç uğruna harcamış olmanın hayal kırıklığıyla öylece yere yığılıverdi.

Nisa AMAÇ 11/C

PİŞMANLIK

Pişmesini beklediğim Türk kahvesi taşmış dikkatimi dağıtmıştı. Hızlıca kahveyi ocaktan aldım, kirlenen ocağı temizleyip kahvemle çiçekli fincanıma doldurdum. Şimdi sıra uzun bir süredir zaman bulup okuyamadığım romanı okumaya gelmişti. Kahvemle birlikte mutfaktan çıktım, küçük evimin küçük kitaplığına doğru adımladım. Ayırdığım kalın romanı raftan alıp camın kenarındaki okuma köşeme oturdum. Burası evimin en sevdiğim köşesiydi. Bazen tekli koltuğumda oturup yemeğimi yanıma alır kalabalık caddeye bakan pencereden insanları izlerdim; bazen kitap okur bazen de müzik dinleyerek hayatım hakkında plan yapar, hayaller kurardım. Evimin bu köşesi bana huzur veriyor, ruhumu dinlendiriyordu. İngiltere'ye taşınalı yaklaşık bir yıl oluyordu. Uzun süredir yaşamamın hayalini kurduğum bu ülke bana kendimi iyi hissettiriyordu. Evimde ve bu ülkede mutluydum. Ayrıca buraya taşınmadan önce ayarladığım iyi gelirli ve fazla beni zorlamayan bir işim vardı. İşin aslı burada neredeyse mükemmele yakın bir hayatım vardı. Neredeyse...

Bunları düşünürken aklıma düşen ailemle kafamı üç ay önce elime ulaşan raftaki mektuba çevirdim. Kardeşimden gelen mektubu açacak ne gücüm olmuştu ne cesaretim. Buraya gelişim fazlasıyla olaylı olmuştu. Annemde, kardeşimde buraya gelmemi asla istememişlerdi. Bense babası olduğum on yedi yaşındaki kardeşimi ve beni canından çok seven, iki çocuğunu tek başına yetiştirmek zorunda kalan yaşlı, hasta anneciğimi sadece kendimi düşünüp bırakacak kadar bencildim. Yıllardır onlara bakıyor olmak beni yormuştu sanırım ama pişmandım. Hatamı anlamama, geceleri rüyamda ağlayan annemi ve kardeşimin güzel yüzlerini görüp kan ter içinde uyanmama rağmen ilk adımı ben değil kardeşim atmış, bana bir mektup yollamıştı. Yine de onların kırgınlığını, hüznünü kaldıramayacak olma ihtimaline karşı mektubu hala açmamıştım. Dediklerinde ya da diyeceklerinde haklı olmaları korkutuyordu beni. Ama bugün o gündü sanırım, artık yüzleşmem gereken gündü. Fazla bile beklemiştim.

Derin bir nefes alıp oturduğum yerden kalktım. Kitaplığımın üst rafında duran mektubu alıp tekrar oturdum yerime. Fazlasıyla gerginim. Avucumdaki terden hafif nemlenen kâğıdı ellerim titreye titreye açtım. Beyaz kâğıdın üzerinde mavi tükenmezle yazılmış kardeşimin güzel yazısı gözlerimi doldurmaya yetmişti. Birkaç saniyeliğine gözlerimi kapatıp mektubu okuyacak gücü bulmak için kendime zaman tanıdım. Aradan geçen kısacık süreden sonra kendimi hazır hissettiğimde gözlerimi açıp okumaya başladım.

Sevgili ablacım,

Mektuba başladım ama bu silip yeniden yazdığım kaçınıcı cümle bilmiyorum. Nereden başlasam, nasıl başlasam en ufak bir fikrim yok. Anlatacağım o kadar çok şey var ki kafamda düzenleyip kâğıda dökemiyorum ki bilirsün edebiyatım iyidir...

Abla sen gittikten sonra hiçbir şey aynı olmadı. Annem de ben de aylarca belki gelirsün ya da en azından bir haber yollarsın diye bekledik ama gelmedin. Sadece bize para yollamakla yetindin. Bize böyle olacağını söylememiştin. Her gün bizi arayacak, iki ayda bir de yanımıza gelecektin. Bize söz vermiştin ama tutmadın. Gerçekten hiç özlemedin mi bizi, merak etmedin mi?

Annem bir süre sonra senden ümidi kesti. Sen giderken geri döneceksün umuduyla bir damla gözyaşı dökmeyen annem kabullenmişlikle tüm gün odasına kapanıp ağladı. Aylarca gönderdiğin paraların hiçbirini harcamamış olan annem o paraların hepsini mahalledeki çocuklara ve hasta karşı komşumuza verdi. Daha sonra da evde yemek yapıp yaptıklarını öğrenci evlerine cüzi miktara satmaya başladı. Annem asla gönderdiğin paralara dokunmadı başlarda kızgın ve kırgındı sana. Yine de merak edersün diye söyleyeyim iki kişi olduğumuz içinde maddi sıkıntı çekmedik hiç. Bize para değil sen lazımdın çünkü. Ama sen farklı düşünüyordun sanırım.

Uzun bir süre böyle yaşadık. Yokluğunu da görmezden gelebiliyorduk artık. Yani ben öyle sanyordum ama öyle değilmiş. Annem yaklaşık iki ay önce yorgunluk, sinir ve stresten rahatsızlandı ve hastaneye kaldırıldı. Doktorlar annemin hastalığının ilerlediğini söyledi ve o zaman ağır bir tedaviye başlandı. Aslında sana o zaman mektup yazacaktım ama annem istemedi. Orada fazlasıyla mutlu olduğunu ve böyle bir haberle seni üzmememiz gerektiğini söyledi. Umarım gerçekten orada çok mutlusundur. Yaşadıklarımıza değiyordur abla.

Annem ise hastalığından yaklaşık bir ay sonra vefat etti. Son günlerinde sürekli senden bahseder oldu bana senden onun adına çok özür dilememi söyledi, kendisini affetmeni istedi ve seni çok sevdiğini söyledi...

Ama ben annemin ölümünden sonra seni affedemedim abla, benden ablamı ve annemi aldın.

Mutluluğuna gölge düşürmek istemedik ama sen kendinle beraber bizim de mutluluğumuz alıp götürdün. Bencilliğinle dağıttın üç kişilik minik ailemizi. Şimdi yapayalnızım... Gönderdiğin paraların bir kısmı duruyor; annem hastalığından sonra kimseye vermedi benim için saklamış ama sanırım bu paraya da ihtiyacım olmayacak. Ben her şeyimi kaybettiğimi hissediyorum, sana gel demek istemiyorum. Bu saatten sonra benim için çabalamanı da istemiyorum. Sana fazlasıyla kırgınım... Ama daha fazla dayanacak gücü de kendimde bulamıyorum üzgünüm. Sanırım bu da benim bencilliğim olacak. Umarım beni affedersin abla bende seni affetmiş olacağım. Hep çok mutlu olmanı diliyorum, seni her şeyden çok seviyorum.

Karya

...

-Ben geldim, diye seslendim.

-Mektubunu okuduktan sonra ilk uçağa atladım geldim ama biraz geç kalmış hissediyorum.

Acı bir gülümseme belirdi yüzümde. Kendimi asla affetmeyecektim.

Kimsesizler mezarlığında bulduğum annemin ve kardeşimin mezarlarını gördükten sonra asla affetmeyecektim kendimi...

Mina DEMİRBAŞ /11-E

MATKAP

Sabah sabah yine başlamışlar anlaşılın. İnsan bir sabaha da sakince başlamak istiyor. Yataktan kalkıp perdemini açtım. Tam da tahmin ettiğim gibi yine belediye, yine düzgün bir yolun yeniden yapılması. Sabah bir başladılar mı çalışmaya, akşama kadar çalışırlar ilk hafta. Hiç susmaz matkabın sesi. İkinci haftaya gelince ne olur kimse bilmez ama tük bile duyamazsınız yoldan. O yol, bir ay kazılmış halde öylece durur. Ne kadar şikâyet edilse bile kâr etmez. Kar, kış, yağmur, fırtına, kıyamet kopsa öyle kalır yol. Sonra bir bakmışsınız bir sabah yol yerine alalecele dökülmüş bir asfalt. Almışlar matkaplarını çekip gitmişler. Her yer delik deşik; değil araba, insan bile gitmez o yolda. Birkaç ay sonra yine aynı senaryo. Ne zaman pencereden baksam böyledir. Belediye yüzünden sakin geçirdiğim tek günüm bile yok. Şöyle keyifle yatakta beş dakika bile yatamıyorum. En azından bu sesler sayesinde alarm kurmama gerek kalmıyor. Sabah altıda tak, ayaktayım.

Yine her zamanki gibi matkap sesleriyle uyanıp gittim banyoya, hemen su attım yüzüme. Bir ferahlama gelir, suyun teninize değdiği an. İşte o an tarif edilmez, sanki yaz sıcağında çaya girmek gibidir. Çaya girmek demişken artık bir şehir dışına gideyim; şöyle çaydadır, denizdedir yüzeyim ferahlayım kalmadı. Çocukken arkadaşlarla her hafta sonu giderdik ne güzel. O zamanları da özlemiyor değilim şimdi. Belki çok güzel bir hayatımız yoktu ama sınır tanımazdık. Her gün ayrı bir olay. Mahallede bilmediğimiz yer, girmediğimiz delik yoktu. Akşam anne babamız azarlardı eve kir pas içinde geldik diye. Derdik keşke büyüsek de istediğimizi yapabilesek. Öyle dedik de ne oldu? Büyüdük her gün ayrı dert, ayrı çile. Bir gün patron, başka bir gün müşteriler. İşte bile huzur bulamıyorum. Eskiden derlerdi insan sevdiği işi yaparsa hep mutlu olur. Ben de serseriydim biraz, sanayide büyüdüm. Okumak istemedim, kim çekecekti öğleye kadar okulu. Girdim oto tamircide bir tanıdığın yanına, başladım çalışmaya. Çok da zevkliydi küçükken, daha hayat sınavına girmemiştik. Paranın değerini bilmezdik. Tek derdimiz işten sonra arkadaşlarla geçireceğimiz zamanımızdı. Şimdi karın tokluğuna çalışır olduk. Faturalar, kira, yiyecekler derken para bitiyor. Kendime azıcık kalıyor, onu da haralayamıyorum biriktiriyorum. Bir şey olur eder ortada kalırız sonra. Kimimiz kimsemiz de yok bizi yanına alacak.

Açtım buzdolabımı aldım bir parça ekmek, arasına peynir. İşe giderken yiyeceğiz artık. Geç kalırsam bir dünya azar yiyeceğim. Çıktım dışarı, havada ayaz var yine. İliklerime kadar işledi soğuk. Bir paltom var, yaz kış onu giyerim hep. Ne kadar zamandan beri giyiyorum hiç hatırlamıyorum bile. Yamalarla dolu palto, bir şey olsa hemen terziye. Artık düzgün terzi bile bulamıyorum, yavaş yavaş ölüyor terzilik. Belki ileride sanayiler de yavaş yavaş kapanacak. Acaba öyle olursa benim gibilere ne olur, kim bakar? Varmak üzereyim dükkâna. Çalıştığım dükkân da öyle büyük değil, hepi topu beş kişiyiz. Müşterimiz de bellidir. Öyle sanayiden geçen biri bizi görüp de uğramaz bilmiyorsa burayı. Bir de düzenli gelen, bütün dükkânca sevdiğimiz müşteriler vardır Cezmi abi gibi. Cezmi abi araba meraklısı biri ama eski modellere apayrı bir tutkusu var. Tabi bu yüzden de kendine bir 87 model Mercedes 260 E almış. Bize her ay en az bir kez işi düşer. Cezmi abi için özel olarak ayırdığımız yedek parçalar bile var. Çok da iyi insandır. Bir keresinde maaşları geç almıştık, Cezmi abiden bir miktar borç almam gerekti. Sağ olsun hiç zorlamadan verdi. Keşke dükkâna gelen herkes Cezmi abi gibi olsa.

Geçen öğlen bir bayan geldi. Arabasının sağ yan aynası kırılmış, çamurluğu da sürtmüş. Acelesi varmış gibi duruyordu. Arabadan çıktı, bizim çırağa bir şeyler söyledi ve hızlıca uzaklaştı. Çıracak geldi yanına: Abi, yeni gelen abla akşama kadar arabasını istiyormuş. Fiyatı neyse ödemiş, dedi. Bunu duyunca aceleyle dükkândan çıktım, kadına baktım. Ortalıktan kaybolmuştu. Dükkâna geri girerken Mehmet Usta geldi yanıma ve “Bu ne hal Cemil. Nefes nefese kalmışsın, az dinlen.” dedi. Ben de “Mehmet Usta, bir bayan gelmiş, arabasını akşama istiyormuş ama akşama imkânı yok hallolmaz bu iş. Daha elimizde arabanın yedek parçası yok, olsa da bitiremeyiz.” dedim. Mehmet Usta “Sakin ol Cemil. Dünyanın sonu değil ya akşama gelince durumu izah ederiz.” dedi. O an içim rahatladı. Keşke rahatlamaz olaydı. Akşam kadın geldi, baktı arabası aynı yerde duruyor, başladı bağırmağa. Yoldan geçen herkes bize bakmaya başladı. Kadını sakinleştirmeyi ne kadar denedikse de fayda etmedi. İşte böyle, hem arabalarla hem de insanlarla baş ediyoruz iş yerinde. Bütün bu çabanın sonunda günü anca çıkartıyoruz. İşteyken tek paydosumuz öğle yemeği için. Bir o zaman neşeleniyor insan. Yemek alırız sanayideki esnaf lokantasından. Adı esnaf lokantası ama sadece adı öyledir. Müşterisi hiç eksik olmaz. Günün her saati her yerden, her sınıftan müşteri gelir. Memuru da gelir müdürü de, oto tamircisi de gelir dökümcüsü de. Biz dükkânda yeriz, lokanta çok kalabalık olur diye. En rahatı da dükkânda yemektir zaten. Günün tek dinlendirici saatinde milletin derdini kim çekecek. Bize kendi derdimiz yeter. Varsın başkaları dinlesin onların derdini. Yemekler bitince bir dal sigara içeriz. Sohbet ederiz o sırada havadan sudan. Sonra yine başlar iş. Akşam paydosuna kadar dakikalar asır olur bizim için. O zamana kadar bir kerecik bile durup nefes almazız. Bütün günü tulum içinde araba yağı kaplı halde arabaların altında geçiririz.

Akşam oldu en sonunda. Tulumları çıkartırız paydos edince, geçeriz kırık aynamızın karşısına, üstümüz başımızı düzeltir, dükkândan çıkarız. Gece oldu mu artık saat normal rutininde akmaya başladı. Sonunda eve gidebilirim. Gittim eve, çıkardım üstümü, oturdum kanepeye, açtım televizyonda haberleri sanki neler göreceğimi bilmiyormuş gibi. Yine aynı tas aynı hamam, bu ülkede tek bir şey bile değişmiyor. Her gün birileri birilerini öldürüyor sanki yaşamak değersizmiş gibi, birileri yine hırsızlık yapıyor kolay para hevesinde. Âdemoğlu böyle işte ne kadar değiştirmeyi denesek de olmuyor, değiştiremiyoruz insanları. Düşündüm de aslında daha kendimi, hayatımı bile değiştiremiyorum. Yarın yine aynısı olacak, bir matkap gürültüsüyle uyanacağım. Yine paltomu alıp evden çıkacağım. Yine Cezmi abi gelecek. Yine akşam paydos edip eve geleceğim. Sonra yine bir matkap... Ben bunları düşünürken saat on bir olmuş bile. Yarın sabah susar mı matkap? Belki bir değişiklik olur yarın sabah, susar matkap.

Melih DUMAN 11/ B

KALP

İnleyen duvarlar... Ruhumu ürpertiyor. Her yer, her şey bembeyaz... Ölüyor muyum yoksa? Bu beyazlık fazla, çok fazla, insanı tiksindiren bir havaya sahip. Gürültü var zihnimde. Beynimin ortasından trenler geçiyor sanki. Başım zonkluyor. Hayal basamaklarını tırmanırken düşmek bu kadar acıtmamalıydı. Bir çılgılık var kalbimde. Kalbimin içinde gezinen ben, çılgılık atıyor. Beraber inşa ettiğimiz sarayın harabeleri çıplak ayaklarımı kanatıyor. Kalbim... Kanıyor...

Saatlerce siyahı seyrediyorum. Zihnim göz kapaklarımı açamayacak kadar yorgun ve bulanık. Neredeyim ben? Bir beyaz, bir siyah... Gerçi beyaz görmeyeli epey oldu, karanlıklara gömülmüşüm... Bir yüz... Parçalanmış... Hemşire bugün kan almış mıydı?.. Ne yemiştin ben geçen akşam... Sandviç mi... çorba mı... yeşil gözler... güzel... ne diyecektim ben o yeşil gözlerin sahibine... beyazlaşıyor etraf... uzun yolculuklarda da böyle mi olurdu bu... hayır canım ne alaka... gece çıkılırdı uzun yolculuklara... siyah... kumral saçlar görüyorum... Bir şey demem lazımdı yeşil gözlü, kumral saçlı adama... İsmi neydi onun... Jack? Hayır, o akrabalarından biriydi... Lisa? Hayır, o eski sınıf arkadaşımı...

Nefeslerim ve kalp atışlarım aniden hızlandı. Hatırlamıştım. Kim olduğunu, ne demem gerektiğini hatırlamıştım. Mutluluk gözyaşlarımın yanaklarımdan aşağı doğru süzüldüğünü hissettim. Uyuyorsam uyanmalı, ölüyorsam dirilmeliydim. Bir anda siyah ve beyaz kayboldu. Biri... Göremediğim bir el boğazımı sıkıyordu. Her tarafta kahverengi kapıların olduğu bu boş odada görünmez biri beni öldürüyordu. Son nefesimle ve can havliyle bağırdım: İMDAT!

Gözlerimi açınca etrafımda loş bir ışıkta bana bakan bir çift gözle burun buruna geldim. Hemşire gelmişti, artık ne yaptıysam onu epeyce endişelendirmeyi başarmıştım. Vücuduma bağlı cihazlardan anlamadığım bir şeyleri kontrol etti. Bana bir yudum su içirdi. Bense onu vahşi bakışlarla süzmeye devam ediyordum. Hemşire sakın ve nazik bir sesle sordu:

-Doktor Bey'i çağırmanı ister misiniz?

Suskunluğumdan ve vahşiliğimden bir şey kaybetmeden gözlerinin içine baktım ve düşündüm: "Hayır, bunlar benim aradığım gözler değil..." Bu düşüncemden habersiz olan hemşire tekrar konuşmaya başladı:

-Bakın Violet Hanım, size yardım etmeye çalışıyorum, doktorunuzu istemiyorsanız şikâyetinizi bana da anlatabilirsiniz.

Güven ve huzur verici o ses benim toparlanabilmeme biraz olsun yardım edebilmişti. Bakışlarım yumuşamış olmalı ki hemşire gülümsedi. Bir an kahverengi kapıların olduğu odadaki görünmez kişinin karşımdaki hemşire olabileceğini düşündüm. Temkinli ve kısık bir sesle sordum:

-Kahverengi kapılar nerede? Ben neredeyim? Siz kimsiniz?

Hemşire birkaç saniye yüzüme baktı. Kendi yüzündeki şaşkın ifadeyi bozup yerine nazik bir gülümseme yerleştirmeye çalışsa da başaramadı. Onun bu hali nedense bana zevk vermişti. Ufak bir sessizlikten sonra devam ettim:

-Siyah oda nerede? Neden beni sürekli oradan oraya sürüklüyorsunuz? Önce siyah oda, sonra beyaz oda, sonra kahverengi kapılı oda... Orada beni öldürmek isteyen görünmez el... Nefretinin sıcak nefesini boynumda hissediyorum. Her gece... Kahverengi odaya beni her götürüşünüzde... o... hep... beni... buluyor...

Gözlerimde yaşlar, yüzümde acınası bir ifade vardı. Derdimi anlatırken söyleyebildiğim minik cümlelerim de hıçkırıklarımla bölünmüştü. Gerçekten nefret ettiğim o kahverengi kapılı odayı hatırlamak bile bedenime müthiş bir korku vermişti. Hemşire hal ve tavırlarımdan oldukça korkmuş olacak ki doktoru çağırmak için odadan çıktı. Muhtemelen doktora bir kriz geçirdiğimi falan söyleyecekti. Ama onun bana inanması lazımdı. Başka türlü ne o kahverengi odadan kurtulabilirdim ne de beynimin içinde uğuldayan trenden.

Ben bunları düşünürken kapının eşiğinde bir gölge görüldü. Hemşirenin gölgesi olamazdı, ayak seslerinin tamamen uzaklaştığından emindim. Hem o olsa bile neden sessizce geri gelip beni gözetlemeye çalışsındı ki? Ruhum korkuyla ürperdi. Yoksa o görünmez el beni burada da mı bulmuştu? O sırada gölge çoktan içeri girmiş ve onu görebilmem için şehrin ışıklarının davetsizce içeri girdiği pencereye doğru yaklaşmıştı. Arkası bana dönüktü ama kim olduğunu anlamıştım. Kahverengi odadaki görünmez elin sahibi değildi o. Gözümün önüne gelen, kim olduğunu hatırlamaya çalıştığım ve sonunda hatırlayabildiğim kişinin ta kendisiydi! Korkum yerini heyecana bırakmıştı. Çünkü

onu gökte ararken yerde bulmuştum. Aklımdan uçup gitmişti bir anda ismi, kim olduğu ve ne söylemem gerektiği. Hafızam bana kötü bir oyun oynuyordu ama umurumda bile değildi. Gelmişti, hasta olduğumu duyunca merak etmişti, o da beni unutamamış, belki de hastaneye gelip beni görene kadar kalp atışları düzelmemişti. Soğuk bir sesle konuşması, beni bütün bu düşüncelerimden sıyırmış, acı gerçekle baş başa bırakmıştı. “Bana nasıl ihanet edersin?!?” diye espri gürlüyordu.

Az önce hemşire yanımdayken kolumu kıpırdatacak enerji bulamazken şimdi ayağa kalkmış pencereye doğru ona kafa tutmaya gidiyordum.

“Ben mi sana ihanet etmişim? Sen söyle bana kaç kez aldattın beni! Sana değer veriyorum lafiyla beni kandırıp kullandığımı ne çabuk unutmuşsun! Samantha, Rosaline, Emily... Bunlar benim bildiklerim, sen söyle ama... Söyle! Kaç kişiyle aldattın beni? Hı? Söylesene, konuşsana! Hayatımı nasıl mahvettiğini anlatsana!”

Daha bağırma devam edecekken aniden gelen bir öksürük krizi buna engel oldu. O sırada o da yanıma yaklaşmıştı. Kulağıma eğildi ve kötücül bir sesle fısıldadı.

“Sen kim, benle baş edebilmek kim? İçindeki bir parçanın bana ait olduğunu görmüyor musun? O parça seni aldattığımı bildiğin halde beni terk etmene engel oldu. O parça seni hasta ederken beni güçlendiriyor. O parça bana isyan eden sesini bir öksürükle kısmayı başardı. Şuracıkta öldürsem seni, kimsenin ruhu duymaz. Bir zamanlar bana dediklerini hatırla... Ya da ben hatırlatayım sana: “Sana kavuşamazsam kendimi ölüm meleşinin kollarına seve seve bırakırım. Sam, en azından orada birlikte olabiliriz değil mi?” Hatırla Vi, bana bunları sen söyledin, bana kavuşmadın çünkü ben öyle istedim, çünkü seni istemedim ve sen beni ikna edemedin. Buna rağmen canına kıymadın. Sözünü neden tutmuyorsun Vi? Öyle insanları sevmezsin sen. Yoksa sen de yalancılardan mı oldun?”

Hemşirenin beni sarmsıyla gözlerimi ona çevirdim. Ne ara gelmişti? Fark etmemiştim. Yanında mavi gözlü, kır saçlı doktoru da getirmişti. Gözlerimi onlardan ayırıp Samuel’in olması gereken yere çevirdim. Yoktu?!? Ne zaman gitmişti? Kapıya doğru gittiğini görmemişim. Bulduğum oda epeyce yüksek bir kattaydı. Pencerenin kaçması imkânsızdı. Nereye gitmişti? Kuş olup uçacak değildi ya? Her ne kadar bir tarafım ona kızsada da onun için endişelenmekten alıkoymadım kendimi. Hemşireye sordum:

-Nereye gitti?

-Kim nereye gitti, diye şaşkınca karşılık verdi bana.

-Samuel...

-Violet Hanım, buraya kimse gelmedi. Odanız yalnızca size verdiğimiz kartla açılıyor. Kapınızı çıkarken kapatmışım. Eğer ayağa kalkıp ziyaretçinizi içeri almadıysanız hiç kimsenin içeri girmesi imkânsız. Ayrıca beş dakika içinde geri döndüm. Lütfen sakın olmaya çalışın. Şimdi size bir iğne yapacağım ve bu sayede bir daha sanrı görme ihtimaliniz oldukça azalacak. Doktor Bey de kan değerlerinize bakıyor şimdi. Birazdan size gerekli açıklamayı yapacaktır.

Sesimi çıkarmadım ama doktorun kan değerlerime bakması garip gelmişti. Hemşirenin benden kan aldığını hatırlamıyordum. Samuel’in halüsinasyon olmadığına emindim, bu konuda hemşireyle tartışacak da değildim. Onu tekrar görmek istiyordum. Samuel’i. Oturup düzgünce konuşabilsek bütün sorunlarımızı halledebilirdik. Tam anılarımıza doğru zihinsel bir yolculuk yapmaya hazırlanırken doktor konuşmaya başlayarak bunu engelledi.

-Violet Hanım, hiç ayağa kalktınız mı son yarım saat içinde? Değerleriniz çok hızlı bir değişim göstermiş, aniden ayağa kalktıysanız bu tetiklemiş olabilir.

-Evet, Doktor Bey, ayağa kalkmak zorunda kaldım. Arkadaşım Samuel geldiğinde onunla pencerenin önünde biraz tartıştık. Bu sırada ben de sinirle ayağa kalkmış bulundum.

O sırada hemşire doktora döndü ve büyük bir heyecanla konuşmaya başladı.

-İmkânsız! Hastanın ayağa kalkması, bir de pencereye kadar yürümesi mümkün değil. Kolundaki serum değil ayağa kalkmasını, yatarken diğer tarafına dönmesini engelliyor. Serum hala kolunda, bakın! Eğer ayağa kalksaydı o serumun çıkması gerekirdi öyle değil mi?

Sakin olun Hemşire Hanım, hastamızı ürküteceksiniz, diye onu uyardı doktor. Sonra ikisi sessizce bir şeyler konuşarak çıktılar. Samuel'in halüsinasyon olmadığına emindim fakat doktor ve hemşirenin söyledikleri kafamı kurcalamıştı. Birincisi bana ne olmuştu? İkincisi neden hastanedeydim? Ve üçüncüsü eğer ayağa kalkmam mümkün değilse ve Samuel bir halüsinasyon ise benim şu an hastanede bulunmam da bir halüsinasyon olabilir miydi?

Dışarda yağmur yağıyordu. Samuel'i görmemin üzerinden iki gün geçmişti. Ailemin bile beni görmesinin yasak olduğunu dün öğrenmişim. Durumum o kadar ağır mıydı? Doktor bu durumu şöyle açıklamıştı: "Beyin hareketlerinde gördüğümüz sinirsel düzensizlik, aileni görmenle daha da artabilir. Olabildiğince bir şey düşünmemeye çalış." "

Dört beyaz duvar arasında hiçbir şey düşünmeden saatlerce oturmak... Elbette doktorun bu dediğini yapmıyordum. Samuel'i düşünüyordum. Onu ne kadar çok özlemiştim! İyileşince bile ona kavuşamayacağımı düşünüyordum. İlahlaşmıştı sanki. Kusursuzdu, mükemmeldi. Bense ona asla layık olamayacakmışım gibi hissediyordum. Ama neden böyle hissettiğimi bile bilmiyordum.

Bu sabah hemşire geldiğinde durumumun iyiye gittiğini söylemişti. Acaba bunu gerçekten demiş miydi yoksa bu da zihnimin bana oynadığı bir oyun muydu? Bunu düşünürken bir anda kapı açıldı, doktor ve hemen ardından hemşire içeriye girdi. O sırada son birkaç gündür kafamı kurcalayan bir soruyu sordum doktora.

-Doktor Bey, size bir şey sorabilir miyim?

-Sizi dinliyorum.

Bunu derken bir yandan da yatağımın yanında duran koltuğa oturdu, arkasına yaslandı. Uzunca bir şey soracağımı düşünmüş olmalıydı. Hâlbuki benim sorum oldukça kısaydı.

-Bana ne oldu? Ne oldu da ben bu hale geldim?

Sorduğum sorunun cevabından korktuğumu fark ettim o an. Titriyordum. Gerçekten de öğrenmek istiyordum diye düşündüm. Ama artık sormuştum bir kere.

-Violet Hanım, aslında hastaneye ilk geldiğinizde bize şikâyetinizi siz anlatmıştınız. Ama yaşadığınız olaylar sonucu oluşan hastalığınız size bunu da unutturmuş sanırım. Ayrıca bana bu soruyu geçen gece geçirdiğiniz nöbetten beri dördüncü kez soruyorsunuz.

Doktor sakince konuşmasına ara verdi ve iç rahatlatan bir şekilde gülümsedi. Sonra ise sözüne kaldığı yerden devam etti.

-Yıllar önce siz bu hastaneye geçmeyen yorgunluk, bacaklarınızda güçsüzlük ve nefes darlığı şikâyetleri ile gelmişsiniz. Hastanemizde size bakan hekim arkadaşım kalp yetmezliğinden şüphelenmişti. Ekokardiyografi, kan testleri, akciğer filmi vb. şeylere bakarak sizin üçüncü evre kalp yetmezliğiniz olduğundan emin olmuştu. Kalp kapakçıklarınızdan ameliyat oldunuz sonra fakat ameliyat sonrası iyileşme belirtisi göstermediniz. Eğer kalp nakli yapılmazsa en iyi ihtimalle dokuz ay yaşayabilecektiniz. Bunu öğrendikten sonra psikolojik problemlerinizi ortaya çıkmaya başladı. Haftalarca kimseyle tek kelime konuşmadınız. İçinize kapandınız. Ölümü reddettiniz ama yaşamayı da istemiyordunuz. Bu süreçte sizi terapistle yönlendirdik. Terapistle birlikte hayata daha olumlu bakmaya başladınız. Fakat sonra terapistimiz hastaneden ayrılmak zorunda kaldı. Bu durum sizi çok kötü etkiledi. Ayrıca size uygun bir kalp bulamıyorduk ve zaman daralıyordu. Hastalığınız daha da ilerledi ve dördüncü evreye geçti, kalbiniz aşırı büyüdüğü için alınması gerekiyordu. Diğer iç organlarınıza da zarar vermeye başlamıştı. Ama az önce de dediğim gibi elimizde kalp yoktu, size her an ölebilecekmışsiniz gibi bakıyordu yakınlarınız. Eh haksız da değillerdi. Eşinizin araba kazası geçirmesi ve beyin kanamasında ölmesi sizin en büyük şansınızdı.

Hemen doktorun sözünü keserek araya girdim. Şok olmuşum.

-Ama Doktor Bey bir yanlısınız olmalı, ben evli değilim. Ben daha on sekizime yeni girdim.

Bunları söylerken başımdaki tren uğuldamasını iyice arttırdı. Kalp atışlarım hızlanıyordu.

-Violet hanım siz kırk dokuz yaşındasınız.

Tren uğultusuna bir de şimdi şu iki cümle eklenmişti: Eşinizin ölümü sizin en büyük şansınızdı... Violet Hanım siz kırk dokuz yaşındasınız... Eşinizin ölümü sizin en büyük...

Bu iki cümle kafamda birbiri ardına dönüyordu. Doktorun bana seslenmesi ile biraz olsun kendimi toparlayabildim ve sordum:

-Ben kiminle evliyim?

Hafızamın ihaneti ağır geliyordu. Sesim çıkmıyordu. Boğazıma kocaman bir yumru inmişti sanki; sesimi kısıyor, nefes almamı zorlaştırıyordu. Gözlerim korku, şaşkınlık ve panikle fal taşı gibi açılmıştı. Bu halimi gören doktor telaşlanmış olmalı ki bu konuşmaya sonra devam etmemizin daha iyi olacağını söyledi. Hemşireye benim yanımdan ayrılmaması gerektiğini ve bir sakinleştirici vermesini söyledi, bir takım kâğıtları aldı ve çıkmaya yeltendi. O sırada titreyen sesimle tekrar sordum:

-Doktor Bey ben kiminle evliyim?

Doktor elindeki kâğıda baktı ve oradaki ismi okudu:

-Samuel Greengrass.

Bir anda etraf simsiyah oldu. Gözümün önünde Samuel belirdi. Flu bir görüntü halindeydi. Her ne kadar netleşmesi için zihnimi zorlasam da bir türlü netleşmedi. Hatta ben inatla bakmaya çalıştıkça yok olmaya başladı.

Güzel bir evin bahçesindeydim. Koşup oynayan iki çocuk hızla yanımdan geçtiler. Onları böyle hayat dolu görmek, beni de neşelendirmişti. Gülümseyerek etrafımı incelemeye devam ediyordum ki evin kapısı açıldı ve bir ses çocuklara bağırdı: “Koşmayın, düşeceksiniz çocuklar! Dikkat et Gwen, önünde bahçe hortumu var, ayağın takılmasın!”

Sesin sahibine döndüm ve kendimi gördüm. Gözlerime inanamayarak tekrar baktım. Kapıda durup çocukları uyaran genç benden başkası değildi. O sırada bahçe kapısı açıldı ve Samuel girdi. Ona sarılmak için koştum. O sırada aynı hareketi evin önündeki ben de yapıyordu. Samuel’e parmağımın ucu değdiği anda görüntü değişti. Ev kayboldu, her şey yok oldu. Bembeyaz bir odaya düştüm. Odanın tek bir kapısı vardı. O kapıdan geçtim ve kendimi hastanenin kantininde buldum. Doktoru gördüm, yanına koştum.

-Doktor Bey eşimin ölümünden sonra onun kalbini bana mı naklettiniz? Ben az önce odamda dediklerinizi doğru mu anladım? O mu gerçekti yoksa şu an vereceğiniz cevap mı gerçek? Ben nasıl odamdan buraya geldim? Yardım edin doktor!

-Violet Hanım sakin olun öncelikle. Evet dediğiniz gibi yaptık. Eşiniz size hayat verdi. Siz de onun size verdiği bu hayatı iyi değerlendirin. Onun ölümünden sonra kendinizi çok yalnız hissettiğinizi biliyorum. Ama unutmayın ki onun bir parçası her daim sizinle...

Etraf kararıyordu yine... Artık yer değiştirmek istemiyordum... Böyle yolculuklar beni çok yıpratıyordu. Şimdi kim bilir nereye gidecektim... Evet, yine siyah oda... Sonra beyaz oda... Beyaz odanın tek kapısından geçiyorum... Ve yine siyah oda, ama bu sefer içerde Samuel de var. Yalnız değilim. Gerçi hiçbir zaman yalnız değildim. Onun kalbi hep benimleydi... Bu sefer Samuel’in yok olmasını istemediğim için önce uzun uzun seyrettim kocamı. Sonra yavaş yavaş yanına yaklaştım. Dokunamadım, elini tutamadım...

-Seni unuttuğumda bile gözlerin asla gözümün önünden gitmedi. Her baktığım gözde seni bulma ümidi ile yaşadım. Beni ziyaret ettiğinde biz neden kavga ettik? İkimiz de birbirimizi bu kadar severken neden tartıştık?

Samuel gözlerimin içine baktı. Gözlerimden bakarak ruhumu gördüğünü düşündüm o an. “Bana nasıl ihanet edersin?” dedi yine.

-Bana sarılman gereken yerde hastalığına sarıldın. Beni ve doktoru dinlemen gerekirken hastalığını dinledin... Bana nasıl ihanet edersin?

Sakin ve yumuşak bir sesle konuşmasına rağmen sözleri içimi üşüttü. Dişlerim birbirine kenetlenmişti, ağlamamak için kendimi zor tutuyordum.

-Bir de seni aldattığımı söylüyorsun. Evet, ben kendimi ölümün kollarına bıraktım ama sen bu sayede hayata tutunabildin. Sen hayatta kalırken benim yokluğum senin hayatını mahvetti, seni çok üzdü. O sırada teslim olduğun, yenilgiyi kabul ettiğin hastalığın da benle beraber gitti. Sen kendi savaşını kazandın ama herkese savaşın kaybettirdiklerinin kazandırdıklarından daha büyük olduğunu söyledin. Hâlbuki ben kendi kaderimde olanı yaşamıştım

fakat seni de çok özlüyordum. Sana bana verdiğin sözü hatırlattım, çünkü kendi dünyanda daha fazla acı çektiğini hissettim.

“Sana kavuşamazsam kendimi ölüm meleğinin kollarına seve seve bırakırım Sam, en azından orada beraber olabiliriz değil mi?”

Kahverengi kapılı odada buldum yine kendimi. Hayır, olamazdı bu! Samuel’in adını haykırdım gelip beni kurtarabilmesi için. O el yine geldi. Görünmez el boğazımı sıkıyordu. Fakat bu sefer öncekilerden daha güçlüydü. Ciğerlerim yanıyordu. Nefes alamadığımı hissettim...

Hastanenin en üst katındaki odalardan birinde bir telaştır gidiyordu. Hastalardan biri kalp krizi geçirmişti ve ne yazık ki hayatını kaybetmişti. Doktorla hemşire hastayı kurtaramamanın üzüntüsü içindeyken asansöre bindiler. Konuşacak çok da bir şeyleri yoktu. Asansör zemin kata geldiğinde kapılar açıldı ve ikisi de asansörden indiler. Hemşire sessizliği bozdu:

-Doktor Bey, hastanın yakınları sizi bekliyorlar.

Melek İmge DOĞAN /11-B

KARŞIDAKİ EV

Batı Anadolu'nun küçük kasabalarından birindeki memuriyetimin kaçınıcı ayıydı hatırlamıyorum. Hâlâ sobayla ısıtılan o apartman dairelerinden birinin balkonunda kahvemi yudumlarken dikkatimi çekti ilk karşı komşum. Yaşlı bir adam, zayıf, hafiften kamburu çıkmış. Ağaçlarla dolu bahçenin içindeki üç gözlü kutu gibi evde ve galiba sadece bahçesinde cirit atan kedileriyle yaşıyordu.

Belki ben de yalnız yaşadığım, üstelik kedisiz yaşadığım için, her güne aynı şekilde başlayıp, her günü aynı şekilde bitirdiğim için izlemeye başladım o bahçenin içinde olup bitenleri. Pek de bir şey olup bittiği yoktu hani. Sabahın yedisinde çalan saat sesi, ısıtılan suya salınan bir poşet çayın yanında kahvaltı niyetine tüketilen iki dilim ekmek, bir dilim peynir, birkaç zeytinle başlayan gün; işte geçirilen sekiz saatin sonrasında akşam yemeği niyetine yenilen şeyler ve televizyon karşısında pineklemeden ibaretti çünkü. Evin ışıklarını söndürüp karşısına geçtiğim, sonra da karşısında sızdığım televizyonda da hep aynı felaket haberleri, kazalar, cinayetler, dünyanın bilmem neresindeki savaşlar, patlayan bombalar, açlık, yoksulluk, sefalet, dünyanın sonuna ilişkin felaket senaryoları, tartışma programlarında birbirine giren adamlar vardı zaten. Hayattı, böyleydi... Bir şey beklediğim yoktu tüm durağanlığıyla akan hayattan. Ben artık dışındaydım. Sevdiğim yoktu, sevdim zannettiklerimi çoktan uğurlamıştım, kimi beni bırakmıştı, kimini ben, kimi hayatı, kimini hayat...

Üstelik kasabanın küçük hastanesinde sözde hayata tutunmasına yardım ediyordum insanların. Tuhaftır, hastalarımın çoğu yaşlılıktan başka hastalığı olmayanlardı. Tüm günüm ve nöbetçi olduğum gecelerim ağrılarından sızılarından yakınan ihtiyarların dertlerini dinleyerek, yerine göre mide, baş sırt diz ağrıları, yerine göre tansiyon için reçete karalamakla geçiyordu. İnsan en sevdiğini... Neyse...

Kedili komşuma gelince, bir gün olsun gelmedi hastanedeki odama. Oysa ben ısrarla gelsin istiyordum. Çünkü her sabah bahçesindeki kedileri sevinçle besleyen, beslerken onlarla konuşup gülüşen, sonra çiçeklerine, kıyıya bucağa ektiği meyve sebzelerine büyük özenle eğilen, akşamları da hava güzelse evin önüne attığı masasının başında bir demlik çay eşliğinde durmadan okuyan bu adam bir biçimde hayatıma dâhil olmuştu. Ama pek de girişken olmayan ben, ara sıra sokakta rastlaşıp şöyle bir baş selamıyla kendime göre söyleştiğim bu adamla kelimelerle de, hatta belki masasının başında susarak da söyleşmeyi arzu ediyordum galiba. Çünkü kırışıklıklarla dolu çehresinde ışıldayan bir çift mavi çocuk gözü unuttuğum bir şeylere davet eder gibiydi...

Sonra bir gece nöbetteyken adli vaka dediler, tuhaftır benim de oturduğum köhne apartmanın önüne çektiler polis aracını. Sonrası hep kesik kesik...

İçini hep merak ettiğim karşı eve yönelttiler beni. Bütün camları açıktı, her odasından ışık yayılıyordu. Kapıdan içeri adım atar atmaz burnumu mendilimle tıkamam gerekti. Böylesini görmemiştım hiç. Büyük kentteki o büyük hastaneden, o gelecek vaat eden doktordan neden vazgeçtiğimi bir kez daha hatırlıyordum. Üç gün, diyordu yanı başımdaki ses. Eee, işte yalnız olunca böyle oluyor diyordu bir başkası. Üç gün sonra buluyorlar en erken... Koku tutunca etrafı... Hocam, göreceklerinize hazır olun, ben böyle bir şey görmedim, beden balon gibi... Her kafadan bir ses çıkıyordu... Sonra odaya girdim... Evet, böylesini ben de görmemiştım, görebileceğimi bildiğimden ve görmemek için kaçmıştım ücraya... Ama işte hep kaçtığına yakalanmaktı belki hayat.

Bu seneler önceydi. Aynı evin aynı bahçesinde bir mevsim sonra genç, güzel bir kadın elindeki tepsideki iki bardak çayla çıkacaktı evin kapısından. Bahçedeki masada oturan kocasına yönelecekti. Çaylarını yudumlarken, mutlulukla bakacaklardı kedilerin peşinde koşuşturan mavi gözlü bir çocuğa...

Defne AYTEMİZ/11-D

SÜS HAVUZU

Pazartesilerinden nefret ediyordu. Yine okula gitmek zorundaydı. Ödevini tamamlamıştı, son gün bugündür. Dün yeni başladığı kitap çok heyecanlı gitmiş, ödevi tamamen unutmuştu. Öğretmeni ona bu sefer gerçekten çok kızacaktı. Soğuktu. Üşüyordu. Huysuz ve yorgun gözlerle pencereden dışarı baktı. Klasik bir sonbahar sabahıydı. Havada yoğun bir sis vardı. Penceresinin gördüğü küçük tarihi meydandaki sokak lambasının parlak ışığı ve hemen altındaki küçük, biçimsiz süs havuzu dışında bir şey görülüyordu. Işığın parlaklığı gözlerini acıttı. Neden bu kadar parlaktı ki? Kimse bakımsızlıktan yarısı çürümüş antika havuzu görmek için can atmıyordu. Daphne bunun yerine güzel, karanlık bir odada daha kaliteli bir uykuyu tercih edebilirdi. Kafasını çevirdi ve komodinin üzerindeki saate baktı. Saat altı buçuğu gösteriyordu.

Acele etsem iyi olacak.

Hızlı hareketlerle önceden dolabına astığı kıyafetlerini kaptı ve giyindi. Fizik kitabı neredeydi? Dün masaya koyduğuna emindi. Küçük odasında oraya buraya koştururken sisli havada bir gölge görür gibi oldu. Aniden duraksadı, pencereye yaklaştı. Gözleri tüm meydanı baştan sonra taradı. Bir şey görünmüyordu. O anda köşede bulunan süz havuzuna gözü takıldı. Bir hareketlenme vardı. Daphne'nin bacakları istemsiz bir şekilde onu daha da yaklaştırdı. Penceredeki buğuyu sildi. Ve karşısında duruyordu. Bir adam. Mermer havuzun yanına, dumanların içinde hareketsiz duruyordu. Daphne'nin ilk fark edebildiği adamın ne kadar zayıf olduğuydu. Üzerinde bundan yıllar önceden kalmış gibi duran gri bir takım vardı. Siluet baştan aşağıya siyah beyazdı. Yüzü... Daphne bu yüzü tanıdığını hissetti. Direkt odasına, penceresine bakıyordu. Daphne elini pencerenin camına koydu ve daha çok yaklaştı. Hareketleri otonomdu, sanki ele geçirilmiş gibiydi. Bunu yaptığı sırada adam yüzünü biraz daha kaldırdı, gülümsedi ve elini aynı Daphne'nin yaptığı gibi kaldırdı. İnce ve inanılmayacak derecede beyaz dişleri vardı. Daphne o an vücudundaki tüm kanın bir anda kalbine doğru çekildiğini hissetti. Rahatsız oldu ve kafasını çevirmek istedi. Ama yapamıyordu. Sanki gördüğü kişiye görünmez bir bağla bağlanmıştı ve göz temasını kesemiyordu. Adamın gülümseyen ince dudakları aralandı. Bir şey söyleyecekti. Daphne dudağını okudu. "Düşman, en yakınında."

Aniden çalan telefon sesiyle irkilen Daphne masaya baktı. Bir saniye içerisinde kafasını pencereye geri çevirdiğinde adam yok olmuştu. Etrafa bakındı. Ses sanki onu bir rüyadan uyandırmıştı. Güneş doğmuştu. Kalbi güm güm atıyor, sanki bir bıçak yarasını kapatmaya çalışıyordu. Dışarıya baktı. Tüm meydanı gözden geçirdi. Güneş... Okula en son giden küçük çocuklar okul için kalkıp meydanı doldurmuşlardı.

Bekle, ne?

Bir anda tüm kafası netleşti. Ani bir hareketle hâlâ çalan telefonu eline aldı. Arayan öğretmeni idi. Telefonu açtı, oldukça sinirli öğretmeni okula neden gelmediğini soruyordu. Şok içinde saate baktı. Saat yediyi gösteriyordu. Öğretmenin sinirli sesi bulanıklaşmıştı. Daphne yarım saat beklemediğine emindi. Ne yaşamıştı? Az önce olanlar bir rüya mıydı? O adam kimdi? Daphne onu daha önce hiç görmediğinden emindi. Ama onu tanıdığını hissetmişti.

Öğretmenin yükselen sesiyle düşüncelerinden sıyrıldı.

-Beni okuldan sonra gör. Konuşmamız gereken şeyler var.

Ah, harika.

Yaşlı kadın hala uyuyor olmalıydı. Ses çıkarmamaya özen göstererek evden ayrıldı. Hızlıca koşarken solunda kalan mermer havuzun dumanlı görüntüsü göz ucundan kayıverdi. Hayat bir anlığına gerçek gibi hissettirmemişti.

Suluk soluğa sınıfına girdi. Ders matematikti. Öğretmeninden özür dileyerek sınıfın ortalarında kalan sırasına oturdu. Etrafına bakındı. Herkesin ilgisini üzerinde hissetmek rahatsız ediciydi. Defterini açtı ve başını ona gömdü. Öğretmen dersine dönerken arkadan gelen buruşturulmuş bir kâğıt Daphne'nin kafasına çarptı. Okulda hayatını zehir eden Cindy ve arkadaşlarından gelen çok da hoş olmayan bir hediyeydi. Gerçekten yorgundu ve bunu düşünecek zamanı yoktu. Kâğıdı çantasına koydu ve derse odaklanmaya çalıştı.

Tüm dersler bittiğinde öğretmenler odasına doğru koşuşturdu. Zor bir gün olmuştu. Cindy ve arkadaşları durmamış, sürekli Daphne'nin fiziksel görüntüsüyle dalga geçmişlerdi. Bu Daphne'nin genel olarak alışkın olduğu bir şeydi, fakat bu sefer başı feci şekilde ağrıyordu. Merdivenlerden koşuturarak inerken ayağı takıldı. O yeri boylarken elindeki cüzdanı da merdiven boşluğuna düştü. *Bir bu eksikti.* Ayağa kalktı ve silkelendi. Cüzdanı bulabilme umuduyla, en alttaki bodruma doğru koşuşturmaya başladı. Sadece çeşitli makine odalarının bulunduğu bu kirli kata, arada sırada

makine kontrolü için gelen okul tamircisi Edward Brown dışında kimse uğramazdı. Hep sessiz olurdu. *Sessizlik*. Bu hazinenin hayatında çok bulunduğu söylenemezdi. Bu yüzden Daphne her fırsatını bulduğunda buraya iner ve insanlardan uzakta kitabını okurdu. Yani ışık şalterinin yerini biliyordu. Yukarıdan gelen az bir ışık huzmesiyle duvarlara tutunarak sola doğru yürüdü. Sigortayı buldu ve açtı. Işık açılmıyordu. Ampuller yine patlamış olmalıydı. Acelesi olan Daphne, cep telefonunun ışığını açtı ve merdiven boşluğunda cüzdanını aramaya başladı. O sırada yerde, çizgi şeklinde bir sıvı fark etti. Sıvı bir yerden akıyor gibi duruyordu. Yoğundu ve siyah bir rengi vardı. Merak etti ve elinde ışığıyla bu sıvı çizgisini takip etti. Sıvı, merdiven boşluğundan başlayıp sağa dönerek başka bir odanın kapısından geçiyordu ve gözden kayboluyordu. Daphne kapıya yöneldi ve açmaya çalıştı. Zorlamasına rağmen açılmıyordu. Kilitliydi.

Kapıyı inceledi. Burada birçok kez bulunmuştu, bu kapının depoya açılması lazımdı. Ve genelde kitlenmezdi. Daphne dizlerinin üstüne çöktü ve kapının altından bakmaya çalıştı. Kapı tamamen bu siyah, sıvımsı maddeyle kapanmıştı. İç çekip ayağa kalktı. O sırada kapının ortasında siyah bir sembol gözüne çarptı. *Bu az önce var mıydı?* Sembole yaklaştı. Bir yuvarlağın içinde yarasa çiçeği... Çiçeğin uzantıları havadaydı ve yuvarlağın sınırlarını aşıyordu. Bu sembol... Bu sembolü biliyordu. Yaşlı kadın ona milyonlarca kez bu hikâyeleri anlatmıştı. Bu Hamilton ailesinin sembolüydü. Daphne'nin bizzat mensubu olduğu o büyük soy. Aile, geçmişteki baskıcı yönetime bir darbe yapmaya kalkışmış ve çıkan savaşta ağır yenilgiye uğratılıp her şeylerini kaybetmişlerdi. Ailesinin birçok kolu vahşice katledilmiş, geriye bir kolu kalmıştı. Fever kolu. Olaylardan sonra hayatta kalabilen birkaç Fever Hamilton'u ikincil adlarını soyadı olarak alarak Hamilton'u gizlemiş, bu şekilde hayatta kalmışlardı. Ancak bu durum, son Hamilton soyadını da toprağın soğuk derinliklerine gömmüştü. Daphne bu uğurda daha küçük bir çocukken anne ve babasını da kaybetmişti. Olaylar olurken çok küçüktü, geçen zamanla anılar karışmış, bulanıklaşmıştı. O ana dair tek hatırladığı, annesinin yanına çöküp Daphne'nin korku gözyaşlarını sildiği ve ona sevgiyle sarıldığıydı. Yavaşça eğilip kulağına fısıldamıştı: "Benim güzel kızım, güçlü olmalısın." Sonra annesi onu arka kapıdan bir adama emanet etmişti. Bu adam onu elinden tutmuş ve yuvasından koparmıştı. Son bir kez yaşlı gözlerini evine çevirdiğinde, kapıyı kırıp evine giren altın zırhlı, lale motifli askerleri görmüştü.

Sonrasında her şey karanlıktı. Kendini bir anda yaşlı kadının yanında bulmuştu, soyadı artık Wilson olmuştu ve dul, yaşlı bir kadın olan Wanda Wilson'un torunuydu. Onu o büyütmişti. Bayan Wanda sert bir kadındı. Çok sevgi dolu değildi. Sürekli eğitimini aksatmaması gerektiğini ve daha fazla çalışması gerektiğini söylerdi. Ancak hiçbir zaman soyunu unutmamasını sağlamıştı. Ona her akşam ailesinin yaptıklarını büyük bir hayranlıkla anlatırdı. Gözleri parlardı ve son olarak eklerdi:

-Annene gerçekten de çok benziyorsun.

Küçüklüğünde bu hikâyeleri dinlemeyi çok severdi. Ömrü boyunca ailesini araştırmıştı. Fakat bu heyecan da seneler öncesindeki bir tarih dersinde Daphne'den koparılmıştı.

O tarih dersinde yakın geçmiş anlatılıyordu ve konu Hamilton isyanına gelmişti. Ders boyunca ailesine hakaretler yağdırılmıştı. Cindy ve arkadaşları sembollerindeki yarasa çiçeğini solmuş bir şekilde tahtaya çizdiğinde, Daphne sadece başını önüne eğmiş ve sessizce oturmuştu.

Bu haksızlık.

Aslında ailesinin getirmek istediği sistem, soyluların kendilerini sadece doğum hakkıyla halktan yukarıda görmesine karşı çıkmıştı. Herkesin hukuk önünde eşit olduğu bir sistem amaçlamışlardı. Sırf soylu isminden kaynaklı yapılan yolsuzluklara, torpillere bir son verilecek ve bu belki yüzlerce insanın hayatını kurtaracaktı. Herkes bu sistemde daha mutlu olacaktı ve belki de şu an yaşadıkları çöplük daha yaşanabilir bir hâl alacaktı. Fakat işin sonunda soylular yine kazanmıştı. Hakkı yenen halk bile soyluların süslü laflarıyla büyülenmiş, onları desteklemişti. Bir kez daha, o tarih dersinde, Hamilton ailesinin elinden bir şey gelmemişti. Ve Daphne bir daha ailesi hakkında bir şey duymak istememişti.

Ailem kazanmalıydı.

Bu düşüncenin küçük bir izi bile kalbinin teklemesine yetmişti. Aynı kan hücumu hissini yaşıyordu. İradesiz bir şekilde siyah çiçeğe doğru elini uzattı. Bir anda gözlerinin önünde bir yüz belirdi. Baş dönüyordu, göremiyordu, etraf bulanıklaştı.

Terler içinde, nefes nefese uyandı. Afallamıştı, görüşü bulanıktı. Sersemlemiş gözlerle etrafına bakınmak için doğruldu. Doğrulmasıyla ensesinde büyük bir acı hissetmesi bir oldu. Büyük bir inlemeyle vücudunu geri attı. Elini başının arkasına götürdü. Kan! Kan vardı. Hemen arkasına döndü. Başını koyduğu yerde küçük sivri bir taş vardı.

Küfretti ve aceleyle cebindeki peçeteyi çıkarıp başının arkasına bastırıldı. Peçeteye baktı, kanla dolmuştu. Durum iyi değildi. Etrafa bakındı. Bu ormanı biliyordu. Okulunun yanındaki büyük ve eski bir ormandı. Ancak bir süre önce ağaçlarının büyük bir kısmı kralın emriyle kesilmiş, yerine okulun ek binası yapılmıştı. Büyük ormandan kalan tek yer dağlara yakın olan kısmıydı. Oralarda olmalıydı. Bir anda bu kadar uzağa nasıl gelmişti? Öğretmeni! Görüşmesini tamamen unutmuştu. Etrafa bakındı. O kadar da geç olmamış gibi duruyordu. Hatta... Güneş olması gerekenden daha doğudaydı. Zaman kaybedemezdi. Aniden kalktı. Bunu yapmasıyla pişman olması bir oldu. Başının arkasında feci bir acı hissetti. Lanet okudu ve yine de doğruldu. Bu haline Yaşlı Kadın kesinlikle çok kızardı. Başını döndürdü. Nereye gidilmesi gerektiğini biliyordu. Tek yapması gereken...

Uyandığında bir yataktaydı, bir seruma bağlanmıştı. Aceleyle kalktı. Başını... ağrıyordu. Elini götürdü. Bir sargıyla sarılmıştı. Neredeydi? Bir hastaneye benziyordu, ama etrafındaki eşyalar çok eski duruyordu. Duvarlar eskiydi, yatak eskiydi, her şey eskiydi. Kafası çok karışmıştı, yorgundu ve korkmaya başlamıştı. Kalkmaya çalıştı. Bu sırada sesleri duyan biri içeri daldı.

-Ne yapıyorsunuz? Sargılarınıza zarar vereceksiniz. Oturun. Thomas Bey birazdan burada olacak.

Daphne'nin dili tutulmuştu. Duyumsayabildiği her şey yabancıydı. Yüzler, insanlar, bu yer, aksanlar... Gergindi ve canı acıyordu. Bir şey demediğini görünce kadın Daphne'ye doğru ilerledi. Daphne korkuyla irkildi ve geri çekildi.

-Sakin ol. Benim, Sasha. Sasha Dean. Arkadaşın. Kafanı çok fena çarpmışsın. Okulun orada bulundun. Ailen birazdan burada olur. Sen-

Kadın konuşurken Daphne etrafı incelemeye başladı. Beyni çalışmaya başlamıştı. Etrafındaki eşyalar seneler öncesinden kalma gibiydi. Kadının kıyafetleri ve aksanı da bunu kanıtlıyordu. O zaman kendi kasabasından daha doğu taraflarda bulunan gelişmemiş bir köyde bulunma ihtimali yüksekti. Koştururken düşüp kafasını vurmuştu ve merkezdeki büyük hastane meşgul olduğundan buraya getirilmişti. Saat... saati sormak mantıklı olabilirdi.

-Şey... saati sorabilir miyim acaba?

-Haha! Kafanı gerçekten sert çarpmışsın. Ne yalan söyleyeyim, bu kibarlığının devam etmesini isterdim. Saat yediyi iki geçiyor.

Kız bir anda ciddileşti.

-Yaslan şöyle Emma... Akşam toplantı var, kaçırmamalısın.

Emma... Bu isim Daphne'nin bir kez daha donakalmasına sebep olmuştu. Bu ismi biliyordu. Her yerde duymuştu. Bu büyük babaannesinin ismiydi. Emma Fever Hamilton. Bir anda kafasında şimşekler çaktı.

-Şey... Biz hangi yıldayız?

-Bu nasıl bir soru şimdi? 1980'nin son haftasına girdik. Emma, gerçekten iyi olduğuna emin misin? Kalkmasan mı?

Daphne kalbinin yere düştüğünü hissetti. Bu... Bu nasıl olabilirdi? Bir anda aklına yaşlı kadının dün gece anlattığı hikâye geldi. Babası ayrılımlarından 1 hafta önce bir rüya görmüştü. Rüya, ileride yaşayacak bir Hamilton'un, düzenin düzensizliğini göreceğine ve geçmişte oturmamış parçaları yerine koyarak düzeni sağlayacağına dair bir kehanetti. Babası, ölümüne yürümeden önce Wanda'yı bulmuş ve ona bunu anlatmıştı. Son saniyelerinde bile savaşıyordu. Bu hikâye gerçek olabilir miydi? Eğer öyleyse seçilmiş kişi kendisi miydi? Büyük babaannesinin vücudunda yeniden can bulmuştu ve bozuk geleceği değiştirmek için buradaydı. Bu nasıl olabilirdi? O sadece kitabını okuyan işe yaramazın tekiydi. Hayatı boyunca ailesinin özlemi ile yaşamış, çok araştırıp çok öğrenmişti. Bunu yapabiliyordu. Sadece aklını toparlaması gerekiyordu. Büyük savaş 1981 Ocak tarihindeydi. Yani sadece 2 hafta vakti kalmıştı! Toparlanması gerekiyordu. Eğer bu sistemi ve ailesini kurtarmak istiyorsa kendisine verilen bu fırsatı iyi değerlendirmeliydi. Ailesini sürekli araştırarak büyümüşü, hareketlerini ve bu hareketlerinin sonuçlarını biliyordu. Fakat dönemin tam olarak neresinde olduklarını bilmiyordu. Öğrenmesi gerekiyordu. Yanındaki kişi isminin Sasha Dean olduğunu söylemişti. Dean ailesi tüm bu savaş döneminde ailesinin yanında bulunan bir aileydi ve ailesi her zaman onlara güvenmişti. Ancak Daphne Dean ailesinin verdiği raporları çok üstünkörü bulduğunu hatırlıyordu. Hatta bir tanesinde küçük bir tutarsızlık bile vardı. Emin olamıyordu, senelerdir bunun hakkında ne bir şey okumuştunu ne de izlemişti. Daphne'nin ayrıntıya ihtiyacı vardı. Nefesini düzenledi ve konuşmaya başladı.

-Ben gerçekten iyiyim. Sabah biraz hava almak için çıkmıştım, başım döndü de bayıldım sanırım. Bana genel durumumuz ve akşamki toplantı hakkında bilgi vermelisin. Toparlanmak için olanları kafamda dizmem gerekiyor.

Daphne elinden gelen en iyi gülümsemeyle konuşmasını bitirdi. Sasha tatmin olmuş görünmüyordu, ama üstelemedi ve anlatmaya başladı.

-Soyluların şüpheleri arttı. Küçük küçük cephelerde kazanıyoruz ancak bu büyük savaşımız için yeterli değil. Bunu akşamki toplantıda konuşacağız zaten. Savaş yakın.

O sırada içeriye bir adam daldı. Bu adamı Daphne'nin gözü bir yerden ısıırıyordu.

-Emma, iyi misin?

Bu adamı bir yerden tanıyordu. Çok düşünmeden adam yaklaştı ve Daphne'ye tüm gücüyle sarıldı. Daphne kendisini sakinleştirmeye çalıştı. Bir şey yokmuş gibi davranmalıydı.

-İyiyim, gerçekten bir şeyim yok. Konuşmamı gereken şeyler yok mu? Beni kaldırın da eve gidelim.

Büyük ısrarları sonucu hastaneden en erken akşamüzeri çıkabildiler. Eve vardıklarında toplantıya 2 saat vardı. Dinlenmek için odaya çekildiler. Sonradan adının Gregory olduğunu öğrendiği adam onu sonunda yalnız bıraktığında rahat bir nefes alabildi. Odasında bir ayna duruyordu. Önüne geçti. Başka bir insanın yüzünü taşıyordu. Bunu görünce vücudundaki tüm kanlar kalbinde toplandı. Ama hayır, stres yapamazdı. Dünyadaki bu çirkin sistemi ezip hem bu Dünya'yı hem de ailesini kurtarmalıydı. Yarım saat sonra konsey salonuna inilmesi gerektiğinde, yolu bulamamaktan korkuyordu. Ama neyse ki yaralı olduğu için onunla ilgilendiler ve bir farklılık fark edilmeden konsey salonuna varabildi. Kapıdan içeriye girdiğinde Daphne karşısında tüm Dean ailesi büyüklerini ve kendi aile büyüklerini görebiliyordu. Ailesine baktı. Hayatında hiç bu kadar öz güvenli ve mutlu hissetmemişti. Bunu yapabiliirdi.

Bir hafta boyunca toplantılar yapıldı. Ancak hiçbir yere varılamıyordu. Halktan birkaç gözlemci kralın da ordu topladığını, buna göre tedbir alınmasını söylüyordu. Öbür taraftan Dean ailesinin saraydaki casusları bir hareketlenmenin olmadığını, ordumuzdaki asker sayısından daha çok elimizde olan askeri güçlendirmek amaçlı hareket etmemiz gerektiğini söylüyorlardı. Ordu dağınmıktı, toparlanması gerekiyordu. Daphne 1 haftadır sadece dinliyordu. Olayın içinden çıkamamıştı. Bir şeyler mantığına uymuyordu. Kronolojik sıraya göre savaşa 1 hafta kalmıştı ve ilerleme yoktu. Seçilmiş kişinin kendisi olmadığını düşünmeye başlamıştı.

Yine bir sonuç alınamamış bir günde Daphne stres içinde odada volta atıyordu. Giderek azalan umudunu tazelemeye çalışıyor, bir çıkış yolu bulmaya çalışıyordu. Seçilmiş bir kişi olarak Savaş'ın seyrini değiştirecek fikrin ona çok daha hızlı gelmesini beklemişti. Güm güm atan kalbine daha fazla dayanamadı ve koltuğa oturup ağlamaya başladı. Yine hiçbir şey becerememişti.

O sırada Gregory ani bir şekilde odasına girdi. Daphne'nin kafa karışıklığının fark etmişti ve konuşmak için buradaydı. Daphne isteksiz bir şekilde koltukta yer açtı ve Gregory yanına oturdu.

-Emma... Son haftalarda hiç konuşmadın. Biliyorum, onca sorumluluk çok geliyor fakat hepimizin sana ihtiyacı var. Dünya'nın sana ihtiyacı var! Zor bir işin içindeyiz ama bunu başaracağız ve Dünya'nın iyi bir yer olabileceğini göstereceğiz. Sadece son zamanlarda çok gerginsin, neden? Savaşa saatler kalmış gibi davranıyorsun!

Yaptığı espriye gülümsedi. İnce beyaz dişleri ortaya çıkmıştı.

Bir saniye.

İnce beyaz dişler. Düşman, en yakınında.

Daphne bir anda ayağa kalktı. Sonunda anlamıştı. Afallamış Gregory'i arkasında bıraktı ve hızlıca toplantı odasına koştu. Raporlar... Raporları bulmalıydı.

Savaş günü gelip çatmıştı. Daphne herkesi hazır tutuyordu. Sonunda ilk saldırı gerçekleşti. Soylu ordusu ani ve yoğun bir saldırı gerçekleştirdi ama başarıyla geri püskürtüldüler. Zaman gelmişti. Her şey bu dördüncü saldırıya bağlıydı. Bu saldırı Daphne'nin evinin yanındaki büyük meydana olacaktı. Planladıkları ordu düzeninde Dean ailesinin ordusunun bir noktada geri çekilmesi gerekiyordu. Bu geri çekilmeyle düşman bunu gerçek bir bozgun zannedecek ve içe doğru hızlı bir hücum gerçekleştirecekti. Bu olduğunda yan ordular harekete geçecek ve düşmanı ortada kıstıracaktı.

Her şey hazırды. Dean ordusunun komutanlığını ise Sasha Dean yapacaktı. Günün sabahında Daphne Sasha'yı şans dilemek için yanına çağırdı. Uzun süre konuştular.

-Ne zamandan beri o hançeri yanında taşıyorsun?

Bu ani soru Sasha'yı afallatmıştı.

-Bu benim ailemden yadigâr. Şans getirsin diye aldım.

Sasha gülümsedi. Daphne de gülümsüyordu. Bir saniye arkasını döndü ve dönmesiyle Sasha Dean'ın Daphne Hamilton'un üzerine saldırması bir oldu. Daphne ani bir hareketle arkasına döndü ve Sasha'nın hançeri tutan eline vurdu. Sasha hançeri yere düşürmüştü. Fırsatı kullanarak hançeri yerden alan Daphne Sasha'yı kısırdı.

-Başından beri planın buydu değil mi? İki kişi girdiğimiz bu odadan tek kişi çıkacaktı. Beni burada öldürüp savaş alanında kendi ordunu geri çekecektin ve benim ordum krallık kuvvetleri altında telef olacaktı. Tüm raporlarını ve mektuplarını elime geçirdim, nasıl sahte evrak kullandığını, her şeyi biliyorum, bize yanlış raporu verip ordunun kafasını karıştıran da sendin. Olmadı ama Sasha. *Bu sefer* ben kazandım.

Gülümsedi. Şu zamana kadar çektiği tüm acıların sebebi, sahip olduğu her şeyin katili buradaydı. Önünde, hançer ve duvar arasında duruyordu. Yapması gereken tek bir şey vardı. O an tüm dertlerini orada sonlandırabilirdi. Tek yapması gereken...

Daphne Hamilton, ani bir hareketle hançeri yana çevirdi ve sert kısmıyla Sasha Dean'nın kafasına vurdu. Sasha o anda bilincini kaybetti ve yere yığıldı. Yaşayacaktı ve adaletli bir Dünya'nın ellerinde yargılanacaktı. Bir Hamilton, böyle yapardı.

İçeriye iki asker daldı. Daphne'nin askerleri. Biri yerde baygın yatan Sasha'yı alırken öbürü rapor vermeye başladı. Meydanda Komutan Gregory'nin taktiksel komutası sayesinde büyük bir zafer kazanılmıştı. Daphne rahat bir nefes aldı. Ancak askerin bir söyleyeceği daha vardı.

Komutan Gregory Pick, savaş meydanında hayatını kaybetmişti. Daphne meydana koştu. Ölen askerlerin bedenlerini topluyorlardı. İşte oradaydı. Süs havuzunun bulunması gereken yerde, cansız bedeni öylece yatıyordu. Yanına gitmeye yeltendi. Fakat bir anda bakışı buğulanmaya başlamıştı. Başı feci halde dönüyordu. Etrafındaki Dünya yavaş yavaş karardı.

Daphne Fever Hamilton, aceleyle yatağından kalktı. Okula gitmesi gerekiyordu. Ödevini yetiştirebilmişti, mutluymuştu. Kapalı penceresini açtı ve derin bir nefes aldı. Meydandaki büyük süs havuzu şırıl şırıl akıyordu. Gülümsedi. Komodinin üstündeki saat yediyi gösteriyordu. Hızlı adımlarla hazırlandı. Aşağıdan harika bir kahvaltı kokusu geliyordu. Tam kapıdan çıkarken annesinin sesi duyuldu:

“Kahvaltı hazır!”

Elif Ezgi ACAR/11-E

YALNIZ KALABALIK

Titreyen ellerimle sokak kapısını açtığımda gecenin soğuk esintisi karşıladı beni. Sırıtişım engel olamıyor, dudaklarımın arasından kaçan kıkırtıları bastırmaya çalışıyordum. Temiz havayı içime çekip sakinleşmeye çalışarak uzun caddede yürümeye başladım. Sessizlik... Nihayet sessizliğin tadını çıkarabilmek, bir bütün olabilmek özgür hissettiriyordu. “Demek sonunda başardın.” ... Dehşetle sesin geldiği yere baktığımda bütün mutluluğumu altüst eden o manzarayla karşılaştım. Hiçbir şey... Loş caddeyi aydınlatan sokak lambasından başka hiçbir şey yoktu. Sesin dediğini düşündüğümdeyse tüm vücudumu bir titreme sarmıştı. Başardım... Aylarca planını yaptığım gece gerçekleşmişti ama neyin uğruna? Hala dağınık bir insandım, hem herkestim hem de hiç kimse. Düşünebileceğim son çözümün de beni yanılması iliklerime kadar çaresizlik hissettirmişti bana. “Ne o? Beni duyduğuna şaşırılmış gibisin.” “Ben... Niye hala buradasınız?” “Neden olmayalım ki? Yaşadığın sürece asla yalnız olmayacaksınız. Bunun bir çözümü yok Valeri. Kendini kabullenmeyi öğrenmen lazım.” “Bu ben değilim ki! Ben sadece bir kişi olabilirim. Sizin yüzünüzden kim olduğumu hatırlamıyorum bile. Kendim diyebileceğim biri kalmadı ortada...” Faydası olmadığını bilmeme rağmen konuşmadan kaçmak istercesine adımlarımı hızlandırdım. Ezelden beri aşına olduğum uğultu sesleri yeniden gün yüzüne çıkmaya başlamıştı. Birbirleriyle yaptıkları sohbetler kafamın içinde dönüyor, kelimeler birbirine giriyordu. Kendi vücudumda gereksiz bir fazlalık gibi hissediyordum.

Caddede ilerledikçe gördüğüm insan sayısı çoğalıyor, sesler arttıkça konuşma dürtüsünü bastırmak ise bir o kadar zorlaşıyordu. Şu anda en son isteyeceğim şey onlarca gözün üzerime dikilmesi idi. İnsanların topluma aykırı olduğumu düşünmesi onca ses kalabalığının içinde bile yalnız hissetmeme sebep olurdu. “Gerçekten nedenin neydi peki, Valeri? Neden öldürdün o kızı?” “...Olmak için. Biri olmak için ama sadece ‘biri’... Topluma ait bir insanın canını almak beni de topluma ait yapar diye düşünmüştüm. O kız olmak istemiştin; bağımsız ‘bir’ kişi. Sadece biraz huzur, bir parça yalnızlık istemiştin ve ölümün tabu kudretinin bunu sağlayacağını düşünmüştüm.” “İçten içe bunun işe yaramayacağını biliyordun ama değil mi? Sorun toplum ya da başka biri değil çünkü sorun sensin. Yalnız kalmak istediğinden yakınıyorsun ama yalnız olduğun için duyduğun sesleri reddediyorsun. Bir kişi olmak istediğini söylüyorsun ama düşüncelerin bir kişiye sığmıyor. Bu yaptığın bencillikten başka bir şey değildi, Valeri. Yaşamayı umduğun hayatı onun elinden aldın, hem de bir hiç uğruna.” Gözlerimle etraftaki insanları taradım. İçimden yardım istemek geçti; bağırarak, ağlamak. Ama dedikleri, her ne kadar hoşuma gitmese de, doğrudu; insanların bana faydası olamazdı. Yapbozun parçası olduğum için yapbozu bozamazdım. Belki de pes etmenin vakti gelmişti artık. “Bundan sonra ne yapmayı planlıyorsun?” “Tıpkı sizin dediğiniz gibi: Yaşadığım sürece asla yalnız olmayacağım...”

Esen hafif rüzgâr hızlı adımlarımın da etkisiyle üzerime aldığım uzun paltoyu arkamda dalgalandırıyor. Kafamı boşaltmaya, ani gelen sessizlikleri korumaya çalışıyordum. “Yaptığından pişman mısın peki?” Yine aklımda canlanmıştı o sahne. Kırmızının can alıcı renginin pencereden sızan ay ışığı altında parlaması ve ölümün getirdiği o tatlı huzur... Donuk gözlerinde toplanan yaşlar ve verilen o son nefes... Kendime baktım oradaki aynadan. Yorgun bakışlarımı yatıştıran bir gülümseme vardı yüzümde. Buruk bir tebessüm, uzun bekleyişin vadettiği mutluluğa ulaşmaktan memnun ama ardından gelen boşluk hissine yabancı... Her şeyden öte kendine yabancı biri duruyordu orada. Yılların getirdiği hasarla kaybolmuş, kim olduğunu bilmediği için herkes olmaya çalışan birine bakıyordum. Ne düşündüğünü anlamaya çalıştım ama neye yarar? O, boş gözlerle bana bakıyordu sadece; aklındaki gürültü bir anda susunca ne düşünmesi gerektiğini bilmeden. İçimi garip bir huzursuzluk kapladı, o bana ne düşündüğünü söylemezse ne düşündüğümü nasıl bilebilirdim ki? Adımlarımı yavaşlatarak gökyüzüne baktım. Bulutsuz geceyi süsleyen yıldızlar her zamanki gibi ışıltıydı. Birbirleriyle uyum içindeydiler. Her biri kendini, olması gerektiği yeri biliyordu; kararlıydılar. Bu gece görünmeyen diğer yıldızları düşündüm. Kaybolmuş, yolunu bulamamış olanlar... Orada yeri hiç olmamış yıldızlar... Kimse onları düşünmezdi ki. Görünen yeterliydi insanlar için, gökyüzünün büyüleyici uyumu yeterliydi. Parlayamadığım için parlayan bir yıldızı söndürmek gerçekten de bencillikti. Düşüncelerimin verdiği yorgunlukla bir sokak lambasının önündeki kaldırıma çöktüm. İnsanlar ben orada yokmuşum gibi hayatlarına devam ediyorlardı. Ben orda yokmuşum gibi... Ya orada olmasaydım? Ne değişirdi ki? Gözlerimden akan yaşlara engel olamıyordum, ya da olmak istemiyordum. “Ne yaptım ben...” “Dürüst ol Valeri, bu gece o çok istediğin ‘huzura’ erişebilseydin böyle pişman olur muydun? Üzüntün o kıza mı yoksa kendine mi?” Cevap vermedim, veremedim. Ne demem gerektiğini, ne düşündüğümü bilmiyordum. Hangi sesin haklı olduğunu kestiremiyordum artık. “Henüz hikâyen bitmedi, devam etmemiz lazım.” Yanaklarımdan akan yaşları silerek ayağa kalktım. Kalan son enerji kırıntılarımla yola devam etmem lazımdı.

Sonu gelmeyecekmiş gibi görünen uzunca cadde gelişimi bekleyen ıssız köprüye açılınca o buruk gülümseme yerleşti yine yüzüme. Demek bu kadardı, ıstırapın sonundaki huzura erişecektim. Ağır adımlarla çıktım köprüye. Önce arkamda kalan insanlara baktım. Sanki o caddeden hiç geçmemişim gibiydi; kimi insanların telaşlı havası, kimilerininse

tatlı sohbetleri geceye renk katmaya devam ediyordu. Önüme dönüp köprüdeki bariyeri aştım. Gözlerimi kapatıp zihnime hükmeden uğultuları dinledim bir de. Duymak istemediklerim, bana ait olmayanlar... Hepsine kulak verdim. Her birinin bir düşüncesi vardı ve kendi aralarında bir uyuma sahiplerdi aslında. Benim kabullenemediğim uyumum... Yavaşça araladım gözlerimi. Köprüye doğru esen tatlı meltem son gücüyle beni köprüde tutmak istiyor gibiydi. Altından akıp giden nehre baktım. Gecenin göstermediği yıldızların yansımaları gördüm orada. “Kaybolmuş” yıldızların kendi arasındaki uyumunu gördüm ve ilk defa ait hissettim kendimi. Yansımaların arasında kendimi görünce birisi gibi hissettim sonunda. Son kez gözlerimi kapattım. Bitmek bilmeyen uğultular yerini sessizliğe bırakmıştı. Ölümün tabu kudreti kendini göstermişti. Yalnızlığın tatlı suları beni tamamlamıştı.

Helin Ada GÜLMEZ/11-A

SON MAAŞ

Her zaman ki gibi sabahın yedisinde uyandım. Neymiş efendim, işe gidecekmişim. Önceki dört yıl gittim de ne oldu sanki? Aslında o kadar da kötü değildi. En azından işim vardı. Herhalde dün akşam bir şey yemediğimden dolayı, midem resmen bana yiyecek ver naraları atıyordu. Daha fazla kızdırmamak adına mutfağa doğru yöneldim. Dolabı açtığımda önümde pek de bir seçeneğin olmadığı gözler önündeydi. Ya salam ekmek yiyecektim ya da ekmeğe zeytin ezmesi sürüp mideme indirecektim. İçimden “Ekmek ne muhteşem şey ya!” diye geçirdim. Ekmek yiyeceğim kesindi fakat üzerine ne koyacaktım? Zeytin ezmesi mi, salam mı? İçimden bir ses ikisini de koy dedi. Ardından da o ses “Çocuk olma.” dedi. Zeytin ezmesini yerine bıraktım. Üzgünüm zeytin ezmesi, bugün senin günün değildi. Bu zengin kahvaltıdan sonra işime gitmek için tulumumu giyindim. Şimdi bekle şirketin servisini de gelsin. Bu adam da hep geç kalıyor, ne zaman onu uyarsam da suçu kendi üzerinden atmak için bin takla atıyordu. Şu patrona söylesem de değiştirse servis şirketini. Acaba bugün söylersen değiştirir mi? Denemekten zarar gelmez. Evet, evet artık söyleyecektim. Servis sonunda gelmişti. Umarım yarın değişecek servis...

İçeri adım atarken servis şoförüne selam verdim. “Yüzsüz herife bak, selama karşılık bile vermiyor” dedim içimden. Arka sıralardaki tekli koltuğuma oturdum. Bu yer sanki bana ayrılmış gibiydi, diğer koltuklarda oturan kişiler sürekli değişiyordu ama benim koltuğum hep boştu ve bundan memnundum. Yarım saatlik sıkıcı bir yolculuk... Fazladan yarım saat mesaiyi bu yolculuğa tercih edeceğim bir sıkıcılıktaydı bu yol. Servis evimin önünden yoluna devam etti. Yolda vakit geçirmek için mecbur sokakla ilgilenmem gerekiyordu. Bir, iki, üç, şuradan da üç tane toplam altı ağaç var. Geçen hafta beşti. İyi olmuş, koca bir aferin devlete. Şu adamın paltosunu bir yerde görmüştüm. Arkada oturunca da amma zıplıyormuş araba. Gazeteci çocuğa bak bu yaşta gazete satarak geçimini sağlamaya çalışıyor. Gazeteci derken, acaba bugün Rüstem abi neden gazete dağıtmaya gelmedi. Bu düşüncelerim bir anda gelen ileri atılmayla son buldu. Sonunda, yaklaşık altı aydır devam ettiğimiz inşaata gelmiştik. Yine klasik yüzlerle karşılaştım. Ah, işte oradaydı. “Sonunda patronuma servis işini hallettireceğim” diye geçirdim içimden. Büyük bir heyecanla Ahmet Bey’e - patronuma- doğru atıldım. Ardından “Hocam bizim servis işi yaş, bak gördüğün gibi her gün otuz dakika geç geliyoruz işe sen de zararlısın ben de.” dedim. Tabi adam hak vermiş olmalı ki “Sen şimdilik idare et, ben üstlerime söyleyeceğim.” dedi.

Bugün bazı odalara sıra çekecektik. Başları olduğum dört kişilik ekiple vakit kaybetmeden sıra çekmemiz gereken odalara yöneldik. Bugün de her zaman ki gibi mesai beşte bitecekti ama her zamanın aksine bugün altı yerine yedi odaya sıra çekmemiz gerekiyordu. Elimizi çabuk tutmalıydık. En azından öğle yemeğine kadar üç oda bitirmeliydik. Benimle aynı ekipte bulunan Mehmet’te benimle aynı fikirde olacaktı ki ben henüz ağzımı açmadan Mehmet hepimize “Arkadaşlar hadi bugün hızlıca halledelim şu işi.” dedi. Biraz çalıştıktan sonra öğle yemeği vakti geldi. Günün en güzel zamanıydı. Bugün klasik yemeğimiz “menemen” yerine planladığımız gibi üç odayı erkenden bitirdiğimiz için kendimizi ödüllendirmek adına köfte ekmek yemeye karar verdik. Köfte ekmeklerimizi afiyetle yerken Mehmet bana “Aldığım bir duyuma göre patron değişecekmiş abi.” dedi. Nedenini sorduğumda bilmediğini söyledi. “Ne yani, şimdi üç yıllık patron Ahmet Bey’in yerine başkası mı geçecekti? Asılsızdır her halde.” diyerek konuyu kapattım.

Yemeğimizi yedikten sonra işimizin başına döndük. Günün sonuna kadar yedi odayı kusursuz bir şekilde halletmiştik. Tam eve dönmek üzere servise binerken önceden gördüğüm bir adam bana seslendi. Sanırsam bu Ahmet Bey’in üstüydü. Adı neydi? Hikmet, evet Hikmet’ti. Döndüm ve Hikmet Abi’ye bir sorun olup olmadığını sordum. Hikmet Abi “Bu ay maaş erken.” dedi. Elime birkaç banknot sıkıştırdı. İçinde otuz günlük maaşım olan 1350 TL vardı, oysa ben sadece bu ayın on yedi günü çalışmışım. Hikmet Abi’ye “Ne demek maaş erken? Bir sorun mu var? Herkese mi bugün verdiniz?” sorularına karşılık sadece yarın postana bak cevabı aldım. Eve gidene kadar ki otuz dakikalık sıkıcılığın yerini kaygı alınca çok daha katlanılmaz bir hale geldi.

Sonunda eve vardım. Hemen sabah olmasına ihtiyacım olduğu için akşam yemeğimi bile yemeden yatağa gittim. Biraz sağa sola döndükten sonra sabah olmuştu. Kahvaltı etmeden doğrudan posta kutusuna yöneldim. İçinde bir zarf vardı. Zarfın içindeyse bir kâğıt parçası ve biraz para. Parayı saymadan doğrudan kâğıt parçasına gitti elim. Kâğıdım en tepesinde kalın siyah bir yazıyla “İşten çıkarılma belgesi” yazıyordu. Ne işten çıkarılması! Ne hata yaptım da çıkarılıyorum ben arkadaş! Mehmet’i aramam lazım. Hemen elimi telefona attım. Telefon rehberinde üçüncü sıradaydı. Mehmet’i aradım. Mehmet bana ”Abi vallahi beni de çıkarmışlar. Ahmet Bey’in yerine gelen yeni müdürün başının altından çıkmış bu işler. Kendi kadrosunu koymak için bizim gibi birkaç kişiyi “ekonomik sebepler” adı altında işten atmış şerefsiz.” dedi. Bunun üzerine Mehmet’e “Yeterli, teşekkürler.” diyerek telefonu kapattım. Öfkeyle “Nasıl işten çıkartırlar beni arkadaş, dört yıl koskoca dört yıl ne kusurumu gördüler? Yok, hem saygıda hem de işte, hiç birinde kusur

etmedim. Bari beni bir deneseydin be namussuz! Birinin hayatını karartmak bu kadar kolay mı? Ben nasıl geçineceğim hiç düşündü mü acaba? Bir insan nasıl bu kadar bencil olabilir!“ diye içimden bağırdım. Sakinleşmeliyim. Kahvaltı bu duruma çözüm olabilirdi. Artık kahvaltı vaktiydi. Mutfağa doğru yürüdüm. Mutfağım aynen dün bıraktığım gibiydi. Masada az ekmek ve boş bir salam paketi... Dünden kalan ekmeğe elimi attım. Bugün ekmeğimi zeytin ezmesiyle yiyecektim. Tabi artık hızlı davranmayacaktım. Çünkü benim için geciken bir servis yoktu.

Eser SARIKAYA/11-B

AİLE ALBÜMÜ

Oturuyorum. Oturuyor ve etrafıma bakıyorum. Her şey ne kadar da normal... Sanki hiçbir şey olmamış gibi. Sanki yaşanmışlıklardan uzak bir bölgedeymişimcesine... Dantelli televizyon ünitesi, raflarda dizili porselen tabaklar ve fincanlar, nahış renkteki koltuklarımız... Hepsi bir önceki bayramdaki gibi görünüyor. Ama kimsenin bahsetmediği bir farklılık var. Bu farklılığı kız kardeşime sorsam söylemez, babama sorsam anlatmaz, bana sorsalar cevaplamam. Çünkü isteriz ki her şey eskisi gibi olsun; yine gülelim, yine sevinçten coşalım. Ama peki ya bu ev? Ona sorsak susar mı? Asla susmaz... Anlatır. Yemek masasındaki sessizliğimizi anlatır. Her gece gözyaşları ile ıslanan yastıkları anlatır. Kaçıp saklandığımız odalarımızı anlatır. Anlatır ve döker içini. Çünkü o bile farkında; bazı şeyler değişti.

Mutfaktan gelen sıcacık ekmek kokusu tüm evi sarıyor. Ailemizin klasik ekmeğidir bu; bayram ekmeği. Her bayram sabahı annem herkesten erken kalkıp önceden yoğurduğu ekmek hamurunu fırına verir ve hepimiz o kokuyla uyanırız. O koku benim için hep değerli olmuştur. Hayatım boyunca bayramlarımı özel kılan şeylerin başında yer alıyor dersem yalan olmaz. Ama bu bayram bir farklılık var. Ekmeğin kokusu bile hoş gelmiyor burnuma. Aksine bir huzursuzluğa boğuyor içimi. Oturduğum yerde suçluluk duyuyorum. Hiçbir şey yapmadığım halde mi? Evet, hiçbir şey yapmadığım, kaderin getirdiği değişime boyun eğdiğim için...

Yavaşça kalkıyorum yerimden ve koltukların kasasını açıyorum. Biraz kurcaladıktan sonra buluyorum aradığımı. Kapağı yırtılmaktan bir hal olmuş, dışarıdan baksanız çöpten hallice bir fotoğraf albümü. Ancak bizce çöp değildir o. Bizim ailemizin bir üyesidir aile albümü. En yaşlımız ve en uzun yaşayacak olanımızdır... Dedemin, nenemin çocukluk resimleri dahi vardır bu albüme. Albümü biraz karıştırıyorum ve dört fotoğraflık bir sahneye denk geliyorum. Anneannemin bir fotoğrafıyla karşılaşıyorum bu dört fotoğraf içerisinde. Açık renkli bir elbise var üzerinde. Ancak resim eski olduğundan ne renkte olduğunu çıkartamıyorum elbisenin. Hasır şapkası hemen başının üzerinde duruyor. Bacakları oturduğu yerde kibar bir şekilde kırılmış ve birbirlerine yaklaşmış. Uzun siyah saçları beline kadar düşüyor. Oturduğu ağaç kütüğünden gülümseyerek bakıyor siyah beyaz fotoğrafta. O an düşünüyorum; ne kadar da güzel, tıpkı annem gibi... Anneannemi hiç görememiştım. Acaba onu tanıyabilmiş olsam nasıl olurdu her şey? Okuldan kaçtığım zamanlarda beni annemin azarlamalarından kurtarır mıydı acaba? Ya da tıpkı annemin beni azarladığı gibi o da kendi kızını azarlar mıydı? İstemsizce gülüyorum bu düşlere dalınca. Ama mutlu değilim, içim hala buruk...

Sayfanın hemen alt sağ köşesinde başka bir resim gözüme çarpıyor. Dedemin resmi... Oldukça uzun, zayıf ama çelimsiz değil. Aksine oldukça da cengâver bir görünüşü var. Bıyıkları özenle kesilmiş, tüm kıyafetleri harikulade hazırlanmış. Tek bir şey hariç; kravatı... Kravatı pek bir özensiz bağlanmış. Hatta dürüst olmak gerekirse bağlanmış demek doğru olmaz. Rastgele bir şekilde boynuna dolandırılmış gibi duruyor. Bu fotoğraf da gülümsetiyor yüzümü. Dedem ihtiyarlamadan önce pek anlatırdı bu fotoğrafın anısını. Fotoğraf çekilmek için anneannem zorlamış dedemi. Dedem de biraz asabi tabi, somurtmuş da somurtmuş, homurdanmış da homurdanmış. Buna tahammül edemeyen nenem de "Senle mi uğraşacağım be adam?" deyip bırakmış dedemin kravatını bağlamayı. E kravat bağlamasını bilmeyen dedem de kalakalmış tabi ortada. Birine bağlayıver diyecek olsa yiğitliğine yediremeyecek, fotoğraf çekilmese hanımından zulüm görecekti. Gitmiş öylece çekirtmiş fotoğrafı. Ondandır pek komiktir bu fotoğraf. Gülümserken bir taraftan da dedemi düşünüyorum. Ak düşmüş yüzü geliyor aklıma. O da birazdan kalkacaktır ve her zaman yaptığı gibi aynanın karşısına geçip bayram çocukları gibi süslenecektir. Hiçbir bayramda şaşmaz bu yaptığı. Üstelik kravatını da kendi bağlayacak. Malum, annemin doğduğu gün kravatını onun için bağlayacak biri kalmamış...

Sayfayı çevirmeden önce anneannemin resmine bir kez daha bakıyorum ve tam o anda içim kıpırdıyor. Biraz duygulanarak biraz da kendime kızarak yerimden kalkıp koşuyorum ve odamdan bir resim getiriyorum. Annemin resmini... Tam o anda da alt kattan bir şarkı sesi gelmeye başlıyor; "Fırsat verme gözyaşlarına, söz geçmez anılara...". Belli ki babam uyanmış. Her bayram bunu yapar, kalkar kalkmaz tüm evde duyulacak kadar sesli şekilde radyoyu açar. Babam kalktığına göre bulunduğum odaya gelecektir elbette, bu nedenle acele ediyorum. Çünkü onun albümü görüp üzülmesini istemiyorum. Hızlıca albümün en son sayfasını açıyor ve annemin resmini yavaşça boş bir kısma yerleştiriyorum. Aynı anneannem gibi oturduğu ve gülümsediği o harika resim pek yakışıyor albüme. Ben albüme dalmışken dedem yavaşça mutfığa ilerliyor ve ekmek pişirmek ile uğraşan kız kardeşime sesleniyor; "Nalan?". Hâlbuki ismi Nalan değil. Mutfakta annemden başka birini görmeye alışık olmadığı için torunun kızını zannediyor. Derin bir sessizlik oluşuyor. Dedem bir kez daha sesleniyor; "Nalan? Kızım?". İşte tam o anda daha fazla tutamıyorum kendimi. Gözlerimden süzülen yaşlar yavaşça albüme düşüyor. O sırada odaya giren babam yavaşça yanıma çöküyor ve bana usulca gülümsüyor. Kırgın, o da kırgın elbette. Ama belli etmemeye çalışıyor. Toparlaması gereken bir ailesi olduğunun o da farkında. "Kardeşine yardım edelim mi?" diye soruyor babam. Yaşlarını silip başını sallıyor ve gülümsüyorum. Ardından da usulca mutfığa ilerliyorum. Babam albümü yerine geri koymak için elimden alıyor. Tam mutfığa

varacakken arakamı dönüyorum. Babamın gözünden akan bir damla yaşı silip albümü yerine geri koyduğunu görmek içimi biraz olsun rahatlatıyor. Çünkü annem hala ailemizden biri, tıpkı kendi annesinin de olduğu gibi. Orada olduğu sürece unutulmayacak. Biz unutsak bile, aile albümü onu unutmayacak...

Eren OLCAY/ 11-A

GÜNLERDEN SALI

İstanbul... Hem her şeyin çok güzel olduğu hem de kötülüklerin boy gösterdiği şehir... Gündüzleri sokakları çiçek bahçeleriyle, akşamları cinayet mahalleri olan o şehir... Güzleri zor geçen, kışın dondurucu soğukunda bile güzel görünen şehir...

İstanbul... Her akşam okuldan döndükten sonra, annemin dizinin dibine yatarım. O benim saçlarımı okşarken, biraz korkarak televizyondaki haberleri dinleriz. Şu sıralar, haberlerde genç kızların peşine düşen bir katil hakkında haberler var. Artık sokaklarda güvenle yürüyemez oldum. Okuldan olabildiğince erken dönmeye çalışıyorum, çok korkuyorum, özellikle güneş battıktan sonra. Gececek, hepsi geçecek.

***

Okulda işim bittiğinde, saat dokuza geliyordu, arkadaşlarla bir projemiz vardı. Hepimiz aynı otobüse biniyorduk. İçim onlar yanımdayken bir nebze daha rahattı. Ancak ben hepsinden sonra iniyordum. Saat on bire geliyordu indiğimde. Annem beni karşılayacaktı ama etrafıma baktığımda onu görememiştim. Annemi aradığımda uykulu sesi gelmişti kulaklarıma. Yarın erken kalkacaktı ve uykulu olduğu sesinden belliydi. Ona gelmemesini söylemişim, aptallık bende. Hızlıca yolda ilerlemeye başlamıştım, yol da biraz tenhaydı. Yüksek bir çığlık duymuştum. Etrafıma bakıyordum ama bir şey göremiyordum. Adımlarımı hızlandırmıştım. Ama bir anda başımın arkasından gelen ağrıyla durdum, sonra ağrı omuzlarımdan tüm vücuduma nüfus etti. Elimi başıma götürdüm. Islaktı başım, hem de kırmızı bir sıvıyla.

***

Gözlerimi açtığımda, kapattığım yerde değildim. Etrafım boyası dökülmeye yüz tutmuş duvarlarla çevriliydi, içinde bir yatak, bir sandalye ve bir masa olan küçük bir odadaydım. Ve yatağın üstündeki duvarda da küçük bir hoparlör asılıydı. Bir saat kadar etrafımda bir ses olmadan öylece oturdum. Ağlayamıyordum da, sesimi duymasınlar diye. Sonra hoparlörden bir ses konuşmaya başladı. Ses buğuluydu, duydukça kahroluyordum. Annemi düşünüyordum. Annem... Eğer ben ölürsem, ne yapardı o bensiz. Sonra, ses kesildi. Ve başka bir adamın sesi gelmeye başlamıştı. Diğer adama göre yumuşaktı sesi. Ve birden dinin getirileriyle ilgili konuşmaya başladı. Ama adamın hangi dine bağlı olduğunu anlayamıyordum. Neden bunlardan bahsediyordu? Ses kesildi ve bir başkası gelmedi. Sonra iriyarı bir adam yemek getirdi. Yiyemezdim, nasıl yiyim? Annem çok endişelenmiştir şimdi. Belki de babamın yanına giderim. Cennet her halükarda daha güzeldir buradan. Ve sonra bir ses daha duydum, bu ses bir kıza aitti, hemen yanımdan geliyordu ses. Bakındım ve yatağın yaslı olduğu duvarın alt kısmında pinpon topu boyutunda bir delik olduğunu gördüm. Yan tarafta benim gibi bir kız daha vardı. Elif miş adı. Sesi çok kötü geliyordu, susuz olduğu sesinden belliydi, öksürüyordu sürekli. Bana benden önce burada olan kızdan bahsetti. Sınavı geçememiş. Katil dinlettiklerinden sınav yapıyormuş, seksen üstü alamayanlar da Salı günleri öldürülüyormuş. Kaçırıldığım gün pazartesiydi, bir hafta boyunca anlattıklarını iyice dinlersem, hayatta kalabilmişim. Ya ölme zamanıydı ya da yaşama tutunma. *** Bu bir hafta zehir gibiydi. Katilin elinden içtiğim her damla su bana en güçlü asit gibi geliyordu. Keza yemekler de öyle.

Bugün günlerden pazartesi. Yani, karanlıktayız, anlamamız bizim için zor ama adamın yemek getirme sıklığından öyle tahmin ediyoruz. Umarım pazartesidir. Bu işkence bir an önce bitsin istiyorum artık. Katilin ayak seslerinden öyle olduğunu anladık. Elinde bir kâğıt ve bir kalem ile odaya girdi. Bana verdi kâğıdı ve sonra da Elif'e. Verdiği süre bitince geldi tekrar, aldı kâğıdı ve henüz beş dakika olmamıştı, cevapları açıkladı. Önce bakmak istemedim, ölmekten korkuyordum. Sonra da "Bu yaşamak mı peki Beril?" diye düşünüp bir gazla kâğıda baktım. Seksen almışım, yüzümde istemsiz bir gülümseme oluştu, gözyaşım yanağıma damladı. Bu gülümsemem, Elif'in ağlamaklı sesini duyana kadar sürdü. Bana kaç aldığımı soruyordu. Sesinden onun sınavı geçemediği çok belliydi. Cevap vermedim. Ağlaması arttı, sesi yükseldi, artık hiçkırta hiçkırta ağlıyordu. Ben de ağlıyordum. *** Günlerden Salı. Bütün gece ikimiz de uyumadık. Ben artık dayanamıyordum. Böyle yaşamamın ne faydası vardı. Yatağa serili ince, beyaz çarşafı biraz esneterek ahşap tavandaki boşluktan geçirdim. Sandalyeyi de atına koyup üstüne çıktım. Sıkıca bağladığım kumaşı boynuma geçirdim. Ve ayaklarımdan altındaki sandalyeyi iterek kendimi boşluğa bıraktım. Çok sürmedi bu boşluk, nefesimin kesildiğini ve huzura ulaşacağımı hissettiğim anda kahrolası eski ahşap çatı kırıldı ve yere düştüm. Bir süre kendime gelmeyi bekledim. Vücudum kendinde değildi. Aslında, sandığımdan fazla uzun süre kalmışım havada. Tavana baktığımda oranın boşluk olduğunu fark ettim. Eski sandalyeyi boşluğun altına çektim ve dikkatlice tırmandım. Belki de ölmemem bir işarettir diye düşünmeye başlamıştım. Tam çıktığımda da oranın aslında bir havalandırma olduğunu fark ettim. İlerlemeye başladım. Ve Elif'in odasının üstündeydim. Beni fark etmişti. Ayağa kalktı ve onu da almam konusunda yalvarmaya başladı. O kadar sesli söylüyordu ki onu kurtarmamı, katilin duyacağından endişelendim. Katilin

duyacağından endişelendim... Zor zamanımda benimle olan kader arkadaşım yüzünden öleceğimden korktum... Onu bırakıp gidemeyeceğimden korktum.

***

Yola devam ettim, eğer kurtulursam onu da kurtarmaya geleceğim konusunda kendimi kandırarak. Yaşama umudum vardı artık. Devam ettim. En son bir yere çıktım, gün ışığı görünüyordu, bir haftadır görmüyordum. Tırmanmam gerekecekti. Denedim ama başaramadım. Yapmak zorundaydım, başka çarem yoktu. Tekrar denedim, tekrar denedim, başardım. Başardım. Temiz havayı içime çektim, güneşe baktım, çok kötü hissediyordum, ben böyle bir insan değilim, Elif'i kesin kurtarmaya geleceğim diye düşündüm. Ama arkamı bir döndüğümde oradaydı. Elinde çekici, üstünde de beyaz bir kıyafet vardı. O anda dünyam dönmeyi bıraktı. Sonumu bekliyordum. Adam bir adım daha attı. Elif'i düşünüyordum, özür dilerim, belki de çoktan ölmüştür. Bir adım daha attı. Yanıma gelmesine birkaç adım kalmıştı. Bir adım daha, bir adım daha... Gözlerimi kapamadan önce son gördüğüm, sol elindeki çekici hınçla havaya kaldırıyordu. Ve evet, bir hafta önce yaşadığım ağrıyı bu sefer kat ve kat hissettim. Bu sefer ölmüştüm. Annemin öldüğünü öğrendim... Acısından... Elif de ölmüş, cesedimin yanı başında onun cesedi de. Ve şu an ben yerde yatan bedenimin karşısında dikilmiş, onu her hattıyla izliyordum. Benim katilim bulunup cezalandırılana kadar, burada duracağım. Çünkü kimseye güven olmaz. Kimseye güven olmaz. Kendi cesedimin başında ben duracağım. Kendimden başka kimsem yok benim İstanbul'da.

Elif Esila GENÇER/11-E

PROGRAM

Eyvah! Saat sabahın altısı, bugün normalden beş dakika geç kalktım. Normalde planımdan bir dakika bile şaşmam, harfiyen uygularım. Benim için hayattaki en önemli şey programımdır. Benim hayatımda sürprizlere, tesadüflere ve şansa yer yoktur. Her gün hangi saatte, nerede, ne yapacağım bellidir. En ufak bir sapma bütün günümü alt üst edebilir. Hayır, bunun olmasına asla izin veremem

Geç kalktığımdan hemen kahvaltımı edip dışarı çıkmalıyım. Bugünkü listeme göre kahvaltıda biraz beyaz peynir, 5 tane zeytin ve bir omlet yemem; 250 ml süt ve daha sonra da bir fincan kahve içmem gerekiyor. Hemen kahvaltı soframı kurdum, güzelce yedim ve sofrayı kaldırdıktan sonra hemen çıktım. Her gün otobüs durağına kadar yaklaşık on beş dakika yürüyorum ama bugün daha da hızlı olmalıyım çünkü tam on iki dakika 35 saniye sonra otobüsüm durağa gelmiş olacak. Ah, hepsi o beş dakikanın suçu; günümü mahvedecek şimdi! Neyse ki otobüs durağına tam zamanında yetiştim ancak her zaman oturduğum yer boş değildi. İkinci tercih ettiğim ve üçüncüsü de öyle. Ben de dördüncü tercihime oturmak zorunda kaldım. Tam otobüs hareket edecekken -kapılar kapanmıştı- bir tane adam otobüsü durdurdu. Ardından şoförden özür dileyerek içeri girdi ve benim yanıma oturdu. Bir süre boyunca öylece yol aldık ancak bir ara bir şey sorma ihtiyacı hissettim, bu yüzden sohbet başlatmaya karar verdim:

- Merhaba. Nasılsınız?
- Merhaba. İyiyim siz nasılsınız?
- Ben de iyiyim, teşekkür ederim. İzin verirseniz bir şey sormak istiyorum.
- Elbette sorabilirsiniz.
- Bugün neredeyse geç kalıyordunuz ve bütün bir gününüz mahvolabilirdi. Her gününüzü böyle mi geçiriyorsunuz?
- Hayır. Her günüm böyle geçmiyor. Bugün yolda gelirken ağaçta kalmış bir kedi gördüm. Yere inemiyordu ve bu yüzden yardım etmeye karar verdim. Bundan dolayı birazcık geç kaldım ama bunun bir önemi yok. Eğer bu otobüse binemeseydim bir diğerine de binebilirdim.
- Ama bu durum sizin rutininizi aksatmaz mıydı? Sonuçta iki otobüs arasında yarım saate yakın bir süre var.
- Haklısınız, belki biraz aksatabilirdi ve bu beni zor bir duruma düşürebilirdi ama hayatın bu kadar rutin olmaması gerektiğini, kendiliğinden yaşanan olayların hayata güzellik kattığını düşünüyorum.

Adam tam sözünü bitirdiğinde inmem gereken durağa gelmiştim. Adamla vedalaştıktan sonra otobüsten indim ve iş yerime doğru yürümeye başladım. Yürürken aklımda adamın son söyledikleri vardı. Acaba haklı olabilir miydi? Saçmalıyordum. Eğer biraz daha geç kalmış olsaydı bu güzel sözlerinin yerini kim bilir hangileri alacaktı.

Bir süre sonra iş yerimin girişine geldim. İş yerimdeki ofisime giden merdivenleri çıkarken yolda bir arkadaşım ile karşılaştım. Cüneyt az sayıdaki arkadaşlarımdan biriydi. Aslında bakarsanız neredeyse tek arkadaşımıydım çünkü çoğu arkadaşım ile yıllardır hiç konuşmamıştım, beni işkolik bulurlardı. Ne yapayım vakit bulamamıştım, programımı mı aksatsaydım. Asla!

Cüneyt bana selam verdi, ben de ona selam verdim. Halimi hatırlı, neler yapıp yapmadığımı sordu. Ona bütün programımı ayrıntısına kadar anlattım. Hem şaşırmış hem de üzülmüş gibi bir hâli vardı. İyi demekle yetindi. Ben de ona neler yaptığımı sordum. Önce dün gittiği maçı anlattı, ondan sonra maçın ardından gittiği restorandaki yemekleri öve öve bitiremedi ve en son ise işe gelirken yolda yaşadığı komik bir olayı anlattı. Birden aklıma sabah otobüste sohbet ettiğim adam geldi ve aynı soruyu Cüneyt'e de sorma ihtiyacı hissettim. Ona dönerek: "Bu yaptıkların çalışmalarını aksatmıyor mu?" diye sordum. O da bana: "Hayır aksatmıyor." dedi ve ekleyerek "Benim çalışma sebebim zaten bu tür şeyleri yapabilmek hayattan keyif alabilmektir." dedi. Ardından müdürümüz haftalık değerlendirme toplantısına çağırıldığından konuşmayı yarıda kesmek zorunda kaldık ve toplantı odasına gittik. Müdür; bize geçen ay yaptıklarımızdan, bu yapılanlardan aldığımız sonuçlardan, gelecek aydaki hedeflerimizden ve birlikte çalışacağımız birkaç yeni şirketten bahsetti. Toplantının sonuna gelirken ise bir kişiden bahsetmek istediğini söyledi. Bu kişinin işini özveri ile yaptığından, çalışmayı hayatının merkezine koyduğundan, her ay yeni yeni yazılım projeleri yaptığından ve en önemlisi de planlı oluşundan bahsetti. Bu övgülerin ardından ise bize dönerek: "Bu övgülerin sahibi hiç şüphesiz Demir Bey'den başkası değildir, hepimizin onun gibi olmasını istiyorum." dedi. İşte sonunda haklı çıkmıştım! Programımın önemini bir kez daha anladım, onun sayesinde kesin terfi ve zam alacaktım. Cüneyt bir de bana üzülüyordu ama şimdi o da anlamıştır rutin yaşamının önemini.

Toplantı bittikten sonra hepimiz ofislerimize geçtik. Ben yine her zamanki gibi çalışmalarına devam ettim. Çalışırken kahve olmazsa olmazlarımdan biri olduğundan kantinden bir kahve söyledim. Ancak kalmadığını söylediler

ve isterseniz çay verelim dediler. Çay programımda olmadığından istemedim ve çalışmaya devam ettim. Ancak kahveye alışmış olduğumdan dolayı içmediğimde uykum geliyordu. Göz kapaklarım ağırlaşmaya başlamıştı ve istemeden de olsa uykunun tatlığına yenilmiş bulundum.

Rüyamda yeni emekli olmuştum. Artık yapacak bir işim olmadığı için programım değişmişti maalesef. Yeni programımda sudoku ve bulmaca çözmek, gazete okumak ve televizyon izlemek gibi aktiviteler vardı. Çok yüksek bir emekli maaşım vardı ayrıca yüklü bir miktarda da kıdem tazminatı almıştım. O günün akşamında eve oğlum, gelinim ve torunlarım geldi. Onlarla birlikte yemek yedik ve sohbet ettik. Sohbetin bir bölümünde torunlarımdan biri bana dönerek: "Dede, sen hiç yurt dışına gittin mi?" diye sordu. Ben de ona: "Gittim." diye cevap verdim. Sonra bir diğeri de: "Peki nerelere gittin?" dedi. Onlara: "Paris, New York, Berlin, Moskova" diye cevap verince çok heyecanlandılar. Sonrada: "Eiffel Kulesi nasıldı, Big Ben dedikleri kadar güzel mi, Özgürlük Heykeli'nin yanında fotoğrafın var mı?" diye sorular sordular. O anda kurşunla vurulmuşa döndüm. Neredeyse Dünya'nın birçok bölgesine gitmişim ama programımı aksatır diye torunlarımla saydıkları yerlerden hiçbirine gitmemiştim. Sohbetin bir başka bölümünde ise konu futboldan açıldı. Yakın zamanda Galatasaray ve Fenerbahçe'nin maçları varmış, torunlarım da maça gitmek istiyorlarmış. O sırada fanatik Galatasaraylı torunlarımdan biri bana dönerek: "Dede sen hiç Ali Sami Yen'de maça gittin mi?" diye sordu. Ben de: "Gitmedim." diye cevap verdim. O sırada oğlum, çocuklarına dönerek: "Dedeniz stat yıkılırken küçükmüş o yüzden o statta hiç maça gitmemiş." dedi. Ah oğlum! Bilmiyor ki ben hayatım boyunca hiç maça gitmedim.

Sohbetin başka anlarında bunlara benzer başka konuşmalarda oldu. Her böyle bir konuşmanın sonunda resmen kaskatı kesiliyordum. Derken müdürün beni övdüğü o günü, Cüneyt'in şaşkınlıkla karışık üzüntüsünü ve otobüsteki adamın dediklerini hatırladım. Kendi kendime "Ben ne yaptım?" diye sorguluyordum. Hayatım boyunca hastalıklı derecede çalışma düşkünü ve programlarıma uymada robot gibi olmuştum. Bundan dolayı kendi hayatımı yaşayamamış, anların, kendiliğinden gelişen olayların tadını alamamıştım. Maalesef pişman olmak için çok geçti. O kadar yaşlanmıştım ki ayakta durmakta zorlanıyordum. Zaten hayatım boyunca spor da yapmamıştım. O akşam yemekten sonra izin isteyip yattım.

Uyandığımda saat beş olmuştu, mesai saati dolmuştu. Normalde olsa eve gidecek olan otobüse binmem ve adeta bir bilgisayar programı katılığında olan programıma uymam gerekirdi. Ama bu gün canım öyle yapmak istemedi. Sabah otobüste giderken reklam panolarının birinde bir konser afişi görmüştüm. Şimdi çıkarsam konsere hâlâ yetişebilirdim ve kim bilir, belki yolda bir kedi de ben kurtarabilirdim.

Metehan ŞENDUR/11-B

SONSUZ BOYUTLAR

Nerede olduğumu bilmiyordum, neden burada olduğumu da. Tek bildiğim, hayatım için koşmam gerektiği. Koşarken etrafıma bakıyordum. Burası uçsuz bucaksız bir koridordu. Duvarlar, tavan, hatta yer bile bembeyazdı. Koridorun iki tarafında da beyaz kapılar vardı ve hepsinin üzerinde aynı sayı yazıyordu: 119. Arkamdan gelen koşma seslerinin yaklaştığını hissettim. Dönüp arkama bakmaya cesaret edemiyordum.

O sırada uzakta kırmızı bir nokta gördüm. Son gücümle daha hızlı koşmaya başladım. “Kırmızı nokta”ya yaklaştığımda bunun bir kapı olduğunu fark ettim. Koridorda sadece bu kapı kırmızı renkliydi ve üzerinde herhangi bir sayı yazmıyordu. Arkamdaki koşma sesleri iyice yaklaşmıştı, bu yüzden o kapıdan çıkmayı denemeye karar verdim. Kapıya bütün ağırlığımı verdim ve kapı açıldı. İçerisi zifiri karanlıktı. Arkama baktığımda kapının yok olduğunu gördüm. Kalbimin çok hızlı attığını fark ettim ve istemsizce yere yığıldım.

Birkaç dakika sonra yerimden kalkabildim. Bulduğum yer zifiri karanlıktı. El yordamıyla etrafı incelemeye çalıştım ama etrafta hiçbir nesne yoktu. Bir süre etrafta herhangi bir obje veya duvar aramaya çalışsam da hiçbir şey bulamadım. Bacaklarım çok yorulduğu için sendeleyerek yürüyordum. Uzun süre tek bir yöne doğru yürürsem içinde bulunduğum bu büyük odanın bir duvarıyla karşılaşabileceğimi düşündüm.

Ne kadar yürüdüğümü bilmiyorum, zaman kavramımı yitirmiştim. Bir anda zifiri karanlığın içinde, çok uzakta beyaz bir ışık gördüm. Enerjimi hala toplayamadığım için sendeleyerek, yavaşça ışığa doğru yürüdüm.

Belki yarım saat, belki bir saat, belki de bir gündür yürüyorum ama ışık hiç yakınlaşmamıştı ve yere yığılmak üzereydim. O sırada, karanlığın içine başka bir yerde, bir ışık daha gördüm. Sonra bir tane daha ve bir tane daha derken bir anda onlarca, yüzlerce küçük, parlak nokta belirmişti etrafımda. Sürekli artan bu parlak noktalar gözlerimi kamaştırmaya başlamıştı. Bir anda, bütün parlak noktalar karardı ve şiddetli bir gürültü duydum. Bir şeyin bana doğru koşarak yaklaştığını duydum.

Bir anda yorgunluğumu unuttum ve canımı kurtarmak için koşmaya başladım. O sırada etraf aydınlandı ve kendimi yine o koridorda koşarken buldum. Bu sefer her yer kıpkırmızıydı. Yer, duvarların ve tavanın yavaşça aşağıya doğru büküldüğünü hissettim. Bir süre sonra koridor o kadar bükülmüştü ki önümü görmekte zorlanıyordum.

Çılgınlık atarak uyandım. Neredeyim ben? Çok rahat bir yatağın üstündeydim, bu evimdeki yatak olamazdı. Sağa döndüm ve pamuktan yapılmış bir zeminin üzerinde yattığımı fark ettim. Burası rahatsız etmeyecek düzeyde aydınlıktı, ama ışığın nereden geldiğini göremiyordum. Kalkmak istemedim, ama bir süre sonra etrafımda neler olduğuna bakmak için kalktım.

Uçsuz bucaksız, zemini pamuktan oluşan bir yerdeydim. Zemin yumuşak olduğu için yürümek oldukça zordu. Bacaklarım, bütün gücümle koştüğüm için ağrıyordu. Nefes almam zorlaşmıştı. Kollarımı ve bacaklarımı hareket ettiremez hale geldim ve yere yığıldım.

Aybars BAYSAL/11-B

ASANSÖRDEKİLER

Yeni bir gün. Ne kadar yeni? Her geçen gün birbirinin aynısıysa yeni bir gün yaşayabilir misin gerçekten? Sabah her gün aynı saatte uyanıyorum, aynı saatte işe gidip aynı saatte eve varıyorum. Peki, bu kadar sıkıldıysam hayatımdan neden bir değişiklik yapmıyorum? Mesela ofise on dakika erken girsem, belki biraz daha fazla uyusam... Ama bunlar benim bir parçam olmuş, en ufak bir değişiklik bile kendimi değiştirmek olmaz mı? Peki başka bir insan olsam? Baştan yenilesem kendimi? Başkalarının hayatları nasıldır ki? Bir günlüğüne başka biri olmak... Herkesin kendince başka bir sorunu, başka bir hayatı, başka bir kişiliği vardır. Peki bu insanlar aynı yere gidip aynı kaderi paylaşıyorlarsa, o zaman ne kadar farklı olabilirler?

Bunları düşünürken asansöre adım attım.

İçeride üç insan... İki benden uzun. Uzunlardan biri sarışın bir kadın, doğal sarışın mıydı acaba, diğeri herhalde iki metre bir adam. Üçüncüsü kardeşimi hatırlatıyor bana. Kısa boyu, kısa saçlarıyla çok sevimli gözüküyor. Bastım gideceğim kata. Yıllardır değişmeyen bir başka şey... Adım kadar aklıma kazanmıştı. Asansördeki diğer insanları tekrar gözden geçirdim: sarışın, uzun ve minyatür heykel. Hepsini daha önce görmüştüm. Görmüştüm de ne zaman görmüştüm? Yine asansörde karşılaşmıştık herhalde. Hiç adını sormadığım, selam vermeye bile tenezzül etmediğim insanlar... Asansör kapıları tekrar açıldı. Yeni iki insan diyeceğim ama bunları da tanıyorum, yani daha önce gördüm. Her gün benimle aynı katta inen durmadan sırttan kadın ve elini sürekli o uzun saçlarında gezdiren adam. Bayan Neşe ve Rapunzel... Şimdi benim katım dışında üç kata daha basılmıştı. En son ben ineceğim, bir de Bayan Neşe tabi ki.

Aniden midemin takla attığını hissettim, etraf kararmıştı. Birinden küçük bir çığlık ve "Asansör durdu." diyen bir fısıltı... Tebrik ederim biz anlamamıştık zaten. Etraf hala karanlık, hiç sevmem. Annem de sevmezdi, genetik herhalde. Birinden kesik kesik nefes sesi geliyor. Kim acaba?

– Herkes iyi mi?

– Binada elektrikler gitti herhalde.

– Jeneratörün çoktan çalışması gerekmez miydi?

Kesik nefesler normale dönmeye başladı. Cümle kurmaya çalıştı, başarılı olamadı tabi. Bu kadar panikleyecek ne vardı sanki? İşe geç kaldım. Saat kaç? Ben de paniklemeğe başladım şimdi. Çok teşekkürler.

– Sakin olun lütfen...

Hanımfendi mi beyfendi mi dese diye düşündü. Öyle bıraktı. Birbirimizi gördüğümüz mü vardı sanki.

– Birazdan normale döner her şey.

Bana dememişti. Diğeri herhalde kalp krizi geçirecek birazdan.

Gözüm kamaştı. Işıklar geldi. Işıklar geldi tamam da, biz niye hala duruyoruz? Bizim öldü ölecek insan kimdi acaba? Bayan Neşe. Bizim etrafa pozitif enerji saçan kadın. Yok artık. Yüzü kireç gibi halde ciddiye alamadım onu. Şok etkisi yarattı herhalde. İki kişi, Minyatür Heykel ve Rapunzel, ona bir şeyler fısıldıyor. Sakinleştirmeye çalışıyorlar. En sonunda konuşabildi.

– Benim klostrofobim var.

Onu anladık zaten, yeni ne var. Hiçbir şey.

– Asansör çalışmaya niyetli gibi gözüküyor.

– Ne yapalım, telefon da çekmez bekleyeceğiz.

– Ee, daha burada olduğumuza göre sohbet edelim bari.

Son konuşan Heykelciğimiz. Sohbet edelim dedin de ne konuşacağız biz altı kişi? Zaten hepimiz aynı nedenden buradayız: Çalışmak. O zaman birbirimize anlatacak çok farklı bir şeyimiz de yoktur. Aynı şey tekrar, tekrar, tekrar...

– Kimse konuşmaya niyetli değil sanırım. O yüzden ben başlıyorum, adım Melis.

Sessizlik. Sessizliği bozan ise uzun adam. Fasulye Sırıği.

– Yakın zamanda elektrik kesintisi bekleniyordu, yalnız ben akşama doğru olacağını tahmin etmişim.

İyi hoş yapmışsın da programa uymuyorsun. Bak Melis ne güzel kendini tanıtmıştı. Aynı şeyden devam.

– Tahmininiz yanlışmış beyefendi. Zaten öbür türlü olsa asansörde bizimle mahsur olmazdınız herhalde.

Rapunzel lafi çaktı. Asansör halkı arasında ortam kızışıyor.

– Aman siz de o ne öyle ilkokul çocuğu gibi, ben Melis Hanıma katılıyorum. Bu birlikte kalmak zorunda olduğumuz süre içerisinde en azından birlikte kafa dağıtabiliriz.

Haha! Azarlandılar.

– Destek çıktığımız için teşekkür ederim. Siz de şu an daha iyiyse bize katılırsanız çok sevinirim.

Bayan Neşe'ye dönmüştü. Köşesine sinip kimseye sırtımayınca burada olduğunu unutmuşum. Daha iyi gibiydi. Eli titriyor. Yok yok, iyi o.

– Daha iyiyim. Klostrofobim anksiyeteme iyi gelmiyor, ilaçlarımı da evde bırakmışım zaten. Ama daha iyiyim.

Anksiyete ve Bayan Neşe. Aklımın ucundan geçmezdi. Her ne yapıyorsa iyi saklıyordu, tahmin etmek neredeyse imkânsız.

– Çok geçmiş olsun.

Ne zamandan beri anksiyete krizi geçiren insanlara geçmiş olsun diyoruz?

– Öyleyse başlayabiliriz. Önceden dediğim gibi ben Melis. Üç yıldır burada çalışıyorum, hepinizle karşılaşmışızdır zaten. Onun dışında... Onun dışında kedileri çok severim, tüm hayvanları severim. Hatta hafta içi, hafta sonu vakit buldukça da barınakta çalışırım.

Hayvanlar dediği an yüzüne kocaman bir gülümseme yayıldı. Ben de severim hayvanları ama alerjim var. Kardeşimin de alerjisi var. Genetik. Kardeşim sevmezdi ama hayvanları.

– Ne güzel. Benim tüye alerjim var ama evde tüysüz bir kedi besliyorum. Adı "Misket". Oğlum da ben de çok seviyoruz.

Rapunzel'in çocuğu mu varmış? Tüysüz kedisi bir de... Ben de tüysüz kedi alsam bakabilir miyim acaba? Ama bir sürü ekstra iş, hangi araya sıkıştırayım ben onu. Bütün düzeni sil baştan...

– Evli olduğunuzu bilmiyordum. Çocuğunuz kaç yaşında?

– Evliydim, üç yıl önce ayrıldık. Oğlum, Mehmet, ekimde on üçüne girecek.

– Maşallah, maşallah.

Adamın işi de zor. Her gün işe git, çalış, yorul. Sonra bir de evde çocukla uğraş. Rapunzel benim gibi düşünmüyor ama sanki. Baya gözleri ışıdı minik Mehmet'ten bahsederken. Minyatür Heykel ve hayvanlar gibi... Uğraşmıyor artık saçıyla da, kafası dağıldı herhalde. Ne güzel insanın aklına gelince diğer tüm sıkıntılarından kurtulacağı bir şeyinin olması. Benim öyle bir şeyim var mı acaba? İş, ev, iş... Yok. Hiçbir şey.

– Ee, siz hiç konuşmadınız, yok mu anlatacağınız bir şeyler?

Herkes bana dönmüş. Sarışın bana seslenmiş. Ne dedi? "Yok mu anlatacağın bir şey?" Ne anlatıyım ki? Yok hiçbir şey.

– Konuşmam mı gerekiyordu?

Denilecek şey mi bu da şimdi? Benim hayatım sizinki gibi aksiyonlu değil, siz devam edin sohbetinize, ben de sizden öğreniyorum. Bunu demek yerine "Konuşmam mı gerekiyordu?" dedim. Tebrik ederim, insanlar arası ilişkiler sınavından kaldın.

– Yani uzun bir süredir birlikte bu asansörde kapalıyız. Siz de tek kelime etmediniz. Belki sohbete katılmak isterdiniz.

Ettim ya Sarışın. "Konuşmam mı gerekiyordu?" dedim. Sen de hiç iyi bir dinleyici değilsin. Zaten Bayan Neşe de asansör ve kapalı kelimelerini duyunca tekrar derin derin nefes almaya başladı. Oksijeni bitirecek yakında.

– Ben sohbet konusunda çok iyi değilim, zaten anlatacak da hiçbir şeyim yok. Dinlemek hoşuma gidiyor.

Aynı yerde, farklı hayatlar. İlgimi çekti. Kimin ilgisini çekmez ki? Belki ben garibimdir. Kimin umurunda.

– Tamam, siz bilirsiniz.

Ben bilirim tabi. Neyi bilirim? Belki hiçbir şey, belki yakında her şeyi.

– Herkesin hayatları çok ilginçmiş gerçekten. Ben evden işe, işten işe gitmek dışında pek bir şey yapmam. Evde de oturur kitap okurum zaten sadece.

Konuşan bizim Sırık. Ruh eşim falan herhalde bu benim. İkimiz de aynı döngüde sıkışıp kalmışız.

– Aa, öyle demeyin ama. Eminim okuduğunuz kitaplar çok ilginçtir, hem bazı insanlar kitap okumaya bile yeltenmiyor. Bence çok güzel bir hobi.

Sen öyle diyorsan Melis. Hobi.

– Genelde roman okurum. Daha önce yazmayı da denedim ama basılacak düzeyde yazamıyorum.

Sırık yazarmış. Çok hoş. Ben de okurum kitap, okumayıp ne yapacağım?

– Ben de kitap okumayı çok severim. Genelde polisiye, bazen psikoloji...

Ağzımdan kaçtı. Söylemeyi planlamamıştım. Neden bilmem gülümsedim.

– Bir de ben sıkıcıyım diyorsunuz. Hem polisiye okuyorsunuz hem de psikolojiye meraklısınız. Allah bilir şimdiye hepimizin kişilik analizini yapmışsınızdır.

Güldüm. İnsanları tanımadan zor. Belki asansör halkını şimdi tanıyorumdur ama ilk durduğumuzdaki tahminlerimin hepsi muhtemelen yanlış olurdu. Şimdi de doğruluk payım ne kadar olur bilmem. İnsanlar değişken. Değişken...

Minik bir cızırtı ve asansör tekrar çalışıyor. Herkes teker teker katlarında iniyor. Ben de bu değişik insanları tekrar ama bu defa yeni bir gözden inceliyorum. En son ikimiz ineceğiz. Görüşmek üzere.

– Görüşmek üzere.

Tekrar görüşür müyüz? Belki. Ne zaman? Kim bilir? Ben değil.

Zeynep Bengi BAYIRALAN/11-D

BERENİN SERÜVENİ

Lavanta kokulu kadın, önce beni bir güzel silkeledi sonra rafa yerleştirdi. O kadar uzun süre depoda durduktan sonra satışa çıkarılmak beni mutlu etti nedense. Bu soğuk aylarda ihtiyacı olanların başını sıcak tutmak benim görevimdi sonuçta, kutunun içinde oturup eskimeyi beklemek değil.

Rafa koyulalı birkaç gün geçti. Kimileri beni eline aldı, kafasına takıp denedi, ama hâlâ alıcı çıkmadı. Beğenmediler mi acaba beni? Belki de rengim hoşlarına gitmemiştir. Ama beyazı kim sevmez ki? Sevmezlerse sevmesinler, bana ihtiyaçları olduğu gerçeğini değiştirir mi bu?

Rafa konulmamın yedinci günü bugün. Bir adam geldi. Başına taktı beni, hindistancevizli şampuanının kokusunu içime çektim. Hayret, rafa koymadı geri. Yürümeye başladı, kasaya doğru olsa gerek! Beraber dondurucu soğukta gezdik, haftalarca, aylarca. Çok iyi baktı bana, beni hiç bırakmaz umarım.

Bir başkasının evine gittik bugün. Ailesi olsa gerek ki, geldiğimiz gibi "Abi, hoş geldin!" diye seslenen genç bir kız sesi ağırladı bizi. Çıkardı beni başından, fakat her zaman yaptığı gibi cebine koymadı. Demin sesini duyduğum genç kızın elindeydim zannediyorum; bu sahibimin kokusu değildi. "Çok güzelmiş abi, benim olabilir mi?" *Hayır!* Beni kafasına denedi. Saçları yağlıydı. "Lütfen!" *Hayır, olmaz.* "Tabii olabilir, güle güle kullan!" *Bu kadar kolay mı? Evet, sanırım bu iş burada bitmişti, yeni bir sahibim vardı artık.*

Metrobüse bindik beraber, çıkardı beni kafasından. Sonunda temiz havayı içime çektim. *İnsan arada bir saçını yıkar!* Koltuğa bıraktı beni, hala yanımdaydı hissedebiliyordum. Yalnızlığın tadını çıkardım yine de. Araca yeni binen her insanla farklı bir parfüm kokusu doldurdu etrafı. Odaklandım. Bazıları indilerse de kokuları onlarla gitmedi, tıpkı yapılan bir şeyin arkasında hiçbir etki bırakmayarak yok olamayacağı gibi. Lavanta, şeftali, vanilya... Birkaç durak sonra düşüncelerimden uyanıp etrafı yokladım, yoktu! Ne yağlı saçlarının kokusu, ne de vücudunun sıcaklığı yakınlarımda değildi. Unutmuş olmalı beni. Ümidi kesmemek gerek yine de. Şans ya, belki biri çıkagelir almak ister beni! Ama hep bir acele içerisinde insanlar, birinin bile bana dönüp baktığını sanmam. Etrafla ilgilenmeden, hayatın her anını kaçıracak yaşayan birer beresiz hepsi. Bu şekilde ne kadar bekledim bilmem, kimse elini sürmedi bana. Tahmin de etmiştim zaten. Bu kadardır belki, diye düşündüm ama bir berenin serüveni bu kadar olmamalı, değil mi?

Dalmışım, soğuk; üşümüş bir el kendime getirdi beni. Limon kolonyası kokusu doldu içime. Ve de ince fakat otoriter bir ses. "Sanırım artık benim beremsin." *İtirazım yok benim, buyrun hanımefendi.* Başka ne seçenek vardı ki de itirazım olacaktı sanki? Çantasına koydu beni, evine gittik. Serüvenim boyunca hiç bu kadar korkmamıştım sanırım! O da neydi öyle! Gürültülü, sürekli dönen, içi suyla dolan bir şeyin içine attı beni. Sonrasında hafiflemiş, ferahlamış hissettiğimi inkâr etmeyeceğim çünkü biz bizyiz ama o şeyin içine bir daha ipliklerimi sökseniz girmem! İyi biriydi en azından, değildiyse bile ben öyle düşünüyordum. Benim için önemlisi, iyi bir bere sahibiydi. Her gün dışarı çıktık beraber, yazları hariç tabii. Takmadığı her an çantasına özenle yerleştirdi beni, halimden memnundum ben de. Temiz ve bakımlı bir saça takılmak, bir berenin yaşayabileceği en iyi hayat olsa gerek. Belki bırakmaz beni.

Fazla detaya girmeyeceğim, kafenin birindeyim, kimsesiz. Düşürdü beni, olsun. Beraber geçen güzel yıllarımıza saydım. Başka bir bere bulur kendine. Etrafta insan sesi çok, belki ben de bulurum birini. Bunları düşünürken kaldırımdan yerden. Çok da büyük değildi üzerinde durduğum eller. Tutup sallamaya, döndürmeye, oradan oraya fırlatmaya başladı bir anda. *Hey, dursana!* Açık havaya çıktığımızı hissettim, hava soğuk. Biraz daha döndürdü beni. Son hissettiğim şey ise buz gibi ıslak, sert zemine çarpışım. Eh, takıldım orada biraz. Yanımdan geçen adım sesleri eşliğinde; yağın kar taneleriyle selamlaştık. Yüzlerce insan, öylece yürüyüp gidiyor. Nereye? Kim bilir... Uzun süre durdum orada. Arada bir kenara itekleyen insanlar dışında pek de bir şey gelmedi başıma. Ta ki o sesi duyana kadar. İnce, güçsüz, belli ki üşümüş bir kedinin miyavlaması. Dürtüklendiğimi hissettim. Sırasıyla küçük ve ıslak burnunu, kulaklarını, sonraysa tüm vücudunu içime soktu. Ne kadar çok üşüdüğünü hissedebiliyordum, sarmaladım onu. Saatlerce durduk öyle. Zaman zaman acıkıp gitti ama her zaman geri geldi bana, yeni, sıcak yuvasına. Bir gün küçük fakat sivri dişleriyle kaldırdı beni yerden. Beraber uzaklaşmaya başladık haftalardır durduğum cadde köşesinden. En sonunda bir yerde karar vermiş olsa gerek bıraktı beni yere, birkaç hafta da orada zaman geçirdik. Sevmiştim bu hayatı, o canlıya verdiğim yuva hissini. Belki de bere olmak, ilk üretildiğimden beri inandığım gibi, sadece insanları sıcak tutmak demek değildi. Artık ben onundum, o da benim. Asla bırakmam onu.

Yine karnını doyurmaya gittiği sırada, kaldırımdan yerden, bir başkası tarafından. *Hey, ne yapıyorsun? Benim zaten bir sahibim var!* Beni tutan kaba elin kokusu geldi, kömür kokuyordu. Benimle beraber bulunduğumuz yerden uzaklaşmaya başladı. Arkamdan tanıdık miyavlama sesi geldi. *Yapma, geri dönmem lazım! Beni bekliyor.* Durdu bir anda, etrafta bir ısı vardı. Kapalı bir yerde değildik hâlbuki. Yavaşça hareket ettirdi beni, ısı hafifçe arttı. Ve düştüm. Sıcaktı. Çok sıcak. Yün iplik örgülerimin küle dönüşünü hissettim. Tüm benliğim yok olurken aklımda arkamda bıraktığım miyavlamalar vardı.

Aylin YENİGÜN/11-E
Darüşşafaka Hişt Hişt Sait Faik Öykü Yarışması Mansiyon Ödülü

AYİNE

Tüm organlarım ve hücrelerim uykudan nasibini aldığı anda usul usul doğrudum yataktan. Yatağın ayaklarımı uzattığım kısımdaki ahşap komodinin üstünde şarj takılı telefona ulaştım, şarj kablosunu telefonda ayırmaya uğraşmadan, kısa ve hızlı bir hareket ile telefonu şarj kablosundan ayırdım. Saat neredeyse sekizi çeyrek geçiyordu. Lavaboya gidip, bugün insanların içine karışacak olan suratı daha bakılabilir duruma getirmek için yatağımdan doğrudum. Lavaboya doğru yöneldim, zaten her sabah yaptığım bu monoton hareketleri ezberlemiş olan sahip olduğum bu vücut, suratımı ve bedenimi hazırlarken benim tek yapmam gereken, “karşı” tarafa doğru bakmamaktı. Bu kendimi korumam için önemli olduğu söylenen bir şeydi.

Hazırlıklar tamamlandığında lavabodan çıktım ve odaya geri döndüm. Her zamanki gibi giymem gereken kıyafet, çalışırken oturturulduğum sandalyenin üzerine serilmişti; dikdörtgen şeklinde, kapkara düğmelere sahip bordo renkli polyester bir gömlek, kestane rengi saten bir kravat ve cırtlak kırmızı renkli yüksek bel, geniş paçalı kumaş bir pantolon. Bu görüntünün bunaltıcılığının, bilincimi sık sık ziyaret eden bigâne renkli toz bulutu ile iş birliği yaptığını hissedebiliyordum. İlk gömlek sonra pantolonu giydikten sonra insanları boğmak için yapılmışa benzeyen kravatı, şikâyet etmeden başımdan geçirip, boğulurken kimse fark etmesin diye gömleğin yakasının altına iliştim ve daralttım. Kravatı taktıktan sonra, sol el ile kravatı yukarıdan aşağı doğru, ütülermişçesine, göğsüme hafifçe bastırarak, kravatı düzgünce yerine oturttum. Daha sonra eli kravattan gömleğe kaydırdım, iki uç kez gömleği tozdan arındırıyormuş gibi bir silkeleme hareketi gerçekleştirdim. Tüm bu beden, artık tam takdir evden ayrılmaya hazırды.

Odadan dışarıya doğru bir adım ilerledim. Bir süre odanın kapısının önünde öylece durdum. Bir istek vardı içimde, bir anda olmadık yerden çıkan bir istek, herhangi bir amacı da yoktu. Tüm bu düşünceler, sonuçların ne olacağını düşünemeyen kafa sağa doğru çevrildiğinde aklımdan geçti. Ve gördüğüm şeyin şaşkınlığı ile bir zamanlar bana ait olan zihin, ani bir sessizliğe gömüldü.

Lavabonun önünden geçerken “karşıya” bakmamak için kapatılması gereken kapı, lavabodan çıkıldığında, kapatılması unutulmuştu. Gözler artık “karşı” tarafından esir düşürülmüştü. Beden kontrolümden çıkmış, etraf zifiri karanlığa bürünmüştü. Zihin dahi bana ait olduğunu sandığım her şey hiçliğe doğru belirsizleşmeye başladı. Gerçekliğinden emin olabildiğim tek şey, karşıda, bana doğru bakan biçimsiz, çirkin yaratığım, gri ve sarı renkli iris ile çevrili sonu görünmeyen zifiri siyah boşluktu. Beden ben farkında olmadan yaratığa o kadar yaklaşmıştı ki yaratığım, eski zihnimdeki tüm düşünceleri okuyup onları boğarak öldüren gözlerinin içine girmeme, minimetreler kalmıştı.

Göz bebekleri neredeyse tüm irisini kaplayacak kadar büyüyor sonra bir anda küçülüp, sanki boş bir kabuğa dönmüş bu bedeni, yamuk bedenine çekip orda hapis etmek için ilk önce gözbebeklerinin boyutunu ayarlaması gerekiyormuş gibi hareketler yapıyordu.

Pis lacivert bir madde bedenimi doldurmaya başladı. Tüm hücreler bana ihanet ediyor ve benim için yaşamayı reddediyordu. Pis lacivert sıvı kendilerine vurdukça benliklerini de unutup, gözle görülemeyen cesetlere dönüşüyorlardı. Yaşadığı acı sebebi refleks ile ellerini yüzüne atan beden sırf acıdan kurtulmak pahasına sonuna kadar açılmış gözleri canavarın gözlerine kitlenmiş haldeyken yanaklarını parçalamaya başladı, lacivert sıvı değilerek açılan yarıklardan dışarı doğru fişkırmaya başladı. Yaratık, yüz olarak tanımlanabilecek herhangi bir şeyin olmadığına karar verdiğinde kollar hiç zaman kaybetmeden bedeni sarmaladı ve tırnaklarını omzunun arkasındaki derinin altına sapladıktan sonra aşağı doğru yavaşça ilerletti. Sıvı, bedeninin sırtından patlayarak fişkırıyordu. Acımasızca, kendi elleri ile kendi varlığının gerçekliğini yiyip bitiriyordu.

Artık ortalıkta bir bedenden söz edilemediğinde, karşıdaki kendisine bakan iki yaratık karşı karşıyaydı.

Dilruba ÖZDEMİR/11-B

RÖPORTAJ

Gözlerimi açıyorum. Otobüsün camından dışarıya bakıyorum. Uçsuz bucaksız bozkırlar... Ne kadardır yoldayız, ne kadar kaldı varmamıza? Yolculuğumuzun sebebini hatırladım yeniden ve kalbimde heyecanın ve tedirginliğin verdiği bir ağrı hissettim. Gazeteciliğe başlayalı zaten çok olmadı ama çalıştığım süre boyunca hiç bu kadar önemli bir haber yapmamıştım. Benim için her açıdan çok farklı bir deneyim olacak. Hissedebiliyorum bunu. İş arkadaşlarımdan birine varmamıza ne kadar kaldığını sorduğumda il sınırlarına girdiğimizi söyledi. Kalbim daha da hızlanmaya başladı.

İşte şehre vardık. Savaş resmi olarak bitmiş olsa da hala güvenli olmayan bu bölgede ekip arkadaşlarım gibi ben de çok tedirginim. Ama yapacağımız işin önemi ve yüceliği korkumuza galip geliyordu. Mülteci sorunu her zaman dikkatimi çeken ve bir şekilde ilgilenmek istediğim bir konuydu ve şimdi mülteci kamplarından birine gidip oraya ilgili haber yapmak, bu konuyla ilgili gerçekleri insanlara duyurabilmek beni ciddi anlamda bir şeyler başarabilmiş, insanların hayatlarına dokunabilmiş hissettiriyordu. Zaten gazetecilik mesleğini seçmemin sebebi de buydu. İnsanların görmediği, bilmediği fakat her biri birbirinden farklı ve derin olan hayatları, gerçekleri ve olayları medyaya aktarabilmek, insanları bu gerçeklerden haberdar edebilmek... Bu düşünce ile çıkmıştım bu yola ve işte şimdi de bunu gerçekleştirmeye çok yakın bir noktadayım.

İş arkadaşlarımla elimizdeki belgeleri son kez gözden geçirdik ve kampa doğru yola çıktık. Görevimiz orayı fotoğraflamak ve orada bulunun birkaç mülteci ile röportaj yapmaktı. Şimdi kampa giriyoruz. Aslında şehre girdiğimiz andan itibaren üzerimde hissettiğim bir ağırlık vardı zaten fakat şu an o ağırlığın altında eziliyor gibi hissediyorum. Üzerimde hayatları ellerinden alınmış insanların, gelecekleri ve çocuklukları ellerinden alınmış çocukların, hayatları boyunca gerçekten hiçbir zaman yaşayamamış ve artık yaşama şanslarının da kalmadığını düşünen kadınların bakışları... Ürkek ama yardım isteyen bakışlar. İlk olarak oradaki görevlilerle konuştuk ve kampın durumu hakkında bilgi aldık. Ayrıca yola çıkmadan önce buradaki mülteciler için kıyafet, yiyecek gibi gerekli şeyler almıştık yanımıza. Onları da görevliye teslim ettik ve işe koyulduk. İki gazeteci, bir kameraman, bir çevirmen kamp içinde yürümeye başladık. Derken bir kadının hüzünlü siyah gözlerine kilitlendi gözlerim. O kadınla röportaj yapmak istediğimi söyledim ve kadının çadırına doğru yürüdük. Onunla konuşmaya çalıştım ama hiçbir soruma cevap vermiyordu. Başta dillerini çok iyi bilmediğimden olduğunu sandım. Oraya gelmeden önce dillerine çalışmıştım ama çok iyi konuşamıyordum yine de. Durum böyle olunca çevirmenimiz aracılığıyla konuşmayı denedim ama kadın yine bize cevap vermiyordu. Çadırdaki başka bir kadın onun kimseyle konuşmadığını söyledi bize. Onunla toplama kampına giderken karşılaşmışlar. Kendisiyle de kampta yalnızca birkaç kez konuşmuş. Kadın hikâyesini anlatmış ve daha da ağzını neredeyse hiç açmamış. Kadına, bu siyah gözlü kadının hikâyesinin ne olduğunu sorduğumuzda bize bildiği her şeyi anlattı. Savaştan önce gayet güzel bir hayatı varmış aslında. Küçük kızı ve kocasıyla beraber yaşıyormuş. Savaş başlayınca ülkedeki çoğu erkek gibi kocasını da askere almışlar tabi ve kızıyla birlikte hayatlarını idame ettirmek zorunda kalmışlar. Fakat ülkesinde kadınların çalışma hakkı kısıtlı olduğundan kızıyla geçinmelerine yetecek parayı bulamamış. Sefalet içinde sürdürdükleri birkaç ayın sonunda toplama kamplarının nerede olduğunu öğrenmiş ve oraya doğru kızı ile birlikte yola çıkmışlar. Fakat kızı yetersiz beslenmekten ve kirden dolayı hastalanmış ve ölmüş. Kadın çocuğunun ölümünden sonra kendi hayatından da umudu kesmiş. Kızını bulunduğu yere gömmüş ve başında beklemeye başlamış. Yine toplama kampına giden bu kadın ve annesi onu yeni yapılmış bir mezar başında boşluğa bakar halde bulmuşlar. “Başkası olsaydı yardım eder miydim bilmiyorum, ama bu kadının o hali savaşın içinden gelmiş annem ve benim bile yüreğimizi burkmuştu.” dedi kadın. Biraz su içirip kadını kendine getirmeye çalışmışlar. Kadın başta kızından ayrılmak istememiş. İnanamıyormuş öldüğüne. Ama zar zor onu sakinleştirip kampa getirmişler. Kadının bu acı hikâyesi hepimizin gözlerini doldurmuştu. Siyah gözlü kadın başından geçenleri kendisi anlatmadığı için bunu röportaja dâhil etmeme kararı aldık topluca. Ama bu hikâye bizi o kadar etkilemişti ki bir süre soluklanmak, röportajlara ara vermek durumunda kaldık.

Toparlandıktan sonra tekrar kampta yürümeye başladık. Bu sefer sağ gözünü kaybetmiş bir adamla röportaj yaptık. Bu adam savaşın ilk mağdurlarından bir tanesi. Henüz askere çağrılmadan olmuş bu sakatlığı da. Evlerine çok yakın bir konuma atılan bomba her yeri darmaduman etmiş adamın da gözünü kaybetmesine neden olmuş. Adamla biraz daha sohbet ettik ve röportajımıza katıldığı için teşekkür ettik. Bu adamdan sonra yaşlı bir kadın ve torunu ile de röportaj yaptık. Sonra da düşman askerler tarafından yakalanıp ellerinden kaçmayı başarmış biriyle. Hepsinin hikâyesi bizi derinden etkiliyor ve üzüyordu.

Röportajlar dışında da bir sürü insanla konuştuk. Bir dünya masum çocuk, masum insan bu savaş yüzünden geleceğinden, hayatından olmuştu. Bugün, bu mülteci kampında, dünyanın ne kadar kötü olabileceğini iliklerime kadar hissettim.

Dönüş yolu başlıyor fakat aklım dopdolu. Aklımdan çıkmayan bir sürü hikâye, onlarca yüz... Hele ki o çocuk. Tellerin ardından bana bakan, yüzü kir içinde, üstü yırtık pırtık olan o mavi gözlü çocuk. Bu küçük yaşında dünyanın en büyük kötülükleri görmüş ve bunların arasında hayatta kalmaya çalışan bu çocuğun o bakışları hala ilk gördüğüm gibi aklımda, hayatım boyunca bir daha unutabileceğimi de sanmıyorum. O her şeye rağmen çocuk olmanın masumluğunu yitirmemiş, umut dolu olan mavi gözlerin altları, gözlerin tam tersi gibi görünüyordu. Göz altları derin mi derin kuyulara iniyordu sanki. İnsanların iğrenç suçlarına, hazlarına, öfkelerine, pişmanlıklarına inen bu derin kuyular, onun gibi birçok çocuğun geleceği olmuştu. İş arkadaşlarım da benimle benzer şeyleri düşünüyor, benzer duyguları hissediyordu. Gözlerinden bile anlaşıyordu bu.

Yolun büyük bir kısmını sessizce geçirdik. Kalan vaktimizde de yaptığımız işleri düzenlemeye koyulduk. Gazeteci olan diğer arkadaşımınla birlikte röportajlarımızdan ayrı olarak bir yazı daha yazmaya karar verdik ve işe koyulduk. İkimizin de tek umudu bu yazının ve röportajın daha fazla kişiye ulaşmasıydı. Bugünkü gezimizden sonra hepimiz çoğu şeye karşı daha duyarlı olmuşuk ve daha çok kişiye bunu kazandırmak istiyorduk. Yazımıza Nazım Hikmet'in bir sözü ile başladık: "Savaş; korku ve sefaletten başka bir şey veremez. Yakar, yıkar, öldürür, yok eder."

Zehra ERİŞ 11-F

SUNUM

Güzel bir rüyanın en heyecanlı yerindeyken alarmın sesiyle tekrar uyandım. Artık sinirlenmeye başlıyorum. Uyanmak istemiyorum işte, ne olurdu ki bugün o lanet olası işime gitmesem? Müdürümle aram limoni olduğu için gereksiz ayak işleri hep bana veriliyor. İşe girdiğim ilk gün kadının üstüne kahve döktüysem ne olmuş? Yüzlerce kez özür diledim zaten. Bu gereksiz sınırı hala sürdürmenin anlamı neydi ki? Bir de sağ olsun kendisi yılın en önemli sunumunu bana verdi. Bu sunumu iyi bir şekilde yaparsam belki müdür bana daha fazla ısınır diye son bir haftadır hiç uyumadım. Bu uykuyu hak ettim ben ve uyumalıyım.

Alarmı bir kez daha ertelemek için telefonu aldım. Saat 08.30. Eyvah, geç kaldım! Hızlıca yataktan kalktım ve üstümü değiştirmeye başladım. Neyse ki sunumu hazırladıktan sonra zor da olsa gece yarısı saatin ikisinde kıyafetlerimi hazırlayıp yattım. Bir dakika, sunum mu? Bugün günlerden neydi? Ne olur Çarşamba olmasın, lütfen. Telefonu korkarak elime aldım ve hayatımı başıma yıkan o manzarayla karşılaştım:20 Temmuz Çarşamba 08.33. Yılın en önemli sunumu bana verilmişti ve ben, dakikliğiyle dalga geçilen ben, geç kalmıştım. Hızlıca çantamı aldım içine makyaj çantamla laptopumu atıp hızlıca dışarı çıktım.

Otobüs durağına doğru koşmaya başladım. Neden evim cadde üstünde değildi ki? Şuan koşmama hiç gerek kalmazdı, otobüse biner ve giderdim. Gerçi bu kira fiyatlarıyla şuan yaşadığım evde oturmam bile bir mucize. Caddedeki bir evde otursam nasıl geçinemeyeceğimi merak ediyorum doğrusu. Sanırım benimle beraber işyerine geç kalan bir sürü insan var, hepsi de benim gibi koşturuyorlar. Bunu görmek içimi rahatlattı açıkçası, ama onların benim gibi yetişmesi gereken çok önemli bir sunumları olmaması gerektiğini hatırlayınca adımlarımı daha da hızlandırdım.

Sonunda durağa ulaştım. Şanslıysam iki dakika içinde bir otobüs gelecek ve ben şirkete ve sunuma ucu ucuna da olsa yetişecektim. Allah'tan şirketim evime çok uzak değil. Yoksa ben bitmiştim. Durakta bekleyen insanlar sanırım benim gibi sabırsızlardı. Otobüsün gelmesini dört gözle bekliyorlardı. Acaba onlarda benim gibi yerlere geç kalmış mıydı? Sanırım ama durakta oturan yaşlı çift bunun içinde değil, sonuçta onların tek yetişmesi gereken yer mezarlık.

Otobüs biraz daha geç kalırsa şirketteki kariyerimin sonuna geleceğim. Nerde kaldı bu otobüs? Eğer geç kalırsam neler yaşayacağımı düşünmek bile istemiyorum: Müdürüm beni fırçalayıp beni kovacak, işsiz kalacağım ve tekrardan iş arama maratonuna başlayacağım. Bu işi bulurken ne kadar zorlandığımı hatırlamak bile istemiyorum. Altı ay boyunca işsiz bir şekilde yaşamaya çalıştım. Allaktan annemle babam bana para yolladılar da ben de İstanbul denen bu lanet olası şehirde yaşamımı sürdürebildim. Bunları düşünürken birden bir otobüs yanaştı. Neyse ki otobüs benim otobüsümdü derin bir oh çektim ve kendimi otobüse attım. Şanslıymışım ki oturacak yer bile buldum. Oturdum ve büyük bir huzurla iş yerime doğru yola çıktım.

Elif UĞUR 11/F

KALABALIKTAKİ YALNIZ

İstanbul sonbaharın son esintilerini, son yağmurlarını yaşamaktaydı. Ortamın karanlığı ve yaprakların dökülürken çıkardığı ahenkli ses birbirine karışıyordu. Yağmur hafifçe ve usulca yeni dökülmüş asfaltların üstüne doğru çiseliyordu. Hava oldukça soğuk ve bir o kadar da sertti. Sokaklar sabahın erken saatlerinde açılmış olan pastanenin taze simit kokusuyla çevrelenmişti. Sokağın hemen başında beyaz, yıpranmış ve dış cephesi protesto yazılarıyla kaplanmış bir apartman duruyordu. Arsen bu binadan kendini atarmışçasına çıkmıştı. İçinde sarı bir elbise ve üstünde eski olduğu belli olan yıpranmış siyah bir manto vardı. Saçları uzun zamandır taranmamış ve kendisi oldukça genç olmasına rağmen yüz çizgileri karanlıkta parlayan birer yıldız gibi gün yüzüne çıkmıştı. Sokakta yürümeye başladı. Bir plak dükkânının önündeki yeni plaklar gözüne çarptı. Bir Çocuk Sevdim yazısı dikkatini çekti. Plağı eline aldı ve kapağını büyük bir soğukkanlılıkla okşadı. Minik serçe onun en sevdiği sanatçıydı. Uzun bir süre plağa baktıktan sonra ürktücü ama bir o kadar da sevimli bir kahkaha attı. Çevredeki insanlar hiçbir duygu belirtisi göstermeden ona baktılar ve kafalarını geri çevirdiler. Arsen sokakta yönünü kaybetmiş bir çocuk misali dolanıyordu. Caddenin girişinde bir baloncuyla karşılaştı. Nedense o gün tüm balonlar kırmızıydı ve hiçbiri henüz satılmamıştı. Arsen almak için yaklaştı ancak geri çekildi. “ Bu balonlardan alırsam Yekta geri geldiğinde çok kızar bana. Sonuçta kırmızı balon onun bana hediyesi. Sadece o alabilir bana.” diye düşündü. Sahile doğru adımlarını yavaş yavaş atmaya başladı. Deniz, rüzgârın verdiği coşkuyla yatağından kurtulmak istemişçesine dalgalarını savuruyordu. Sahilde birçok insan gündelik işlerine yetişmek için koşturuyordu. Bu kalabalık arasından sadece bir çift Arsenin gözüne çarptı. Otuzlu yaşlarının başında olan adam siyah, pahalı olduğu belli olan bir paltoyu yanındaki genç kadının sırtına koymuştu. Tam o sırada Arsen üşüdüğünü hissetti. Ancak bu fiziksel bir üşüme değil aksine, ruhsal bir üşümeydi. Bir an için koca cihanda tek ve yalnız olduğunu düşündü. Yoldan geçen tüm insanlara utanarak, çekinerek ve uzaklaşarak bakıyordu. Ancak bir anda anımsadığı sevgilisi Yekta onu bu yalnızlıktan, çaresizlikten ve onun verdiği ıstıraptan çekip kurtarabildi.

Arsen yürümeye, daha doğrusu sürüklenmeye devam etti. Bir anda kendini Galata Kulesi'nin önünde buldu. Bu kule eskiden Arsen'e bu kadar görkemli görünmüyordu fakat o gün kendini bir kum tanesi kadar küçük ve işe yaramaz hissetti. Kule'nin etrafını dolaştı ve ardından içeri girmeye karar verdi. Merdivenler... Ah şu asla bitmeyecek sanılan ama sabredildiğinde aniden biten merdivenler... İşte Arsen bu merdivenleri apartman girişinden eve gidiyormuşçasına ivedilikle ve bir o kadar da sabırla, itinayla tamamladı. En tepeye çıktığında İstanbul her zaman olduğundan daha ihtişamlı, daha güçlü duruyordu. Şehir yağmurla birlikte ağıyordu fakat her düşen yağmur damlası bulutları boşaltıyordu ve bu kurtuluş, şehre iyi geliyordu. Demirlere sıkıca tutundu. Öyle bir güçle tutuyordu ki demirleri, şehirdekiler toplansa onu bu soğuk, ıslak metalden kurtaramazdı. Buraya iki sene önce Yektayla beraber gelmişlerdi. Bir ellerinde kâğıt helva, diğer ellerinde birbirlerinin eli, kahkahalar atıyorlardı. Aslına bakıldığında Arsen bu buluşmada biraz endişeliydi. Çünkü her an annesi veya babası Yektayla olan beraberliklerini öğrenebilirdi. Ancak sonuçta sevmek; her zaman, her koşulda hatta yoklukta bile sevmek değil miydi? Arsen Kule'den aşağıya yine aynı çabuklukla indi. Bu sefer nereye gideceğini biliyordu. Birkaç kere yolu şaşırdıysa da sonunda aradığı pastaneyi buldu. Pastane bugün oldukça sakindi. İçeride sadece birkaç kişi vardı. Orada çalışan elli yaşlarında kel bir adam, yeni yaptığı limonlu pastayı vitrine koymaya hazırlanıyordu. Yirmili yaşlarında bir çırak ustasının emriyle içerden vitrini siliyordu. Arsen bu pastanenin önünde bir put gibi dikilmiş vitrine bakıyordu. Bir anda, vitrinden bir adamın yansımasını gördü. İlk bakışta adamın sadece ayakbassısı görünüyordu ama çırak vitrini sildikçe adamın silueti yavaş yavaş ortaya çıkmaya başlamıştı. İlk başta adamın sadece yüzü görüldü. Adamın gözleri yüzüne göre oldukça küçük olmasına rağmen yakışıklılığından hiçbir şey kaybettirmiyordu. İşte eller... Arsenin gördüğü ve dikkat ettiği tek şey... Adamın parmakları oldukça kalın ve karaydı. Normal bir insanın elinde olandan daha fazla çizgi vardı üzerinde. Bu eller Arsene şah damarından daha yakın gelmişti. Sanki önceden onlarla temas kurmuş gibiydi. Belki de temastan daha fazlası... Artık adamın saçları da yavaş yavaş belli olmaya başlamıştı cam yüzeyde. Saçları sarı renkle kahverengi renk arasında bir ikilemde gibiydi. Ancak o kadar yumuşak görünüyorlardı ki, güzel koktukları o kadar belliydi ki...

Ve işte, o. Arsenin tüm gerçeği, tüm yaşamı, tüm umudu, tüm sevgisi, tüm heyecanı, tüm gözyaşı bütün yalınlığıyla, duruluğuyla karşısında boy gösteriyordu. Arsenin şaşkınlıktan açık kalmış dudaklarından şu kelime çıktı: Yekta. Evet, sonunda Yekta geri gelmişti. Arsen aheste aheste önüne döndü. Karşısında duran adamın gerçekten de o olduğuna bir türlü inandırmıyordu kendisini. Gözleri dolu dolu, tüm şaşkınlığıyla “Geldin, geldin. “ dedi. Yekta kendisine özgü bir biçimde tebessüm etti. Yaklaşık bir dakika süren özlem ve mutluluk karışımı bakışmalardan sonra Yekta Arsen'in yanına yavaş adımlarla yürüdü ve ona elini uzattı. Arsen uzun bir süredir uzatılmasını beklediği bu eli sıkı sıkıya kavramadan önce saçını düzeltti. En hoş halini takınarak o da soğuktan bükülemeyen pamuk beyazı ellerini uzattı. Birlikte hep buluştukları pastaneye girdiler. Yekta “Şöyle geçelim mi ?” diyerek her zaman oturdukları köşeyi gösterdi. Arsen hafifçe kafasını salladı. Tam konuşmaya başlayacaktı ki çırak ne istediklerini sordu. Yekta” İki dilim

limonlu pasta lütfen. Yanında da iki limonata. “ dedi. Arsen kendi içinden büyük bir heyecanla ve sevinçle “ Unutmamış ne sevdiğimi.” dedi. Çırac siparişleri aldıktan sonra yerine geçti ve pikaba bir plak koydu. Nedense onların şarkısı Bir Çocuk Sevdim çalmaya başladı. Sanki tam o an bir Yeşilçam filminin içindeydiler. Arsenin ve Yektanın uzun bir süredir beklemedikleri, umdukları an gelmişti. Aslında o şekilde saatlerce birbirlerinin yüzlerine bakabilirlerdi ama konuşmak, dertleşmek gerekliliğinin de farkındalardı. Arsen” Seni çok özledim. Bir ara gerçekten de dedikleri gibi gelmeyeceğini düşünmüştüm. “ dedi. Yekta tüm sevgisiyle, tüm sıcaklığıyla tuttu Arsenin ellerinden” Eğer gerçekten gitseydim hissederdin. Sanırım bu hayatta katlanamadığım tek şey sensizlik. Bunu daha da iyi anladım. “ dedi. Tekrardan derince bir sessizliğe gömüldüler. Arsen:

- Neredeydin peki? Madem bensizliğe dayanmaya mecalin yok neden terk ettin beni?

- Zorunda kaldım. Beni buna mecbur ettiler. Bu ilişkiyi ne kadar zor şartlar altında sürdürdüğümüzü sen de çok iyi biliyorsun. Ama ne önemi var? En nihayetinde buradayım.

Pastalar ve limonatalar geldiğinde çırac Arsene gariplikle bakmaya başlamıştı. Bir Arsene bir de Yektaya bakıyordu. Arsen bu tuhaf bakışları görmemezlikten geldi. O anda yalnız Yektaya odaklanmak istiyordu. Arsen hem sevinç çığlıklarıyla dünyayı inletecek kadar mutluydu hem de kalbinde içini yavaş yavaş kemiren bir sıkıntı besliyordu. Bu sıkıntıyı neyle besliyordu o bile farkında değildi. Arsen söze başlamadan önce her an dolmak üzere olan gözlerini kapatıp tekrar açtı ve utana sıkıla konuşmaya devam etti:

-Yedikten sonra Galata Kulesine belki tekrar çıkabiliriz. Çünkü bugün hiç olmadığım kadar yalnız hissettim kendimi. Yanımda olmana ihtiyacım var. Bana “O bir daha gelmez, gelemez.” diyenlere inat dolaşalım sahilde.

-Sen benden bıkana dek, hatta hayat bizden bıkana dek ben buradayım... Hadi, çabuk bitir pastanı. Ayrı geçirdiğimiz günleri yâd etmenin zamanı geldi.

Ücreti ödeme zamanında Arsen, çırağı masalarına çağırdı ve bu seferlik hesabı kendisinin ödemek istediğini belirtti. Çırağın boş bakışlarında hiçbir değişme olmadığı gibi bu sefer sadece Arsene bakıyordu. Arsen yine hiçbir tepki göstermeden önünden Yektayla geçip gitti. Pastaneden çıkıp sokağın başını döndükleri anda Arsen annesi Fikriye Hanımla karşılaştı. Arsenin Yektaya saklanmasını söylemesine gerek kalmadan Yekta saklanmıştı. Normal şartlar altında annesinin Yektayı görmeme gibi bir şansı yoktu çünkü aralarında çok az bir mesafe vardı. Ancak annesi hiçbir duygu veya kızgınlık ibaresi göstermeden Arsenin karşısında bekliyordu.

Arsen çoktan korku hapisanesinin içine girmişti. Elleri titriyordu ve annesine söyleyecek bir söz arıyordu. Ne işi vardı burada? Kiminle gelmişti? Nereye gitmişti? Eve geç mi kalacaktı? Arsen tüm bu suallere heyecan içinde cevap bulmaya uğraşırken annesi bomboş gözlerle kızına dikmişti gözlerini. Fikriye Hanım:

-Nereden böyle?

- Şey... Ben... Ben biraz hava almaya çıkmıştım. Sen?

-Ben pazardan geliyorum.

Sessiz geçen yaklaşık iki dakikadan sonra annesi onla eve gelip gelmeyeceğini sordu.

Arsen “Ben biraz daha dolaşacağım. Daha sonra gelirim.” dedi. Fikriye Hanım kızına acıyan gözlerle baktı ve “Yektaya benden selam söyle.” dedi. Demek annesi ikisini birlikte görmüştü. Ama neden hiçbir tepki vermemişti? Normalde olsa Arsene yaka paça eve götürmeye zorlardı. Demek annesi de değişmişti. Arsen normalde annesinin bakış açısını oldukça yargılayan bir karakterdi. Ancak o an annesine duyduğu sonsuz güven ve sevgi yüzünde kocaman bir gülümsemenin oluşmasına yardımcı olmuştu. Hiçbir söz söylemeden pastanenin önüne geri döndü. Ancak Yekta orada değildi. Arsen büyük bir heyecanla sokakta yürümeye başladı. Gördüğü her apartmanın içine kadar giriyordu fakat yoktu, hiçbir yerde yoktu. Arsen Yektanın o anı fırsat bilip kendisini terk ettiğine kendini inandırdı. “Ben biliyordum zaten... Biliyordum... Yine bırakıp gideceğini biliyordum işte. Neden dursun ki benimle zaten? Ben ve benim değerli(!) ailem neler yapmadık ki ona? Yine gitti işte. Yine!” Arsen son sözü öylesine hiddetle söylemişti ki kendi sesinin yankılandığını hissetti. Yine sokakta eskiden olduğu gibi amaçsızca yürümeye başladı. Artık hiçbir şey söylemiyordu, sadece gözünden yaşlar süzülüyordu. Bu yaşlar öylesine doluydu ki... O gözyaşlarının içinde onca birikmiş anı olduğu öylesine belliydi ki... Yüzüne kaskatı kesilmiş bir bakış hâkim olmuştu. Sahile giden o kısacık yol onda dünyayı çepeçevre dolaşıyormuş hissi uyandırıyor. En sonunda zorlukla ulaşabildiği sahilin önünde bir heykel misali durmuştu. Uzaktan gören biri onun poz verdiği yanılığına kapılabilirdi. O an kendine karşı derin bir acıma duygusu

uyandı içinde. Mutsuzluk sanki artık onun kaderine işlemiş gibi yakasını bırakmıyordu. Ancak kendisi de bir türlü anlamıyordu: Nereye gidebilirdi? Mademki gidecekti o zaman neden geri gelmişti? Arsen hiçbir zaman birine karşı hem bu denlicesine sevgi hem de bu derecede nefret duymamıştı. O, Arsenin o zamana kadar gerçekten sevdiği, hatta belki de tek sevdiğiydi. Hayatını onun üzerine temellendirmiş olması onu bir yandan sarsarken, o ana kadar bomboş yaşadığını düşünüyordu. Onu kalbi yerinden çıkarıncasına, hatta dayanamayıp ağrıncasına seviyordu. Aslında o da böylesine ağır ve derin sevginin sağlığından şüphe ediyordu. Tüm bu karışık duyguların arasından sıyrılarak yürümeye devam etti Arsen.

Tam bir kiraz ağacının önünden geçerken hemen ilerisinde aradığı şeyi buldu. Hiç beklemeden koştu. Olağanca kuvvetiyle koşuyordu. Hemen ilerisinde duran taşı görmeden koşuyordu. Ancak bu taş onu bu yarışta yendi ve Arsen yolun ortasına düştü. Kafasını da ağacın gövdesine sertçe çarptı. Çarptığı anda hafızasında kesik belli sahneler belirmeye başladı. Bir araba görüntüsü... Arabanın içinde Arsenin babası... Önünde Yekta... Araba süratli bir şekilde Yektaya doğru ilerliyor. Yekta her şeyden habersiz karşıdan karşıya geçiyor. Ardından bir çığlık sesi... Arsen gözlerini açıp kapatıyor. Gözleri bu olayı ilk defa görmüş gibi dolu dolu bakıyor. Kafasını ağacın gövdesine yasladı. Tekrardan Yekta belirdi. Galata Kulesi... Tüm yalnızlık ve asaletiyle onun yanında... Yine açıyor gözlerini... Gökyüzüne bakıyor. Bir kuş geçiyor gözünün önünden... Bu gözlerini tekrardan kapatmasına neden oluyor. Pastane geliyor bu seferde hayaline. Pastanenin vitrinin önünde tek başında duruyor. Camdan bir adam görüyor ancak adam aradığı kişi, Yekta değil. Adam geçip gidiyor Arsenin önünden. Ama Arsen biraz ileri gidip elini uzatıyor. Havayla el ele tutuşuyor. Pastaneye giriyor. Plak bozuk... Adam çalıştıramıyor bile... Arsen oturuyor masaya. Kendine bir limonlu pasta söylüyor. Ancak aynı zamanda çırağın gözlerinin hapsinde. Çırak bir boş sandalyeye bir de Arsene bakıyor. Arsen konuşuyor kendi kendi kendine... Daha sonra heyecanla kalkıp çıkıyor pastaneden. Sokağın başında annesiyle karşılaşıyor... Arsen tüm bu acımasız sahnelerin etkisinde başını sürekli iki yana sallamaktaydı. Zaten gözlerinde bir göl misali birikmiş parlak gözyaşları birbirini ardınca sıralandı. Arsen ilk defa bu kadar içli içli ağlıyordu hayatında. Aslında bu artık bir ağlama değil, bir feryat, bir isyandı, bir yüzleşmeydi. İçinde kopan şeyi ne kendisi betimleyebilirdi ne de yaşamadan bilinebilirdi. Bükülemeyen soğuk elleriyle saçını yormaya, vücudunu karaya zorla çıkarılmış ve yurduna, derya denizlere geri dönmek isteyen bir balık misali kendini yerden yere savurmaya çalışıyordu, çırpınıyordu adeta. Kalbinin hatırlayamadığı veya hatırlamak istemediği her şey, o an gözündeki perde çekilmişçesine gün yüzüne çıkmıştı. Arsen aslında o an bu yıkıcı olayların gelişmesine değil, belki de bunları tekrardan hatırlamasına ağlıyordu, isyan ediyordu. Ortalığın kalabalıklaşmasıyla Arsen yavaş yavaş kendine gelmeye başlamıştı. İçindeki derin özlem onu yerinden kıpırdatmayacak kadar sarsmış olmasına karşın güçlü duruyordu. Bir vapur gördü. Vapurun uzak bir yere gittiği açıktı. Arsen bir an bile gözünü kırpmadan o vapura adımını attı. İçinde biriken bu özlem, acı, isyan, sevgi, aşk, suçluluk duyguları onu bir kez daha yenmişti. Arsen her zamanki gibi yine nereye gittiğinden bihaberdi. Ancak gerçeklerden yani maziden kendini kurtarmanın tek yolunun kaçmak olduğundan şüphesizdi. Kimseye haber vermeden huzur bulmak için sadece gitti.

Hilal ERDEM 11-F

DÖNGÜ

Dünyanın bilinmeyen bir yerindeydi yaşam. Koyu mavi bir noktasında dünyanın, denizlerin derinliklerinde bir hayat, bir mücadele, bir döngü devam ediyordu. Yeryüzünün en derininde, kalbinde ve ortasındaydı görünen bu mücadele. Sular serin, şartlar ağırdı. Bütün heybetiyle köpek balığı tek başına yüzüyordu o serinlikte. Dünyanın bütün gücünü içinde hissediyor, keskin dişlerini göstermekten büyük bir haz alıyordu. Tüm derdi yaşamak olmasına rağmen, küçük balıkları midesine indirmeden önce onları korkutmaktan da geri durmuyordu. Tüm heybetiyle, gücünü ispatlamak istercesine, kocaman gövdesini ve kocaman dişlerini göstererek yüzüyordu derin sulara.

Bir gün, yine bir küçük balığın peşine düşmüştü. İlk başta onu yakalamak için uğraştı. Ardından onunla oynamaya, küçük balığın duyduğu korku ve endişeden keyif almaya başladı. Güçlüydü ve karşısında hiçbir canlı duramaz sanıyordu. Kendine güveniyordu. Tam o sırada etrafındaki hareketlilikle kendine geldi heybetli köpek balığı. Aniden kendisini kalabalık bir yunus sürüsünün içinde buldu. Ne olup bittiğini anlamadan kocaman gövdesine darbeler almaya başladı. Ve canı yanıyordu bunun sonucunda. Yalnızdı güçlü balık, acı çekiyordu. Yunuslar her yanını sarmış, şiddetle saldırıyorlardı. Ne yapması gerektiğini, kendini nasıl koruyacağını bilemiyordu güçlü balık. Tüm o güven ve cesaretini kaybetmişti adeta. Sahip olduğu heybet ve güç onu koruyamıyordu. Fark etmişti artık, kurtulması imkânsızdı bu kalabalık yunus sürüsünden. Çok kalabalıklardı çünkü. Bedeni kontrolünü kaybetmişti, dişleriyle ve gövdesiyle suların içinde süzülerek denizlere hâkim olamıyordu. Suyun içinde yavaş yavaş derinlere inmeye başladı. Güçlü köpek balığından geriye sadece çaresizlik ve korku kalmıştı. Köpek balığında gördükleri bu çaresizlik ve korkunun hem de sayılarının çok olmasının verdiği güçle, bütün küçük balıklar cansız bedeninin etrafında toplanmıştı bile çok geçmeden. Öyle çoklardı ki, neredeyse köpek balığının o dev gövdesi görünmüyordu kalabalığın arasında. Geçmişte köpek balığıyla karşılaştıklarında olduğunu unutmuşçasına, sahip oldukları kalabalığın gücüyle, köpek balığının çaresizliğinin tadını çıkarmaya başlamışlardı. Suların hâkimi, güçlü dişleri ve heybetli görüntüsüyle salınan köpek balığı değil, o küçük balıklardı şu an. Artık çaresiz ve korkmuş olan köpek balığından geriye sadece cansız bedeni kalmıştı. O da küçük balıklara yem olmuştu. Küçük balıklar edindikleri zafer edasıyla serin sulara bırakmışlardı kendilerini. Çok keyifli ve mutlulardı. Koyu mavi serinliğin tadını çıkarmaya başlamışlardı. Derken bir gün, keskin dişlerini göstererek heybetini ve gücünü sergilemekten sonsuz haz duyan bir başka köpek balığı çıkıvermişti karşılına. Keyif alma sırası köpek balığındaydı yine. Şimdi küçük balıklar yalnız, ürkmüş ve güçsüzdü. İşte yeniden başlamıştı her şey, güç yine el değiştirmişti. Ama asıl güç her şeyin hâkimi olan bu gizemli döngüydü.

Döngü şeklinde devam eden yaşamına bir değişiklik, farklı bir tat katmak için geldiği Kilyos' da denize bakarken bu sefer yaşamın farklı bir döngüsünü düşünürken bulmuştu kendini Alper. Ben yapıyorum diye düşündü. Bu gezimde hiçbir şey düşünmeyeceğime, kendimi rahatlatacağıma söz vermiştim, dedi. Bu kadar mı kaptırdım kendimi yaşam döngüme, bu kadar mı unuttum bir şeyden nasıl keyif alacağımı? Yalnızlıktan herhalde diye düşündü. Ve düşüncelerden sıyrılıp ormana doğru yürüyüş için adım attı. Ama ne kadar doğru bir yoldu bu? Bu düşünceler ve aynı amaçsız hissettiren duygular gene gelmeyecek miydi? Bu duygulardan bu şekilde ani kaçmak başarılı ve doğru bir yol muydu?

Tayanç Haktan KIDAN 11F

İKİLEM

Yanımda duruyordu, yıllardan beri peşinde olduğum saadet... Tam yanı başımda sakin ama sabırsız gözlerini gözlerime dikmiş duruyordu. Ellerini tuttum. Soğuktu ama içim ısındı. Bakışları da böyleydi, soğuktu ama içimi ısıtırdı. Bir şey demem için sorar gözlerle bakmaya devam etti. Ama benim aklımdan geçen her kelime ağzımdan çıkamadan buhar olup uçuyordu. “Gitmeyeceğim, seninle kalacağım” dememi bekliyordu. Acılı bekleyişine son vermek istedim, veremedim. O geceye dair hatırladığım son şey ellerini bırakıp, arkamdan seslenmelerini duymazdan gelerek caddeye yürümeye başladığımdı.

Ertesi sabah gözlerimi annemin yatağında abimle babamın kavga sesleriyle açtım. Evin kasvetli havasına inat dışarda güneş cıvıl cıvıldı. Önceki akşamı hatırlamaya çalıştığımda aklıma gelen ilk şey o çaresiz, sabırsız bakışları ardımda bırakıp da kaçtığı oldu ve içimi tarif edilemez bir pişmanlık sardı. Telaşla yataktan kalkıp banyoya gittim. Abim babamla rutin sabah kavgasının ardından kapıyı çarpıp çıkmıştı. Annem salonda babamı sakinleştirmeye çalışıyordu. Kalktığımı duyunca “Neredeydin dün gece?” diye seslendi. Duymazdan geldim. Banyonun kırık dökük aynasında akşamdan kalma akmış makyajıma baktım. Yüzümün korkunç görüntüsü, içimdeki pişmanlığın kasvetine tuz biber ekti ve banyonun soğuk fayanslarına çöküp ağlamaya başladım. Ne kadar sürdü bilmiyorum ama annem kapıyı tıklatana kadar hıçkırığa hıçkırığa ağladım. Annem kapıyı açıp beni kollarına aldı. Siyah saçlarımı koynuna serip bir şarkı mırıldandı. Öyle içten ve güçlü bir sesi vardı ki ister istemez ağlamayı bıraktım ve dinledim. Sakinleştiğimi görünce beni kaldırıp toparlanmam için yalnız bıraktı. O gidince içimdeki pişmanlık duygusunu daha da kuvvetli hissettim içimde.

Öğlene kadarki vaktimi salonda babamın okuduğu gazete haberlerini dinleyerek ve annemin sallanan sandalyesinde oturarak geçirdim. Günlerdir tek lokma geçmemişti boğazımdan. Kimse de yemek yemem için ısrar etmiyordu. Babamın zaten umurunda değildim. Annem de herhâlde dün gece çok şık bir yemek davetinden döndüm sanıyordu. Oysa ben beş parasız ıslak bir sokak kaldırımında kendimi, onun gözlerinde izlemekle meşguldüm. Ve günlerdir de açtım, artık midem bulanıyordu.

Birden kalkıp dün gece ne zaman çıkardığımı hatırlamadığım kıyafetlerimi geri giydim ve babamın öylesine sorulmuş nereye sorusuna cevap vermeden kapıyı çarpıp çıktım. Sokağı döner dönmez karşıma çıkan ilk simitçi den bir simit aldım ve sahile yürüdüm. Boş bir banka oturup saçımı sıkan tokayı açtım. Siyah, dalgalı saçlarım omuzlarıma döküldü. Anı romantize etmeme yardımcı olmak adına tam o anda çimenlerde oturan bir kız şarkı söylemeye başladı. Üzücü bir şarkı değildi ama bir elimde simit bir elimde kırık saç tokam yine ağlamaya başladım. Tepede parlayan güneşe rağmen içim üşüyordu. O an fark ettim beni ısıtan tek şey onun o hiçbir şeyden etkilenmemiş gibi duran soğuk havasıydı. Aman Yarabbi nasıl bir tezatın tam ortasıydım. Simiti gözyaşlarım eşliğinde bitirip dün gece onu bırakıp gittiğim ara sokağa yürüdüm. Köşedeki eczaneyi geçer geçmez sokağın sonunda onu gördüm.

Arkası dönüktü ama duruşu onu ele veriyordu. Adıyla bağırdım birkaç kez. Bakmadı. Duyduğuna ve gözlerinin dolduğuna emindim. Ama kendine yedirip de arkasına bakmadı. Bir karış yakınına kadar yürüdüm. Elimini omzuna koydum. İrkilip öne doğru bir adım attı. Özür dilerim, dedim. Yüzünü bana dönüp “Kendini zorlama, git.” dedi. Hiçbir şey demedim ve ne kadar olduğunu bilmediğim bir süre boyunca yüzüne baktım. Birlikte geçirdiğimiz bu yedi ayda onu hiç böyle dikkatli izlememiştik. Ben ona öyle dik dik bakarken utanıyordu ama belli etmemeye çalışıyordu. İkimiz de anın tadını çıkardık. O gün fark ettim ki aynı bendeki gibi onun da sol şakağında küçük bir ben vardı. Nasıl bu kadar benzer ve nasıl bu kadar zıddız yedi aydır asla anlayamamıştım ve artık anlamak da istemiyordum. Yıllarca peşimde koşmuş kendini bana kabul ettirmeye çalışmıştı. Bense ne onu tam olarak kabul edebilmişim ne de ondan gitmesini isteyebilmişim. Ama artık kafamdaki ikileme dur demem gerekiyordu. Elimde bu çöplükten ibaret hayatımdan kurtulmak için bir bilet vardı ve kullanmam gerekiyordu. Ona karşı hissettiğim bu duygu bu sıcaklık her neyse ben kendimi toplayana kadar rafa kalkmalıydı. Tüm bunları düşündükten sonra bir anda arkamı döndüm. Yarın sabah sekizde gideceğim, dedim ve yürümeye başladım. Orda olacağım, dedi.

Eve girdiğimde babam kahveye gitmişti, annemse camın önünde bir başörtünün kenarına iğne oyası yapıyordu. Yanağına bir buse kondurup dizinin dibine oturdum. Ben nasıl söyleyeceğimi düşünürken o çoktan anlamıştı kararımı. Senin için hayırlısı neyse o olsun kızım, deyip ellerini saçımda gezdirdi. Annem hayatımla ilgili her şeyde olduğu gibi bu kararımı da sorgulamamıştı.

Ben de zaten bu kararı alırken evi, annemi nasıl bırakacağımı değil de onu nasıl bırakıp gideceğime odaklanmıştım. Ama gitmem gerekiyordu ve ağlaya sızlaya da olsa kalkıp ufak bir valiz hazırladım.

Ertesi sabah tam sekizde kapı çaldı. O esnada kapının girişinde anneme sarılıyordum. Abim kapıyı açtı. Ben onun geldiğini biliyordum, bu eve de ilk gelişi değildi ama yine de kapıdaki eski püskü paspasın önünde onu görünce tüylerim ürperdi. Abim onu içeri davet etti ama kibarlık olsun diye ettiğini hepimiz biliyorduk. İçeri girmedi ve ben abime, babama sarılıp, helallik alırken beklemeye devam etti. Evden çıkınca apartmanın girişine kadar hiçbir şey konuşmadık. Eski demir kapıyı açıp da dışarı çıkınca beni kollarına alıp sıkı sıkı sardı. Çok üzgündü ve belli ki hala vazgeçmemi bekliyordu. Sadece bir saniyelğine burada kalmaya devam ettiğimi düşündüm. O bir saniye bile burada kalıp onunla olmaktansa çekip gitmenin ne kadar doğru bir karar olduğunu anlamama yetti. Bu şehre olan nefretim, ona olan hislerime ağır geldi. Sarılmasına karşılık verdim. Son kez olmadığını biliyordum ama yine de son kezmiş gibi uzunca baktım gözlerine. Elini tuttum ve hakkını helal etmesini istedim. Başını salladı. Gözleri dolu doluydu. Konuşsa ağlayacaktı. Konuşmasına izin vermeden, valizimi peşimden sürükleyerek Arnavut kaldırımını yolda yürümeye başladım.

Şimdi elimde bu küçük not defteri, üstünde birkaç damla gözyaşı uzağa gidiyorum. Belki doğumumdan 27 sene sonra kendimi bulabileceğim bir yere. Geride bıraktıklarım eğer benim bir parçamsa elbet karşıma çıkacaklardı.

Elif Ceren ÇOŞKUN 11-F

KAŞIK

Tarih sekiz kasım iki bin yirmi bir. Bu şehirdeki dokuz yüz on üç, gezegendeki yedi bin beş yüz sekseninci günüm. Her günün takvim yaprağındaki sayıları bir artırması dışında hiçbir vasfı yok. Fotokopi makinesinden çıkmış gibi geçen binlerce gün... Düşündükçe içim bunalıyor. Boşa yaşamışım gibi hissediyorum. Bilmiyorum şimdiye kadar ne yaşadığımı. Her gün, sona giden yolda devrilen bir domino taşı sanki. Daha uyanalı ne kadar oldu ki? O kadar boşum ki uyanır uyanmaz kafamın içinden tüm vücuduma düşüncelerin zehri yayılmaya başladı bile. Kafamın içinin susmasının bir yolu yok.

Yüzüme vuran gün ışığından rahatsız olarak yataktan kalkma ihtiyacı hissediyorum. Banyoya doğru ilerliyorum. Gözüm aynaya çarpıyor. Sekiz parçaya ayrılmış yüzüme bakıyorum, aynadaki aksimle göz göze geliyorum. Yataktayken beni saran düşüncelerden de fazlası yüzünde, gözlerinde. İstemsiz içime bir nefret doluyor. Bu şehirdeki sekiz yüz yetmiş beşinci günümde yaptığım gibi hırsımı ondan çıkarmak, onu yine sekiz parçaya bölmek istiyorum. Havaya kaldırıyorum yumruğumu ama diğer elim buna engel oluyor. "Bu yaptığın hiçbir şeyi değiştiremeyecek." Bıkkınlıkla nefes verip iç sesime cevap veriyorum: "Hayır, değiştirecek." Acıyaçağımı umursamadan yumruk yaptığım elimi tüm gücümle yapııştırıyorum aynadakine. Zihnimin bir tarafı buna engel olmaya çalışırken bir tarafı zevk alıyor. İki kolumdan tutulup sağa sola doğru çekildiğimi hissediyorum istemsizce.

Gözüm tekrar aynaya kayıyor. Bana üzgün bakan buz mavilerle çarpışıyorum. Biraz afallıyorum. Bakışlarım aşağı doğru indikçe kanayan elini fark ediyorum. Gaddar tarafım baskın çıkıyor bu kez, gülüyorum aynadakinin acısına. Anında o da bana gülmeye başlıyor. Sinirleniyorum yine. Yüzünün gülünce ne kadar çirkin olduğunu fark edip iğrenircesine bakıyorum ona. Bunu yaparken çekinmiyorum. Çünkü o da bazen bana öyle bakıyor diğer insanlar gibi.

Yere damlayan kan damlasıyla dikkatim dağılıyor. Bir peçete koparıp elimi siliyorum. Banyodan çıkmadan önce son bir kez daha bakıyorum aynadakine. Bu kez korkmuş gibi bakıyor. Sormak istiyorum ona "Neyden korkuyorsun bu kadar?" diye. Ama sormuyorum. Belki de önce o sormalı.

İçeriye geçip ailemle yaşadığım zamandan kalmış olan eski dolabımdan deniz üniformalarımı alıyorum. Giyinirken beyaz üniformama kırmızılardan bulaştığını görüyorum. Sinirleniyorum tekrardan, bu kez dolabımın kapağını koparmak istiyorum.

Üstümden çıkarıyorum üniformamı, elimi evde kalan tek sargı beziyle sarıyorum. Canım yanıyor ama umursamıyorum. Yedek üniformamı çıkarıyorum dolaptan. Giyindikten sonra yatağımın kenarından cüzdanımı alıyorum.

Dışarı çıktığımda güneşli bir hava karşılıyor beni. Ama biliyorum, yalancı güneş. Zaten kim doğru ki? Güneş ışınları bile sinsilikle kıvrılarak düşüyor dünyaya, insanlardan ne beklenir? "Nasılısınız?" diyor bir ses. Kim olduğunu bilmediğimi fark ediyorum, o da fark etmiş olacak ki "Yasin ben. Alt komşunuz." diye ekliyor. Kafamı sallıyorum istemsizce, aslında ne dediğini umursamıyorum bile. Birbirimizi tanısak ne değişecek ki? Her gün gördüğüm samimiyetsiz yüzlere biri daha eklenmiş olacak. "Nasılısınız?" diye soruyor tekrardan. Benden hala cevap bekliyor, çok merak ediyor sanki. "Kötüyüm." diyorum. "Ben de iyiyim." diyor otomatik olarak. Şaşırmiyorum, zaten laf olsun diye ve ezberden konuştuğunu biliyorum. Ne dediğini fark edip, samimiyetsizliğini katlayarak düzeltmeye çalışacağı sırada artık ona tahammül etmek istemiyorum ve limana doğru yürümeye başlıyorum. Liman... Küçük bir oğlan çocuğuyken bile bana sığınak olan, okulda bunaldığım bile koşarak geldiğim yer.

Denizin tuzlu kokusu geliyor burnuma. Derin bir nefes alıyorum. "Ben" olduğumu hissediyorum. En yakın yerden vapur bileti alıyorum kendime. Vapura adımlarken kıyafetlerimden dolayı beni kaptan sanıp yol açmalarını içimden gülerken izliyorum. Buraya başka bir kıyafetle gelsem beni ezip geçeceklerini biliyorum. "Ye kürküm ye" işte.

Vapurun en üst katına çıkıp oturuyorum. Derin bir nefes alıyorum tekrardan. Sanki oksijen değil de denizi soluyorum. İyi hissediyorum. Karaya yaklaşıyoruz. Hava kararmış sayılır. Güzel koku, güzel bir manzarayla harmanlanmış şekilde karşılıyor beni.

Vapurdan inip kalabalık meydana bakmıyorum ne yiyebilirim diye. Elimde kalan son parayı akşam yemeğime vereceğimin bilincindeyim. En ucuz seçenek olan pilavcıya doğru yürüyorum. Bu şehirdeki dokuz yüz on dördüncü günümde ne yiyeceğim hakkında hiçbir fikrim yok. Pilavı alıp kayalıklara yöneliyorum. İştahla pilavımı yiyorum. Birazdan ne yapacağımı düşünüyorum. Son pilavı da kaşıklayıp yedikten sonra plastik tabağı bir kenara bırakıyorum. Dalgalar kayalıklara çarpıp üniformama sıçrarken gözüm demir kaşıktaki görüntüye kayıyor. Her zaman aynada

gördüğümün aynısı, diyorum. Gözlerini kısmış bakıyor bana. Çılgılık atasım geliyor bir anda, tüm kayaları çatlatmak istiyorum. Elim saçlarıma doğru gidip çekiştiriyor. “Ne yapacağım ben?” diye kendi kendime sorarken aslında ne yapacağımı bildiğimi fark ediyorum.

“Artık cebinde paran da yok. Evine dönünce seni bekleyen bir şey de yok. Haftanın iki günü rahat edeceğim diye beş günü çalışmana gerek de yok. Samimiyetsiz cümleleri duymana, cevap vermene gerek yok. Bu toplumun saygısını görebilmek için kaptan kıyafeti giymene de gerek yok. Bu şehirdeki dokuz yüz on dördüncü gününde insanlar, kendi vicdanlarını rahatlatmak için seni önceden tanıyormuş gibi yapıp üzülmüş numarası yapacak. Sanki herkesin çok da umurundaymışsın gibi davranacaklar ama sen bu kez bunları görmek zorunda kalmayacaksın.” diyorum kendi kendime. Saati kontrol ediyorum.

00.00/ 9 Kasım 2021.

Bu şehirdeki dokuz yüz on dördüncü, gezegendeki yedi bin beş yüz seksen birinci günüm. Yaşıyor sayıldığım son gün ve aynı zamanda öleceğim gün.

Demir kaşığa bakıyorum yine. Son kez göreceğim karşımdakini. O bana bakıyor, ben ona. Bir an acıyacak gibi oluyorum ama hemen vazgeçiyorum yaptıklarımı düşününce.

Artık fotokopi makinesinden çıkmış yarınlardan, aynada gördüğüm kişiden şikâyet edemeyeceğim.

Kaşıktakini elimden kaçırmamak için sıkıca tutuyorum. Kendimi gece vakti boğazın buz gibi dalgaları arasına teslim etmeden önce deniz üzerine düşen yansımamı görüyorum.

“Bitti.” diyorum dalgalar beni sarmalayınca hala elimden düşürmediğim kaşığımla. ”Bitti.”

Elif Naz TURGUT 11F

GÖKYÜZÜ

“Gözler çoğu zaman yansıtırmış ruhumuzu. Acıyı, kederi, mutluluğu, heyecanı... Ama en çok sevgiyi yansıtırmış gözler. Büyürmüş gözbebekleri âşık olunca parıltısı ortaya çıkarmış. İnsan âşık olduğuyla gözleriyle konuşmuş. Ben sana gözlerimdeki parıltıyı gösteremedim sevgilim, umarım hissedebilmişsindir sevgimi...”

Yolda yürürken insanların attığı adımları dikkatlice izlemek yoruyor bazen ya da ne bileyim sohbetlerini dinlemek, nereye yetiştiklerini anlamaya çalışmak. Gereksiz ama vazgeçemediğim alışkanlıklardan bunlar. Bu alışkanlıklara şimdi gireceğim kafeye her gün gelmekte dâhil, sipariş edeceğim kahve de. Her gün kazandığım o üç beş kuruş; burada oturup müziğimi dinleyip, insanlar üzerine senaryolar kurup, yalnız takılmama gidiyor işte. Kasaya doğru yaklaştım, işte en sevdiğim kasiyerde beni bekliyor. Benden mutlusu yok desenize! Kahvemı alıp oturdum köşeme. Az sonra klasik bir müzik başladı. Ana kendimi kaptırmıştım. Göz hizamda saçları yaşlılıktan ağarmış, yüzü lekelerini gizlemiş kapatıcısıyla boyanmış, kırışık boyunlu ama tüm bunlarla hanımefendi karşılığının o olduğunu düşündüğüm bir kadın oturuyordu da yalnızdı, iç çekip kahvesini yudumlama çalışıyordu. Kim bilir ne düşünüyordu, ne derdi vardı? Az sonra hesabı ödeyip ayrıldı masasından. Peşinden gittim. Bilmem niye gittim, neden gittim? Gizlice takip ettim onu, yürüme mesafesindeki iki katlı müstakil bir eve gelince durdu. Bekledim saatlerce, günlerce, haftalarca bekledim... O evin önüne geldim günlerce, hayatı hakkında en ufak bir şey öğrenmek istedim bu kadının. Sonra bir gün bahçesine girdim gizliden. Biliyorum, takıntılı bir psikopat sanacaktı beni ama merak ettim işte... Sadece merak deyip masumlaştırmak rahatlatıcak mıydı beni? Kadın evden çıktı, ben de tam o sırada kapıya yöneldim. O sırada kapı açıldı ve kumral saçlı, cılız bedenli ve *dünyanın en güzel gözlerine sahip bir adam* çıktı. Bana baktı, o kadar güzel baktı ki bunu hangi kelimeyle anlatabilirim bilmiyorum. Hangi kelime tam gelir, hangi kelime yeterli olur çözemiyorum. Gözleri masmaviydi. Deniz mavisi değildi, *gökyüzü* gibiydi gökyüzüne baktığımda hissettiğim o saf, temiz duyguları onun gözlerine baktığımda da hissettim sırada konuştu ve kim olduğumu sordu. Ne diyeceğimi bilemedim; yanlışlıkla buraya geldiğimi, karıştırdığımı söylemekle yetindim. Evime gittim, gün boyu o bir çift gözü düşündüm...

Ertesi gün evin kapısında idim yine. Sonra o çıktı ve elinde baston vardı. Gözlerinin görmediğini anladım o an. Bazı saniyeler sanki saatler sürer; sanki durur dünya, sanki düşer bir boşluğa insan. Gözleriydi beni benden alan ve o gözler beni göremeyecekti, hissedemeyecekti. O gözler gezemeyecekti bedenimde. Yanımdan geçip gitmesini bekledim, durdu. Tam karşımda dikildi “Yine sen.” dedi. Gördü. O gözler beni gördü. “Ben...” demekle yetindim. Nerden anladığını sormak istedim ama soramazdım. “Aynı koku.” dedi birden. Ne desem bilemedim. Aynı koku muymuş, öyle mi olmuş? Karşı sokağa doğru yöneldi ve bana gelmemi söyledi. Yer altı merdivenlerinden indik ve metronun yanındaki banklarda oturduk. Bana kim olduğumu neden o gün o bahçede olduğumu sormadı; en sevdiği şarkıdan, kitaptan, nefret ettiği anılarından bahsetti. Sustum çoğu zaman çünkü insan karşısındakinin büyümesine öyle kapılıyor ki bazen ne konuşacağını bilemeyebiliyor... O gün yirmi dört yaşına kadar yaşadığım en güzel gündü. Hayatımda ilk defa yalnız hissetmedim. Yarım tekrar oraya geleceğime söz verdim ve oradan ayrılıp evime gittim. Günlerce sürse bu serüven sıkılmazdım, yine aynı heyecanla giderdim gökyüzü gözlerini görmeye. Öyle de oldu, haftalarca sürdü aramızdaki bu adını koyamadığım bağ. Evlerine gidiyordum, annesiyle bile sohbet ediyorduk... Ama bir sıkıntı vardı. Sürekli ağlamaları, isyan etmeleri başladı. Bir gün çok büyük bir kavga ettik, sinirle evden çıkarken annesi yakaladı kolumdan ve ağlayarak benimle bir iki dakika da olsa konuşması gerektiğini söyledi. Kafam ondaydı o sırada. Çünkü bu kavga her zaman ettiğimizden çok farklıydı. Bana artık böyle bir yaşama dayanamadığını, görmeden yaşamanın ne kadar zor olduğunu, annesinin ne kadar üzüldüğünü anlatmıştı ve sinirinden her şeyi her yeri ve herkesi kırdı... Annesiyle ilk karşılaştığımız yerde oturduk. Bana oğlunun körlüğünün sonradan olduğunu ve psikolojisinin hiç iyi olmadığını, çoğu kez kendine zarar verme girişimlerinde bulunduğunu, hatta bir kere intihara kalkıştığını, bir sürü tedavi aldığını ama her seferinde başa döndüğünü söyledi. Sustum. Öylece kaldım, dünya o an tıpkı onun gözlerini gördüğüm andaki gibi durdu. Sonra kendime geldim ve neden bana bunu daha önce söylemediğini söyleyip ona sinirlendim. Kadın ağlıyordu, ben de ağlamaya başladım. Bana “Annelik öyle bir duygu ki çocuğunun bir tebessümü için nelere katlanıyor insan, sana söyleyemediğim için özür dilerim.” dedi. Masadan kalktım. İlk günümüzde gittiğimiz metro istasyonuna gittim; saatlerce ağladım, birlikte dinlediğimiz şarkıları dinledim. Saatler sonra kendimi toparladım ve onun yanına gidip her şeyi düzeltmeye karar verdim. Çok geçti. “Geçti.” ne kadar ağır bir söz aslında değil mi? Pişmanlık dolu, acı verici bir söz. Kapıda ambulanslar vardı. Kalabalık, curcuna görünce annesinin kafede anlattıklarını hatırladım ve dizlerimin üzerine çöküp kaldım. Onun güzel gözleri görünmüyordu artık. Yağmur yağıyordu gökyüzünde, kara bulutlar vardı artık, maviliğini yitirmişti gökyüzü. Peki ben nasıl yaşayacaktım, ışıklarım olmadan, mavisizlik içinde nasıl yaşayacaktım?

Aylar geçti, aylardır evdeydim. Hiçbir Şey yemiyordum, imiyordum, zor ayakta duruyordum. Ama alıŐıyordum, insan her türlü acıya alıŐıyordu. Annesi de yatalak olmuştu o günlerde, ziyarete gittim evine. Onun odasına aylar sonra girdim ve o günden beri orada durduğunu anladığım bir mektup gördüm, ağlayarak okudum:

“Ben seni hiç göremeden sevdim, hiç canlandıramadan sevdim. Ruhuna âşık oldum ben senin; sevgine, benim gözlerime âşık olmana âşık oldum. Ama hep istedim: Gözlerimle hissedebilmek istedim seni yüzden kapadım sana gözlerimi, belki başka bir evrende görebilirim diye. Umarım başka bir evrende görüşürüz güzel gzliim...”

“O benim her zaman gkyzm olacaktı. Sonsuzluğa gitmişti, beni görebilmek için gitmişti. Gökyüzüne baktığım her dakika onun gözlerini görüp gözlerini hissedecektim.

Belim ATEŞ 11/F

İLKBAHAR

"Neredesin?"

Telefonumun ekranında beliren bu mesajı uykulu gözlerle okumayı başardığımda, kısa süreli bir uyanma sürecinin ardından saatin farkına vardım. Onu daha da fazla bekletmemek için kahvaltımı yapmadan hemen hazırlanıp evden ayrıldım.

Onunla her zaman buluşma yerimiz olan, aynı zamanda tanıştığımız yer de olan müzik odasında beni bekliyordu. Her ne kadar yolda Apryl'ı kızdırdığımı düşünsem de beni güler yüzle karşılaması içimi rahatlattı. Piyanomun koltuğunu ayarlarken o da kemanını çantasından çıkarıyordu. Bu ayın sonundaki yarışmamıza hazırlanmaya başladık. Onunla ilk tanıştığımızdaki gibiydi her şey.

Küçükülüğümden beri, annem tarafından bana öğretilen ve her gün ellerim yara olana kadar zorla çaldığım piyanonun başındaydım o gün. Her gün saatlerce annem başındayken piyano çaldım ve en ufak hatamda bana bağırmağa başladılar. Belki de bu yüzden beni hiçbir zaman azarlamamasına rağmen bu sabah o hayatımı değiştiren kişinin bana kızmasından korkmuştum.

Annemin ölümünün üzerinden iki yıl geçmiş olsa bile sanki her gün sesini duyuyormuşum gibi hissediyorum. Annem öldükten sonra elimi bir kez bile piyanonun o renksiz tuşlarına değdirmemiştım. Müzik hayatımda sadece annemin beni zorladığı bir şey olarak var olmuştu ve o gittiği gibi de bundan kurtuldum. Ta ki o kişiyle tanışana kadar.

İki yıl boyunca piyano çalmadıktan sonra, para sıkıntısı çektiğim için para kazanabileceğim en kolay belki de tek yol olan müziği seçmek zorunda kaldım. Okulumun müzik odasındaki piyanoyu kullanmaya gitmişim. Odaya benden önce gelmiş olan biri daha vardı. İlk dikkatimi çeken elindeki kemanı tutuş şekli olsa da sapsarı saçlarının güneş ışığıyla buluştuğundaki altın rengi de göz alıcıydı. Bu manzaraya karşı kapıda donakalmamdan dolayı olacak ki, bana seslenip içeri davet etti.

Önümüzdeki birkaç gün daha ben çalışırken karşılaştık ve uzun uzun sohbet ettik. Onu keman çalarken her dinleyişimde daha fazla hayran kalıyordum. Sanki o kemanı değil de, keman onu kontrol ediyormuş gibi müzikle ahenk içindeydi. En mutlu olduğu zamanlar kemanıylaydı. Peki ya ben?

Ben ise iki yıl sonrasında piyanomun başına oturduğumda çaldığım notaları bile duyamıyordum. Tuşlara her dokunuşum, sanki annemin bana cezasıymış gibiydi. Ben tuşlara dokunmuyorum da onlar bana saldırıyormuş gibi.

Ama Apryl sayesinde bu değişmeye başlamıştı. Onunla beraber saatlerce çalıştığımız şarkılar oluyordu ve bu beni hiçbir zaman yormuyordu. Yedi ay boyunca beraber çalıştık ve Apryl bir gün geldiğinde bana il genelinden olan bir yarışmadan bahsetti. Kazanmayı başarırızsa ülke genelinde olan yarışmaya çıkma şansımız bile vardı. Başta çok isteksizdim çünkü sahneye çıkmayalı neredeyse üç yıl olacaktı ve ben eskisi kadar iyi değildim. En azından onun kadar iyi değildim. Benden bir söz istedi, beraber en az bir kere o sahneye çıkacaktık.

Kazanmamızın önemli olmadığını, sadece insanların hayatında güzel bir anı olarak kalmanın yeterli olacağını söyledi. Bu kibar ricasını kıramadım ve söz verdim. İşte bugün, performansımıza bir hafta kala, yine tanıştığımız yer olan müzik odasında prova yapıyoruz. Gözlerinde aynı ışıltı vardı ve bu ışıltı hiçbir gün sönmemişti. Ben ise eskisi gibi çalabilmeye başlamıştım.

Performansımızı sergileyeceğimiz gün gelip çattı. O gün sabah erkenden kalkıp hazırlandım. Salonda buluşacağımızdan ve sıramız sonlara doğru olduğundan evden çıkma konusunda rahattım. Zamanım varken son kez evde tek başıma prova yaptım. Kulağa çok boş ve duygusuz geliyordu. Demek ki önceki provalarımızda düetimizi güzelleştiren şey oydu.

Saat geldiğinde evden ayrılıp salona gittim. Henüz gelmemişti. Normalde benden önce varmış olmalıydı ancak bunu çok da önemsemedim ve bekleme salonuna geçtim.

Yarışma başladı ve birçok performans sergilendi. Ama o hala ortada yoktu. Mesajlarıma da geri dönüş alamayınca endişelenmeye başladım. Bir süre sonra bizim sıramız geldi ancak Apryl olmadan sahneye adım atamazdım. Binadan ayrıldım ve telaşlı bir şekilde ona ulaşmaya çalışmaya devam ettim.

Ertesi gün ailesinden ölüm haberini aldım. Benim için çok ani ve sarsıcı bir olaydı ama bunu ilk kez yaşamıyordum. Biri beni müzikten nefret ettiren kişi bir diğeri ise müziğe ısındırmayı başaran kişiydi. Ve ben beni müziğe ısındırmayı başaran kişiye verdiğim basit bir sözü bile tutamadım.

Bahar, seninle tanıştığım mevsim. Şu an ise karlar altındaki mezarının başında sensiz gelecek olan baharı bekliyorum.

"Neredesin?"

İrem GÖRECİ 11-F

DERİ KAPAKLI AJANDALAR

Simsiyah, yavaş yavaş kopmaya başlamış kalitesiz deriden yapılmış ajanda. Kapağı kapalı tutan lastiği eskimiş, sayfaları anılarından yıpranmış bir ajanda. Her sayfasının sonuna dek kargacık burgacık çirkin bir yazıyla doldurulmuş, hep özendiği güzel yazılardan, hoş düzenlemelerden uzak; zihninin karmaşıklığını ifade eden çiziklerle dolu, birbirine tutturulmuş kâğıt parçaları. Sararmış uçları kırılmış, kapağının tam ortasındaki yapıştırıcı izi hâlâ silinmemişti. Koyu kahve, dışbudaktan yapılmış çalışma masasının üstünde öylece bekliyordu. Yıllarca yaptığı gibi kapağını umursamaz bir hışımla açmak, düşünmeden doldurmak istiyordu sayfaları. Yine "y" ve "g"lerin kuyruğunu tuhafça kavıştırmek, aklına ne gelirse hırsıyla kalemle kâğıda dökmek. Kimi zaman eve gelince üstünü başını çıkarmadan aceleyle neredeyse ölüm kalım meselesiymişçesine bir telaşla koşuşturmak, eline ilk geçirdiği kalemle yazmak, yazmak, yazmak... Fakat imkânsızdı bu. İki kapağın arasına yeni kâğıtlar yapıştırılmadığı sürece.

Bir defter bitirmek. Bazılarımız için ne kadar imkânsız! Yahu, ne zaman bitmişti bu defter sahiden? Daha dün almamış mıydı? Bir hafta, yok, bir ay önce? Yok, yok. Daha de öncesiydi sanki... Üstüne tonlar binmiş göz kapakları karıştı. Parmakları az ötede duran dolma kaleme zahmetsizce geri çekildi. Siyah kapaklı ajandayı yazmaya başladığında kendine koyduğu tek kuralı anımsadı: "Tek kelime silme." Onu berikine, gri parmak izleriyle bezenmiş silgiye, ilerletmeyen, prangalayan buydu nihayetinde. Kendi kendine vurduğu zincirler, şu dakika ne saçma geliyordu ona. Bir zamanlar özenle aldığı, ambalajını dikkatle yırttığı "yeni bir başlangıç için" dediği bu ajandayı yazmaya başladığında niçin böyle bir kural koymuştu acaba? Şimdi, bunun nedenini hatırlayamamak usul usul acıyordu canını. Defalarca kez dolapların en köşesine itelediği, kıyafetlerin altına sakladığı -kendinden saklıyor oluşu bunu daha da gülünç kılıyordu- sonrasında iki güne hatta iki saate bile dayanamadığından geri çıkarıp dışbudaktan çalışma masasının baş kısmına özenle yerleştirdiği, bir türlü kaçıp uzaklaşmak bilemediği bu ajandayı tekrar kullanamıyordu. Yine acınası duygu seline kapılmıştı işte. Tekrar çıkarmıştı. Masayı itinayla temizlemiş, üstündeki çöplerden arındırmış, tozunu almış, önemli bir misafiri ağırlayacak gibi üstünü değiştirmişti. Sonra tekerlekli sandalyeyi gıcırtağı eşliğinde çekmiş, dinamik hisseden, yazmak için yanıp tutuşan parmaklarının arasına almıştı kırmızı dolma kalem. Sayfaların hışırtısı içinde boş bir tanesini aramış durmuştu, dakikalarca. Tek bir sayfaya sahip değildi artık. Çizgileri umursamadan en başından sonuna kadar doldurduğu bu ajanda, tam anlamıyla bitmişti. E, daha yazamıyordu ne yapacaktı şimdi? Saat tik tak ediyor, vakit geçiyor, yapılacak işler için zaman azalıyor. Ama önce yazması gerekiyor. Beyin kıvrımları migrenini hatırlatacak yoksa. Ucu bucağı olmayan düşünce koridorlarının binlerce kapısı ardına dek açılmıştı çoktan. Bir şeyler yazmalı, kâğıda dökmeliydi. Delirecekti yoksa! Yalnızca zihni bunca düşüncüyü kaldıramıyor, yoruluyordu. Ne yapmak gerek? Yazmak gerek. Yaz o zaman! Yazamam, ajanda bitti! Yeni defter aç öyleyse, kenara kaldır bunu, istersen çöpe at. Bitmedi mi sonuçta, çöp değil mi artık? Değil, değildi işte! Bir çöp değildi bu ajanda. İçine yazdığı onca şey zihninin haykırıları, hayalleri, fikirleri... Eğer ki bu ajandayı çöp niyetine öylece atarsa bütün bunlara ihanet etmez miydi? Düşündüklerinin tek bir tanesini dahi kaçırmak istemediği için etrafta küçük notlar aldığı, mürekkebin parmaklarını boyamasına izin verdiği anlar; hepsi bu ajanda bitince çöp olmak için olamazdı. Günlerini, haftalarını, aylarını vermişti. Anlamsızca bu ajandanın onu anlayabilecek bir ruh olduğu hayaline kapılmıştı. Bitmemeliydi ajanda. Daha yazacakları sona ermemişti ki! İçine, onu bitirecek kadar ne yazmış olabilirdi? Nazikçe okşadı yırtılmış, kalkmış deri kapağı. Çocuksu bir merakla çevirdi ilk sayfayı. Sonra, fark ettiği şeyse; bu ajandayı yazmaya başladığı ilk anı, ne için satın aldığını anımsayıverdi. Bir ödev notu. Altında staj için gideceği yerin adresi, arka sayfada bir onkoloğun son iki hanesi silinmiş numarası... Bütün bunlarla başlamıştı aslında. Ajandayı not tutmak için alırken tahmin etmiş miydi acaba, aklının en tenhalarını gün yüzüne çıkaracağını? Emin adımlarla ilerlememişti. Başlamamıştı da. Aklına estiği gibi kullanmış hayatında hiçbir işe yaramayacak olan ajandaya gereksiz önem vermişti. Ama kopamıyordu ajandadan. Eli gitmiyordu resmen. Keşke defterle birlikte düşüncelerini yazma hevesi de son bulsaydı. Tıkansaydı. Eline bir defa daha kalem almasaydı. Eski bir dosta ihanet ediyor gibi hissettiği bu ruh hâlinde çıkmak istiyordu. Defter bittiğinde düşünceleri de bitmeliydi. Oysaki işte ajanda burada, masasının üstünde dolu yapraklarıyla, bitkin; duruyor, akıbetini bekliyor. Lakin o ve düşünceleri bir türlü bitmek bilmiyordu.

Soğuk bir matem havası ile kabullendi, defterini yavaşça kavradı. Tek kelime etmeden, üstüne en ufak değişiklik yapmadan saygıyla biraz da utançla çekmeceye koydu. Geriye doğru ittirdi, birkaç dosya ile üstünü, sanki mahrem bir sırrı korur gibi örttü. Kendi fikirlerini dikte ettiği bu defteri; bütün düşüncelerinin, en gizlilerinin bile, varlığına bir kanıt oluşu onu içten içe utandırıyor. Öte yandan zihninin en derinliklerine elini uzattığı, karmaşık sıçramalarını yansıttığı bu ajandaya, ona ve düşüncelerine katlandığı için saygı duyuyor, bu da devasa bir çelişkiye düşürüyordu adamı. Ani bir hareketle çekmeceyi koparırcasına açtı. Dosyalarını, kâğıtları kenara çekti. Kibarca aldı ajandayı. Bütün bunlardan, benliğinden, utandığı için utandı. Yaptığında yanlış yoktu. Fikirlerinden utanmak, onları ayıplarmış gibi saklamak yanlıştı asıl. Kibarca ajandayı masasının başköşesine yerleştirdi. Bu sefer açılmamak üzere... Şakaklarını ovuşturdu, başını sıvazladı. Temiz hava alma amacıyla çıktı evden. Saatler sonra geri döndüğünde, tek değildi. Elindeki koyu lacivert, deri kapaklı bir ajandayla beraberdi. Aceleyle içeri koştu. Dışbudak çalışma masasına yerleşti. Gözleri, siyah ajandaya odaklandı. Oradaydı -hoş, nereye gidebilir zaten- eski dostuna hatıra niteliğinde, yorgun anılarından yıpranmış fakat dik. Hayal meyal oraya birkaç ajanda daha sıkıştırdı. Siyahın ardından koyu lacivert ajandanın geldiği sıralanmış defterler. Gözlerini kırptı. Yalnız başına siyah ajanda durmaktaydı. Derin bir nefes aldı. Deri kaplı koyu lacivert ajandayı hışımla açtı. Kırmızı dolma kalemle tuttuğu gibi ikinci kez düşünmeden yepyeni sayfaların üstüne doğrulttu. Ve---

Zeynep Azra KESKİN 10/A

SADECE HİKÂYE

Kalbinin en derinliklerinde korkuyu, isteksizliği, insan yerine konulmamanın nasıl olduğunu hissediyordu. Para karşılığında olmasa da kendini başkalarının istediği zaman alıp satabileceği bir mal gibi hissediyordu. Aynı duyguları ikinci kez yaşıyordu. Ama bu sefer kolay kolay kurtulabileceğini düşünmüyordu. Kurtulamayacağını da biliyordu ama içinde hâlâ bir umut ışığı vardı. Belki ilkinde olduğu gibi yine vazgeçerler umudu ile aklına gelen bahaneleri söylüyor, bir yandan da ağlıyordu. Bu duyguları ilk olarak onu Eyüp'le evlendirmek istediklerini öğrendiği an yaşamıştı. Ağasına veya babasına istemediğini söylemeye cesaret edememişti. Yine gelenek yerini bulacaktı ve kendisini istese de istemese de görücü usulü evlendireceklerini düşünmüştü. Ki öyleydi de. Tam da düşündüğü gibi olurdu her zaman. Ama içinde bir umut vardı şu an olduğu gibi. Belki annesine, yengelerine istemediğini söylerse bir şeyler yapabilirler diye düşünmüştü. Sonuçta onlar da kadın, onlar da istemeden evlendiler, beni anlarlar ve bu evliliği engellerler diye düşünmüştü. Şu anda olduğu gibi bir yandan annesine ve yengelerine istemediğini söylüyor, bir şeyler yapmaları için adeta onlara yalvarıyor, bir yandan da ağlıyordu. Evlenmemek için aklına gelen tüm bahaneleri mantıklı olup olmamasına bakmaksızın söylüyordu. Onun küçükken sümüklü ve pis olması da bu bahanelerden biriydi. O ne kadar bahane sayarsa saysın, ne kadar istemediğini söylerse söylesin annesi ve yengeleri onları durdurmaya çalışmamış; üstüne yetmezmiş gibi ona susmasını, şikayetlenmemesini ve evleneceği için mutlu olması gerektiğini söylemişlerdi. Sadece hayretle bakakalmıştı onların bu söylediklerine. O esnada onların konuşmasına kulak misafiri olan ağası onun ağlayışlarını duyunca dayanamamış, Eyüp'le evlenmek isteyip istemediğini sormuştu. O da istemediğini söyleyince konu kapanmıştı. Ama şimdi öyle olmuyordu, bu sefer istemediğini ağasına ve babasına söylemişti ama onlar onu bu sefer evlendirmeye niyetliydi. Bu sefer vazgeçmeyeceklerini, on dokuz yaşında olmasına rağmen evlenme yaşına geldiğini hatta geç kaldıklarını bile söylemişlerdi.

Dursun için durum ondan farklıydı. Dursun'u daha önce Fadik için istemişlerdi ama Dursun onunla evlenmek istememiş ve konu kapanmıştı. Bu sefer Dursun'un haberi olmadan o askerdeyken Şehri ile nişanlamışlardı onu. Dursun askerden geldiğinde öğrenmişti nişanlı olduğunu. Ama bu sefer itiraz etmemişti çünkü o Şehri'nin aksine Şehri'yi seviyordu.

Her ne kadar Şehri istemese de Dursun ile Şehri evlendi. Böylece bir kadın daha istemediği biri ile evlenmek zorunda kaldı.

-Ee, sonra ne oldu?

-Evlendiler işte pek bir şey olmadı.

-Nasıl yani hiç çocukları falan olmadı mı ya da Şehri sonradan boşanmak falan istemedi mi?

-Dört çocukları oldu. Şimdi mutlu mesut yaşıyorlar işte.

-Nasıl ya o kadar anlattın, hani Şehri istemiyordu, o kadar yalvarmıştı, isyan etmişti, ağlamıştı bu kadar çabuk mu kabul etti?

-Mutlu mesut yaşıyorlar işte, ne istiyosun. Ayrılışınlar mı?

-Bari Şehri onu sevdi mi onu söyle.

-Ben nerden biliyim hikâye istedin al sana hikâye.

-Ben ne biliyim sen böyle hüzünlü giriş yapınca ben en sonunda kadın cinayeti falan çıkacak sandım.

-Aslında ben de o şekilde bitirmeyi planlamıştım hikâyeyi ama baktım kadınların gerçek hayatta bunlara maruz kalmaması pek mümkün değil. Her ne kadar hikâyeye hüzünlü başlasam da bari gerçek hayatta olmuyor, hikâyemin başında olmasa da sonunda kadın mutlu olsun istedim.

-Peki. Neyse iyi geceler

-Sana da...

ASUDE DOĞAN

10/A

BİR KÜÇÜK ÇÜRÜMÜŞ İNSANCIK

Pıt. Pıt. Pıt.

Bozuk musluktan damlayan su adamı deli ediyordu. Ondan başka kimse bu sesi duymuyor muydu? Neden daha önce tamir etmemişti ki, şimdi ondan başka kim tamir edecekti! Bu delirten sese birkaç ses daha katıldı. Adam bu seslere bir aydır alıştı. Alıştı alışık olmasına da sıkılmıştı da artık. Sıhhati yerindeyken bu kadar eşinin dostunun olduğunu bilmiyordu. Gelenler de pek eş dost sayılmazlardı zaten. Kötü haberi birinci elden görmeye gelenlerdi bunlar. Gelen misafir de kovulmazdı ya!

Odasının kapısı açıldı ve siyah çemberini takmış, gözü yaşlı karısı Nazife ve misafirler gözükte. Oturdular adamın karşısına, “Ah!” dediler “Vah!” dediler “Gencecik de adamdı!” dediler. Daha adam ölmeden mezara koydular. Adam konuşabilseydi onlara sövüp kovardı onları evinden. Belki de yapmazdı. Şimdiye kadar kime karşı gelmişti ki? Karşı gelmemiş miydi yoksa gelememiş miydi? Adını sanını bile bilmediği misafirler yavaş yavaş silindi cansız bakan gözlerinden. Sırtı kamburlaşsa da sırt üstü yatırıldığı için kamburu belli olmayan adam gitti, yerine daha on beşinde gencecik bir delikanlı geldi. Delikanlının gözleri capcanlı, sıcacık bir kahverengiydi. Sırtı dimdikken bile geleceğe dair hayal kurmazdı. Hayal kurmak için boş zamana ihtiyaç vardı, onunsa boş zamanı hiç yoktu. İşe başlamasının birinci yılıydı, babasının ölüm yıl dönümününse ikinci yılı. On beş yıllık kısacık ömrünün en zor zamanıydı babasını kaybettiği zaman. Annesinin feryatları hala kâbuslarında yer ediniyordu. Kardeşleri küçücük oldukları için bir şey anlamamışlardı, şanslılardı. Ali öyle düşünmüyordu ama. En azından baba kelimesi ona bir şeyler ifade ediyordu. Babasını olması gerektiği gibi severdi Ali, babası da oğlunu olması gerektiği gibi severdi. Olması gereken neydi? Ali babasına hiç sarılmamıştı mesela, babası da Ali’yi bir kez olsun öpmemişti. Köydeki diğer çocukların babalarıyla olan ilişkisi de böyleydi. Demek ki olması gereken buydu. Değil mi? Seviyordu canım Ali’yi babası. Peki Ali bunu neden hiç hissetmemişti? Bunu hiç aklından geçirmemişti ama derinlerinde bir ses bunu fısıldıyordu. Ali’nin derinlerini dinleyecek, bakabilecek zamanı olmuş muydu ki? Bunlar önemsiz şeylerdi bir kere, karnı toktu, aç açıkta değildi daha ne istiyordu bu nankör kedi? Ta ki, babası ölene kadar. Başlarda konu komşu yardım etmişti elbette ancak herkesin kendi hanesi, doyurması gereken bir ailesi vardı. Evi birinin geçindirmesi gerekiyordu. Bunu kim yapacaktı; kucağındaki bebesiyle anası mı yoksa kendi boyunun yarısı kadar olan kardeşi mi? Kurban Ali’ydi. On dördünde çalışmaya başladı Ali. Bunu isteyip istemediğini hiç düşünmemişti. Kimse de sormamıştı zaten. Öyle ya da böyle dört boğaza bakabilirdi Ali. Yirmilerine geldiğinde dediler “Anasından helal süt emmiş biriyle evlen Ali! Bak yaşın da geçiyor, çok pişman olursun sonra.” Oysa daha yirmilerinin başındaydı. Buna da tamam dedi Ali. Felç geçirene kadar bir gün olsun durmadı, boğaz tokluğuna çalıştı. Zorunluluklar bir sarmaşık gibi boğazına dolanmış, bir gün olsun nefes almasına izin vermemişti.

Şimdi bir oda bir salon evlerinde çiçekli soluk pembe rengindeki yorganın üstünde yatıyor, evin rutubetini soluyordu. Artık istemediği kadar boş zamanı vardı. Aklındakiler biraz olsun susmuyordu. Bu hayatta biraz olsun özgür olabildiği bir anı hatırlayamıyordu. Fikrinin sorulduğu kaç an vardı? Fikrini söylediği kaç an vardı? Dahası onun bir fikri var mıydı? Oturup da bir gün düşünmüş müydü ben ne hissediyorum diye? Anlıyordu, evet, ailesini geçindirecek birine ihtiyaç vardı ama neden kurban olarak Ali seçilmişti? Kendini çürük bir elma gibi hissediyordu. Yavaş yavaş içten içe çürümüştü sanki, öyle yavaştı ki çürüdüğünü ancak işe yaramaz hale geldiğinde anlamıştı. Bunları o küçük odada düşünürken bir yandan da tövbe ediyordu adam. Böyle düşündüğünü bilse anası yüzüne tükürür müydü? Kötü bir evlat mı olurdu? Haşa, isyankâr mı olurdu yoksa?

Ali gibilerin doğduğu yerlerde doğanlar insani haklarıyla birlikte doğmazlardı. Onlardan çalınan hakları tırnaklarıyla kazıya kazıya yeniden elde etmek zorundalardı. Karnı zil çalan dünya sanki bu bebeklerin doğmasını bekliyor ve doğdukları anda insani haklarını çatır çatır yiyordu. Doğuştan sizinle olmayan bir şeyin yokluğunu fark etmek kolay değildir. Bu bebekler eğer şanslılarsa haklarının yendiğini fark edebiliyorlardı. Daha da şanslıları bu haklarını yeniden elde etmek için çabalayabilecek imkân bulabiliyorlardı. Ali bu farkındalığı neredeyse ölüm döşeginde yaşıyordu. Artık ne çabalayabilir ne de hayal kurabilirdi. Tek yapabileceği şey açgözlü dünyaya küfretmekti.

“Allah’tan umut kesilmez, haydi geçmiş olsun.” diye bir ses geldi birden. Gidiyordu işte misafirler, Ali’yi çiçekli soluk pembe yorganın üstünde, çıkılmaz bir kuyunun içinde bırakarak.

BİLGE ÇOŞKUN 10/B

MARTININ HATASI

Bip bip... Biip... Bip bip... İki kez kesik kesik bir kez uzun çıkan o aşına ses... Her sabah gözlerimi bitmez bir koşuşturmaca dolu dünyaya bir kez daha açmamı sağlayan, belki de hayatım boyunca en çok nefret edeceğim ama her ne kadar kabul etmek istemesem de en büyük kurtarıcım olan saat alarmı.

Her zamanki gibi melodik örüntü dört kez tekrar ettikten sonra telefonu elime alıp alarmı kapatıyorum. Pek çok defa giyilmekten rengi solmuş pantolonumu ve kazağımı üstüme geçiriyorum. Sahi, kaç gündür üst üste bunları giyiyorum? Tam evden çıkacakken duraksıyorum, pencereden şöyle bir bakıyorum. Eskimiş, baktıkça içimi daraltan binaların arasındaki tek tük çalılıların hareketine bakılırsa rüzgâr var. Pencere camını kapatırken gözüm bileğimdeki saate takılıyor. Bir an önce çıkmazsan önümüzdeki seferi kaçıracağım. Askılıktan elime geçen ilk atkıyı alıp süratle merdivenlerden iniyorum.

İskelede vapuru bekliyorum. Tam bu sırada burnuma güzel kokular geliyor. Biraz ötedeki seyyar satıcıdan simit alıyorum. Elimdeki simidin sıcaklığıyla esen rüzgârın soğuğu tezat oluştururken atkıma daha sıkı sarınıyorum. Ve işte, vapur Boğaz'ın dalgalarını köpürterek iskelede yanaşıyor.

Vapur hareket ederken bir yandan simidimi yiyor, bir yandan martıları izliyorum. Kanatlarını açıp ihtişamlı süzülürlerken adeta gökyüzünün sahipleri olduklarını söylüyorlar. Simitten birkaç parça koparıp havaya atarken içimden şöyle diyorum: “Keşke ben de semada tasasızca süzülen bir martı olsam.”

Vapur, seferini tamamladığını belirten düdüğünü çalınca kendime geliyorum. İskeleden sonra beş dakikalık bir yürüyüşle ofise ulaşıyorum. Fazlaca yüksek olmayan, dış cephesinin solmuş renginden eskiden güzel bir yeşil tonuna boyandığı anlaşılan, bir zamanların pek gözdesi olan ama zamanla unutulmaya yüz tutmuş eski bir bina. İçeride bir daha nefes alamayacakmışçasına dışarının temiz havasını ciğerlerime dolduruyor ve kapıdan içeri giriyorum.

Bir ithalat şirketinin alt kadrolarından birinde çalışıyorum. Ancak son günlerde şirketin yeni bir uygulaması gündemde. Şirketin son on beş yıllık gelişimiyle ilgili en başarılı sunumu yapan bir kişi üst kadroya, şirketin asıl merkezine terfi edilecek. Aslında böyle bir sunum, terfi kat kat fazla gelecek nitelikte. Ancak yöneticiler de tüm takım çalışanları da biliyor ki buna itiraz edebilecek durumda değiliz. Çünkü hayat şartları zor ve fırtınanın ortasında tek başına kalmış bir ağaçsanız, niçin rüzgâr çıktığına söylenmek yerine ayakta kalmak için mücadele etmek zorunda olduğunuzu bilirsiniz.

Son birkaç gündür şirketin geçmişiyile ilgili pek çok bilgiyi analiz ettim. Sunumum neredeyse bitmek üzere, ancak 2007 senesine ait kayıtlara bir türlü ulaşamadım. Yetkililere sorduğumda şirketin ana binasındaki büyük arşivde olabileceğini söylüyorlar. Bu kadar yolu sadece bir senelik kayda ulaşmak için gitmek istemiyorum. İçimi bir umutsuzluk kaplıyor yavaşça. Bir anda son günlerin koşuşturmasının getirdiği bütün yorgunluğu üzerimde hissediyorum.

Masama geri döndüğümde hemen sağımdaki masanın üzerinde birkaç kalın defter görüyorum. Bir süre kendimi işime vermeye çalışıyorum ama sonra, merakıma yenik düşüp defterlere şöyle bir bakıyorum. 2012, 2010 ve 2007 senelerine ait ticari kayıtlar... Gözlerime inanamayarak bir daha bakıyorum. Evet, 2007! Biraz önceki umutsuzluğun yerini yavaş yavaş heyecan ve biraz da korku kaplıyor. Ya benim aldığımı fark ederse... Sadece iki günlüğüne... Sonrasında hiç almamış gibi yerine bırakırım, ne olabilir ki?

Büyük gün gelip çatıyor. Sunum yapma hakkı ilk olarak bana tanınıyor. Kendiminkini bitirdikten sonra gururla yerime geçiyorum ve diğer adayların sunumlarını tamamlamasını bekliyorum.

Herkese sonuçların açıklandığı ve sunumdaki hatalarının belirtildiği birer zarf veriliyor. Zarfı kendimden oldukça emin bir şekilde açıyorum. Ancak gördüklerim sonucu hayrete düşüyorum. Kâğıtta yazanları bir kez daha, bir kez daha okuyorum. Sözcükler o kadar düşman görünüyorlar ki gözüme... Sonra en altta bulunan açıklama kısmına bakıyorum. Okuduklarım sonucunda beynimden vurulmuşa dönüyorum: “2007 yılının ticari verileri içinde Kasım ayının uluslararası verilerini belirtmediğiniz için sunumunuz başarısız bulunmuştur.” Bu cümlenin zihnimde bıraktığı acı tat geçmeden hemen sağımdaki masadan gelen sevinç çığlıklarını duyuyorum.

Vapurdayım. Soğuk havaya karşı sıcak simidimle direniyorum ancak bu kez, rüzgârın ve olanların beni titretmesine engel olamıyorum. Sonra sesler duyuyorum. Başımı kaldırıp baktığımda bir parça ekmeğin için çırpınıp duran martıları görüyorum. Bir grup martı birbirleriyle kavga ederken arkadan bir tanesi usulca geliyor ve simidi kapıyor. Bunun rahatlığıyla uçarken bir anlık dalgınlıkla simidi düşürüyor. İşte o an, bu özgür kuşların hiçbir dertleri olmadığını düşündüğüm için kendime hayret ederken, kendimin de ekmeğin peşinde koşan dikkatsiz bir martı olduğumu anlıyorum.

ECE BUSE SEÇAL 10/B

ARKADAKI ŞİİR

Yerde su birikintisi var. Şıp, şıp, şıp, şıp... “şıpları” sayıyorum. Bir, iki, üç ve dört... Nerden geliyor bu şıplar? Kafamı kaldırıyorum, otobüs durağının “çatısından” su damlıyor. Neredeyim? Otobüs durağı. Nereye gidiyorum? Yok, hayır, hayır... Bu şimdinin sorusu değil. Dikkatim dağıldı. Dörde kaç şıp eklenmiştir ben düşünürken? Bilemem ki. Neyse, bu sayılmaz, say baştan. Şıp, şıp, şıp, şıp, şıp... Bir, iki, üç, dört ve beş... Kulağım seste, gözlerim kaldırımda, ellerim paltomun ceplerinde... Sol cebimde bir kalem, ufak bir defter –defterin üstünde “Çiçek Açan Badem Ağacı” tablosu var, Van Gogh’un en sevdiğim tablosudur-, birkaç fotoğraf var. Fotoğraflar eski, sararmışlar; cüzdanımdan cebime, cebimden cüzdanıma derken kenarları yırtılmış, yıpranmış. Paltom bej rengi, geniş yakaları var. Çoğu zaman yakaları yukarı kaldırıp enseme rüzgârdan koruyorum. Başıma belirli aralıklarla bir ağrı saplanıyor, ağrı saplandıkça dişlerimi sıkıyorum, kemikli yüzümün hatları ortaya çıkıyor, yanaklarım içeri göçüyor. Güneşten gözlerim kamaşıyor, kaşlarımı çatıyorum. Paltomu çıkarsam soğuk, çıkarmasam sıcak, yine de böyle havaları severim. Baharın getirdiği neşeyle içim kıpırdanıyor ama kıpırdanırlar yarım kalıyor, zihnim bulanıyor, kafamın karışık olmasının rahatsızlığını ve endişesini çekiyorum. Kendime sinirleniyorum. Uzun sayılabilecek tırnaklarımı, ellerimi yumruk yapıp avuç içlerime geçiriyorum. Benim gibi elinde biraz kâğıt, bir kalem, bir de akli kalmış adamlar avuç içlerini çok hırpalar, onlar da kayıp düşmesin diye.

Sonra ayaklarımın dibinden pembeli beyazlı çiçekler geçiyor. Cebimdeki defter geliyor aklıma, çevreme bakıyorum badem ağacı var mı diye. Olsa nerden anlayacağım ki? İlkbahar rüzgârlarını sevdiğim kadar onlara güvenirim de. Rüzgârın peşine takılıyorum o yüzden. Adımlarımda vakar, gözlerimde arayış var.

Yarım saat kadar hızlı hızlı yürüdüm, neyi aradığımı unuttum. Güneşle rüzgâr bir oldu, kafamı karıştırdı. Çarpık, şekilsiz, taşlı, eğri büğrü yollarda sendeleye sendeleye, bir miktar da olsa yavaşlayarak yürüdüm. Sağdan sola, soldan sağa saptım; işlek caddeler, sahaflar, lokantalar, kırtasiyeler aradım. Zihnim bulanıktı, gözlerimin önünde bir sis perdesi vardı. Her şeyi gözüm kapalı izliyor gibiydim. Ben nereye gittiğimin farkındalığında değildim. Aklım başımdan bir karış havada, kara bir bulut gibi süzülürken ayaklarım beni çaktırmadan tanıdık caddelere götürdü. Tanıdık simaların önünden geçtim, kafa selamlarını aldım, bazılarını hafifçe gülümsedim. Gelen geçen herkese gülümseyince bi’ yerden sonra gülüşler de suni oluyor, bilirsiniz.

Ayaklarım varmak istedikleri yere yaklaştıkça hızlarını kestiler. En sonunda küçük bir kahvehanenin önünde durdular. Dışardaki masalardan birine oturdum. Tabureler yere oldukça yakın ve benim gibi uzun biri için rahatsızdı. Keyfim kaçtı hafiften. Gençten bir garson geldi, “Ne istersin abim?” dedi. “Bir çay, açık.” Çantamı boynumdan çıkarıp yanımdaki taburenin üstüne koydum. Sokağın karışındaki mağazalara göz gezdirdim. Minik bir sahaf ilişti gözüme. İçerisi tıklım tıklım kitapla dolu, öyle ki içeriye anca bir ya da iki kişi girebilir. Dükkânın tüm duvarları kitaplıklarla kaplı. Kitaplar özenle yerleştirilmiş olsa da dikey ve yan yana konulmamış, neredeyse hepsi yatay ve üst üste dizilmiş. Dükkânın ortasında ise yine bir kitaplık var; kitaplığın yanında, kapıya bakan tarafında ise döner bir “stant” var. Dükkânın sonundaki kitaplığın solu kasetlerle, saği ise dergilerle doldurulmuş. Sağımıza döndüğünüzde üst kata çıkan daracık, tahta merdiveni görüyorsunuz. Dükkânın girişinden yukarı baktığımızda üst kat bir terasa benziyor, aynı bir balkon gibi korkulukları var. Korkuluklara çerçeveler, kilden yapılmış olduğunu tahmin ettiğim simgeler, heykeller asılmış. Bir çerçevenin içinde daha önce rastlamadığım dört beş tane Atatürk fotoğrafı var. Üst kat da alt kat kadar karışık olmasına rağmen güç de olsa korkuluklara bitişik olan tahta masayı ve masanın üstündeki bilgisayarı ayırt edebiliyorsunuz. Birkaç kere girip buradan kitap almıştım, dükkân sahibi -kırklı yaşlarında biraz aykırı bir adam- üst kata çıkıp bilgisayardan, sorduğum kitapların elinde olup olmadığına bakmıştı. Buraya ilk uğrayışımda da Nina Berberova’nın *Kara Acı* kitabını almıştım, kitabın arasından da hoş bir fotoğraf çıkmıştı. Oturduğum yerde biraz sağa doğru kayınca tezgâhı ve tezgâhın arkasındaki panoyu da görebiliyorum. Panonun üstüne gümüş yüzükler ve küpeler yerleştirilmiş. Tezgâhın hemen solundaysa camdan bir vitrin var. Vitrinin içinde biblolar, küçük heykeller, yüzükler, tespihler... Dükkânın dışına da birkaç kitaplık yerleştirmişler, boyları olsa olsa belime gelir. Kitaplıkların birinin önünde genç bir çift var. Ne konuştuklarını duyamıyorum ama hararetli bir sohbet içindeler. Kız elinde bir kitap tutuyor, muhtemelen kitap hakkında tartışıyorlar. Onlar içeri girecekken garson geliyor, çayı masanın üstüne bırakırken “Buyur abi.” diyor, irkiliyorum. Gençleri ve dükkânı izlemeye öyle dalmışım ki garsonu fark etmemişim bile. Utanıyorum insanları gözetlediğim için. “Sağ ol.” diyorum usulca.

Cebimden defterle kalemi çıkarıyorum. Defterin sayfalarını karıştırıyorum. Geçen gün çizdiğim manavı inceliyorum ilk. O günü hatırlamaya çalışıyorum. Ya iki ya da üç gün öncesi olmasına rağmen zihnimde pek bir şey canlanmıyor, benim için önemli değilmiş demek ki o gün. Geçen hafta çizdiğim resme bakıyorum, otuzlu yaşlarda bir sokak çalgıcısını çizmişim. O günün sabahı deniz kenarında bir banka oturup simit yemiştım, erken saatler olduğu için

ortalık sakindi. Kalabalıklaşmaya başlayınca kalkıp tekrar yola koyulmuştum. Birkaç metre sonra da o sokak çalgıcısına rastlamıştım. Pek sevmediğim ama ezberimde olan bir iki şarkıyı çalmıştı, elimi cebime atmış, ne kadar bozukluk varsa vermiştim. Adam zihnimde silikleşmeye başlamadan aceleyle eve gidip masanın başına oturmuş, resmetmiştim. Sayfanın arkasına da Ümit Yaşar Oğuzcan'ın *Sana Bir Tanrı Getirdim* şiirinden birkaç dörtlük yazmıştım. Dörtlüklerin yerlerini karıştırmışım, aklım tabii bir karış havada.

Sayfaları çevirdim, en son kaldığım yeri buldum. Sahafın bir taslağını çıkardım. Kutu gibi bir dükkân, önünde kitaplıklar var. Kitaplıkların önüne de silik iki silüet ekledim. Dükkânın yanındaki diğer mağazaları yok sayıp sahafın sağına bir durak soluna da bir badem ağacı ekledim. Kafamı kaldırıp çayımın bir yudum aldım, soğumak üzereydi. Çok oyalanmıştım. Daha fazla soğutmadan hızlı hızlı içtim. Tazelemesi için garsona bir işaret çaktım. Defter kapağından sayfaya, sayfadan defter kapağına gide gele badem ağacını tablodakine benzetmeye çalıştım. Yavaş yavaş dükkânın detaylarını girdim, sıkılmaya başlayana kadar kapının kenarlarına işlemler çizdim, kızın eline de bir kitap tutuşturdum.

Çizime olsa olsa kırk belki kırk beş dakikamı vermişimdir, sonrasında hemen dikkatim dağıldı, sıkıldım. Sağ alt köşeye tarih attım. Sayfanın arkasını çevirdim, düşünmeye başladım, sayfaların arkalarına şiirler eklemeyi alışkanlık hâline getirmeyi amacım. Belki ilerde kitap ve şarkı alıntıları da yapardım. Hafızamı zorladım biraz, birkaç şiir hatırlamaya çalıştım. Gördüğüm çifte kaydı aklım, *Ben Sana Mecburum*'u ekleyeyim dedim, sonra içten içe kıskandım çifti, vazgeçtim. *Sana Bir Ara Aklımda Kalanları Anlatırım*'ı çok severdim ama içime sindiremedim. Bugün canım ölümden bahis istemiyordu. *Acılar Denizi, Mona Roza, Pencereleler ve Geyikli Gece...* Hiçbirini sindiremedim içime. Kimi fazla, kimi eksik geldi.

Çantamı yanımdan alıp boynuma astım. Ayağa kalktım, masanın üstünden kalem kâğıdı topluyordum ki garsonun "Abi" deyişini işittim. Art arda sıralanmış birkaç seslenişi duymadığım kesindi; sanki kulaklarım tıkalıydı, korkunç bir uğultudan anca garsonu duyunca kopmuştum. Şaşkınlıkla kafamı sese çevirdim. Garson çocuk hafif mahcup, hesabı ödemediğimi hatırlattı. Hızlı hızlı birkaç özür sıraladım. Hesabı sormadan iki çay parasına denk olduğunu düşündüğüm bozuklukları pantolonumun cebinden çıkardım, çocuğun eline tutuşturdum, para üstünü almadım. Sonra zihnimde bir ışık parıladı. Sokağın karşısına geçtim, sahafa girdim. Orhan Veli'nin şiirlerini okumak istediğimi söyledim. Bir kitap verdi, şöyle bir karıştırır gibi yaptım, parasını ödeyip çıktım. Yolda aradığım sayfayı buldum. Bir duvar kenarında durup defterimi ve kalemini çıkardım, defteri duvara dayayıp bir çırpıda zaten yarım yamalak bildiğim şiiri çizimin arka sayfasına geçirdim:

"Beni bu güzel havalar mahvetti,

Böyle havada istifa ettim

Evkaftaki memuriyetimden.

Tütüne böyle havada alıştım,

Böyle havada âşık oldum;

Eve ekmekle tuz götürmeyi

Böyle havalarda unuttum;

Şiir yazma hastalığım

Hep böyle havalarda nüksetti;

Beni bu güzel havalar mahvetti."

MELİHA AYŞE KAMIŞ 10/C

YANSIMA

Küçükken babaannem ve dedemi ziyaret ettiğimi hatırlıyorum. Oraya giderken yaşları dedemin bile iki katı olan büyük ağaçları ve bir sürü tarlaları geçtiğimizi anımsıyorum. Dedemler büyüklükleri değişen yüzlerce farklı odası olan bir malikânede oturan zengin bir çiftti. Erkek kardeşlerim ve ben savaş oyunu oynarken odadan odaya koşar, plastik silahlarımızla hayali canavarlara karşı savaş düzenlerdik. Ya da saatler süren bir saklambaç oyunu oynardık. Tek bir oda dışında evdeki tüm odalara giriş iznimiz vardı. Hatırlıyorum da küçükken o odaya girmeyi ne kadar çok denemiştim. Her seferinde ya kilitli oluyordu ya da nasıl oluyor anlamadığım bir şekilde dedem veya babaannem beni görüyordu. Beni her yakaladıklarında uzun uzun konuşma yapıyorlar, odaya girmemenin kendi iyiliğimiz için olduğunu söylüyorlardı. O kadar uzun ve sıkıcı konuşmalar yapıyorlardı ki artık odaya girme hevesim kalmamıştı.

Onuncu yaş günümde onların evinde küçük bir parti verdim. Ailem herhangi bir yeri kiralamadan parti verebileceğim tek yer orasıydı, babaannemlerin zenginliğine rağmen ailem beni yetiştirirken yoksuldu. Dedem babamı ve kardeşlerini küçükken çok şımarttığını düşünüp büyüdüklerinde kendi ayakları üzerlerinde durmalarını istemişti. Partim abartıdan uzaktı, oturma odasında küçük sandviçler ve börekler vardı. Yemekleri yedikten sonra saklambaç oynamaya karar verdik. Erkek kardeşim kapıya dönüp parmakları arasında hafif aralıklar bırakarak gözlerini kapadı, büyük ihtimalle camdan yansımaları izlemeye çalışacaktı. 97'den geriye saymaya başladı ve hepimiz farklı yönlere dağıldık, aklımda belirli bir yer yoktu; merdivenlerden çıktım, düz gittim, sağa döndüm, biraz gittim dönüp kapı seçtim.

Soldan üçünü oda, girilmemesi gereken odaydı. Buraya geldiğime şaşırmıştım, tam yanındaki kapıdan girecektim ki aklıma eğer bize yasaklanan odaya girersem kazanmamın kesinleşeceği geldi. Hiç kimse bu odaya girmez ve beni bulamazlardı. Etrafa baktım, yavaşça kapıyı açtım ve içeri girdim. Oda tamamen karanlıktı ve tek bir penceresi bile yoktu. Elimle karanlıkta ışık düğmesini aramaya çalıştım ama yoktu. Bu beni pek sıkmadı, karanlığı seviyordum ve sadece oyun bitene kadar burada olacaktım. Kapının yanına oturdum, biri kapıyı açsa bile karanlıktan beni göremeyecekti böylece. Birkaç dakika sonra gözlerim karanlığa alıştı. Odayı incelemeye karar verdim. Oda neredeyse boştu, babaannemlerin odaya girmemizi neden bu kadar büyük olay yaptıklarını anlamamıştım. Sadece birkaç dolap ve bir ayna vardı. Ayağa kalktım ve aynaya doğru ilerledim. Karanlıkta vücut hatlarımı neredeyse görebiliyordum. Gerçi biraz daha zayıf görüyordum. Uzun bir süre aynaya baktım; babaannem, dedem ya da arkadaşlarımdan birisi odaya girerse diye saklanmam gerektiğini kendime defalarca söyledim ama yapamadım, bir şey beni aynaya çekiyordu. İlginç derece rahatlatıcı bir etkisi vardı. Özel bir şey yapmıyordu, Dünya üzerinde bulunan her ayna gibi yansımaları gösteriyordu. Ancak karanlıkta bu aynaya bakmak değişik hissettiriyordu, ona bakarken daha akıllı, daha güçlü hissediyordum kendimi. Kapı açıldı, dedemdi:

“Ne halt yediğini sanıyorsun, burada olmaman gerektiğini biliyorsun!”

Gözleri kınama ve öfke doluydu. Kekeleydim, bir şeyler demeye çalıştım ama sesim çıkmadı. Hızla içeri daldı, kolumu daha önce kimsenin sıkmadığı kadar sert tuttu ve beni odadan sürükledi, sonraki yarım saati bana bağırarak geçirdi. Öfkeli yüzünü ağlamaktan bulanıklaşmış gözlerimle gördüğümü hatırlıyorum. Neden o odaya girmenin yasak olduğunu hala anlayamamıştım. Ama yaşananlardan sonra bir daha gireceğimi düşünmüyordum. Doğum günü partim öylece geçti, dedemin bağırısından sonra moralim bozulmuştu ve partiyi erken bitirmiştik. Neden o odaya girmemin yasak olduğunu hâlâ anlayamamıştım

Eve gidince babama sordum:

“Baba, dedemler neden o odaya girmemize izin vermiyor?”

Babam da daha onlar bile küçükken o odaya girmenin yasak olduğunu, bu yaşına kadar onun bile o odaya girmediğini anlattı. Daha sonra dedeme sormaya karar verdim, o da kulağıma eğilip sanki sır saklarmış gibi fısıldamaya başladı:

“İnan bana ben de bilmiyorum. Bizden önce burada babamlar yaşıyordu ve onlar da bana çocukluğumdan beri odaya girmememi söylüyordu.”

Dediklerine çok şaşırmıştım. Ondan sonraki dedemlere her gittiğimizde dedemle oturup odada ne gördüğümü, ne olabileceğini anlattım. O da çok şaşırma benziyordu. Yıllar yıllar böyle geçti. En son onlara gittiğimde on yedi yaşındaydım, kendi ailemle aram bozulmuştu ve dedemlerle daha da yakınlaşmıştım. Babaannem ve dedem ölmüştü, dedem öldükten sonra babaannem ağırlaşmış ve o da ölmüştü. Dedem vasiyetinde evi bana bırakmıştı, babamla kavgamın bir sebebi de buydu.

Yaşım on sekiz olduğunda ailemle iletişimi kestim. Kabaydılar ve bencillerdi, artık onların parçası olmak istemiyordum. Evden ayrıldıktan sonraki birkaç günümü arkadaşlarımla evinde geçirdim. Artık yük olmak istemediğime karar verdiğimde ise dedemden kalan malikâneye gitmiştim. Öğrendiğim kadarıyla annem ve babam dedemlerden kalan bütün eşyaları satmışlardı. Her ne kadar evin sahibi ben olsam da eşyalarla ilgili kesin bir şey belirtmedikleri için babamlar hemen satmışlardı. Taksi tuttum ve evi tarif ettim. Boş odaları gezerek satabileceğim şeyleri aramaya başladım. En son ise o odaya geldim.

Soldan üçüncü oda. Diğer bütün odaların kapıları açıktı ama bu kapı kapalıydı. Kapıyı açtım. İçerisi sekiz yılda hiç değişmemişti. Babam bile odaya girmeye cesaret edememişti. Ayna hâlâ oradaydı, toza gömülmüştü, belki de bu yüzden en son baktığımda yansıamamı tuhaf göstermişti. Hâlâ hiç pencere yoktu ama eskiden pencerelerin olduğunu görebiliyordun, sanki ışık gelmesi özellikle engellenmiş gibi tuğlalarla kapatılmışlardı. Biraz ışık gelsin diye tuğlaları kaldırmaya çalıştım. Tuğlaları kaldırmama rağmen tuhaf bir şekilde oda hala tamamen aydınlık değildi, ışığa alışmamışım dedim ve aynaya döndüm. Ayna yaklaşık iki metre boyundaydı, ayakları yoktu ve üstünde beyaz bir örtü vardı. Örtüyü kaldırdım ve aynaya hayatımda ikinci kez baktım. Bu kez daha yaşlı görünüyordum. Kendimi gün ışığında göremiyordum. Görüntü netti ama tozluymuştu. Diğer odaların birinde sünger gördüğümü hatırladım ve almaya gittim. Döndüğümde nasıl oldu bilmiyorum ama aynada toz yoktu ve oda küçülmüş gibiydi. Bunu uyku eksikliğidir diye düşünüp aynayı incelemeye koyuldum. Bir şeyler yanlış geliyordu, yansımam aynıydı, hareketleri benimkiyle aynıydı. Birkaç saniye düşündüm, düşünürken boşluğa bakıyordum. Gözümün ucuyla onu gördüm, görüş alanımın dışına yakındı ama ne gördüğümü biliyordum. Yansımam hareket etmişti, kafasını yavaşça bana döndürdü ve bütün dişlerini gösterecek şekilde sırtmaya başladı, gözleri kocamandı ve gülümsemesi şeytaniydi. Kafamı hemen çevirdim ama hemen normal haline döndü. Tek görebildiğim dehşete düşmüş kendi yüzümdü. Gördüklerim, hissettiklerim ağır gelmeye başladı. Uykuya ihtiyacım vardı. Uyku tulumumu odaya koydum ve uyumaya çalıştım. O gece rüya görmedim ama eminim ki uyudum, hiçbir zaman uyanamayacakmış gibi uyudum.

Uyandım ama uyanmamış olmayı dilerdim. Normalde sabah güneşinin yüzüme az da olsa vurması gerekirken sadece karanlık vardı. Doğrudum ve etrafa baktım, oda daha da küçük gelmişti. Dün gece tam emin olamamıştım ama şimdi kesinlikle küçüktü, duvarlar içeri doğru ilerlemişti. Pencereler gitmişti yerine yine tuğlalar vardı. Odada ayna dışında hiçbir şey kalmamıştı; dolaplar, örtüler, yerdeki çöpler gitmişti. Işık düğmesini aradım ama yoktu. Aynanın önüne oturdum. Aynadaki yansımada her şey yerli yerindeydi; köşede dolap, sağ tarafta örtü, yerlerde çöpler. Dikkatli bakınca arka tarafta uyuyan kendi bedenimi gördüm. Çılgılık attım, bağırdım ama etrafım sessizlikle kaplıydı, hiçbir ses çıkaramamıştım. Yansımam uyandı, sanki ona baktığımı biliyormuş gibi göz göze geldik. Odaya ışık dolmuştu ama o gittikten sonra yine karanlıktaydım. Elinde nereden bulduğunu bilmediğim tarakla döndü ve ışık yine geldi. Birdenbire elimi saçıma götürdüm saçımı tarıyordum. Tarağın nereden geldiğini anlamadım ve hareket etmeye çalıştım. Ama başaramadım. O bana baktığı sürece onu taklit etmekten başka bir şey yapamıyordum. Odadan çıkmak için arkasını döndü ve o an kontrol yeteneğim geri geldi. Kapının kapanma sesini duydum, tekrar karanlığa dönmüştüm. İşte o an fark ettim, o benim yansımam değildi. Ben onun yansımasıydım.

DERİN LAL YANIK 10/C

İSTİKLAL CADDESİ

İşten eve gelirken her ne kadar yolu uzattığımı bilsem bile bu caddeden geçmeden yapamam. Enflasyon çok, para kazanmak zor diyorlar ama bu caddede kimse ne kadar parası var umursamaz. Ömrünüzde kazandığınız parayı verseniz de satın alamayacağınız çantaları satan mağazalardan tutun, sadece bir öğle yemeği yemeyip elinizde kalan parayla aynı çantanın sahtelerini bulabileceğiniz butiklere kadar her şey var burada. Zenginiyle fakiriyle, yerlisiyle yabancıyla, sarışınıyla esmeriyle, her türden insanı bulabileceğiniz bir yer burası. İstiklal Caddesi... Her ne kadar kalabalık olsa da o meşhur Beyoğlu çikolatacısının yaydığı koku, kemik rengindeki evlerin ahengi, yolun ortasından geçen tramvayın görüntüsü ve tramvay yolundan annesinin zoruyla kollarından tutulup çekilen çocukların masum bakışları. Bir dakika, masum mu dedim? Hayır hayır masum değil, onların hepsi birer şeytan. Çocukları sevmem. Hatta nefret ederim! Hepsi zaten zor olan şu hayatta bize biraz daha yük olmak için varlar. Zaten isteyerek çocuk sahibi olanları hiçbir zaman anlayamadım. Annemle tek ortak yönümüz bu sanırım. Çocukları sevmiyoruz...

Sabah yine kuşların cıvıldaması yerine arabaların korna sesiyle uyandım. Biraz daha eskileri yaşatmak adına aldığım çalar saatimi uyanmak istemezcesine kapattım. Çok yorgunum ama yine de kalkmam gerek. Bugün patron benimle önemli bir şey konuşacaktı. Artık kovulmanın son raddesine gelmişim ama umurumda değildi. Gerçi atılırsam ne yaparım bilmiyorum. Tamam, kira falan vermiyorum evet fakat eve nasıl ekmek getiririm bilmiyorum.

Neyse, olur öyle şeyler. Bulurum bir yolunu derken saatin 8.30 olduğunu fark ettim. İstemsizce yatağımdan kalkıp yüzüme bir su çarptım. Çarpan su belki uykumu açabilirdi ama bulanık zihnimi hiçbir zaman açamadı. Hazırlanıp evden çıktım. Yine geç kalacaktım eminim. Olsun, zaten kovulacağım bugün.

İş yerine geldiğim zaman patron beni kapının önünde bekliyordu. Yüzünde kızgın bir ifade vardı. Normal bence. Geç kaldığımı bile bile sallana sallana gelen bir mühendisi görünce daha da sinirleri bozuldu.

- Erkan Bey, buyurun odama geçelim. Sizinle konuşmak istediğim bir mesele var.

Odaya geçtiğimizde kafamda canlanan o klasik konuşmanın aynısı yaşandı.

- Erkan Bey, İşinizde çok başarılı olduğunuzu biliyorum, evet. Ona bir lafım yok. Fakat bu kadar geç kalmayla, bu kadar umursamazlıkla başarınızı kendinize saklıyorsunuz. Bu sizi kaçınıcı uyarışım bilmiyorum ama bildiğim tek bir şey var ki bundan sonra sizi uyarmama gerek kalmayacak.

- Kovuyorsunuz di mi beni?

- Maalesef

- Tamam. Bugün içerisinde eşyalarımı toplayıp çıkarım.

Bu kadar rahat olmama sinirlendi mi yoksa şaşırdı mı anlayamadım. Eşyalarımı toplamak üzere gittiğim odanın çok havasız olduğunu fark ettim ve camı açtım. Yok, böyle olmayacaktı.

Sonbahar olmasına rağmen yaprak kıvıldamıyordu. En iyisi balkona çıkıp temiz hava almaktı.

Kahvaltı yapmadan evden çıkmıştım. Mutfağa gittim. Görevliden bir bardak kahve istedim. Yaptı sağ olsun. Balkona doğru giderken insanların bakışları beni biraz da olsa rahatsız hissettirdi. Hepsi haberi almış olacaklar ki bana şaşkınlıkla bakıyorlardı. Önüme döndüm ve balkona çıktım.

İş yerim İstiklal Caddesi'ndeydi. Bu iş yerinin en sevdiğim özelliği balkonuydu. Çünkü her gün rastgele insanları gözüme kestirir ve onların hayatlarının nasıl olduğunu tahmin ederdim. Biraz da olsa bana eğlenceli gelirdi. Yine gözüme bir insan kestirmeye çalışırken bankta oturan bir çocuk gördüm.

Çocukların hayatını tahmin etmem bile. Zaten çoğununki aynı. Evden okula, okuldan eve, evden yatağa. Üzüldükleri tek şey yemek yerken ellerinden alınan tablet. Ama bir dakika. Bu çocuk biraz farklı sanki. Yüzündeki hüznün sebebi tabletinin alınmasına benzemiyor. Çok kirli gözüküyor fakat bir o kadar da güzel bir kız. Annesini kaybetmiş ama aynı zamanda da hiç annesiyle beraber olmamış gibi. Elinde pelüşten bir oyuncuğu var. Acaba yardıma mı ihtiyacı var. Aman varsa var ona yardım eden de çoktur. Ya yardım eden yoksa? Acaba yanına mı gitsem? Yok artık daha neler! Hayatında hiçbir çocuğun yüzüne bakmayan ben şimdi gidip ona yardım mı edecektim. Hiç sanmıyorum.

Kahvemi çoktan bitirmiştım. Bütün düşüncelerimi boş verdim ve elimdeki kartondan bardağı atmak için içeri girdim. Oradan da masama gidip eşyalarımı toplayıp çıkacaktım fakat hâlâ aklım o çocukta idi. Kendimden bir türlü emin

olamıyordum. Daha önce hiç böyle bir şey düşünmemiştim. Şaşırdığım kısım buydu. Birden ne olmuştu da bu çocuğu merak etmişim. Bilmiyorum. Eşyalarım zaten toplasan bir koli etmişti. Tam kapıyı çekip çıkacaktım ki merakıma yenik düştüm. Koliyi ve çantamı bir kenara bıraktım ve balkona yöneldim. Acaba hala orada mıydı? Yok canım, yarım saat geçti. Muhtemelen annesi gelip almıştır diye düşünürken balkondan baktığımda o kız bıraktığım gibi duruyordu. Nasıl yani? Gitmemiş miydi?

Birden içimdeki ses bu kızın yanına gitmemi söylüyordu. İçimdeki sesi dinlemeyi bırakalı çok uzun zaman olmuştu. Mantiğim her zaman daha ağır basardı. Fakat bu seferki farklıydı. Balkondan çıktım. Eşyalarımı bıraktığım yerden aldım ve dışarı çıktım. Kızın olduğu yere doğru yürümeye başladım.

Beş dakikalık yürüyüş sonrasında kızla aramda yaklaşık otuz metre mesafe kalmıştı. Hâlâ kendimden emin değildim. Yanına çok yaklaşınca birden kız yüzünü bana çevirdi. Sanki aramızda otuz metre mesafe yokmuş gibi, sanki benim buraya geldiğimi çoktan biliyormuş gibi. Oyuncak bebeğini aldı ve benden kaçmaya başladı. Korktum. Ne yani şimdi kovalamaca mı oynuyoruz? Kesin bu çocuk da diğerlerinin aynısıydı ve beni kandırıyordu. Mantiğim böyle söylese bile kalbim kovalamaca oynamak istiyordu.

Uzun zamandır bu kadar hızlı atmamıştı kalbim. Birden onu kovalamaya başladım. Ne yapıyordum ya ben. Koskoca şişman bir adam küçücük bir kızı yakalamaya çalışıyor. Sadece koşmak istiyordum. Sadece o kızı yakalamak ve sen kimsin diye sormak istiyordum. Ama çok hızlı koşuyordu. Bu kalabalıkta onu buradan görmek ve yakalamak imkânsızdı. Hemen yan binaya girdim ve yan binanın balkonuna çıktım. Kıza oradan baktım. Çok uzaklaşmıştı. Gözlerim iyi görüyordu evet ama biraz daha ilerlemeye devam ederse onu kaybedecektim.

Umudumu kaybetmek üzereydim. Artık mantığım içimdeki sestem daha üstün olmaya başlamıştı. En sonunda eve gitmeye karar verdim. Tam içeri girerken hayatımda duyabileceğim en yüksek sesi duydum. BAMMMM. Her yer sarsılmaya başladı. Sarsılmanın etkisiyle yere düştüm. Önce deprem oldu sandım. Hemen ayağı kalktım ve balkondan tekrar baktım. Ne oluyor orada? İnsanlar çılgık çılgına yukarı doğru kaçmaya çalışıyorlardı. O neydi öyle.

Bomba mı? Yok artık. Kaskatı kesildim. Nasıl olabilir böyle bir şey? Kim oraya bomba koyar? Kimse fark etmedi mi? Kaç insan vardı orada? Kız? Kız nerde? O da oradaydı? Ona bir şey mi oldu?

Ne çantam, Ne koli ne de bomba umurumdaydı. Hemen caddeye indim. Yukarıya doğru kaçan bir sürü insan vardı. Akıllı olan kaçar zaten. Ama ben aklımı kaybetmişim. Bombanın patladığı yere doğru koşmaya başladım. O kız neredeydi? Çoktan kaçmış olabilir. Ya ona bir şey olduysa? Bilmiyorum. İnsanlar üstüme doğru geliyorlar. Ama bana engel olamazlar. O kızı bulmalıyım. Derken bir polis beni tuttu. Debelenmeye, kaçmaya çalıştım ama beni ittirdi. “Ne yapıyorsun sen! Aklını mı kaçırdın? Daha ileri gidemezsin!” Olay yerine çoktan polisler gelmişti. Nasıl bu kadar çabuk kapatabildiler orayı? “Hayır! O kızı bulmam lazım!”. Polisi ittirmeye çalıştım. “Ne kız, ne kızından bahsediyorsun! Orada canlı kimse kalmadı!” dediği anda cesetlerin yanındaki o oyuncakı gördüm. Bu... Bu o kızın oyuncakıydı. Birden ayaklarım tutmaz oldu. Kendimi yere bıraktım. Ne oluyordu bana? Daha önce hiç tanımadığım bir kız için ne idi bu çaba? O an gözümde bir yaş damla süzülüyordu. Ne yani, şimdi de ağlıyor muydum? Şok içerisindeydim. Hem kıza olanlar yüzünden hem de bana olanlar yüzünden. Polisler beni yerden kaldırdı ve oradan gitmemi söylediler. Başka çarem yoktu. Arkamı döndüm ve caddenin sonuna doğru ilerlemeye başladım. Gözümde yaşlar süzülmeğe devam ediyordu. Senelerdir görmemişim bu yaşları. Derken kafamı kaldırdığımda gördüğüm şeye inanmadım. O kız oradaydı! O kalabalığın içerisinde güneş gibi parlıyordu. Şaşkınlığımı gizleyemedim ve hemen arkamı döndüm. Oyuncakı tekrar baktığımda oyuncak orada yoktu. Nasıl yani! Bunların hepsi halüsinasyon muydu? O oyuncak gerçekten oradaydı. Emindim. Ya bu kız, Bu kız gerçekten yoksa? Ben iyice delirmeye başladım sanırım. Neyin peşinde olduğumu bilmiyordum. Bunu öğrenmenin tek yolu var. O kızın yanına gitmek. Kaçamazdı. Çok kalabalıktı. Kaşamazdı. Onu yakalamıştım sanırım. Ona doğru yürümeye başlarken o kalabalığın içindeki ışık gözlerden kayboldu. Onu çok aradım ama bulamadım. Sanırım bana ne olduğunu hiçbir zaman öğrenemeyeceğim...

DURU YILMAZ 10/C

DOKUZ TAŞ

“Hadi Alistair, ilk taşı al. Senin için zor olduğunu biliyorum ama başka bir yol yok.” dedi Doktor. Arkam ve önüm nereye kadar uzandığını bilmediğim mezar taşlarıyla kaplıydı. Önümde beşer metre aralıklarla dizilmiş, avuç içimin büyüklüğünde olan, üstüne koyu kırmızı boyayla birden dokuza kadar sayılar yazılmış dokuz taş vardı. İlk taşı elime almamla birlikte aklımdan silmeyi başardığım ama kalbime ve sol gözüme çoktan kazınmış olan sahneleri sanki geçmişe dönüp tekrar aynı şeyleri yaşıyormuşum gibi teker teker hatırlamaya başladım.

“San Rafael Hapishanesine hoş geldiniz Doktor Collins.” dedi uzun boylu, ciddi görümlü adam. “Ben hapishane müdürü Albert.” “Memnun oldum Bay Albert, izin verirseniz onunla bir an önce görüşmek isterim.” “Hiç vakit kaybetmiyorsunuz Doktor, o halde size yolu göstereyim, buyurun.” dedi ve eliyle kapıyı gösterdi. Müdür önden yanında iki gardiyanla birlikte hızlı adımlarla ilerliyordu, Doktor da tombul yapısına rağmen uzun bacakları sayesinde onlara gayet iyi ayak uyduruyordu. Müdürün odasından çıkıp yürümeye başladıklarından beri yaklaşık on beş dakika geçmişti ve sonunda hapishanenin en ücra köşesinde bulunan küçük bir hücreye vardılar. Gardiyanlardan biri elindeki anahtarı kullanarak kalın hücre kapısını açtı. Kapının açılmasıyla birlikte içeriye dolan ışıktan tek gözünü kısan yirmili yaşlarının ortasında olan ben vardım içeride. Gardiyan beni dışarı çıkardı ve ellerimi kelepçeledikten sonra demirden, belli kısımları paslanmış ağızlığı ağzıma doğru yaklaştırdı. “Bay Albert, neler oluyor burada, o ağızlığı takmayı düşünmüyorsunuz herhalde?” “Doktor biliyorum size insan haklarının ihlali gibi görünebilir ama inanın bu yaptığımız hem sizin hem de bizim güvenliğimiz için gerekli.” “Güvenliğimizi ağızla tehdit ediyor diyorsunuz yani.” “Aynen öyle söylüyorum, onun suçunu sizin de bildiğinize eminim, onu insan yerine koymak en büyük aptallık olur. Bu yüzden lütfen işimize karışmayın.”. Bu sözlerden sonra Doktor duruma daha fazla itiraz etmedi ve sorgu odasına doğru yola çıktık. Odaya vardığımızda Doktor masanın ucundaki iki sandalyeden birine oturdu. Gardiyanlar da diğer sandalyeye yol boyunca tek kelime dahi etmemiş olan beni oturtular ve demir ağızlığı çıkarttılar. Odada sadece Doktor ve ben kalmıştık, Müdür ve gardiyanlar odanın dışına çıktılar ama bizi odadaki siyah camın arkasından izlediklerine emindim. “Merhaba Alistair.” dedi Doktor. “Ben Doktor Collins, psikolog olarak çalışıyorum ve sana yardım etmek için buradayım.”. Cevap vermedim ve gören tek gözümle yere bakmayı sürdürdüm. “Gözünde oldukça büyük bir yara izi var, canın çok acımış olmalı, bana gözünün nasıl bu hale geldiğini anlatır mısın?”. “Hatırlamıyorum.” dedim cılız bir sesle. “Benim için zihnini biraz zorlar mısın?” dedi Doktor, gözlerinden cevap vermemin sevinci açıkça belli oluyordu. Yere bakmayı sürdürerek düşünmeye başladım, cevabı ben de merak ediyordum. Gözlerimi kapattım ve sürekli aynı kelimeleri aklımdan geçirmeye başladım: göz, yara izi. Tekrar ettikçe gözümdeki keskin ağrı artmaya başladı ta ki yerde acılar içinde kıvranıp gözyaşı dökene kadar. Doktor sandalyesinden aceleyle kalkarak yanımda diz çöktü. “Sorun yok Alistair, kendini zorlamana gerek yok.” derken bir yandan da içeri hızla giren Müdür ve gardiyanları yanıma gelmekten alıkoyuyordu. Bir eliyle onları uzak tutuyor, diğer eliyle de sırtımı sıvazlıyordu. Sakinleşmem uzun sürmedi. Tekrar sandalyelere oturduk; Doktor, Müdür ve yanındakilere odadan çıkmaları için kapıyı işaret etti ve tekrar yere bakan benle konuşmaya başladı “Dediğim gibi sana buradan çıkman için yardım edeceğim.” “Neden?” “Senin durumun benim ilgimi çekiyor. Düşünsene bir cinayet işleniyor, olay yerinde polisler kanla kaplı halde yerde baygın yatan, ciddi yaraları ve kırıkları bulunan seni ve yanında kurban olduğunu düşündükleri, vücudu parçalara ayrılmış ve işkence edildiği her halinden belli olan Christopher’ı buluyorlar ve tabii kullanılan bıçağı ve aletleri. Ve sen mahkemede hiçbir şeyi hatırlamadığını savundun ki bu da yapılan testler sonucunda doğru çıktı ama cinayetten buradasın, yani San Raphael’de. Ben bu işin aslını öğrenmek için buradayım.” “Sizce de bunun için biraz geç kalmadınız mı? Altı yıl kadar.”. Bunu söylerken ilk defa Doktor’un gözlerine bakmak için kafamı kaldırdım ama göz göze gelemedim, gözlerini indirmişti. Doktor sessizliğini bir süre korudu “Belirli nedenlerim vardı, neyse bunlar önemli değil. Alistair sana yemin ediyorum mahrum bırakıldığın özgürlüğüne kavuşacaksın.”. Şüpheli gözlerle süzüyordum Doktor’u. Sözlerine devam etti “Merak etme, savcılıktan iznim var. Bundan sonra her gün birlikteyiz.”. Doktor bunu söylediğinden beri bir ay geçti. Bana sadece alakasız sorular sordu. “Hapishane yemeklerini seviyor musun?” gibi. Bugün de aynı olacağını zannetmiştim. Sorgu odasına aynı gardiyanlar tarafından getirildim ve Doktor’un karşısındaki sandalyeye oturtuldum. “Merhaba Alistair, bugün nasılsın bakalım?” dedi Doktor. “Her zamanki gibi.”. Doktor yine aynı soruları sormaya başladı. Ben de usul usul cevap verdim. Dakikalar sonra Doktor’un yüzü ciddileşti “Yanlış hatırlamıyorsam senin tam adın Alistair ‘Jacobi’ydi” değil mi?”. Uzun zamandır duymadığım soyadım bana tek bir kişiyi hatırlatmıştı. “Baban oldukça ünlü biri.”. Kalp atışlarım hiç bu kadar sesli atmış mıydı? Kendimi toparlayıp konuştum “Sizi o mu gönderdi?” “Sonunda sen de soru sormaya başladın. Ve cevap: Evet.” Gözümdeki, uzun zaman önce iyileşen yara sanki tazeymiş gibi yanmaya başladı. “Yani bana olan ilginiz yalandı.” “Söylediklerimde tamamen samimiydim. Senin durumun ilgimi çekiyor. Ama buraya gelip seninle konuşabilmem babanın sayesindeydi.” “Beni çıkarmak için altı yıl mı bekledi?” “Artık çektiğin cezanın yeterli olduğunu söyledi. Beni masumiyetini her şekilde kanıtlamam için gönderdi.” Doktor o gün seansı erken bitirdi ve bir hafta boyunca kendini göstermedi. Bir hafta sonra Doktor’u tekrar gördüğümde yüzündeki yorgunluğa

rağmen mutluydu. “Bugünkü seansımız dışarıda olacak Alistair. İzin almak için çok uğraştım.” Demek dışarı çıkacağım. Altı yıl sonra ilk defa. Doktor siyah cama doğru dönüp başını onaylar gibi salladı. Müdür ve gardiyanlar içeri girdi. Yanıma yaklaşan gardiyan gözlerimi elindeki kumaşla kapadı. Uzun bir süre yürüdük, araba olduğunu tahmin ettiğim bir araca bindik. Yaklaşık yarım saat sonra varmıştık. Gardiyan gözlerimi açtı. Karşımda Doktor duruyordu. “Alistair, bana buranın nere olduğunu söyler misin?”. Etrafı inceleyip “Mezarlık.” dedim. “Doğru. Seni buraya unuttuklarını hatırlaman için getirdim. Eğer yere bakarsan üstünde sayılar yazan taşlar göreceksin, onları birer birer toplayacaksın, her topladığın taş zihninde başka bir anının kilidini kıracak. Geçmişe dönüp olayları tekrar, ilk zamanki gibi yaşayacaksın. Bir sorun varsa sorabilirsin.” “Yok.” dedim emin olmamakla birlikte. Ve ilk taşı eğilip avucumun içine aldım.

1. Taş

Alarm sesiyle uyandım. Dijital saatin ekranındaki rakamlar 09.10’u gösteriyordu. İşe geç kaldım! Giyindim ve tek odalı evimin kapısını çarpıp çıktım. Üniversiteyi bırakıp çalışmaya başlayalı iki gün oldu. Yirmi yaşında, aldığı maaşla geçinmeye çalışan bir gencim. Maraton gibi gelen on dakikalık koşudan sonra sonunda iş yerime geldim. Dükkânın üstündeki tabelada büyük harflerle “CLEAR TEMİZLİK” yazıyordu. Kapıyı itip içeri girdim. “Alistair! Daha ikinci günden geç kaldın! Bahaneni duyalım.” dedi Jane. “Üzgünüm, alarmım yanlış saatte çaldı. Normalde hep 07.00’ye kuruludur.” “Kendi suçunu alarımın üzerine atmaya çalışma.”. Sanki Jane bugün normalden daha sinirliydi. “Jane, çocuğun üstüne gitme. Sadece bir kere geç kaldı. Dersini almıştır şimdiye.”. Jane, Matthew’i duyunca sakinleşti. İkisi evliydi. Clear’ın başında onlar vardı. Toplamda dört kişiyiz. Jane, Matthew, ben ve... Kafamda birinin yumruğunu hissettim. “Acıdı!” diye bağırdım. “Sert bile vurmudum.” dedi tanıdık ses. Arkamı dönüp yüzüne sitemle baktım. “Christopher.” dedim küçümseyen bir sesle. “Bana öyle seslenme demiştin sana. Chris benim adım.” “Tamam. Bir daha seslenmem ‘Christopher’.”. Kafama bir yumruk daha indirdi. Chris’e kızmama fırsat vermeden Matthew araya girdi “Kıyafetlerinizi giyin, temizliğe gidiyoruz.”. Ciddileşip ekipmanları giymeye soyunma odasına gittik. Beş dakika sonra herkes minibüsün önünde hazırda bekliyordu. Koltuklara yerleştik. Matthew direksiyonda, Jane ön koltukta, ben ve Chris de arkada. Apartmana vardık ve içeri girdik. Girer girmez maskenin altından yüzümü ekşittim. Hâlâ alışmamıştım bu kokuya. Kan kokusu...

Keskin kokudan sendelemeye başladım. Doktor yanıma gelip kolumdan tutarak düşmeme mâni oldu. Yumuşak bir sesle konuşmaya başladı “Sorun yok Alistair, burada güvendesin. Hissettiklerin gerçek değil. Bunlar sadece senin anıların.”. Sesi sakinleşmeme yardımcı oldu ve tekrar ayağa kalktım. “Hazırsan lütfen ikinci taşı al.”. Doktor’un gözlerinden beklenti akıyordu. Merakım elimdeki tereddütten ağır bastı ve ikinci taşa uzandım.

2. Taş

Kapıdan girince ilk gelen koku dışında her şey normal görünüyordu. Matthew ikinci odaya doğru ilerledi, kapıdan başını uzatıp içeri baktı. “Bu tarafta. İki kişi var, ikisi de erkek.”. Jane yanına gitti. “Bir an önce bitirip çıkalım şurdan.”. Chris’le ben de odaya girdik. Cesetleri görür görmez midemden bir şeylerin yukarı doğru çıktığını hissettim. Beni gören Chris “Sakin kusma Alistair, bir de senin pislüğünü temizlemekle uğraşmayalım.” dedi. “Kusmuyorum be!” diye bağırdım. “Chris, Alistair’la uğraşmayı bırakıp varilleri getir. Alistair sen de mermi kovanlarını topla.” İşe koyulduk. Jane ve Matthew cesetleri Chris’in getirdiği asit dolu varillerin içine yerleştirdi. Artık havada hem kan hem de yanık et kokusu vardı. Cesetleri hallettikten sonra kanı temizlemeye geçtik. “Babanın adamları çok fazla kan dökmüş, kurşunu doğru yere sıksalardı böyle olmazdı.” dedi Chris. Sonra da “Ben daha iyisini yapardım.” diye mırıldandı. Tüylerim diken diken oldu. Daha iyisini mi? Ne demek istemişti bununla? Yüzümdeki dehşeti görünce “Şaka yaptım aptal. Sen de her şeyi ciddiye alıyorsun.” deyip güldü. Gülüşü beni de rahatlattı. İşe devam ettik. Ama tam odaklanamıyordum. Aklıma babam ve yaptığı şeyler geliyordu. Yeraltının en ünlü patronu “William Jacobi”. Ben de zaten onun yüzünden böyle şeyler yapmak zorundayım. Tek varisi olan oğlunun işi öğrenmesini istediği için buradayım. Oğlu olmaktan nefret ettiğim halde, emirlerine uymaktan başka çarem yok. Yoksa benim de kafamda bir delik açılır. Ama başa geçer geçmez bu çeteyi dağıtacağım ve dürüst bir hayat süreceğim. Asla onun gibi olmayacağım. Bu düşüncem yüzünden babam çok zayıf olduğuma karar verip beni çetenin en altından başlattı, yani Clear’la. Babamın üç tetikçisi var: Clear, Torture ve Damage. Clear en zararsız olanı, sadece olay yerini temizliyoruz. Torture ve Damage bireysel çalışır. Torture işkenceden sorumlu, gerçek adı dışında hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Adı Felix. Hep maske takar ve sürekli babamın yanında durur, yani işkence yapmadığı zamanlar. Yüzünü gören kişilerin onun için oyun

oyunan diğerleri için işkence yapılan odadan canlı çıkamadığı söyleniyor. Damage ise bir keskin nişancı. Şimdiye kadar çetede tanıştığım kimse onun ne gerçek adını ne de yüzünü biliyor. “Aistair!”. Daldığım düşüncelerden Chris’in sesiyle kurtuldum. “Kaç kere seslendim. İşten daha önemli ne düşünüyorsun? Her neyse temizlik bitti, toplayıp çıkıyoruz. Hazırlan.” “Tamam.” dedim. Jane ve Matthew çoktan malzemeleri alıp aşağı inmişti. Ben, Chris ve variller kalmıştı apartmanda. Cesetlerin içindeki asitle tamamen erimiş olduğu varillerin kapaklarını kapadık ve kapıya yöneldik. Kapıyı açınca önümde kafama doğru yönelmiş bir tabancayla karşılaştım. “Geber, Jacobi’nin varisi.” dedi karşımdaki maskeli adam.

Olduğum yerde donup kaldım. Sanki hareket edersen kafamda bir delik açılacaktı gibi hissediyordum. Yanımda duran Doktor “Alistair her ne görüyorsan gerçek değil, sadece devam et.”. İkinci taşı da alıp ilk taşta yaptığım gibi cebime koydum. Ve üçüncü taşı aldım.

3.Taş

Chris’in beni yana doğru çekmesi ve adamın ayağına vurup dengesini sarsması sayesinde kurşun beni ıskaladı. Yere düşerken adamın arkasındaki koridorda yerde hareketsiz şekilde yatan Jane ve Matthew’i gördüm. Kalkmama fırsat vermeyen Chris beni yerde sürükleyerek pencerenin kenarına götürdü. “Chris, bekle.” “Sence şu an bekleyebilir miyim?” “Bekle dedim sana! Jane ve Matthew yaralıydı. Gidip onları kurtaralım.” “Benim tek önceliğim sensin. Burdan cesedin çıkamaz Alistair. Baban beni öldürür, hem de en kötü şekilde.”. Konuşmama fırsat vermeden beni omuzlayıp camdan atladı. O zaman Jane ve Matthew’i kurtarmanın imkânsız olduğunu anladım. Beni ıskalayan kurşun Chris’in kolundaydı. Altımızdaki çöp konteyneri sayesinde bir yerlerimizi kırmaktan kurtulduk. Kendime gelip Chris’in kolundan tutup ara sokağa doğru koştum. Adam hâlâ peşimizde mi emin değildim ama korku durmama engel oldu ve koşmayı sürdürdüm. “Alistair! Bizi çıkmaz sokağa getirdin!”. Demek fark etmeden buraya kadar gelip Chris’i de yanımda getirdim. “Çıkmaz değil, merak etme.” diyerek sokaktaki tek kaçış yolumuzun kapağını kaldırdım. “Ciddi misin? Kanalizasyon mu?” “Kanalizasyon değil. Uzun zamandır kullanılmayan bir su kanalı.”. Elimle içeriği gösterip Chris’i davet eder gibi yaptım. Yüzündeki ifade hiç memnun olmadığını gösteriyordu ama yine de son çare olduğunu bildiği için merdivenlerden inmeye başladı. “Arkadayım.” dedim ona güven vermek için. Kapağı kapatıp içeriği karanlığa boğdum. Merdivenler bitince öne geçip yolu gösterdim. “Böyle bir yeri nereden biliyorsun?” “Biliyorum işte.”. Onu buraya getirirken ne düşünüyordum ki? Belki de babamdan kaçarken buraya geldiğim için o adam bizi elinde silahla kovalarken de aynısını hissetmişimdir. Yürüdükten sonra sonunda vardık. Chris etraftaki resimleri şaşkınlıkla inceliyordu. “Neresi burası?” dedi merak ve dehşetle. “Benim cennetim.”

Burnuma boya kokusu geliyordu. Fırça sesleri kulaklarımda çınlıyordu. Ellerimde çeşit çeşit renkte boya vardı. Bilmek istiyorum, hatırlamak istiyorum. Ellerimde dördüncü taş vardı.

4.Taş

“Cennet olması için sence de çok aşağıda değil mi ve çok karanlık?” dedi gülerek. Gülüşü gitgide azaldı ve kolunu tutmaya başladı. “İlk yardım çantasını alacağım, burada bekle ve hiçbir şeye dokunma.”. Tamam anlamında kafasını salladı. Elimde çantayla geri döndüm. Yanına oturup koluna pansuman yapmaya başladım. Yüzüme dik dik bakıyordu. “Sormak istiyorsan sor.” dedim. “Neden böyle bir yeri seçtin? Yani sanat galerisi olarak. Sadece fareler resimleri görebiliyor.” “Resimler sergi için değil kafamı dağıtmak için. Kurşunu çekeceğim, ısır şunu.” ağzına bir parça gazlı bez sokuşturdum. Kurşunu çekerken çok fazla ses çıkarmadı. Kanları temizleyip kolunu sardım. “Sağ ol.” dedi zayıf bir sesle. “Bana pek teşekkür etmezsin.” “Sen benim kardeşim gibisin Alistair, senle uğraşmak bu yüzden eğlenceli. Bu sana son teşekkürümdü, bir daha duyamayacaksın.” “Sen de benden asla teşekkür kelimesini duymayacaksın.”. Gülmeye başladı. “Bana sataşacağına keşke kardeşinle uğraşsan.” “Yapamam. Üç yıl önce öldü.”. Uzun bir sessizlik oldu. “Gece burada kalalım. Sabah seni güvenli bir yere götüreceğim.” dedi Chris. Gözleri yavaş yavaş kapanmaya başladı. Onu görünce benim de uykum geldi. Gözlerimi açtığımda Chris yerinde yoktu. Uyanmış etrafta geziyordu. “Sonunda uyandın mı? Hadi kalk ve çıkışı göster, burası labirent gibi.”. Kalkıp yolu bir kez daha gösterdim. Saatler sonra dışarıydık. Etraf hâlâ karanlıktı. Bu sefer Chris öndeydi, ben de onu sorgusuz sualsiz takip ettim. Gün aydınlanırken eskimiş bir binaya vardık. Chris kapıdaki adamlara boynundaki dövme gösterdi. Çene altında bulunan kalın çizgi ve onun altındaki nokta. Jacobi çetesinin sembolü. İçerisi küçüktü ama aşağıya doğru olan ve sanki

sonsuzluğa giden bir sürü merdiven vardı. Epey derinlere indik. Chris inmeyi bıraktı ve benim gelmemi bekledi. Son basamak bitince karşımda beklemediğim iki kişi vardı. Babam ve yüzündeki maskesiyle Felix. Diğer adıyla Torture.

Felix'in siyah ve turuncu renklerdeki maskesi gözlerimin önündeydi. Korkumu bastırıp gözlerimi yerdeki, üstünde beş yazan taşa diktim.

5.Taş

Maskesinin altını göremesem de güldüğünü hissedebiliyordum. Benim olduğum tarafa dönmüş eski bir arkadaşını görmüş gibi el sallıyordu. Tüylerim diken diken oldu. “Uzun zaman oldu Alistair. Kan görmeye alışabildin mi?” dedi babam. “Ne istiyorsun?” dedim gözlerimi kaçırarak. “Bugün senin çeteye resmi olarak katıldığın gün olacak. Felix, yolu göster.” “Hayhay.” dedi Felix itaatkâr bir şekilde ve merdivenlere yöneldi. “Takip et beni küçük patron.”. Gözlerim yanımda duran Chris’e kaydı. Öylece durmuş babama bakıyordu. “Chris, sen de onlarla git.”. Cevap vermeden Felix’in peşine takıldı. Ben de onların ardından koşar adımlarla yürümeye başladım. Felix önde gidiyordu. “Chris...” dedim. Merak ettiğim çok şey vardı. Soru sormama izin vermeden konuştu “Beni dinle Alistair. Felix’in yanındayken dikkat etmen gereken üç şey var: Soru sorma, o sana bir şey sormadığı sürece konuşma ve dediği her şeyi yap. Chris’in ciddi yüzü beni korkutmuştu. “Tamam.” dedim sadece. Birkaç kat daha inip başka bir odaya vardık. Felix biz gelince odanın kapısını açtı. İçeride bir sandalyeye bağlanmış, ağzından kanlar akan baygın bir adam vardı. “Bu dün sana silah doğrultan adam. İntikamını alman için onu buraya getirdik. Ben de biraz ağzını yokladım. Meğerse bize düşman olan bir çetedenmiş. Onunla istediğini yapabilirsin. Ben sizi yalnız bırakayım. Görüşürüz Alistair, görüşürüz Chris!” diyerek odadan çıktı. Adama dehşet içinde bakıyordum. “Dişlerini sökmüş.” dedi Chris ve odada bulunan demir sopayı alıp yanıma geldi. “Hadi Alistair, yap şunu. Baban seni test ediyor.”. Ben de tek çarem bu olduğunu biliyorum ama birini nasıl öldürebilirim ki. Chris’in uzattığı sopayı aldım ve kafamın üzerine doğru kaldırdım. Ve bir süre öyle kaldım. “Uyanırsa daha kötü. Tereddüt etmenin sırası değil. Odanın her yerinde kamera var.” “Yapamam.” diye fısıldadım. Chris sopayı elimden alıp adamın kafasına birkaç kere vurdu. “İşte bunu yapman gerekiyordu.”. O sırada kapı açıldı ve Felix içeriye girdi. “Çok yazık. Senden daha fazlasını bekliyordum. Artık gidebilirsiniz.”. Dakikalar sonra babamın karşısındaydım. “Hâlâ masumu oynuyorsun ama sen de benim gibisin Alistair. Eninde sonunda kabul edeceksin.”. Chris’in yüzüne adamın kırmızı kanı sıçramıştı. Benimkisi ise bembeyazdı.

Gökyüzüne doğru baktım. Bulutlar toplanmıştı. Hava griye bürünmüştü. Birkaç adım daha atıp altıncı taşı aldım.

6.Taş

O gün nasıl eve geldiğimi hatırlamıyorum. Ama uyandığımda yanımda Chris vardı. “Dolapta olanlarla kahvaltı hazırladım. Bir şeyler ye.”. Hiçbir şey yiyebilecek durumda değildim. “Birini öldürdün” dedim Chris’in gözlerinin içine bakarak. Vicdan azabı çeker gibi bir hali yoktu, gayet sakindi. “Yapılması gerekiyordu. Ben o adamı öldürmeseydim Felix seni bırakmazdı.”. “Kardeşin yüzünden mi? Ona benziyorum diye mi?”. Söylediklerimden sonra gözlerindeki acı belirgin hale geldi. “Evet onun yüzünden. Diğer kardeşime de zarar gelmesini istemiyorum.” derken hafifçe gülümsedi. “Şimdi de kardeşin mi oldum?” “İstemiyorsan olmayabilirsin.” “İstemediğimi söylemedim.”. Kan bağım olmasa da ailemden biri ile konuşuyormuşum gibi hissettim. “Yani kabul ediyorsun. O zaman bana abi de!” dedi. Onu hiç bu kadar mutlu görmemiştim. “Asla olmaz! Aramızda sadece bir yaş var.” “Hadi ama küçük kardeşim. Abini üzme.” “Kes sesini Christopher.” “Bana öyle seslenme!”. Uzun zaman sonra ilk defa bu kadar çok gülmüştüm. Aklımıza gelen her konuda konuştuk. Gerçek abi kardeşler gibi hasret giderdik. Hayır, biz gerçek abi kardeşiz. Gece olduğunda Chris uyumuştum. Kalkıp su içtim. Yatağa doğru giderken boy aynasının yansımada boynumda daha önce olmayan sembolü gördüm. Kenarları kızarmış siyah pigmentli dövme.

Ellerimi kaşınan boynuma götürdüm. Dövmeye dokundukça yanma hissi artıyordu. Boynumla ilgilenmeyi bırakıp yedinci taşı almak üzere adımlamaya başladım.

7.Taş

Birkaç hafta geçti. Chris sürekli evime uğruyor. Sohbetlere devam ediyoruz. Epey yakınlaştık. Ama gün geçtikçe endişe beni içten içe bitiriyor. Dayanamayıp sordum “Evde olmamızda bir sorun yok mu? Artık çetenin resmi bir üyesiyim.” “Endişelenme. Baban ikimize bir süreliğine izin verdi. Şu an tatildegiz.”. Günler birbirini takip etti ve sonunda babamdan haber geldi. Babamı son gördüğüm üsse doğru yola çıktık. Felix’le birlikte bizi bekliyordu. “Bugün

ilk işine gideceksin. Yanına birkaç adam verdim. Chris de seninle olacak.”. Chris’in yanımda olacağını duymak bana güven vermişti ama korkmadan edemedim. “Merak etme, kimsenin kanı dökülmeyecek. Felix.”. Adını duymasıyla Felix elinde taşıdığı büyük, siyah çantayı bana doğru uzattı. “Tek yapman gereken, bu çantayı müşterilere ulaştırıp parayı almak.”. Titreyen ellerle çantayı Felix’in yaralı ellerinden aldım. “İçinde ne var?” diye sordum korkak bir sesle. “Bilmene gerek yok.” diyerek kestirip attı babam ve ekledi “Onu canlı getir Chris.”. Sesi sakın ama tehditkâr çıkmıştı. Chris başımı sallamakla yetindi. “Üstüne de düzgün bir şeyler getirin.” babamın bana son sözleri oldu. Bir odada bana getirilen siyah takım elbiseyi giydim ve dışarıda bekleyen Chris’in kapısını açtığı son model siyah arabanın arka koltuğuna oturdum. Chris hemen önümdeki koltuktaydı. “Yakıyorsun, patron.” dedi gülererek. Yüzüme zoraki bir gülümseme koydum. Uzun araba yolculuğundan sonra terk edilmiş bir fabrikaya ulaştık. Chris inip kapıyı açtı. İçeriye doğru yürümeye başladım. Arkamda resmen bir ordu vardı. Siyahlar içinde onlarca adam. Gövde gösterisi böyle bir şeydi demek. Fabrikanın ortasında küçük kare bir masa vardı, her iki yanında bir sandalye ve sandalyelerin birinde şişko kel bir adam. Herhalde babamın bahsettiği müşteri buydu. Onun da arkasında bir ordu vardı. Savaş alanındaki general gibi hissediyorum kendimi. Masada kalan boş sandalyeye oturdum. Ve savaş başladı.

Avuç içlerim terli. Hiç olmadığı kadar gerginim. Ellerimi turuncu hapisane kıyafetimin pantolonuna silip sekizinci taşı aldım.

8.Taş

“Jacobi’nin patronu kendisi gelemeyecek kadar yaşlanıp seni mi gönderdi?” dedi kel adam ve ilk füzeyi attı. Sağ tarafımda duran Chris bana fırsat vermeden kendisi cevapladı “Sizi son gördüğümünden beri keliniz belirginleşmiş Sayın Adam Rover. Sanırım bu yıl altmış oldunuz. Beni hatırlayabildiniz mi?”. Vay be! Mükemmel bir savunma ve saldırı. “Her zamanki gibi küstahsın Christopher.” dedi. Kafası da dahil her yeri kırmızıydı. “Sağlam dur Alistair. Ağırlığını ortaya koy.” diye kulağıma fısıldadı Chris. “Ben Alistair Jacobi. Jacobi’nin bir sonraki varisi. Memnun oldum Bay Alan.” “Adam.” diye beni düzeltti. Chris’e baktım. Yüzündeki ifade gayet memnun olduğunu gösteriyordu. “Malları getirdiniz mi Bay Alistair?” “Önce para.” “Mallardan sonra.” “Önce para.”. İzlediğim filmler sonunda işe yaramış olmalı ki adam pes edip arkasındakine işaret yaptı. Masaya siyah bir iş çantası koydu. Kilidini açtığı çanta, yüzük banknotlarla doluydu. Chris yaklaşıp parayı kontrol etti. Sonra elindeki siyah çantayı sabırsızlıkla bekleyen adama verdi. Duyulan tek şey açılan fermuarın sesiydi. Çantanın içine bakmak için boynumu uzattığımda etraf karardı. Ve kaos başladı.

“Göremiyorum.” diye mırıldandım. Bunca zamandır yanımda olan Doktor ne dediğimi duymak için kulağına yaklaştırdı. “Göremiyorum.”. Paniklelemeye başladım. “Göremiyorum!”. “Sakin ol. Gözlerini aç.”. “Göremiyorum! Chris! Neredesin?” “Alistair! Gözlerini aç!”. Doktor’un sesi benimkini bastırdı. Gözlerimi açtım. Doktor’u geride bırakıp dokuzuncu ve son taşa doğru ilerledim.

9.Taş

Panik karanlık fabrikayı ele geçirdi. Konuşmalar bağışmalara dönüştü. “Patronu koruyun!” diye bağırdı Chris. Sonra duyulan ses onlarca silahın çekilmesi idi. “Biriniz gidip şu ışıkları açsın!” dedi bir ses. Yaklaşık üç dakika süren karanlığın ardından etraf yine aydınlanmıştı. İki taraf ayakta durup silahlarını birbirlerine doğrultmuştu. Siyah giyimli birkaç adamın arkasına sürüklenmişim. Gözlerim Chris’i aradı. Etrafa bakındım. İşte orada! En öndeydi. Yanına doğru hareketlendim. Chris’in yüzü boş olan masaya dönüktü. Donup kaldım. Karşı taraf da aynı durumdaydı. İlk kendine gelen Chris oldu. “Anlaşma yattı. İhanete uğradık!”. Chris’in bu sözleriyle kurşunlar havada uçmaya başladı. Kolumu kavrayıp koşmaya başladı. “Ne yapıyorsun, Chris? Neden kaçıyor?” “İşi batırdık!” “Biz bir şey yapmadık ki. Karşıdakiler yapmıştır.” “Önemli olan bu değil. Onlar da bizim yaptığımızı sanıyor zaten. Mallar ve para kayboldu. Tam on milyar. Ayrıca senin canlı olman lazım. Ama babamın yanına varınca ne olacağı belli olmaz. Dua etmeye başla Alistair. Dua et ki Felix üstümüze çok gelmesin.”. “Babamın yanına gitmeyiz o zaman.” “Aptal olma. Yeraltındaki en büyük adamın bizi bulamayacağını mı sanıyorsun?”. Titremeye başladım. “Merak etme, senin ölmene izin vermem.”. Sözleri güven verici olsa da korkuyorum. Fabrikadan çıkıp arabalardan birine bindik. Boğucu geçen yolculuktan sonra tanımadığım bir binaya geldik. “Hadi gel. Baban bizi bulmadan önce en fazla üç saatimiz var.” “Babamın yanına gidiyorduk.” “Fikrimi değiştirdim. Baban acımasız bir adam. Bizim yapmadığımızı bilse bile öylece bırakmaz. Seni bile öldürür.” “Ne yapabiliriz ki? Eninde sonunda bizi bulacak.”. Üst katlara doğru çıkmaya başladık. “Hazırlık yapacağız. Çetenin hepsi gelebilir. Biz de aynı güçle karşılık vereceğiz.” “Chris, şaka yapıyorsun değil mi? İki kişi yüzlerce adamın

açığımı mı kapatacak?” “Beni kendinle aynı kefeye koyma Alistair. Herkes senin gibi yeni yetme değil.” “Sen de işe yeni başlamadın mı? En az benim kadar çaylaksın.” “Sensin çaylak. Sus da içeri gir.”. Ardına kadar açtığı kapıdan içeri girdim. Chris de benim peşimden girip kapıyı çekti. “Evine genelde ayakkabıyla mı girersin?” “Evim değil. Su kanalı senin cennetinse burası da benim cehennemim.”. Işıkları açtı. Dairenin içinde bir koltuk ve tüm duvarları kaplayan dolaplar vardı. “Garip bir dekorasyon anlayışın var.”. Dolaplardan birine doğru yürürken söyledi “Kes sesini “çaylak”.”. Açtığı dolabın içinde her çeşitten silah ve tüfek vardı. Sayamayacağım kadar çoklardı. Küçük bir tabancayı inceleyip bana doğru fırlattı. “Dikkat et. İçi dolu.”. Zar zor yakalayabildiğim tabancaya korkarak baktım. “Ne yapacağım ki bununla?”. Dönüp sorgulayan gözlerle suratıma baktı. “Rus ruleti oynayacağız. Böylece ölüm şeklimizi biz seçmiş olacağız.”. “Ciddi misin?” “Sence ciddi miyim? Lütfen bu kadar aptal olmadığımı söyle Alistair.” “Merak etme, değilim.” dedim sırtarak. Bana verdiği tabancanın aksine kendisi tüm dolabı kuşandı. Bana silahı nasıl kullanacağımı öğretirken zaman hızlı geçti ve aşağıdan sesler gelmeye başladı. “Geldiler. Sana söylediğim gibi yap Alistair. Sadece kendini korumaya odaklan. Diğerleriyle ben ilgileneneğim.”. Kafamı sallamakla yetindim. Kalbim çıkacakmış gibi hissediyorum. Chris arkasını dönüp pencereye yerleştirdiği silahın başına geçti. O zaman yüksek bir ses duyuldu “Hadi ama çocuklar, aşağı gelin de burada oynayalım!”. Konuşan Felix’ti. “Neden sen yukarı gelmiyorsun? Yaşlandın mı sonunda?” dedi Chris. “Vay be! Senin ihanet edeceğin hiç aklıma gelmemişti Damian. Tamam, istediğin gibi olsun.”. Felix sesli bir şekilde saymaya başladı “Biiir, ikiii, üüüç...”. Bu olurken Chris aşağıdaki adamları tek tek vurmaya başlamıştı. “Ooon. Hazır olun ya da olmayın, işte geliyor...”. Felix oyun oynuyormuş gibiydi. “Lanet!” diye bağırdı Chris. “Felix’i gözden kaçırdım. Tetikte ol Alistair, yukarı geliyor.”. Ortama sessizlik hâkim oldu. “Kontrol etmeye gidiyorum.” diye fısıldadı Chris. Kapıyı açtığımda karşısında Felix vardı. “Alistair, kaç!”. Bunlar Chris’in yere düşmeden önceki son sözleriydi. “Chis!” diye bağırdıktan sonra ensemde keskin bir acı hissettim ve etraf karardı. Gözlerimi açtığımda karşımda babam duruyordu ama Felix’i yanında göremedim. “Uyandın mı?”. Sesindeki hayal kırıklığı çok belliydi. “Chris nerede?”. Sessiz kaldı. “Chris nerede dedim! Abime ne yaptın?”. Ona ilk kez abi demiştim ama o burada değildi. “Şimdi de abin mi oldu? Görevi sadece ölmeni engellemekti ve sen ona abi diyorsun.”. Derin bir iç çekti. “Endişelenme ölmedi, Felix’in yanında.”. Yanındaki adamlardan birine işaret yaptı. Adam beni çözüp aşağı katlara, Chris’in bana silah çeken adamı öldürdüğü odaya getirdi ve kapıyı çaldı. Kapıyı açan Felix’ti. “Hoş geldin Alistair. Biz de seni bekliyorduk.” dedi neşeli bir sesle. Adam beni ensemden tutup içeri fırlattı. Kafamı kaldırdığımda elleri arkadan sandalyeye bağlanmış Chris’i gördüm. Baygındı ama görünen bir yarası yoktu. Rahatladım. “Ben çıkana kadar kimse içeri girmesin.” dedi Felix ve Chris’e yaklaştı. “Damian daha uyanmamış mı?”. Bunu dedikten sonra Chris’in karnına bir yumruk geçirdi ve onu uyandırdı. “Tamaaam, şimdi herkes toplandığına göre eğlenceye başlayabiliriz.” Etrafa bakındı, sonra kapıya yöneldi. “Üzgünüm, eşyalarımı unutmuşum. Uslu uslu bekleyin.” diyerek odadan çıkıp kapıyı kapattı. Felix kapıyı kapatır kapatmaz Chris’e koştum. “Merak etme Chris, seni şimdi çözeceğim.” “Yapamazsın Alistair. Kapı kilitli değil. Beni bırakıp çık.” “Seni nasıl bırakmamı bekliyorsun? İpleri çözmem birkaç saniyemi alır.”. Sandalyenin arkasına geçip Chris’in ellerine yöneldim. İşte o zaman Chris’in neden yapamazsın dediğini anladım. Chris sandalyeye kollarından çivilenmişti. O sırada Felix odaya döndü. Elindeki koca kutunun içinde kanlarla kaplanmış demir aletler vardı. Kutuyu yere koyup odanın köşesindeki gramofona yöneldi. Kutunun içinden demir sopayı alıp üstüne koşarken arkasını dönüp karnıma sağlam bir tekme attı. “Alistair o ses kaburgalarının kırılma sesi miydi yoksa? Neyse. Beni şimdi kızdırdın, uslu durun demiştim.” Yanıma gelip yerde olan beni birkaç kez daha tekmeledi. Acıdan sesim bile çıkmıyordu. Hareketsiz kaldığımdan emin olunca tekrar gramofona gidip iğneyi indirdi. Şarkı başladığında tekrar yanıma gelip ellerini kafasının arkasına götürdü ve maskesini çıkardı. Yüzü yaralarla doluydu, kulaklarından biri kesikti ve burnu yamuktu. Tahmin ettiğimden daha da çirkindi. “Kendini şanslı say Alistair yüzümü görüp canlı kalan üç kişiden birisin. Gerçi birazdan iki kişi kalacak ama olsun.” “Her zamanki gibi çirkinsin.” dedi Chris cılız bir sesle. “Ölecek birine göre çok konuşuyorsun, Damian.”. Felix neden Chris’e Damian diyordu ki? Her zamanki gibi mi? Chris Felix’in yüzünü daha önce görmüş müydü? Kafamda çok fazla soru vardı. Felix dönüp yüzümdeki şaşkın ifadeyi görünce açıkladı “Tabi ya! Alistair sen daha onun kim olduğunu bilmiyorsun. Bu kadar yakınlaşmanıza rağmen sana söylememesi ne kadar ayıp. Ona abi bile demiştin. Merak etme ben gerçekleri açığa çıkarmak için buradayım. Evet! Senin Chris olarak tanıdığım bu kişiyi tam adı Damian Christopher James, diğer adıylaaa...” ağızyla davul sesi yapmaya başladı. “Damage! Çetemizin keskin nişancısı. Üç tetikçiden biri.”. Birkaç saniye Felix’i yüzüne bakakaldım. Sırtıp duruyordu. Daha sonra gözlerim Chris’e kaydı. “Üzgünüm Alistair. Söylesem ikimiz de tehlikeye girerdik.”. Chris’in Damage olması birçok şeyi açıklıyordu. Dairedeki silahları, nişancılığını, silahlar hakkındaki bilgisini, Felix’in yüzünü bilmesini... Şaşırılmışım ama sarsılmadım. Sonuçta Chris, Damian, Damage fark etmezdi o benim abimdi. “Önemli değil. Senin de başka seçeneğin yoktu.” diyerek gülümsedim. “Bu ne böyle? Sanki dizi çekiyorsunuz? Hiç eğlenceli değil.” dedi Felix. Ellerimi belime sıkıştırdığım küçük tabancaya götürdüm ve tetiğe bastım. Küçük bir “tık” sesi dışında başka bir ses çıkmadı. Felix yavaş adımlarla yaklaştı. “Sana defalarca emniyetini kaldırmanı söylemiştim, Alistair.” dedi Chris. Felix diz çöküp gözlerimin içine baktı ve silahın arkasıyla çeneme vurdu. Uyandırdığımda ben de Chris gibi bir

sandalyeye bağlanmışım ama çiviyle değil zincirle. Karşımda ne sandalye ne de Chris vardı. “Yukarı bak.” dedi arkamdan kulağıma fısıldayan Felix. Kafamı yavaşça yukarı kaldırdım. Chris ellerinden tavana asılmıştı, ağızındaki demir ağızlığın altından kanlar akıyordu, bilinci yerinde değildi. Çıplak teninde mavi renkte çizgiler vardı. “Damian’a geçmeden önce seninle ilgilenelim Alistair. Baban sakat bırakmamak şartıyla istediğimi yapmama izin verdi. Yüzümü gördüğün için sen de karşılığında bir şey vermelisin.”. Sol eliyle çenemi tuttu ve sağ eline geçirdiği üstünde üç demir diken bulunan eldivenle sol gözümü yumrukladı. Acıdan bağırılmaya başladım. Sadece gözüm değil her yerim acıyordu. Açık ağızıma gözümünden akan kanlar girdi. “Şşşş, sessiz ol Alistair. Damian’ı uyandıracaksın. Bilinci yerindeyken daha çok acı çeker.” diyerek ağızıma bir kumaş parçası sıkıştırdı. “Damian’a bildiği her şeyi ben öğrettim. Tanışıklığımız eskiye dayanıyor. En acısız şekilde ölmesini istiyorum.”. Sağlam olan gözüme açık kalması için demir bir aparat geçirdi ve elindeki bıçakla Chris’e yöneldi. Gözümün önünde ailem yerine koyduğum kişiyi mavi çizgileri takip ederek parçalara ayırmaya başladı. Artık kalbim gözümünden daha çok acıyordu. Chris paramparça olana kadar devam etti. Kestiği uzuvları, çıkardığı organları birer birer yerdeki beyaz mermerlere sıraladı. Felix bıçağı yere bıraktığında havada sadece Chris’in kolları kalmıştı. Yanıma gelip ağızımdaki bezi ve gözümdeki aparatı çıkardı. Ellerimi çözüp beni nazikçe yere, Chris’ten kalanların yanına yatırdı. “Tatlı rüyalar Alistair.”.

Karşımda, uzanıp seyrettiğim bir taş vardı. Daha önce elime aldığım dokuz taştan daha büyüktü ama üstünde koyu kırmızılı renkli on yoktu. Harfler kazınmıştı üzerine. “Damian Christopher James”. Gök gürlledi ve gökyüzü benimle birlikte ağlamaya başladı.

“Sanığın masumiyeti kanıtlanmıştır.”. Hâkim iki kere tokmağı kaldırıp indirdi. Hapishaneden eşyalarımı alıp dışarı çıktım. Kapının ardında Doktor beni bekliyordu. “Tebrikler Alistair. Artık özgürsün. Babanı özlemiştir, hadi gidelim.” diyerek arabanın kapısını açtı. Arkamı dönüp koşmaya başladım. “Yakalayın!” diye bağırıldı Doktor yanındaki adamlara. Ara sokaklardan birine girdim. Karşıma bir duvar çıktı. Gözüm yerdeki kanalizasyona kaydı. Ne bu, deya mu? Kapağı kaldırıp su kanalının karanlığına bıraktım kendimi.

Özür dilerim Bay William, onu yine bulamadık.”. “Sana oğlumu bana getir diye o kadar para verdim, Doktor Collins.”. “Eğer biraz daha zaman verirseniz...” “Çoktan dört ay geçti. Sana verecek param ve zamanım kalmadı. Felix, senindir.” dedi yanında duran siyah ve turuncu renklerde maske takmış adama. Maskeli adam küçük tabancasını çıkarıp ateşledi. Doktor’un yanına gidip nabzını kontrol etti. “Ölmüş.” dedi emin olduktan sonra. “Silah kullanmak senin tarzın değil.” “Yapacak başka işlerim var. Hızlı bitirdim o yüzden.” diyerek Jacobi’nin patronuna yaklaştı ve elindeki şırıngayı boynuna enjekte etti. “Felix, ne yapıyorsun sen?”. Maskeli adam ellerini kafasının arkasına götürüp maskesini çıkardı. “Uzun zaman oldu baba. Üzgünüm çok canın yandı mı? Şimdilik sadece uyu.” dedim gözleri yavaş yavaş kapanan babama. “Düşündüğümünden daha çabuk uyandın. Eee, görüşmeyeli nasılsın.”. “Alistair? Felix nerede?” “Ne demek nerede? Yanında ya işte. Sen de iyice yaşlandın.” diyerek Felix’ten geriye kalanları gösterdim. “Üzgünüm, o kadar zaman geçince fareler dayanamamış.”. Babam kafasını gösterdiğim tarafa çevirip kahkaha atmaya başladı. “Biliyordum, benim oğlum olup da zayıf olmana imkân yoktu. Aynı benim gibisin!”. “Hayır! Senin gibi değilim. Ben sadece intikamımı alıyorum, sen masumları öldürdün.” “Sen kesinlikle benim bir kopyamsın, Alistair.”. Sözlerine daha fazla dayanamayıp elimdeki bıçakla yanına doğru yürüdüm ve gözlerinin hizasına gelerek diz çöktüm. “Canın yanmayacak. Boynundan aşağısını uyuşturdum. Son bir sözün var mı?”. Gülümseyerek gözlerimin içine bakıyordu “Çete emin ellerde.”.

Büyük ve gösterişli kapının ziline bastım. “Ev sahibi şu an evde değil. Her kimsen sonra gel.” “Kapıyı aç. Benim, Alisatir.”. Adımı söylememle kapının açılması bir oldu. Uzun bahçeyi geçip evin önüne ulaştım. “Bay Alistair, sizden yıllardır haber alamadık. Sizi buraya ne getirdi?” dedi yaşlı kâhya. “Kendi evime gelmek için illa bir nedene mi ihtiyacım var?” “Tabii ki hayır efendim ama babanız şu an evde değil. Aslında, iki gündür kendisinden haber alamıyoruz.” “Merak etme ben nerede olduğunu biliyorum.” diyerek alt kısımları kırmızıya boyanmış çantamı açıp içindeki kafayı saçlarından tutarak havaya kaldırdım. “Artık çetenin lideri benim. Gidip banyoyu hazırla.”. Şoktan kurtulmuş olan kâhya cevap verdi “Hemen efendim.”. Üstümdeki kanlardan arınıp odamda hazır bekleyen siyah takım elbiseyi giydim. Aynanın karşısına geçip kravatımı takmaya hazırlandım. Yakalarımı kaldırıp ellerimi boynuma doğru götürdüm. Sonra gözüme yansımamdaki farklılık takıldı. Boynumdaki dövme eksikti. Gören tek gözümü yüzüme doğru kaldırdım. Aynadaki yüz bana ait değildi, birkaç gün önce öldürdüğüm babamın yüzü vardı yansımada.

ST. PETERSBURG UÇAĞI

Neden kendisini bu kadar yoruyordu ki? Sırf tutkuları yüzünden gecenin ikisinde Münih'ten St. Petersburg'a gitmek istiyordu. Üstelik şu uçak denen çileyi sekiz saat çekecekti. Bir de uçağın rötör yapma olasılığı vardı. Bu düşünceler yüzünden başının döndüğünü hissetti. Bunun yerine St. Petersburg'daki açık arttırmada göreceği parçaları düşünmeye başladı. Bu kendisini daha iyi hissettirmişti. Kim bilebilirdi ki İngiliz asıllı Alman Valter adlı bir dedektifin tutkusunun açık arttırmalara gitmek ve koleksiyon parçaları görmek olduğunu. Bu açık arttırmada dünyaca ünlü parçalar satılacaktı. Soğuk Savaş döneminden kalan değerli eşyalar ve daha nice... Bu yüzden her ne kadar uçakları sevmese de St. Petersburg'a gitme çilesini çekiyordu işte.

Düşlerinden sıyrılan Valter, koltuk numarasını ararken uçağın kalabalık olmadığını fark etti. Hatta yarı yarıya boştu. Tanrı'ya birisinin yanına gelip oturmaması için dua etti. Her ne kadar dedektif olsa da artık yaşı elliye geçmişti ve kalabalık yerler onu boğmaya başlamıştı. Neyse ki kimse yanında oturmadı. O da yaşının verdiği yorgunlukla oturur oturmaz uyuyakaldı.

Bir kadının sesi onu uyandırdı. O çığlık uçakta yankılandı. İri yapılı bir adam kafası yana düşmüş, teni solmuş bir şekilde bağırarak kadının yanında kımıldamadan duruyordu. Kadın uçakta bir doktor olup olmadığını sordu. Kabinden çıkan ve uçağın pilotuna benzeyen yaşını almış bir adam hemen iri yapılı adamı kontrole gitti. Her yerine baktı. Bir şey bulamamışa benziyordu. Boğulmuş ya da kalbinin durmuş olabileceği düşüncesiyle ona kalp masajı sonra da suni teneffüs yaptı. İşe yaramıyordu. Saatine baktı. "Ölüm saati 04.11." dedi. Bu adam pilot muydu yoksa cidden doktor muydu anlayamamıştı Valter. Tabi kafası tek karışık olan kişi Valter değildi. Uçaktaki neredeyse herkes iri yapılı adamın aniden ölmesine çok şaşırılmıştı. Bağırarak kadın artık ağlıyordu. Pilot görünümü adam, kadına birkaç soru sormaya başladı, ölen adamın kalp hastalığının veya tansiyonunun var olup olmadığını sordu. Kadın hıçkırıkları arasında sadece onun çok sağlıklı ve dinç biri olduğunu söyleyebildi. Zaten ruhu göçmüş adamın da hiç sağlıklı bir hali yoktu. Uzun boylu, geniş omuzlu ve yaşına göre dinç görünen birisiydi. Fakat yanındaki bağırarak kadına nazaran biraz yaşı var gibiydi. Pilota benzeyen adam, kadına ölen kişinin kaçınıcı dereceden yakını olduğunu sordu. Kadın ölen kişinin kocası olduğunu söyledi. Yavaş yavaş sakinleşmeye başlayan kadın yutkunarak: "Ben Zelda Heller, ölene kocam Oskar Heller." dedi. Yine aynı pilot, ölen adamın hemen yanında duran içecek bardağını kaldırarak baktı, yarı dolu görünen bardaktaki içeceği kokladı, herhangi bir koku yoktu. Bunun normal bir ölüm olmadığından şüphelendiğini söyleyerek polisler habere haber vermek için doğru kabine, diğer pilot arkadaşının bulunduğu yere doğru yöneldi.

Pilot görünümü adam, Bay Heller'e suni teneffüs yaparken Valter garip bir şey fark etti. Sanki Bay Heller'in dişlerinin kenarları parlaktı. Mesleğinden ötürü, konuyu öğrenmek zorunda hissettiği için doğru Bayan Heller'in yanına gitti. Çünkü çok iyi biliyordu ki kadın ve yolcular uçaktan iner inmez havaalanı polisi tarafından ifadelerinin alınması ve ölümün araştırılması için gözaltına alınacaklardı. Kendisinin yetişmesi gereken bir açık arttırma vardı. Gözaltına alınırsa verdiği iki bin avroluk uçak parasına yazık olacaktı. İlk önce kadına taziyede bulundu ve ilk şüphelisine kendisini tanıttı: "Ben dedektif Valter Schmitt, izin verirseniz sizinle biraz konuşmak isterim. Çok üzgünsünüz farkındayım ancak uçaktan iner inmez ifadelerimiz alınacak. Eşiniz, hep sizin yanınızda olduğu için ilk şüpheli siz olacaksınız ve bu yüzden indiginizde havaalanı polislerini görmek sizi hiç mutlu etmeyecek." Kadın ona delirmiş gibi bakıyordu. Gözlerini ovuşturdu. Sonra bağırdı: "Ne demek istiyorsunuz siz! Benim böyle bir şey yapabileceğimi ne cüretle düşünürsünüz? Ayrıca bayım, daha sizi tanımıyorum bile, üzgünüm ama size hiçbir şey açıklamak zorunda değilim." Kadın tekrar ağlamaya başladı: "Zaten neyi açıklamam gerektiğini bile bilmiyorum." Valter kadını biraz sakinleştirmeye çalıştı. Kadın şok geçiriyordu ve bu çok normaldi. Bu nedenle Valter kafası karışık kadından herhangi bir bilgi toplayamadı.

Yapacak bir şey yoktu. Diğer şüphelilere göz gezdirdi. Oturdıkları yere bakan sadece iki koltuk vardı. Diğer koltuklar ya boştu ya da Bay Heller'i ölümlerini görmeleri için kör noktada kalıyorlardı. Valter doğruca koltukta oturan kişilere baktı. Biri kadın biri de erkekti. Evli olduklarını gösteren aynı stil nişan yüzükleri vardı. İkisinin de göz altları mordu ve çok yorgun gözüküyorlardı.

Valter doğruca bu çiftin yanına gitti ve kendisini tanıttı. Kendisinin dedektif olduğunu söyleyince çift, ona korku dolu bakmaya başladı. Beden dilini çok iyi anlayan ve tedirgin olduklarını gören Valter, onları rahatsız etmek istemediğini söyledi. Bunun üzerine koltukta oturan adam kendisini ve eşini tanıttı: "Ben Lukas Stein, bu da eşim Nadja Stein. Olay zamanında biz uyuyorduk, hiçbir şey görmedik. Üzgünüm, size yardımcı olamayacağım. Ayrıca bize bu tür

soruları sormak için herhangi bir izniniz var mı bayım?” Adam konuşurken Valter bir anlık kendi düşüncelerine daldı çünkü adam uyuyorduk dese bile göz altları bunu yalanlıyordu. Valter onlara mesleklerini sordu. Bayan Stein sirkte çalıştıklarını söyledi. St. Petersburg’a neden gittiklerini sorunca Bayan Stein oradaki ünlü bir sirkte katılmaları gerektiğini, aksi takdirde para kazanmadan döneceklerini söyledi. Onların dönebilecek kadar paraya sahip olmaları bile tuhaftı. Üstlerindeki kıyafetler de zaten pek düzgün kıyafetlere benzemiyordu. İpleri sarkmış, birçok yerinden yaması gözüken bir ceket giyiyordu ikisi de. Bay Stein, sorulan sorulardan rahatsız olmuştu ve yeniden Valter’e kendilerini araştırma izni olup olmadığını sordu. Valter pes eden bir şekilde onlara St. Petersburg polisinin onları bir gün boyunca gözaltında tutmasını isteyip istemediklerini sordu. Sonuçta onların da yetişmeleri gereken bir sirk vardı. Bayan Stein, Valter’e samimi bir tavırla: “Size yardımcı olmak isteriz fakat hiçbir şey bilmiyoruz.” dedi. Bayan Heller’in oturduğu yere baktı ve sözlerini sürdürdü: “Benim fikrimi soracak olursanız ise ben kadınlardan iyi anlarım. Bu kadın para avcısı birine benziyor, sonuçta genç ve alımlı. Kocasını öldükten sonra mirası eşine kalacaktır. Neden bu kadar güzel bir kadın ömrünü, yaşını almış bir erkekle harcasın ki?” Valter bu konunun fazla üstünde durmadı. Kadına yardımı için teşekkür etti ve kalktı. Valter’i gören hostes onu yerinden kalkmaması için uyardı ve kibarca bir şey isteyip istemediğini sordu. Şimdi tam zamanıydı. Yeni şüphelisine sorularını soracak mazeret çıkmıştı.

Genç hostes bu işte yeni görünüyordu. Valter kadının yaka kartına baktı. Kartta Aria Lorenz yazıyordu. Valter masum ve hafif cahil bir role büründü ve kadınla konuşmaya başladı: “Affedersiniz, Bayan Lorenz, sadece tuvaletin yerini soruyordum. Malum yaşlandım, artık gözüm tabelaları iyi seçemiyor. Siz hostessiniz değil mi? Ne güzel. Benim kızım da hostestir. İşi yüzünden onu çok az görüyorum. Ne yazık, onun burada olacağını ummuştum.” Bayan Lorenz, Valter adına üzülmüş görünüyordu. “Çok affedersiniz bayım fakat tuvalet şu an kullanım dışı, oraya girmeniz için en az yarım saat beklemeniz gerekir. Size başka bir konuda yardımcı olmamı ister misiniz?” diye sorabildi ancak Bayan Lorenz. “Yok, sağ ol canım, bir şey istemiyorum fakat şu ölen adam beni çok tedirgin etti. Çok korktum, onunla ilgili bir bilginiz var mı?” diye sordu Valter. Genç hostes tedirginleşmişti. “Üzgünüm bayım bir bilgim yok. Bu konuda size yardımcı olamayacağım fakat sizi temin ederim ki bu uçakta başka tedirgin edici hiçbir durum olmayacak. Kendi sağlığınıza endişe ediyorsanız rahat olabilirsiniz.” Valter pes edecek değildi. Genç hostese tekrar sordu: “Ölen adamın eşi bağırmasın önce uyuyordum, öncesinde şüpheli bir şey dikkatinizi çekti mi peki?” Hostes Valter’in sorularından kaçamayacağını fark edince gitmesi gerektiğini, uçaktaki diğer insanlarla ilgilenmesi gerektiğini ve ne zaman ihtiyacı olursa yardımcı olacağını söyledi. Sonra doğruca kabine yöneldi.

Valter çok düşünceli ve yorgundu. Üstelik hiçbir kanıt yoktu ve insanların anlattığı şeylerle olaylar bir türlü bir yere bağlanmıyordu. Böyle giderse verdiği iki bin avroluk uçak parasına ve açık arttırmaya elveda diyecekti. Bu sıkıntılı durumun içindeyken sanki Valter’i duymuş gibi Bayan Heller onun yanına geldi. Artık daha sakin görünüyordu. Kendisi, Valter’den davranışları adına özür diledi ve gece uçakta yaşadığı olayları anlatmaya başladı: “Ben çok yorgundum ve tedirgindim. Hayatımda sadece birkaç kez uçağa bindim. Şu an uçakta bulunmamın sebebi de eşim. Bir açık arttırmaya gitmesi gerektiği ve benim de onunla gelmemi istediği için onu kıramadım.” Valter içinden gülümsedi. Demek uçakta açık arttırmaya giden tek kişi o değildi. “Bay Meier yani pilotumuzla görüştüğümüzde aynı uçakta bulunacağımıza hepimiz çok sevinmiştik. Ne yazık ki eskiden eşim ve Bay Meier birbirleriyle bu kadar da iyi geçinmezlermiş. Eşimin anlattığına göre, Bay Meier itibar ve para düşkünü bir insanmış. Etrafındakilerin kendisinden daha üstün ve söz sahibi olmasını kaldıramazmış. Bir keresinde -eşimle ben daha tanışmadan önce- Bay Meier’in de katıldığı bir açık arttırmada eşim, Bay Meier’in almayı düşündüğü ve önceden eşime de söylediği tüm parçaları satın almış. Sanırım eşimin o zamanlar aldığı parçalar bir İngiliz kraliyet ailesine ait takılarınmış. Kısacası bunlar çok değerli eşyalarmış. Bay Meier eşime ne kadar kızsın da eşimin işi bir bakıma antikacılıktı ve bu yüzden değerli bir eşya varsa mutlaka alması gerekirdi. O zamanlar Bay Meier eşime gücüm olsa bile uçağa bindiğimizde birbirlerini gördüklerine ikisi de çok sevinmişti. Her neyse. Ben yorgun olduğumdan hemen uyuyakalmışım. Uyumadan önce tek hatırladığım eşimin genç bir hostese bir şeyler içmek istediğini söylediğiydi.” Valter’in kafasında yavaş yavaş parçalar yerine oturuyordu. Hostes bir şey bilmediğini söylemişti ama Bay Heller’e ikramda bulunduğunu değil. Bu küçük bir detay olsa da Valter için önemliydi. Bayan Heller devam ediyordu: “Eşimin kafası aniden omzuma düşünce uyandı. İlk başta onun uyuduğunu düşünmüştüm. Onu hiç bu kadar derin bir uykuda görmemişim. Korktum, onu uyandırmaya çalıştım. Bir türlü uyanmadı. Panikledim, bağırmağa başladım. Sonra biri geldi ve eşime baktı. Geri kalanı biliyorsunuz zaten.” Pilota benzeyen bir adam Bayan Heller’in eşine bakmıştı. Tabii ya, Valter’in aklına bir fikir gelmişti. Bu pilotla konuşması gerekiyordu.

Bayan Heller koltuğuna döndüğünde Valter hostesi çağırdı ve iyi hissetmediğini söyledi. Ona burada bir doktor olup olmadığını sordu. Hostes hemen pilotların bulunduğu kabine gitti ve döndüğünde yanında getirdiği o pilota benzeyen adamı Valter'e tanıttı: 1Bu yardımcı pilotumuz Hans Beyer. Kendisi size bakabilir isterseniz.1 Yardımcı pilot lafını duyan Valter, doğru hostesin getirdiği adama baktı. Kendisiyle neredeyse aynı yaşta birini görünce yüzünde hafif bir tebessüm oluştu.

Hostes ayrıldığında Bay Beyer, Valter'i kontrol etti. Ona sağlıklı görüldüğünü söyledi. Valter Bay Beyer'e onunla sohbet etmek istediğini söyledi ve kendisini tanıttı. Bu yaşlı yardımcı pilotun iyi bir kalbi vardı. En fazla on dakika onunla sohbet edebileceğini söyledi. Valter ona nasıl yardımcı pilot olduğunu sordu. Bay Beyer güldü. İkinci Dünya Savaşı'nda, kendisi otuzlu yaşlarındaiken, askerlerin bakımını üstlenen sağlık ekibi arasında bulunmuş. Savaş bittikten sonra pilot olmaya karar vermiş. Bu kararı, savaş esnasında kurtardığı ve ondan etkilendiği bir pilot sayesinde almış. Kendisi Valter'le neredeyse aynı yaşta bile olsa yakından bakılınca hiç de öyle görünmüyordu. Bu geçirdiği zorlu ve yorucu hayat onun gülen suretinden çok fazla şey çalmıştı. Yine de Bay Beyer'in bir şeylere karşı hâlâ tutkusu vardı. Tıpkı Valter gibi.

Valter ona çok ısınmıştı. Sanki Bay Beyer onun yıllardır tanıdığı yakın arkadaşı gibiydi. Bay Beyer ise birisinin kendisini daha önce bu kadar dikkatle dinlendiğini hiç görmemişti. Onun da bu çok hoşuna gitmişti. Valter konuyu Bay Heller'in ölümüne getirdiğinde Bay Beyer biraz rahatsız olmuştu. Birilerinden şüpheleniyor gibiydi. Valter bunu saklamaması gerektiğini, aksi takdirde bundan çok büyük sıkıntıların ortaya çıkacağını, belki de masum insanların hapse gireceğini söyledi. Bay Beyer bunun üzerine anlatmaya başladı: "Gece mola için biraz şekerleme yapacaktım. Pilotumuz Carl Meier ve Aria'nın birbirleriyle fısıldaştığını duydum. Genelde hiç birbirleriyle böyle sessiz konuşmazlardı. İyi duyduğumdan emin değilim fakat Oscar Heller'den bahsediyorlardı. Konuşmalarının arasında bir de fosfor lafı geçmişti." Fosfor... İşte bu tuhaftı. "Konuşmaları bittikten sonra Aria'nın bir şey hazırladığını duydum. Bir şeyleri karıştırdığını... Duyduğum şeyler bu kadardı. Sonra Aria yolcuların olduğu yere gitti ve geri geldi. Onun geri geldiğini duyduğumda Carl beni uyandırdı. Bayan Heller'in bağırsısına kadar da tuhaf hiçbir şey olmadı. Aria o zamana kadar bir daha yolcuların olduğu yere gitmedi. Sadece birkaç kere tuvaleti kontrole gitti çünkü arızalanmıştı." Bu dediği şeyler Valter'in kafasındaki bazı soruları çözmüştü ama tümünü değil. En azından suçluları ve yandaşları bulmuştu artık fakat Valter'in eline kesin bir kanıt geçmeden bu konu kapanamazdı. Çok iyi biliyordu ki St. Petersburg polisi kanıtsız kimseyi serbest bırakmazdı. Bunun üzerine Valter, Bay Beyer'e bu uçakta bir kara kutu bulunup bulunmadığını sordu. Bay Beyer bu uçakta öyle bir şeyin bulunmadığını söyledi. O zamanlar Amerika'da uçaklarda ses kaydı zorunluluğu vardı ama bu zorunluluk Almanya'nın her yerinde yoktu. Hay aksi diye geçirdi içinden Valter. O zaman yapılacak tek şey kabinlerde bir delil bulmaktı. Pilottan oraya girme iznini sorsa bu çok şüpheli kaçardı fakat bu yaşlı ve masum Valter'in gözü çok iyi görmüyorsa bu hiç problem olmazdı. Kendi içinden güldü. Bir planı vardı. Planını Bay Beyer'e anlattı. Bay Beyer ne kadar istemese de işin sonunda suçlu olma olasılığı yüksek insan veya insanlar vardı. Bunu kesinleştirmenin tek yolu buydu.

Bay Beyer planlanan oyunu oynamak üzere Bayan Lorenz'in yanına gitti ve onunla konuşmaya başladı. Onlar konuşurken Valter, Bayan Lorenz'in normalde küçük ikramlıklar hazırladığı kabine gitti. Kendisi bir delil bulmaya çalışıyordu. En azından öyle umuyordu. Neredeyse her yere bakıyordu fakat daha bir şeye rast gelememişti. Zaman geçtikçe Valter'in şansı daha da azalıyordu. Eli titremeye başlayan Valter, karıştırdığı dolapları kapattı ve doğruldu. Demek Aria Lorenz delil sayılacak herhangi bir şeyi dolapta saklamayacak kadar zekiydi ama Valter ondan daha da zekiydi. Elleriyle kafasını kaşıdı. Düşündü. Dolapların üstünde kedi kabartmalı bir tepsi vardı. Tepsiye baktı, çok uzun bir süre orada düşündü. Kendi içinden bir fare kediden kaçmak için nereye gider sorusunu sordu. Düşündü ve güldü. Cevabı bulmuştu. Tabii ki de kedinin yuvasına! Valter bir aydınlanma yaşamıştı. Başından beri delil uçağın kendi oturdukları bölümündeydi. Nerede olduğunu da tahmin edebiliyordu. Valter, tam tuvaletin olduğu yere doğru yönelecekken karşısında hostesi buldu. Demek ki Bay Beyer, hostes Aria'yı ancak bu kadar oyalayabilmişti. Hostes, Valter'e ne işin var burada der gibi baktı. Valter tuvaleti aradığını söyledi fakat Bayan Lorenz bu sefer buna kanmayacak gibiydi. Kendisi iğneleyici bir tavırla "Eğer bir şeye ihtiyacımız varsa bana söylemenizi rica ediyorum." dedi. Valter, Aria'nın suratına baktı. Tedirgin değildi, sadece kızgındı. Valter, kızgın hostesi daha da sinirlendirmemek için hızlı ama gizli bir şekilde dolabın içindeki açık çatal kaşık bölümünden bir bıçak aldı ve hemen cebine attı. Sonra da tuvalete yöneldi. Tuvalet, Bay ve Bayan Heller'in olduğu yerin çok yakınındaydı. Valter bunu daha önceden fark etmemişti. Artık tabelada kullanım dışı yazısı da yazmıyordu. Valter içeriye girip kapıyı kilitledi. İçeride bir tane lavabo ve tam yanında bir klozet vardı. Dolap benzeri bir şey yoktu. Valter eğilerek yeri iyice kontrol etti. Zemin sapasağlamdı.

Cebinden gözlüklerini çıkardı. Bu sefer klozete baktı. Kapağını açtı. Düşündü. Klozet çok küçüktü, eğer herhangi bir şişe klozete atılsaydı klozet tıkanırdı. Valter son çare lavaboya baktı. Lavabonun borusunun bulunduğu alt kısımda bir çatlak vardı ve çatlamaş yer parlıyordu. Çatlak çok inceydi ama görmemek imkânsızdı. Amatör bir biçimde kırılmış ve sonra tekrar yapıştırılmıştı. Valter bu sefer dışından konuştu: “Yapıştırıcının kuruması içinde bir zamana ihtiyaç vardı tabii. Demek o nedenle tuvalet kullanım dışıymış.” Şimdi tek yapması gereken lavabonun altındaki çatlağı açmaktı. Derhal eldivenini giydi ve yanına aldığı bıçağı kullanarak o çatlağı açmaya koyuldu ve Tanrı’dan yardım diledi. Ses çıkarmaması için çok dikkatli olması gerekiyordu ama yine de hızlı olmalıydı ki kimse tuvaletteki bir adamdan şüphelenmesin. Parlayan çatlaktan başlayan küçük bir delik açabildi ki bu da yeterliydi. Elini soktu ve sert bir şey hissetti. Bingo! Hemen soktuğı elini çıkarıp açtı ve elinde öldürücüdür ikazı bulunan bir tüp gördü. Artık işler çözülmüştü. Tam o sırada bir yolcu kapıyı çaldı ve hızlı olması gerektiğini söyledi. Valter özür dileyerek hemen her şeyi yerine koydu ve açtığı deliğı profesyonelce kapattı. O kadar iyi kapatmıştı ki yapıştırmaya bile ihtiyaç yoktu. Saatine baktı. Uçak inmek üzereydi. Eldivenlerini çıkardı ve tuvaletten çıktı.

Uçaktan indiklerinde herkesi Bay Beyer’in haber verdiği polisler karşıladı. Şimdi olayları anlatmanın sırası Valter’e geçmişti. Kendisini polislere tanıtarak anlatmaya başladı: “Öncelikle kendimi tanıtayım. Ben Valter Schmitt. Bir dedektifim. Hiç kimsenin zamanını almamak için konuyu kısa keseceğim. Bay ve Bayan Heller uçağına bindikten sonra Bay Heller bir içecek istedi. Bu içeceği uçağıımızın hostesi Aria Lorenz hazırladı, içine de fosfor içeren bir zehir kattı. Anlaşılan bu zehir ani kalp krizine sebep olmuş. Bunun kanıtı olarak da Bay Heller’in ağızının kenarındaki parlaklık ve yaptığım araştırmada lavabonun içinde bulduğum zehirli şişeyi sizlere gösterebilirim. Ancak bu olayda Bayan Lorenz tek başına değildi. Asıl planı yapan, Bay Heller’in de arkadaşı olan pilotumuz Carl Meier’dır. Bunu yapmasının sebebi yaşamış oldukları problemler olması yüksek muhtemel. Ayrıca tanıklarımız da var. Sağlık eğitimi almış olan ikinci pilotumuz Bay Beyer, Bay Meier ile Bayan Lorenz’in fısıltılı konuşmalarında fosfor hakkında konuştuklarını duymuş. Lukas ve Nadja Stein ise başları belaya girecek düşüncesiyle her ne kadar gördüklerini kabul etmeseler de Aria Lorenz’i içeceği verirken ve Bay Heller’in içeceği içtiğı anda öldüğünü görmüşlerdi. Peki, neden Bayan Lorenz bu planı yapmayı kabul etti? Çok basit, gençti ve toydu. Kısa yoldan zengin olma peşindeydi, Bay Meier ona reddedemeyeceğı kadar çok para teklif etmişti. Bayan Heller’e geldiğimizde ise başkalarının düşüncesinin aksine, bu olayda hiçbir suçu yoktur.”

Biraz daha konuştuktan sonra Valter, valizini alarak aceleyle çıkışa yöneldi ve oradan ayrıldı. Sonuçta yetişmesi gereken bir açık arttırma vardı.

DURU ALYA KOÇAK 10/C

KURTULUŞ GÖREVİ

Dünya'nın yaşanılmaz hale geldiği o günlerde, insanlığın son temsilcileri yeni bir gezegen arayışına koyulacaklardı. Bu uzun yolculuğa on iki kişilik bir ekiple çıkmayı planlıyorlardı. Geride kalanlar onların sağ salim dönmelerini beklemek dışında hiçbir şey yapamayacaklardı.

O yıllarda Dünya adeta bir çöl gezegenine dönmüştü. İnsanlık son yüzyılda hiç kalkışmadığı işlere kalkıştı. Savaşlar, israflar, aşırı nüfus... Hepsi dünyaya ve kendilerine birer eziyetti ama farkında değillerdi. Tek düşündükleri hayatta kalmaktı aslında. Ancak bencilce, etraflarındakileri düşünmeden, tek başına hayatta kalmak. En sonunda Dünya kendisine yapılanların karşılığını verdi. Kuraklık daha önce olmadığı kadar hızlı yayılmaya başladı. Önce deniz seviyesi yükseldi, deniz kenarındaki şehirlerin çoğu yok oldu. Daha sonra Dünya ısınmaya devam etti, iyice kuraklaştı ve ormanların sayısı hızla azaldı. Doğanın dengesi altüst olmuştu. Onlarca yıl süren kuraklık ve ısınma sonrasında koruma altına alınanlar hariç tüm canlı türleri yok oldu. 2145'ten itibaren Dünya'nın hiçbir yerinde yağmur yağmamaya başladı. Ancak insanlar bu zorlu koşullarda bile, yok olmanın eşiğindeyken, binlerce yıldır artmaya devam eden bilgi birikimlerini kullanarak üstün teknolojileriyle hayatta kalmayı başarmışlardı. Fakat hiç de eskisi gibi refah içinde değillerdi. Hayatta kalmayı zar zor başarsalar bile böyle devam etmek hiç kolay olmayacaktı. Onlara başka bir yuva gerekiyordu. Yeni yuvalarına Dünya'ya yaptıklarını yapmak istemiyorlardı. Bu sefer çok dikkatli olacaklardı. Ancak onların çocukları bu günleri görmüş olmayacaklardı ve eninde sonunda Dünya'nın başına gelenleri unutacaklardı. Yine aynı şeylerin yaşanacağı belliydi. Buna rağmen hayatta kalma istekleri baskın geliyordu ve yaşamaya devam etmek için ellerinden geleni yapacaklardı.

Takvimler 2147 yılını gösterdiğinde "Kurtuluş Görevi" ekibi yola koyulmaya hazırды. On iki kişinin her birinin önemli görevleri vardı. Yaklaşık iki yıl sürmesi planlanan bu yolculuğun en ufak detayını bile gözden geçirerek hazırlanmışlardı. Yeni bir yuva bulma konusunda çok umutlularды. Teknoloji o kadar gelişmişti ki yüzlerce ışık yılı mesafeyi birkaç ayda gidebiliyorlardı.

Dünya'ya çok benzeyen üç gezegen belirlemişlerdi. İçlerinden birini seçerek orada yaşamlarına devam edeceklerdi. Ayrılma noktasına gelindiğinde ekip üçe ayrılacak ve her bir grup bir gezegene gidecek, oradan numuneler alarak, çevreyi inceleyerek ne kadar yaşanılabilir olduğunu puanlayacaktı. Daha sonra ayrılma noktasında tekrar birleşerek Dünya'ya dönecek, insanların bir kısmını yanlarında alarak seçtikleri gezegende yeni bir koloni kuracaklardı.

İlk grup hedefine varmıştı. İlk gezegen boyut olarak Dünya'ya çok benziyordu. Ancak gezegenin canlıları Dünya'da bir zamanlar yaşayanlara hiç benzemiyordu. Yüzey çime benzeyen fakat mor renkli olan bitkilerle kaplıydı. Ağaçların yaprakları da mor ve mavi karışımıydı. Yani bu bitkiler onların bildiği bitkilere hiç benzemiyordu. Canlıların farklı ortam koşullarından dolayı farklı şekiller alması gayet doğaldı. Ancak yine de bu bitkileri araştırmaları gerekiyordu. İnsan yaşamı için tehlikeli olabilirlerdi. Hava ise karanlıktı. Hafif sisli bir görüntü vardı etrafta. Havadaki gazlar ışığı pek geçirmiyordu. Dünya'dakinden farklı olan bu havanın da tehlikeli olup olmadığını kontrol etmeleri gerekiyordu. Tüm bu farklılıklara rağmen gezegen yaşanılabilir görünüyordu. Bu grup pek bir olayla karşılaşmadı. Gezegende büyük canlılar yoktu. Tehlikeli olmayan, fare ve böcek benzeri canlılar vardı sadece. Bu gezegenin en önemli özelliklerinden biri de gezegendeki suydı. Denizler, yüzeyin çok küçük bir kısmını kaplamalarına rağmen, tatlı sudan oluşuyorlardı. Bu onlar için büyük bir ayrıcalıktı.

İkinci grup ise ilki kadar şanslı değildi. Yolun sonlarında motorları arızalanmıştı ve bir yere iniş yapıp onarmaları gerekiyordu. Gezegene ulaştıklarında beklenmedik bir manzarayla karşılaştılar. Mavi ve yeşil renkli olması gereken gezegen bembeyazdı. İklim birkaç yıl içinde aşırı değişmişti ve gezegen uzun bir buzul çağına girmiş gibi duruyordu. Bu büyük farkı biraz geç görmüşlerdi. Gezegenin büyük atmosferine çoktan girmişlerdi ve gezegen Dünya'nın yaklaşık üç katı ağırlığında olduğundan uzay gemilerini büyük bir güçle aşağı doğru çekiyordu. İniş yapmak zorunda kalmışlardı. Sağlam olan motor sayesinde çarpmanın etkisini biraz daha azaltmayı başarmışlardı. Ancak çarpmaktan kurtulamadılar. Kendileri sağlam olsa da aynı şey gemileri için geçerli değildi. Çok fazla hasar görmüştü. Gezegen bekledikleri gibi çıksaydı tamir etmesi zor olmazdı fakat yüzeyi kaplayan bembeyaz örtü, ihtiyaçları olan malzemelerin de üstünü kapatmıştı. Gereken bileşenleri bulmak zor olacaktı. Buradan kurtulmayı başarsalar bile geriye iki gezegen kaldığı gerçeği onları korkutuyordu. Ümitsizliğe kapıldılar ancak ilerlemeye devam ettiler, birkaç saat sonra geceyi geçirebilecekleri bir mağara buldular. Mağara küçük bir oda gibi dursa da arka tarafında devasa bir mağaraya uzanan daracık bir yol vardı. Bilinmezlerle dolu, içerisinin büyüklüğünü belli eden duvardaki küçücük ışıklar dışında hiç ışık olmayan bir mağara. Bu buz gezegeninde hapsolmuş dört insan için tek kurtuluş yolu, mağaraya girip gemi için gereken malzemeleri aramaktı. Çok korkuyorlardı fakat bunu yapmak zorundalardı.

Bu gezegende günler on yedi saatti. Geceler de gündüzler de kısaydı. Bütün gece uyuduktan sonra sabah olur olmaz kalktılar ve gemiye geri dönüp mağaraya girmek için gerekli ekipmanları aldılar. Mağarada girer girmez hissedilen ağır bir koku vardı. Rahatsız edici değildi ama farklı bir kokuydu ve insanın içinde şüphe uyandırıyor. Işıklar bazen yanıp sönüyor, ürpertici bir atmosfer oluşturuyordu. Mağara yaklaşık yedi metre genişliğinde ve on metre yüksekliğinde bir koridorla başlıyordu ancak ilerledikçe genişliyordu ve ikiye ayrılıyordu. Grup da ikiye ayrıldı ve her bir tarafta iki kişi kalmıştı. Artık daha da korkutucuydu. Tek ümitleri mağaranın bir daha ikiye ayrılmamasıydı.

Gerekli malzemelerin yarısını toplamışlardı ki iki grup da etraftan garip sesler duymaya başladı. Çığlık ve tıslama benzeri sesler... Artık daha da korkuyorlardı. Savaşabilecekleri birkaç aletleri vardı fakat neyle karşı karşıya kalacaklarını bilmedikleri için korkuyorlardı. Geri dönüp birkaç saat sonra geri geleceklerdi ya da savaşacaklardı. Bir grup savaşmayı tercih etti. Mağaradan çıksalar bile gezegende kalmaya devam edeceklerdi fakat onlar gezegenden bir an önce ayrılmak istiyorlardı. Bu yüzden ilerlemeye devam ettiler. Sesler ilerledikçe artıyordu. Toplanması gereken çok az malzeme kalmıştı. Eğer toplama işini halledebilirlerse gemiyi de tamir edebilirlerdi. Birkaç dakika sonra, seslerin kaynağına ulaşmışlardı. Mağaranın ayrılan kolları büyük, küre şeklinde bir yerde birleşiyordu. Bu garip sesleri dünyadaki yarasaların dört beş katı boyda yarasalar çıkarıyordu. Mağaranın duvarlarında onlardan yüzlercesi vardı. Yarasaları görebilmek için duvara ışık tuttuklarında yarasalar uçuştüğundan korkup kaçmaya başladılar. Ellerindeki silahlar bu yarasalara karşı hiçbir işe yaramazdı. Tüm güçleriyle koşular. Yarasaların bazıları etrafta uçuşmaya devam etti, bazıları da onları takip etti. Onlara yetişen yarasalar pençeleriyle sırtlarında, omuzlarında yaralar açıyor ve önlerinden uçmaya devam ediyorlardı. Korku ve acı içinde çığlıklar atarak kaçan iki insanın sesini, o çoktan geri dönen diğer arkadaşları duydu ve mağaraya doğru baktılar. Kendilerine doğru uçan devasa yarasaları gördüklerinde hemen geri çekildiler. Neyse ki yarasalar küçük delikten geçememişlerdi. Diğer iki üye de yara bere içinde zar zor kaçmayı başarmıştı. Mağaranın içindeki kokunun ve seslerin kaynağını bulmuşlardı fakat aradıkları malzemeleri bulamadılar.

Gece tekrar çöküyordu. Mağaradan çıkmalı birkaç saat geçmişti ve yarasalardan kaçan ikilinin sırtlarındaki yaralar ne denerlerse denesinler iyileşmiyordu. Hatta gittikçe kötüleşiyordu. Yarasaların pençelerinden bir çeşit zehirli sıvı salgılanıyordu. Ancak bunun farkına sabah varacaklardı. Sabah olduğunda yaralar iyice açılmış, kenarlarının rengi biraz yeşile dönmüştü. Yarasaların zehirli olduğunu ve iyileşmelerinin imkânı olmadığını o an anladılar. Diğer ikili ise onları mağarada bırakmak zorunda kaldılar. Çünkü kurtulmak için kalan malzemeleri bulmaları gerekiyordu. Birkaç saatlik arayışın ardından malzemelerin tamamını toplamışlardı. Geriye sadece gemiye gidip tamir etmek kalmıştı. Gemiye doğru yol alırken başlarına yeterince olay gelmemiş gibi bir de kar fırtınası çıktı. Mağaraya geri dönmek zorunda kaldılar. Geri döndüklerinde arkadaşları yerde yüzüstü yatıyorlardı. Yüzlerini çevirdiklerinde bembeyaz, insanın içini ürperten bir görüntüyle karşılaştılar ve anında geri çekildiler. Zehirlenen arkadaşları oracıkta ölmüşlerdi. Zehir, etkisini beklediklerinden hızlı göstermişti. Gezegenden ayrılmaya çok az kalmışken hem de... Fırtınanın ardından gemiye döndüler ve birkaç saatlik uğraş sonucunda gemiyi onarmışlardı. Arkadaşlarını orada bırakmak zorunda kalmışlardı çünkü aylar süren uzay yolculuğunda cenazeleri saklayacakları bir yer yoktu. Gezegenden ayrıldılar ve ayrılma noktasına geri dönmeye başladılar.

Üçüncü ekip sonunda gezegene varmıştı. Ayrılma noktasına en uzak gezegen bu gezegendi. Dışarıdan pek yaşanabilir gözükmeyen bu gezegenin yeşil bir bitki örtüsü vardı ve havası sarıyla yeşil karışımı bir renkteydi. Zehirli bir gaz rengini andırıyordu. Bu ekibin etrafı incelerken çok dikkatli olması gerekiyordu çünkü havası gibi bitkileri de tehlikeli görünüyordu. Her tarafta zehirli gazlar ve sıvılar salgılayan, onlara saldıran bitkiler vardı. Demek havaya rengini verenler bu bitkilerdi. Havanın zehirli olduğunu ve bu gezegende yaşamının imkânsız olduğunu anlamışlardı. Şimdiye kadar hiç hayvan görmemişlerdi ama bitkiler yeterince zararlıydı. Ellerindeki silahlar bitkilere karşı kullanışlı olduğundan çok sıkıntı çekmediler. Tek yapmaları gereken, etrafı inceleyip numuneleri alıp geri dönmektir. Ancak biraz gezdikten sonra çevredeki tüm bitkilerin birbirine bağlı tek bir organizmayı oluşturduğunu ve devasa bir ağacın kökleri gibi etrafa yayıldıklarını keşfettiler. Zehirli bitkiler ilerledikçe yoğunlaşıyordu ve sonunda karşılıklarına gerçekten devasa bir ağaç çıktı, kökleri yüzeye çıkan zehirli bir ağaç. Etraftaki bitkilere benziyordu ama çok daha büyüktü. Bu ağaç tüm o küçük bitkilerden daha tehlikeliydi. Daha fazla ilerleyemeyeceklerini fark edip geri döndüler ve gezegeni terk ettiler. Gezegen bekledikleri gibi çıkmamıştı çünkü en son incelediklerinde devasa bitkiden ve zehirli havadan bir iz rastlamamışlardı. Bu bitki yeni olmalıydı. Hayal kırıklığı içinde ayrılma noktasına geri döndüler.

Birkaç ay sonra üç ekip de ayrılma noktasına geri dönmüş, herkes toplanmıştı, ikinci ekipten iki kişi hariç. Herkes ekip arkadaşlarını kaybetmenin acısını yaşıyordu. Ancak yola devam etmeleri gerekiyordu. Onlar için, bu uğurda canlarını feda etmiş onlarca arkadaşları için. Her ekip gezegenlerden topladıkları verileri ve puanları bildirdi. İkinci gezegen buzlardan ötürü yaşanılmaz haldeydi. Üçüncü gezegen, gezegene hükmeden devasa ağaç nedeniyle çok tehlikeliydi. Geriye bir tek ilk gezegen kalıyordu. Kasvetli atmosferine rağmen, araştırmalar sonucu yaşamı tehdit eden

bir yanı yoktu. Hayvanlar küçük, bitkiler zararsızdı. Havası zehirli değildi ve ayrıca bol miktarda tatlı su içeriyordu. Oldukça uygun şartlara sahipti. İlk gezegenin bu kadar güvenli olduğunu duyan diğer ekip üyeleri de çok sevinmişti. Bir an önce evin yolunu tuttular. Dünya'dan insanları da alıp gezegene yerleşeceklerdi. Göreve başlayalı tam bir buçuk yıl geçmişti ve eve dönüş yolu da yaklaşık yarım yıl sürecekti. Başarmışlardı. Bu on iki kişilik ekip, insanlığı kurtarmıştı.

İDRİS EFE GÜMÜŞBUĞA 10/C

SON BİR ŞANS

Günlerdir salondaki tek kişilik bordo koltuğumda açıyordum gözlerimi. Sehpanın üstündeki ağır kesiciler, boş sigara paketleri, bir iki devrilmış şişe ve alt komşum tarafından bırakılmış kahvaltım bana bakıyordu. Dağınıklığa aldırmadan kahvaltımı alıp balkona yöneldim. Bu evi birkaç hafta önce yeni bulmuştum. Eve adım atan herhangi biri evde sadece bordo koltuğun, sehpanın ve balkondaki açılır kapanır sandalyenin olmasından anlardı zaten bunu. Pek kalıcı değilimdir gittiğim yerlerde, en uzun yaşadığım hayattır zaten. Bu hayat saçmalığına bir son vermemek için birkaç şeye, birkaç insana tutundum daha doğrusu tutunmaya çalıştım ve her birinin beni yarı yolda bırakmasının ardından çok umutsuzdum aslında. Bu kadar karamsarken içimden bir ses son bir şans dedi, ona güvenerek burdaydım şu an.

Salonun pencereleri tam güneşin ilk doğuşuna denk geliyordu. Galiba bu evde en çok sevdiğim şey, o sabahın ilk saatlerinde balkona çıkıp etrafı seyretmek oldu. Hiçbir insan yokken sokaklarda -ki kendim dâhil hiçbirinden haz etmem- arabaların etrafı kirletme seslerini de işitmiyor olmak ayrı bir huzur verici. Rüzgârın uğultusu, tek tük kuşların cıvıltısı, apartmanın önündeki kedilerin aç karınlarından ötürü o tiz miyavlamaları ve bu sesleri daha da anlamlı hale getiren, hepsini tamamlayan müzik.

Kahvaltımı bitirdikten sonra bakışlarımı yollara çevirdim. Dakikalar geçtikçe işe yetişmeye çalışan insanların telaşlı adımları duyulmaya başladı. Normalde koşar adımların sahiplerini bakışlarımla delip geçmeyi çok severim ancak bugün gözüm ona takıldı. Uzun siyah trençkotlu, lacivert uzun şalı boynunda olan o adama. O da işe gidenlerden biri olmalıydı. Aslında diğerlerinden bir farkı yoktu, galiba ilk defa görüyor olmamı bu dikkatimin nedeni. Yavaşça kafasını yukarı kaldırdı fakat kafasındaki şapkanın gölgesinin yüzüne vurmasından ötürü yüzünün hiçbir ayrıntısını göremiyordum. O da kafasını indirip yoluna devam etmişti zaten. Dikti omuzları, kendinden çok emin yürüyordu. Her adımının bir ritim vardı bence, o da bunun farkındaydı. Bir süre daha adamın gidişini izledikten sonra görüş açımdan çıkmasıyla önüme döndüm. Balkona kurduğum pikaptan gelen cızırtılar adeta sakinleştirici gibi gevşetmişti vücudumu, bu gevşeyişe ayak uydurarak sandalyede kıvrılıp gözlerimi kapadım. Açtığımda çok da zaman geçmemişti ama boynumun tutulmasından kalkmam gerektiğini anlayabiliyordum.

Yine balkondaydım, onu ilk gördüğüm günün üstünden dört ya da beş gün daha geçmişti. Her gün aynı lacivert şalı ve trençkotuyla aynı saatlerde, aynı şeyleri yapıyordu. Her seferinde başını benim olduğum yere doğru kaldırıp gölgeli yüzüne merakla bakmamı bekliyor gibiydi ki beklediğini de alıyordu. Hâlâ suratını inceleyememek içten içe bitiriyordu beni. O an adam ilk defa normalden farklı bir şey yapıp karşı kaldırımın oradaki kafeye girdi. Yeni bir alışkanlık keşfetmişçesine sonraki günlerde rutinine kafeye girmeyi de eklemişti. Fırsat bu fırsat deyip sandalyemden kalkıp kapının yanındaki askıdan montumu alıp cebime cüzdanını attıktan sonra merdivenden hızla inmeye başladım. Anlık ayağımın kaymasıyla doğrulup kendime çeki düzen vermemin ardından hiç ayağım kaymamış gibi hızla inmeye devam ettim. Apartmandan çıktığımda bu telaşımın nedenini merak eder bakışlarla incelemişti birkaç kişi. Bense o adama olan anlamsız merakımı tatmin etmek için hedef odaklı ilerliyordum yolda. Kafenin kapısını ittiğimde içeriye adımlarımdan önce gözlerim girdi diyebilirim.

Derin nefes alıp vermeler, masaların altından ritim tutan ayaklar, sayfa çevirme sesleri hepsinin etrafımı kapladığı bir kafedeydim. Gözlerim onu arıyordu, daha doğrusu boynundaki lacivert şalını, başka neyinden ayırt edebileceğimi bilmiyordum, yüzünü hiç net görmemişim. Bakışlarım her yerde dolanıyordu, birkaç kişiyle göz göze gelip bu durumun daha fazla başıma gelmesini istemeyerek önüme dönüp çayımın ilgilenmeye başladım. Çayım attığım şeker eriyeli çok olmuştu. En sevmediğim şeydi çayımın soğuması ama ilk defa çok da umursamamış, bitirmiştim çayımı. Apartmana girerken yaptığım salaklıktan fazlaca utanıyordum. Bu utanmam istemsizce duruşuma da yansımış, boynum eğilmişti ki birine çarpmamla dikleşmişim. Karşı taraftan "Pardon." sesinin gelmesinin ardından merak edip geçen kişiye bakmak için arkamı dönmemle lacivert şalı görmem bir oldu. Gidenin arkasından onu durdurmak için bağırmağa başladım. Seslenişlerime biraz geç de olsa cevap veren kişi tamamen bir yabancıydı. Onu tam anlamıyla tanımiyordum ama karşımdakinin bambaşka biri olduğuna emindim. Nasıl bu kadar emin olabiliyordum, onu ben de bilmiyordum.

Apartmanın önündeki merdivenlerde kaç dakikadır oturduğumu bilmiyorum ama hafiften esen rüzgâr beni etkisi altına almıştı, kalkamıyordum yerimden. Bugün yaptığım o saçmalıkların nedenini inanmı bilmiyordum, bilmek de istemiyordum. Kafam şu henüz tanımadığım ama resmen takıntılı gibi takip ettiğim tarafından allak bullak olmuştu. Sabah miyavlamalarını işittiğim kedilerden biri ayaklarımın dibinde dolanmaya başlayınca bu tatlılığına karşı koyamayıp ensesini okşamaya başladım. Birkaç dakika bu arkadaşlığımızı sürerken bir anda arkasını dönüp ilerlemeye başladı ve başka bir el sevmeye başladı bu sefer onu. Yavaşça başımı ellerin sahibine kaldırdığımda yüzümü kapladığını tahmin ettiğim şaşkınlık ifadesini durdurmaya çalıştım. O vardı karşımda. Fırsattan istifade yüzünü incelemeye başladım. Hiç umursamadım onun bana verebileceği tepkileri. Suratını gölgeli sanırdım ama onun adeta gözleri gölgelerle kaplıydı. Ellerine indi bakışlarım, çok soğuk gözüküyordu teni, istemsizce o soğukluğu hissetmek istedim ama bunun ne kadar saçma olduğunun farkına varıp yüzünü incelemeye geri döndüm. Koparılmış bir çiçek gibiydi. Soluk bir yüz, soluk bir ten. İncecik bir vücut, yorulmuş kamburlaşmış bir gövde. Ağır sessizlik, koparılan lanet

sessizliği. Bakışları da farklıydı onun. O çoktan yanımdan ayrılmışken benim gözlerimin önünden gitmiyordu. O an anlamlandırdım bakışlarını. Yalnızdı o. Bakışları, vücudu, elleri yalnızdı. Sonra benim bu istemsiz merakımın nedenini de anladım. Ben de yalnızdım onun gibi. Beni de koparmışlardı, ayırmışlardı toprağımdan. Ve öylece bir kenara atmışlardı. Bundan sonra bir şansım yoktu bense son bir şans diye bir saçmalığa inanmıştım.

O tek ihtimale, son şansıma tutunan tek ip de kopmuş ve evi olan boynuma dolanmaya başlamıştı.

BAŞAK İDİL GİDER 10/C

SON UMUT

Yıllar önce bir kitap okumuştum. Bir adamın gemici olma hayaliyle denizlere açılıp bazen günler, bazen haftalar, bazense aylar süren yolculuklarını, ettiği mücadeleleri ve yaşadığı zorlukları anlatan bir kitap. Her ne kadar küçükken okumuş olmamın etkisi olsa da kitap beni öylesine çekmişti ki içine adeta büyülenmiş gibi yemeden içmeden, kafamı neredeyse hiç kaldırmadan okumuştum kitabı. Kitabın ana karakteri, hayatını içindeki gemicilik tutkusuyla uzun yıllardır gemici olarak sürdürmekteyken hayatını tam anlamıyla bir yerden alıp bir yere götüren bir olay yaşıyordu. Bir kaza, gemideki herkesin ölümü, yalnız başına kalan kaptanımız ve hiç kimsenin olmadığı okyanusun ortasındaki ıssız bir ada.

İşte beni de o ucu bucağı olmayan denizlerde kaptan olma hayaline sürükleyen en büyük etken bu kitap olmuştu. Elbette ki başarmama yardımcı olan bir kitaptı. Beni ta küçükükten bütün zorluklara göğüs gerebilecek güçte olduğumuza, inandığımızda ve çalıştığımızda istediklerimizi her zaman olmasa da pek çok zaman elde edebileceğimize inandırarak yılmadan, yorulmadan çalışmamı sağlayan bir motivasyon kaynağı olmuştu. İşte o gün o kitabı bitirdiğimde koymuştum kafama denizci olmayı. Bir kaptan olmayı...

Yıllar sonra bir gün, denizlere açılmayı meslek veya görev haline getirmeye başladığım bir gün, evimden ve ailemden değil metrelerce, yüzlerce belki de binlerce kilometre uzaktayken gecenin ortasında bir yıldırım, ardından gök gürültüleri, sonra adeta yukarıya, göğün üstüne biri çıkmış da üzerimize koca bir kovadan su boşaltıyormuşçasına bir yağmur başladı. Öyle bir yağmuru daha önce ne görmüş ne duymuştum. Ben dâhil gemideki herkes telaşa kapılmış, canını kurtarmanın yollarını düşünür hale gelmişti. Sonradan kafama dank etti bu geminin kaptanı olduğum. O heyecanla belki de kabullenemediğim o korkuyla geminin kaptanı olduğumu unutmuş, kafamdan sadece ölümü geçirir olmuştum. Çok sürmedi bu telaş. Bir anda her yer sessizleşti, herkes sustu ve ortalık suskunlukla beraber karanlığa büründü. Sanki kafamın içindeki her şey bir anda yok oldu, tüm benliğimi kaybettim ve var olduğumdan bile habersiz duruma düştüm.

Aslında ne telaş azalmıştı ne de ışıklar sönmüştü. Dalgaların ve rüzgârın şiddetiyle kontrolden çıkan gemi bütün hızıyla koca bir kayaya çarpmıştı. Çarpmanın etkisiyle ben de savrulup kafamı bir yere vurmuş ve bilincimi kaybetmiştim. Kendime geldiğimde telaşımın değil azalmak arttığının farkına vardım. Geminin cephesinde koca bir yarık vardı ve içeriye su giriyordu. Ne fırtına diniyordu ne mürettebatın bağırışları ne de geminin içine dolmaya devam eden suyun hızı. Can yeleklerini alabilen şanslı sayılabilecek kişiler acil durumlarda kullanacağımız botlara atlayıp gemiden dışarı çıkmışlardı. Ama pek de şanslı sayılamayacakları sonradan anlaşılıyordu. Sanki gökten ilahi bir güç bizim gemiden dışarı çıkmamızı istemiyormuş gibi fırtınanın şiddetini artırıyordu. Botlara, sandallara binen herkes bindikleri şeyle beraber alabora olmuş ve denizde hayatta kalma mücadelesi verir hale gelmişlerdi. Görünen o ki mücadeleleri bu gidişle hiçbir sonuca ulaşmayacaktı.

Bir seçim yapmam gerekiyordu. Ya gemiyle beraber suya batacaktım ya da son bir şans diyerek gemi batmadan önce suya atlayacaktım. İkinci seçenek daha mantıklı geldi ve elime geçirdiğim uzun ve düz tahta parçasıyla beraber denize atladım. İlk başta öyle bir dalgayla karşılaştım ki sanki hiç su üzerine çıkamayacakmışım gibi hissettim. Tam her şey bitti derken son ana kadar hiçbir şeyden vazgeçmemem gerektiğine dair kendime verdiğim sözü hatırladım. Kalan son gücümle elime aldığım o tahta parçasının üzerine çıkıp ona sarılmayı başardım. Bütün gücüm tükenmişti. Artık sonum sadece ne kadar şanslı olduğuma bağlıydı. O andan itibaren elimden gelen tek şey dua etmek ve sonumun ne olacağını beklemektir.

Gözlerimi açarken bir sıcaklık hissettim vücudumun ön kısmında. Aslında sadece yüzümde göğsümde değil, sırtımda da bir sıcaklık, bu sıcaklıktan kaynaklı bir yanma hissi ve tüm bunlarla beraber yoğun bir acının varlığını hissetmem için gözlerimi açtıktan sonra bir süre beklemem gerekti. Tam anlamıyla kendime geldiğimde yüzümde hissettiğim sıcaklığın sebebinin güneş, sırtımda hissettiğim sıcaklığın sebebinin ise kum taneleri olduğunun farkına vardım. Aniden yüzümde bir gülümseme oluştu ve istemsiz bir şekilde bedenimi kaplayan mutlulukla bütün ağrılarımı ve acılarımı unutup ayağa kalkıp koşmaya çalıştım. Her ne kadar yaptığım şeyin adına koşma denemeyecek olsa da üzerinde bulunduğum adanın etrafında sevinç çığlıklarıyla dolaştım. Onlarca arkadaşım gemiyle beraber suya gömülmüştü. Belki de yıllar boyunca beraber vakit geçirdiğim, beraber yatıp kalktığım ve sevincimi de üzüntümü de beraber yaşadığım dostlarım hayata veda etmişlerdi. Ama bu gereksiz mutluluk öylesine uç bir noktaya erişmişti ki ya arkadaşlarımla, dostlarımla ölmüş olabileceği gerçekliğinin farkına tam olarak varamamıştım ya da hayatta kalma içgüdümün etkisiyle, hayatta kalmış olmamın verdiği sevinç onların yaşadığı durumdan daha yoğun bir şekilde işliyordu.

İlk zamanlarda mutluluğum asla dinmeyecekmiş gibi hissetsem de yavaş yavaş azalmaya başlamıştı. Bu olayların üzerinden kaçar saat veya kaçar gün geçtiğini bilmiyordum. Zaman ve mekân algım burada bulunduğum boşluktan ve yalnızlıktan dolayı yok olmuştu. Yavaş yavaş her şeyin farkına varmaya başlamıştım. Buna sebep olan en büyük etken ise defalarca kez aynı sofrada yemek yediğim birkaç kişinin cesetlerinin bulunduğu adaya, üzerinde bulunduğum adanın kıyılarına vurmasıydı.

Ne yapmam gerektiğine karar vermeye çalışırken karnımda oluşmaya başlayan yoğun ağrı acıktığının farkına varmamı ve ilk olarak yiyecek bir şeyler bulmam gerektiğini anlamamı sağladı. Bir kez daha şans yüzüme gülmüştü. Bulduğum yerde yiyecek bulmak beni çok zorlayacak gibi görünmüyordu. Kısa bir sürede bir sürü meyve ağacına ve birkaç tatlı su kaynağına denk gelmem işten bile değildi. Yemek ve su sorununu bu kadar kolay bir şekilde çözebilmem beni mutlu etmişti. Ama mutluluğumun uzun sürmeye pek niyeti yok gibiydi. Bir problemim daha vardı ve bunu da kısa sürede halledebilmek benim için o kadar değerliydi ki sanki o an sorunu ortadan kaldırırsam ömrümün sonuna kadar rahat olacaktım hissinde kapılmıştım. Tabii ki o problem barınma problemiydi. Okyanusun ortasında bulunan ıssız bir adanın derinliklerinde beni ne gibi tehlikelerin beklediğini bilmediğim için hem gece uyuyabileceğim hem de can güvenliğimi sağlayabileceğim bir yer bulmam gerekiyordu. Bunun için de hava kararmaya başlamadan önce arayışlara başlamam gerekiyordu. Görenle görmeyen bir olmadığı gibi görenle az gören de bir olmazdı mantıken. Bu yüzden güneş ışığından faydalanabiliyor olmak altın değerindeydi benim için. Güneş batmadan arayışlarıma başladım. Birkaç tane mağara benzeri, yerden yüksek ve bütün gece ortada durmaktan daha güvenli olabileceğini düşündüğüm yer buldum.

Aralarında bir seçim yapmam gerekiyordu. Biraz rahatına düşkün birisi olduğum için adada bile az da olsa konfor arayan biriydim. Bu yüzden gece kalacağım yeri, diğerlerinden daha ferah ve geniş olduğu için seçtim. Havanın kararmasına daha varmış gibi hissettim ve bir hata yapmıyor olma umuduyla adayı keşfe çıktım. Belki insanların varlığına dair bir işaret bulurum ümidiyle her yeri arayacaktım. Eğer bulursam, bulacağım kişilerin medeniyetten uzak ve yamyamlar gibi vahşi bir şekilde yaşıyor olabilme ihtimali beni az da olsa tedirgin ediyordu. Fakat içimde daha önce hiç hissetmediğim bir cesaret ve özgüven vardı. Sanki ne olursa olsun, karşıma ne çıkarsa çıksın o şeyle mücadele edebilecek kadar güçlüymüşüm gibi, sanki o küçükken okuduğum kitaptaki kaptan benmişim gibi, onunla aynı kaderi paylaşan ve en az onun kadar güçlü, cesur ve her şeyin üstesinden gelebilecek bir kahramanmışım gibi hissediyordum. Her ne kadar cesur ve kahramanmış gibi hissetsem de bunun bir etkisi olmadı. Çünkü insanlığa dair hiçbir şeyin varlığına ulaşmamıştım adada. Belki gece geçen bir gemi olur umuduyla yatacağım yerin girişine büyükçe bir ateş yaktım. Hem yırtıcı hayvanlardan korunmamı, hem az da olsa ısınmamı hem de gece geçmesi olası bir geminin dumanı görüp adaya yaklaşmasını ve benim bu adadan kurtuluşumu sağlayabilirdi. Hava kararınca çalılardan ve yapraklardan yaptığım yatağıma girdim ve düşünmeye başladım. Acaba küçükken okuduğum o kitaptaki olaylar gerçek miydi? Acaba bir başkası benim yaşadıklarımı yaşamış veya yaşıyor muydu? Acaba ben de o kitaptaki kaptan kadar güçlü olup, bu adadan sağ salım bir şekilde kurtulabilecek miydim? Hepsi cevabı zamanla ortaya çıkacak belirsiz sorulardı. Uyumaya karar verdim ve gözlerimi kapadım.

Sabah uyandığımda ateş sönmeye yüz tutmuştu. Ve düşündüğüm şekilde görevlerini yerine getirmişti. Tabii ki de biri hariç. Bugün de adaya yaklaşan hiçbir gemiyi görmüyor olmak bu adada en çok ihtiyacım olan şeyin sabır olduğunu düşünmeme sebep oldu. Cesaret ve özgüven bir şekilde sağlanabilirdi belki. Ama ne kadar sabırlı olduğum, olabileceğim ve içinde bulunduğum duruma ne kadar dayanabileceğim koca bir belirsizlikti. İki gündür meyve ile besleniyor olmak bile canımı bu kadar sıkıyorken aylarca belki de yıllarca bu hiçliğin ortasında tek başıma hayatta kalma savaşı verme ihtimalim bile beni büyük bir umutsuzluğa sürüklemeye yetmişti. Gerçekten sabrın ne kadar önemli olabileceğini bu yaşıma kadar hiç fark etmediğimi düşündüm. Biz gemiciler aylarca süren yolculuklara, sert koşullara ve yoğun çalışmalara dayanabiliyorken ve bunu yapmaktan hiçbir zaman vazgeçmiyorken, burada kafamdan yaklaşık on saniyede kurguladığım senaryolar bile benim sabrımı zorluyordu. Düşünmenin bile bu kadar yoğun ve etkili olduğunun gerçekliğine varmak beni apaçık bir huzursuzluğa sürüklemişti. Acilen bu durumun içinden çıkmam ve kafamı dağıtmam gerekiyordu.

Bulduğum yerin çevresinde pek çok kuş vardı. Deniz kıyısında sadece martı görmeye alışkın insanların benim bulunduğum duruma düşmeden, turistik bir gezi amacıyla olsa bile böyle yerleri görüp doğanın güzelliğine varması gerekiyordu. Bazı şeylere olumlu yönden bakabilmek beni az da olsa mutlu etmişti. Sonra her ne kadar kuşları çok güzel bulsam ve onları izlemeyi sevsem de yaşamsal faaliyetlerim gereği karnımı doyurmak için kuş avlamaya karar verdim. Birkaç çubuğu yan yana getirip artık kullanmadığım ayakkabımın bağcıklarıyla birbirine bağladım ve kendime çok da başarılı olmasa da işimi görece kadar bir sapan yaptım. Yerde gördüğüm irili ufaklı taşlardan en uygunlarını seçip hareketsiz bir şekilde ağaçlarda duran kuşlara nişan aldım. Belirli bir süre sonunda birkaç kuşu yere düşürmeyi başarmıştım. Cebimde taşıdığım o baba yadigarı çakıyı kullanmanın vakti gelmişti. Kuşları pişirebilir hale getirdikten

sonra gece olduğu gibi büyükçe bir ateş yakıp kuşları pişirmeye başladım. İki gündür yediğim o kadar meyveden sonra et yiyebilmek beni mutlu etmişti. Bugün topladığım meyveleri ana yemek olarak değil tatlı olarak yiyecektim. Havanın kararmaya başladığını fark edince uyumak için kaldığım mağaraya girdim ve ilk güne nazaran çok kısa bir sürede uyumayı başardım...

Günlerim en az büyük şehirlerdeki işçilerin, devlet görevlilerinin günleri kadar rutin bir hal almaya başlamıştı. Uyu, uyan, yemek ye, su iç, tekrar uyu, tekrar uyan... Hayattan zevk almak, içinde bulunduğum durumu sevebilmek için hiçbir neden bulamaz olmuştum. İlk günkü karamsarlığım üzerime kara bir bulut gibi çökmüştü yine. Bu durumdan kurtulmak için ne yapmam gerektiğini biliyordum artık. Başka bir işle ilgilen, oraya odaklan ve dertlerini kısa bir süreliğine unut. Bazı insanların alkole, uyuşturucuya bakışları gibi olmuştu çeşitli aktivitelerle ilgilenmem. Doğal yollarla kendimi dış dünyadan soyutlamak diye tanımlıyorum ben yaptığım bu fazladan işleri. Her ne kadar yorucu olsa da sabahtan akşama kadar bir şeyleri düşünüp delirmekten beter bir hale düşmekten iyi olmalı bu yaptıklarım. Kendimi yine bu adadan kurtarmak için çabalamaya başladım. Tam sahile çıkarken denizden yaklaşan bir cisim gördüm. Bir değil, iki tane mi diye düşünürken bir ağacın arkasına saklanıp izlemeye başladım. Görüntü iyice yaklaşmaya başlayınca üç tane sandalın sahile ulaştığını gördüm. Her birinden dört kişi çıktı, her dört kişiden de birinin elleri ve ayakları bağlıydı. Elleri ve kolları bağlı olan üç kişiyi adanın orta yerine bırakıp sanki biri kovalıyormuş gibi hızlı bir şekilde geriye döndüler. Denize açıldılar ve geldikleri yöne ilerlediler. Sandallar gözden kaybolunca yerdeki kişilerin yanına gidip konuşmaya başladım. Ne olur ne olmaz diye anlık bir düşünceyle durumu tam olarak öğrenmeden ellerini ve kollarını açmama kararı aldım. Sonradan anladım ki adaya bırakılan üç kişi İngiliz denizcilermiş. Gemilerine yapılan bir saldırı sonrası korsanların eline esir düşmüşler ve bütün malları alınıp fidye aracı olarak kullanılmak için buraya getirilmişler. İngilizlerin kolonisi halinde yaşayan bu korsanlar da paralarını almadan yerlerini söylememek üzere tehdit içerikli bir mesaj vermişler. Yerde duran üç kişi bir geminin gelip buradan kendilerini alacağını ve hep beraber kurtulacaklarını söylüyorlardı. Onların kollarını ve ayaklarını çözdükten sonra yanlarına oturdum ve uzunca bir süre sohbet ettik. Ne kadar süredir insan görmediğimi hatırlamıyordum. Ve iletişim kurabileceğim birilerini görmek beni hiç olmadığı kadar mutlu etmişti. Adaya inişlerinin üzerinden saatler geçmişti ve acıktıklarını düşünerek onlara yemek getirmek için kaldığım yere gittim. Yol üstünde gördüğüm meyvelerden de toplayarak yanlarına dönmeyi planlıyordum. Geriye dönerken sahilten bağırma ve küfür sesleri duydum. Sahile inmekten vazgeçip sabah olduğu gibi bir yere saklanıp olanları izledim. İngilizleri sahile bırakan korsanlar onları geri almaya gelmiş ve başka bir yere götürmek üzere sandala bindiriyorlardı. Artık yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Son kurtuluş şansım da kaybolmuştu. Artık ölene ya da bu korsanlar tarafından bulunana kadar bu adada yaşamaya mahkûm kalacaktım. Daha önce hiç böyle bir duygu yaşamamıştım. Hani birisi ölümcül bir hastalığa yakalanır ama kurtuluşuna dair ufak bir umut olur ama birisi için öldü dendiğinde her şey için çok geç, her şey bitti ve geriye dönüş yok diye bir düşünce, bir his olur ve adını koyamazsınız ya, işte benimki de bundan farksızdı. Benim için hayat bitmiş gibiydi. Bütün umutlarımla beraber direnme gücüm de sabrım da yerle bir olmuştu. Oturdum ve hiçbir şey yapmadan saatlerce denizi izledim. Havanın kararmış olmasını umursamadım, bu gece sahilde yatacaktım. Artık ne olursa olsun diyordum, ölümüm bile bir anlam ifade etmiyordu. Yaşayan bir ölüden farksızdım. Sanki içinden ruhu söküp alınmış, ruhuyla beraber bütün hisleri ve duyguları tükenmiş ve hiçbir şey hissedemeyen, düşünemeyen biri olmuştum. Düşünecek bir şey kalmamıştı. Kurulacak bir düş bile. Gözlerimi kapamamla uyumam bir oldu.

Sabah bir sesle uyandım. Çok uzaktan geliyordu, tam olarak da duyulamıyordu. Benimkisi eski bir dostun sesini duymanın verdiği heyecana benziyordu. Ses hiçbir seste olmadığı kadar tanıdık geliyordu kulaklarıma. Çok üşümüştüm. Hava kararmış, bulutlar kararmış ve sanki onlara sinirlenmiş de tepki gösteriyormuş gibi deniz ve rüzgâr da hırçınlaşmıştı. Uzakta bir şey vardı, ufka yakın. Sesin ondan geldiğine emin olunca aklıma bir geminin hâlâ buradan geçebilecek olduğu geldi. Evet, bu bir gemiydi, buna emindim. Dünden sonra bunun gerçekleşmesi hâlâ nefes alıyorsa her zaman bir umut olabileceğini, her zaman bir şansın bir ihtimalin daha olduğunu ve hep var olacağını hatırlattı. Ama hızlı olmam lazımdı. Her an yağmur başlayabilir, ateş yakamam ve bu fırsatı da kaçırabilirim derken, bir soğukluk hissettim yüzümde. Bir ıslaklık. Hayır dedim, kabullenemedim ve çalı çırpı toplamayı bırakmadım. Ateş yakmam lazımdı. O gemiden birisinin beni görmesi, o geminin buraya gelmesi ve beni buradan alıp insanların olduğu, yaşamın olduğu bir yere götürmeleri gerekiyordu. İşte bu yüzden yağmur yağamaz ve umutlarımla bir kez daha boşa çıkaramazdı. Odun toplarken kurduğum hayaller, ateşi yakmaya çalışırken kurduğum düşler bir kez daha suya düşmezdi. Yağmur arttıkça ben de hızlanıyordum. Sanki ben ne kadar hızlı olursam yağmur o kadar yavaş olacaktı gibi. Ama yağmurun durmaya niyeti yok gibiydi. Sanki yukarıdan birisi bizi izliyor, benimle, o gemide can yeleğiyle sandala atlayan kişilerle olduğu gibi dalga geçiyordu. Onlar için ölümden, benim için ise bu adadan kaçış yok muydu yoksa?

Bir kez daha olmuştu işte. Bir kez daha her şey bitmişti benim için. Tam şu anda ölmeyi arzuluyordum, burada durmaktansa orada arkadaşlarımın yanında olmayı. Bir kez daha her şey bitsin istedim. İnsanın umutlarının, hayallerinin defalarca yıkılması, yerle bir olması kadar acı veren bir şeyin olmadığını öğrendim. Daha önce hiç bu kadar acı çekmemiştim, daha önce hiç bu kadar yıkılmamıştım ve daha önce ölmeyi hiç arzulamamıştım.

Yağmur durmuştu. Adanın üzerinde koca bir gökkuşağı vardı ve gökkuşağının her tonunda renklere sahip kuşlar uçuyordu. Yağmur biraz geç veya erken başlasa olmaz mıydı? Ben bu gökkuşağını geminin güvertesinde mutlu bir şekilde izliyor olsam olmaz mıydı? Kader bana sadece o gemiden kurtulurken mi gülmüştü veya o gemiden kurtularak bütün hakkımı tüketmiş miydim? Kim istemiyordu mutlu olmamı? Artık kuşlar bile güzel gelmiyordu gözüme.

Gece oldu ve yapacak hiçbir şey yoktu. Günlerdir yemek bile yemeyi istemiyordu canım. Uyumaya karar verdim.

Sabah yine o sesi duydum. Önce tüm umutlarımı yeşerten, sonra da dalga geçiyormuş gibi hepsini ayaklar altına alan o ses. Uyanmak istemedim. Uyandım ama gözlerimi açmadım. Bir kez daha hayal kurmayacaktım, bir kez daha hayallerimi yıkmalarına

İzin vermeyecektim. Duymadım, duymayacağım diye kendime sözler veriyorken o ses inatla artıyordu. Sanki ben uyanmadıkça, uyandırabilmek için daha da yaklaşıyor, daha da şiddetleniyordu. Çocuklaşmışım adeta, tüm işi inada bindirmiştim. Sanki birileri yanıma gelip hadi kalk seni evine götürüyoruz dese hayır size inanmıyorum deyip onlarla gitmeyecekmişim gibi. Günlerdir bana yaşatılanların bir çocuğun en sevdiği oyuncuğu elinden alıp yere fırlatmaktan ne farkı vardı ki zaten. Ses artıyordu, gereğinden fazla yaklaşıyordu. Sanki birileri çağırıyor, gemiye dönüp bir şeyler söylememi istiyordu. Belki de rüyadır dedim kendi kendime. Hatta rüya olması daha olası deyip uyanmak istedim. Bu sefer de arada kalmıştım. Neydi bu yaşadıklarım? Öğrenmenin tek yolu gözlerimi açmaktı. Bütün dertlerin başlangıcı da gözleri açmak değil miydi zaten? Dünyaya gelip yaşamaya başlamaktı aslında bütün dertlerin başlangıcı. İyi yönden de bakmak lazım tabii. Elbette güzel şeyler de vardı. Ya bu duyduğum sesler güzel şeylerin tekrar başlaması anlamına geliyorsa diye kendi kendime sormaya başladım. Ben düşünürken ses artıyordu. Sonra düşünmeye başladım yine. Zaten her şeyini kaybettin daha ne kaybedebilirsin diye. Bir karar daha aldım, gözlerimi açacaktım ve bu gerçeklikle belki de son defa yüzleşecektim.

Gözlerimi açtığımda, bu adaya ilk geldiğimde yaşadığım o mutluluğun aynısını yaşadım. Tek fark bu sefer koşabiliyor oluşumdu. Denizin ortasında bir gemi durmuş, yanında bir tane sandal, içlerinde de adaya düşen esirler vardı. Onlar beni unutmamışlardı. Dönüp sahile, tepelere baktım ama burada olduğuma dair hiçbir iz göremedim. Beni hiç unutmamışlardı, belki de hep akıllarımdaydım. Kurtuluşa giden son umudum da bu gemideydi. Yeter ki bu adadan çıkıp evime dönmek için uğraşabileyim, bu yolda ölmeye bile razıyım. Sanırım bu adanın hayatıma kattığı şeylerden birisi de sürekli ölmekten bahsediyor oluşum olacak. Artık hiçbir şey umurumda değil, tek hedefim o geminin güvertesine çıkmak. O geminin güvertesine çıkmak ve ada gözden kaybolana kadar hiçbir yere hareket etmemek.

ARDA NARİN

10/C

SUZAN'IM

Üstümü başımı son kez kontrol ederken heyecandan titreyen ellerimle parfümümü alıp iki fis sıktıktan sonra daha fazla geç kalmamak için aceleci adımlarla kapıya doğru ilerlemeye başladım. Kapıyı kapatıp kilidini iki kere çevirdikten sonra küçük apartman dairemin kapısına son bir kez daha bakıp arabama doğru yöneldim. Arabama bindikten sonra birkaç saniye boyunca ne yapacağını bilemez bir halde oturdum, ardından arabayı çalıştırarak hemen yola koyuldum. Suzan'ım ile buluşacağımız kafeye ulaştığımda onun daha gelmemiş olmasının verdiği rahatlık ile aheste bir şekilde kafeden içeriye girdim. Kafeye girdiğim anda burnuma dolan taze çörek kokusu o an bana ne kadar da acıktığımı hatırlattı. Ama Suzan'ım gelmeden sipariş vermek istemediğim için her zaman birlikte oturduğumuz; sanki bu dünyadan bağımsızmış gibi görünen, camın kenarındaki çiçeklerle kaplı masaya geçtim ve beklemeye başladım.

Suzan'ım, bir tanem, hayatımın anlamı... Neredeyse kırk yıldır her anımda yanımda olan, bana aşkı, sevgiyi öğreten o kadın... Yıllar yıllar önce, ben daha yirmilerinde bir delikanlı iken tanışmıştık onunla. Mahallemizin en güzel kızıydı o zamanlar, hep tanışmak isterdim de tanışamazdım onunla, utanırdım. Günün birinde sular kesilmişti mahallede, elinde üç koca bidon taşıdığını gördüm. Gururu boyundan büyüktü, elletmezdi kimseye işlerini. O gün de kimseden yardım almadan taşıyordu bidonlarını. Yardım etmek isteyen herkesi reddediyordu ama alnından boncuk boncuk terler akıyordu, zorlandığı belliydi. Yolun başından beri takip ettim onu, olur da bidonları düşürürse ona bir zarar gelmesin diye. İyi ki de etmişim diyorum şimdi, o gün tanışmasaydık onunla konuşma cesaretini bulamazdım belki de. Ben Suzan'ımı takip ederken o ise zor bela üç bidona birden hâkim olmaya çalışıyordu, ama yürürken görmediği küçük bir taş yüzünden bu çabası boşa çıkmıştı ve dengesi bozulmuştu. Bundan daha iyi bir fırsat bulamayacağımı düşünerek hızlıca Suzan'ın yanına varıp hemen onu tuttum. Bidonlar yere düşmüştü, düşsündü, sonuçta önemli olan Suzan'ımın düşmemesiydi. Ben Suzan'ımı tutar tutmaz korkuyla beni ittirmişti. O anki afallama ile yerdeki bidonların üzerine düşmüştüm. Bunun üzerine çokça utanıp benden defalarca özür dilemişti. Hâlâ böyleydi bu durum, yıllar geçse bile benden utanmaktan hiç vazgeçmemişti. Bu yüzden de ilk tanıştığımız günlerdeki gibi diriymiş heyecanımız, en ufak şeyde utanıp kızarışımız...

Ben ilk tanıştığımız günü düşünmenin heyecanına kapılmışken yanımdan geçen ayak sesleri beni kendime getirdi, başımı kaldırdığımda ise onu gördüm... Suzan'ım... Bembeyaz bir elbise giymiş, aklar düşmüş gür saçlarını açık bırakmıştı, melek gibi görünüyordu... Onun bana yaklaştığını görür görmez heyecanla ayağa kalkıp onu karşılamak için hemen sandalyesini çektim ve oturması için alan sağladım. O da zarif bir şekilde çektığım sandalyeye oturdu ve gözleriyle bana teşekkür etti, toplum ortasında temas kurmayı ve konuşmayı pek sevmezdi, bu yüzden de genellikle gözlerimizle anlaşırđık. Suzan'ım oturduktan sonra ben de hemen kendi sandalyeme geçtim ve sipariş vermek için çalışanlardan birine seslendim. Siparişimizi almak için gelen çalışandan her zamanki gibi iki salep ve bir dilim böğürtlenli pasta istedim. Suzan'ım pasta yemeyi pek sevmezdi.

Pastamızı bitirmiştik, Suzan'ım salebini içememişti, galiba bugün canı salep çekmiyordu. Pastaneden çıkıp her zamanki rutinimizi gerçekleştirmek için iki sokak ötedeki sahafa doğru yürümeye başladık. Yürürken ara sıra yanıma dönüp Suzan'ımın dalgalanan saçlarına ve o güzel yüzüne bakıp ne kadar şanslı bir adam olduğumu düşünmeden edemiyordum.

Ben yine düşüncelere dalmışken Suzan'ımın beni dürtmesi ile sahafa geldiğimizi anladım ve hemen kapıyı ittirip öncelikle Suzan'ın içeriye girmesine yardımcı oldum. Her haftaki rutinimize artık alışmış olan genç çalışana selam vererek şiir kitaplarının olduğu bölüme geçtik. İkimiz de düşüncelere dalmışken gözüme çarpan bir şiir kitabını alarak rastgele bir sayfa açıp okumaya başladım:

*“ Dışarıya yağmur,
yüreğime hasret,
fikrime sen.
Nasıl yaşıyorsunuz üçünüz birden bir bilsen ”*

Hoşuma giden bu şiiri sesli bir şekilde okuduğumda Suzan'ımın yüzündeki ifadeden, onun da bu şiiri beğendiğini anladım ve bu, içimin ısınmasını sağladı. Bu küçük anı hatırlamak için hatıra olarak bu şiir kitabını almaya karar verdim. Ben kasaya yöneldiğim sırada Suzan da beni dışarıda beklemeye karar vermiş olacak ki sahafın kapısına doğru adımlamaya başladı.

Kasaya geçip kitabın parasını ödedikten sonra ben de Suzan'ımın yanına gitmek için dışarıya çıktım, kapının önünde düşünceli bir şekilde beni bekliyordu. Günümüzü sonlandırmadan önce yapmamız gereken sadece bir şey kalmıştı, ilk tanıştığımız zamandan beri gittiğimiz ve artık benimsediğimiz parkımıza gidip oradaki kedileri beslemek.

Park, sahafa pek de yakın olmadığı için arabama doğru yürümeye başladık. Arabaya biner binmez hemen klimayı sıcak tarafa çevirip arabanın ısınmasını sağladım. Arabayı çalıştırırken bir yandan da Suzan'ımın kemerini takıp takmadığını kontrol ediyordum. Kemerini taktığından emin olunca arabayı çalıştırdım ve hemen yola koyulduk. Yaklaşık on dakikanın ardından parka yaklaştığımızı görünce arabayı uygun bir yere park ettim ve kemerimi açtım. Arabadan indikten sonra Suzan'ın da inmesi için onun kapısının olduğu tarafa doğru yöneldim ve kapısını açtım. O da zarif bir şekilde arabadan indikten sonra son olarak arabanın bagajını açıp her zaman orada bulduğum kedi mamalarının olduğu poşeti aldım ve arabayı kilitleyip parka doğru yürümeye başladık.

Parka varır varmaz parktaki kediler hemen ayağıma dolanmaya başlamıştı. Suzan'ımla birlikte köşedeki banka yürümeye başladığımızda kediler de bizi takip ederek arkamızdan geliyorlardı. Banka oturur oturmaz elimdeki poşeti açıp içindeki mamaları kedilerin yanına dökmeye başladım, kediler uzun zamandır bu anı bekliyormuş gibi hemen döktüğüm mamalara yumuldular.

Yavaş yavaş akşam olmaya başladığında Suzan'ımla geçirdiğim sürenin yavaş yavaş sonuna geldiğimi farkına varıyordum, bu yüzden de hafif hafif esen rüzgâr eşliğinde ceketimin yakasını toparlayıp ayağa kalktım. Benim ayağa kalkmam üzerine Suzan'ımın da ayaklandığını gördüm ve yine yan yana bir şekilde arabaya yol almaya başladık. Ayrılık zamanımız geldiğini hatırladıkça gözlerimin sulanmasına engel olamıyordum ama kendimi tutuyordum. Arabaya binip kısa bir yolculuğun ardından sıra Suzan'ımı bırakmaya gelmişti. Birlikte arabadan indik ama bu sefer Suzan'ım benden önde ilerliyordu. Ufak bir yürüyüşün ardından da ayrılacağımız yere gelmiştik.

“Zincirlikuyu Mezarlığı”

Burası bizi sadece şu anlık değil, ömür boyu ayıran bir yerdi. Artık Suzan'ımın gerçekten yanımda olduğunu bilmenin verdiği huzur ile önümdeki mezarlığa yaklaştım ve yazan ismin gerçekliğinden emin olmak ister gibi bir kez daha okudum:

“Suzan Kaya”

Suzan'ımın adını görmek beni bir kez daha duygulandırırken veda konuşmasını yapmaya hazırladım kendimi. Sesimin titrememesi için derin bir nefes aldım ve konuşmaya başladım:

“Suzan'ım, bir tanem, ruh eşim, hayatımın anlamı... Hayatımın şu zamanına kadar yanımda olduğum gibi şu zamandan sonra da yanımda olacağım. Hani biz bir söz vermiştik ya ‘Ölüm bizi ayıracaya dek’ diye. Bu söz yalanmış sevgilim, ölüm bile bizi ayırmadı. Senin hayalin her gün benimle birlikte işe gidiyor, eve geliyor ve yürüyüşe çıkıyor. Ama içimde bir boşluk var sevgilim. Sen gittiğinden beri dolmayan bir boşluk. Ve biz kavuşuncaya kadar da dolmayacak bu boşluk. Ben senin isteklerini yerine getirmek için yaşıyorum sevgilim. Bazen insanlar senin yanımda olduğunu hayal ettiğim için benim deli olduğumu sanıyorlar, olsun, sansınlar. Sen yanımdayken yapamadıklarımızı, sen hayalimdeyken yapmaya çalışıyorum. O gün kulaklarımıza dolan şarkı sadece senin için bitti sevgilim ama ikimiz de dans etmeyi bıraktık. Bir daha geleceğim, sakın bunun uzun bir veda olduğunu düşünme. Bugünü hayalinle geçirmenin heyecanını bana yaşattığın için teşekkür ederim. Huzur içinde uyu sevgilim”

Akan gözyaşlarım ve titreyen sesim yüzünden konuşmamı burada kesmek zorunda kalmıştım. Bir daha gelecek olmanın verdiği rahatlık ile oturduğum yerden kalktım ve Suzan'ıma son kez veda eder gibi baktıktan sonra arkamı dönüp hüzünlü bir şekilde eve doğru yol almaya başladım.

NİSA BETÜL ALKAN 10/D

BU SONSUZ ACI

Ormanın derinliklerine doğru koşuyordu, her zaman yaptığı gibi. Tanrım, bu yer ve bu dünya... Ona göre değildi ve her geçen gün bu gerçeğin yıkıcı sonuçlarıyla yüzleşiyordu. Zaten bu dünya kime göre olabilirdi ki? Ölümcül onca hastalığın hüküm sürdüğü, savaşlar yüzünden şehirlerin harap olduğu, dünya nüfusunun hiç olmadığı kadar azaldığı kâbuslardan beter bir dünya. Düşüncelerinden sıyrılıp arkasına baktı. Frank hariç hiç kimse ve daha önemlisi hiçbir şey yoktu. Ormanın derinliklerinde bulunan kulübesine yaklaştığını fark etti ve adımlarını yavaşlattı. Frank ise onu anlam veremeyen gözlerle izliyordu. Frank çocukluk arkadaşıydı ve kalabalık bir grup olarak çıktıkları bu ölümcül ve karanlık yolda geriye sadece ikisi kalmıştı. "Ah, görünmez varlıklardan kaçtığımız başka bir maratonun sonuna gelmiş olmamıza sevindim Mikey." diye Frank öne atılınca Mikey bıkkınlıkla cevap verdi. "Kapa çeneni, arkamızdan koşan onca manyağı göremeyecek kadar aklını kaybettiysen benim sorunum değil." Bu dünyanın her yanının zor olduğunu düşünürsek insanların beynine etki eden onca virüs bu dünyanın en zor yanı olabilirdi. Zombiler gibiydiler ama hâlâ düşünebiliyorlardı ve koşabiliyorlardı. Her şeyi sadece içgüdüleriyle yapmaya başlıyorlar ve hayatta kalmak için her eylemi gerçekleştirmeye razı oluyorlardı. Frank'ın alınmış bakışlarını fark edince konuyu toparlamaya çalışarak "Biraz sert çıktığıysam kusura bakma Frankie, pek iyi hissetmiyorum ve gerginim." dedi. Neyse ki beraber geçirdikleri bu uzun zaman sonrası birbirlerini anlamayı öğrenmişlerdi. "Sorun yok, sadece bir daha koşmaya karar verirsen o an haber ver." dedi Frank ve beraber kulübeye doğru yürümeye başladılar.

Kulübenin ahşap tokmağını çevirip içeri girdiler. Güneşin son ışıkları eski püskü kanepeye düşüyor, yakında batacağını haber veriyordu. Kulübe çok büyük değildi. Ufak bir salona benzeyen ana yeri süsleyen bir masa, dolap, tezgâhı andıran bir yükselti ve iki kanepeler vardı. Kulübe Mikey'nin ailesinden kalmıştı. Ara sıra gelirlerdi ve her geldiklerinde bisküvi, konserve, raf ömrü uzun kekler ve su getirirlerdi. Mikey'nin annesi dünyanın sonu konulu şeyleri pek severdi. Kulübeyi bir sığınak olarak düşünüp kullanmak da hoşuna giderdi. Bunun gerçek olabileceğini kim bilebilirdi ki?

Frank ve Mikey kanepelere yerleştiler. Masada sabah yediklerinden kalan üç beş kurabiye ve bir parça kek vardı. Sabahleyin her ne kadar gıda sorunları olmasa da yiyecek aramaya çıkmışlardı. İki de bu stoğun sonsuza dek sürmeyeceğinin farkındaydı. Neyse ki kulübeye çok uzak olmayan bir yerde göl bulmuşlardı ama ne yazık ki pek incelemeye vakit bulamadan Mikey virüslü delileri fark etmiş ve oradan hemen kaçmışlardı. Delilerin kulübeyi bulamayacağını düşünüyor ya da en azından öyle umuyordu. Kulübeye giden yolu koşarken olabildiğince uzatmış ve karmaşıktırmaya çalışmıştı. Gerisi artık şanstı.

Frank masada bulunan keki ağzına atarken "Kek, kurabiye ve kalın yorgan. Hayatta en sevdiğim üç şey. Tabii bu yaşadığımız şeye hayat diyebilirden. Beni eski güzel günlerdeki gibi hissettiriyorlar." dedi. Mikey'nin suratını acı ve özlem dolu bir tebessüm kapladı. "Bazen sadece okulu özleyorum dostum, asla özlemeyeceğimi düşündüğüm o yeri. Rastgele sorulan soruları, tiyatro senaryosu yazmak için yaptığımız toplantıları, ezberlemeye çalıştığımız şiirleri, son gün yazmaya çalıştığımız hikâyeleri... O zamanlar hepsi gereksiz gelirdi, gelişmemiz için olduğunu kavrayamazdık ya da kavramak istemezdik. Şikâyet etmek kolaydı. Keşke dert ettiğimiz şeylerin çoğu zaman hiçbir önemi olmayan ufak şeyler olduğunu bilseydik. Zihnen anda olsaydık ve tadını çıkarmaya çalışsaydık. Bugün gülerek baktığımız çiçeklerin yarın solacaklarının bilincinde olarak yaşasaydık." dedi Mikey. "Pekâlâ felsefi çocuk carpe diem haklısın ama hikâye yazmayı ve hazırlıksız konuşmaları özlediğini benim yanımda söylemeyi bırak." diye cevapladı Frank. Ardından masada kurabiye kalmadığını gören Mikey yüzüne kondurduğu tebessümle yerinden doğruldu ve yiyecekleri depoladıkları odaya yöneldi.

Odaya girdiğinde gördüğü şey üzerine bedenini ani bir şok dalgası ele geçirmişti. Ona bakan bir çift yeşil göz... Bu gözler yirmili yaşlarının sonlarında gözükken bir kadına aitti. Bir elini hafifçe öne uzatmış ve dizlerini kırmıştı, siyah uzun saçları ve yer arasında santimler vardı. Kaç ya da savaş. Mikey'nin elinde bulunan iki ihtimal bunlardı. En azından ilk saniyeler öyle düşünmüştü. Bu dünyanın karşısına çıkarttığı tüm zorluklardan kaçarak kurtulmuştu lakin bu sefer öyle olmasına gerek yoktu. Kadının risk oluşturup oluşturmadığını anlamaya çalışıyordu. Virüs taşıyormuş gibi görünmüyordu. Birinin virüslü olup olmadığını rahatlıkla söyleyebilirdiniz. İlk belirtiler olarak saçlar ve kaşlar dökülürdü. Karşısında duran kadınınsa hiç böyle bir hali yoktu. Hatta bu şartlar altında anormal sayılabilecek derece sağlıklı görünüyordu. Kadının yüzündeyse tuhaf bir şekilde memnuniyet ifadesi vardı. Tetikte duran elini geri çekti ve daha dik durduğu bir pozisyona geçti. "Selam Mikey." dedi umut sezilecek bir ses tonuyla. Mikey "Ah, bir an kulübemde beliren, nasıl içeri girdiğinden tut ne zamandır burada olduğuna hiçbir haberim olmayan ve adımı bilen bir yabancı, selam." dediği an Frank elinde gümüş bir bıçakla odanın girişinin önünde belirmişti. "Sen de kimsin?" diye sordu hışımla. Kadın "Her dünyada aynısın Frank, sen sormadan söyleyeyim, üzerimde hiç silah yok." diye cevap verdi. Frank

ve Mikey uzun zamandır atmadıkları şaşkın bakışlar atıyorlardı. Böyle bir dünyada uzun vakit geçirdikten sonra neredeyse hiçbir şeye şaşırmasız oluyordunuz ancak bu olayın bu dünyada bile insanın başına sık gelen bir şey olmadığı açıktı. Kadın “Gelmelerine fazla zaman kalmadı, kanepelerin oraya geçelim. Size anlatacaklarım var.” dedi ve ikisinin cevabını beklemeden ilerlemeye başladı.

Üçü de kanepelerin oraya yerleşti. Frank huzursuz gözükiyordu ama Mikey her an titremeye başlayacakmış gibi duruyordu. Ona doğru gelmeyen bir şeyler vardı. Olmaması gereken şeyler... Kadın saatine hızlıca göz attıktan sonra “Pekâlâ, sizi aslında daha doğrusu seni Mikey, korkutmadan anlatmaya çalışacağım. Buraya daha önce çok kez geldim Mikey. Sabah delilerden kaçtığımı, yakının olan çoğu kişiyi kaybettiğini ve aklına gelmeyen daha birçok şeyi biliyorum. Şu an bunların sana ne kadar çılgınca geleceğini de biliyorum ama beni dinlemek zorundasın. Beni anlamaya çalışmak zorundasın. Tüm bu dünya... Tüm bu acı, vahşet, korku... Hiçbiri gerçek değil. Savaşlar, virüsler, her yeri kasıp kavuran yangınlar da. Hepsi senin ve mükemmel hayal gücünün ürünü lakin merak etme burada olan insanlar senin gerçek hayatından kişiler. Gene de bu dünyada her şey senden bir parça taşıyor. Gerçek bedenim şu an hastanede ve dediğim gibi. Bu buraya ilk gelişim değil ama sonuncu olmasını umuyorum. Seni uyandırmayı bir türlü başaramadık, komaya benziyordu ama farklıydı. Bir sürü tedavi denedik ama olmadı. Ardından zihnine yolculuk yapmaya karar verdik. Riskliydi ama tek yol bu gibi görünüyordu. Gelişmeler oldu ama bir türlü tamamen uyanamadın. Şimdi de bu tedavi yolunun son umudunu deneyeceğiz. Seni bu sonsuz kâbustan çıkarmayı son bir kez daha deneyeceğiz. Bu yüzden şimdi vereceğin karar hayati öneme sahip.” diye açıkladı. Cümleler tek tek Mikey’nin kulağında yankılanıyordu. Tekrar ve tekrar. Bu nasıl mümkün olabilirdi? Her şeyin yalan olması... Yalancının da kendinden başkası olmaması. Artık kesinlikle titremeye başlamıştı. Bu bile fazla sakin bir tepkiydi aslında. “Dediklerine i-inanmak isteyip istemediğimi bil-bilmiyorum. Bu sonsuz ve her an kaçmakla geçen kâbusun gerçek olmamasını dilemeden uyuduğum bir an bile yoktu. Sadece bütün bunlar çok fazla ve ben ne diyeceğimi bilemiyorum. Bir anda evimde beliren rastgele bir yabancıya inandığım için kendimi dünyanın en aptal ve saf insanıymış gibi hissediyor, her şeyin artık bitmesini istiyorum.” dedi Mikey. Sesi ağlamaklıydı. “Kanıt istiyorsun biliyorum Mikey, yanımda bir şeyler getirip sana göstermeyi düşündüm ama bu henüz mümkün değil. Bu yaptığım yolculuk bile on yıl öncesinde film konusu olmaktan öteye gidemezdi ama buraya daha önce birçok kez geldiğimi dile getirmiştik ve yaklaşık üç dakika sonra senin deliler diye adlandırdığın kişiler kulübenin etrafını saracaklar.” dedi. Ardından Mikey’e biraz daha güven verebilmek, onun kendisine inanmasını sağlayabilmek için Mikey’nin hayatı hakkında önemli birkaç bilgi saydı. Bu sırada Frank ifadesizce oturmuş sadece olanları dinliyordu. Eğer bu dünyada bulunan Frank’in Mikey’nin ürünü olduğu düşünülürse bu normal bir şeydi. Mikey ise delilerin geleceğini duyduğu an ayağa fırlamıştı. Kahretsin, keşke sabah onları yanıltmayı başarabilmiş olsaydı.

Mikey daha fazla soru sormaya başlayacakken kulübenin içini vahşi bir kahkaha doldurdu. Saniyeler içinde kahkaha, kahkahalara dönüştü. Deliler ahşap duvarları yumrukluyor, gülüyor, çılgınlık atıyorlardı. Hava ise çoktan kararmıştı. Kulübeyi aydınlatan titreşen gaz lambaları vardı. “Pekâlâ Mikey artık zaman kalmadı ve bu her şey için son şans. Deliler içeriye girdiğinde senden istediğim tek şey var: Kaçmaman. Şu ana kadar hep onlardan ve diğer felaketlerden kaçtığımı biliyorum. Hep saklandığımı biliyorum. Hislerini daima aklının tozlu köşelerine ittiğini biliyorum. Hepsini diğer gelişlerimde dinledim senden. Maalesef ben her öğrendiğim bilgiyle gerçekliğe dönerken sen her seferinde sıfırlanmış bir şekilde baştan başlıyordun. Şimdi karşı koyman gerek. Belki de uyanman için uyuman gerek. Uyanman için ölmen gerek Mikey!” diye bağırıyor. Artık birbirlerini duymakta zorlanıyorlardı. Mikey ise artık konuşamıyordu bile. Bir şeyler demeye çalıştı ama çıkarttığı sesleri kendi bile zor duyuyordu. Tam o sırada tokmak çevrildi. İçeriye akın eden delilerin kulak tırmalayıcı bağırışları artık çok daha netti. Frank ve Kadın geride duruyorlardı. Mikey ise delilerle burun burunaydı. Kadının arkadan sakın kıpırdamamasını söylediğini duydu. Artık istese de kıpırdayamazdı. Bedeni kaskatı kesilmişti. Aniden tam önünde duran delinin elinde gümüş bir bıçak olduğunu fark etti. Frank’in az önce getirdiği bıçak olmalıydı bu... Saniyeler sonra karnına giren bir soğukluk, ardından dayanılmaz bir acı hissetti. Dizlerinin üstüne çöktü. Etrafta renkler dışında hiçbir şeyi seçemiyordu. Yere yığıldığını hissetti. Son duyduğu şeyse yanı başındaki delinin kan donduran keskin çılgınlığıydı.

Gözlerini açtığında ilk fark ettiği şey tepesinde yanan titreşen floresan lambanın cızırtısıydı. Kafasını kaldırıp etrafa bakmaya çalıştı, beyaz ve boş duvarlar daha az boğucu gözüksün diye bir tablo yerleştirilmişti. Ne olduğuna dair en ufak fikri olmayan makineler vardı etrafta. Gene de her şey fazla sıradan ve normal görünüyordu. Bir de yanı başında duran sehpa. Üzerinde çoktan solup gitmiş bir çiçek vardı. Kurumuş yaprakları yere düşmüştü. Aniden kapı açıldı. Gelen ise o kadından başkası değildi.

YAZICI KURULUM DESTANI

Geçen sene olduğu gibi bu sene de edebiyat öğretmenimiz öykü yazma ödevi verdi. Ben de bu ödevi öyle yalapaşap bir metin ile geçiştirdim. Bazıları ödevin en meşakkatli kısmının bir metin konusu bulup bu metni olabilecek en güzel şekilde yazmak olduğunu düşünür. Bu kesinlikle ve kesinlikle yanlıştır. Asıl kısım eldeki vasat fikri o 12 punto Times New Roman fontlu metne kelimeleri ve ifadeleri olabildiğince uzun şekilde yazıp sayfayı doldurduktan sonra başlar.

Eldeki külüstür yazıcının yerini bulmak, o herhalde üç yüz elli ton ağırlığındaki yazıcıyı yerinden masaya taşımak, yazıcının kablosunu bulmak, yazıcının sürücülerini bilgisayara kurmak, daha burada aklıma gelmeyen yüz binlerce adımı hallettikten sonra sonunda emeğimin ürünü olan, sözlü notuma büyük ihtimalle seksen ila yüz arasında bir notu getirecek o kağıdı almak bu ödevin en ama en zor kısmıdır. İşte ben de bu aşamaya gelmişim.

Hemen yazıcıyı aramaya başladım. Bu en kolay adım olsa gerek. Yazıcım kullanılmadığı zaman komidinin üstündedir. Emin adımlarla komidine doğru koştum ve şaşkın bir şekilde yazıcının komidinin üstünde olmadığını fark ettim. Nasıl olabilir? Çöpe atılmadı ya, — ki aslında kesinlikle bu şeyin çöpe atılıp kablosuz baskıyı destekleyen daha yeni bir model ile değiştirilmesi gerekir — bu evde olmalı. Beynim daha bir şeyi arama moduna geçmediği için yazıcının yarısı kadar derinlikteki çekmeceye baktım. Tabii ki de yazıcı orada yoktu. Sonra oturma odasına ilerledim. Bazen annem yazıcıyı kullanmak için oraya taşır. Orada da yoktu. Bu, çok kötü bir durumu ifade ediyordu çünkü yazıcıyı kendi odamın bir köşesinden diğer köşesine taşımak bile inanılmaz güçken bunu evin bir köşesinden başka bir köşesine taşımam gerecekti. Mutfağı karıştırmadım, çünkü bir yazıcının mutfakta eğer yazıcılı kek falan yapılmayacaksa işi yok diye düşündüm. Misafir odasına geçtim. Her yeri didik didik ettim. Yoktu. Kafamda birtakım düşünceler belirdi. Eğer ki yazıcı tuvalette ise, yarın okula gitmeden kırtasiyeden yazdırmak hijyen ve elektronik güvenlik açısından daha doğru bir seçim olurdu çünkü bir yazıcının tuvalette ne aradığını pek düşünmek istemiyorum ve eğer ki yazıcı suya çok temas etmişse büyük ihtimalle kullanırken pek hoş olmayan bir senaryo doğacaktır. Bu yüzden doğrudan büyük bir dolabın bulunduğu yatak odasına geçtim. Sonunda yazıcıyı buldum. Dolabın en alt bölümünde haince duruyordu. Elimle kaldırmaya başladım.

Yazıcı inanılmaz şekilde ağırdı. Oynattığım her kasın çektiği acı ve harcadığı çaba beynimin her nöronunda kendisini gösteriyordu. Beynimdeki her şey gitmiş ve sadece o yazıcıyı masamın üstüne yerleştirme hedefi kalmıştı. Ağır adımlarla holde yol aldım. Ufukta odamın kapısı belirdi. İçeriye girdim. O kahverengi masayı gözüm algıladı. İşte, hedef nokta! Yazıcıyı tuttuğum yükseklikten biraz kaldırdım, masaya yerleştirdim- AAAH! Parmağım yazıcının altında kaldı! Hemen parmağımı çektim. Bu sefer de yazıcı bilgisayarın kablolu internet ve güç kablosuna bastı. İkisi de hâlâ işlevini gerçekleştirdiği için umursamadım. Benliğimin mükemmeliyetçi tarafı bundan hiç ama hiç memnun değildi. Bu da benliğimin diğer tarafının umrunda değildi. Kabloyu aramama gerek kalmadı, çünkü yazıcıya zaten takılıymış. Tüm yol boyunca sürüklemişim. Kabloyu bilgisayara bağladım.

Bu işin en zor kısmı her zaman sürücülerini kurmaktır. Eğer sürücünün kurulumu kolaysa, boyutu büyüktür ve internetten inmesi için uzun bir süre beklersiniz. Sürücünün bulunduğu internet sayfası da sunucu olarak tost makinesi gibi bir şey kullandığı için o inanılmaz hızlı fiberoptik internetin de pek bir yararı olmaz. Eğer hızlıca iniyorsa, kurulumu zordur ve saatler boyunca internet forumlarında sorunlarınıza cevap ararsınız. Bazen hiçbir şey doğru gitmez. Eğer her şey güllük güllüklü yazıcınız yeni bir modeldir ve sizi kıskanıyorum. Bilgisayarımı açtım ve parolamı girip masaüstü ekranıyla karşılaştım. İnternet tarayıcısını açıp hemen yazıcının modelini ve sonunda sürücü anlamına gelen "driver" kelimesini ekleyip "Enter" tuşuna bastım. Biraz arama sonuçlarını karıştırdıktan sonra ki neden milyar dolarlık şirketler resmi sayfanın arama sonuçlarının en başına yerleşmesini sağlamıyorlar anlamıyorum resmi internet sayfasını bulup o sayfadaki indirme tuşuna tıkladım. Ondan sonra birkaç saatliğine uyudum. Uyandıgımda nedense uyumadan önceki hâlimden daha yorgun hissediyordum. Bu pek umrumda değildi tabii ki çünkü sürücünün inmesine saniyeler kalmıştı. Sürücü indiğinde. dosyaya çift tıkladım.

Önüme kurulum ekranı çıktı. Bu ekranlar yanıltıcıdır, size kurulumun sadece birkaç tıktan oluşacağı izlenimini verir. İşin bu şekilde yürümediğini bir kere daha kanıtlayacak bir örnek ile karşılaşmak üzere "İleri" butonuna tıklayarak sonraki adıma geçtim. Yazıcıyı bilgisayara bağlamamı istemişti. Yazıcı zaten bilgisayara bağlıydı. Büyük ihtimalle on beş yıl kadar önce yazılmış sürücünün bilgisayardaki girişlerle bağlantı kurduğu yöntem günümüzde desteklenmiyordu. Uyumluluk modu zımbirtısını aktive edip yeniden çalıştırdım. Bu, tarihçiler tarafından hata kodlarıyla verdiğim savaşın

başlangıcı olarak kabul edilmektedir. "Kritik Hata Kodu: 0702. Hata kodu 1312! 786! 4981! 69! 5! 8! -420!?" Bunları araştırırken bir noktada ruhumu doğüstü güçlere satmış olacağım ki bilincimi geri kazandığımda ellerim benden bağımsız şekilde hayal edilemeyecek hızlarda klavyeyi kullanarak bir şeyler yazıyordu. Açıkçası bundan hiç pişman olmadım. Sürücü sonunda kuruldu çünkü. O an yaşadığım tatmini anlatacak kelime haznesi, tecrübe ve cümle kurma yeteneği bende mevcut değil.

Artık geriye sadece yazdırmak kalmıştı. Biraz telefona bakmaya karar verdim. Ondan sonra da yazdırmam gerektiğini unutup sabah kalkınca annemden azar yiyerek yazdırdım.

BARAN TAMUR, 10-D

VAPUR MUHABBETLERİ

Aypare; her zamanki güzelliğiyle, nazlı nazlı yol alıyordu deniz üzerinde. Üzerine vuran güneş ışığı kamarasını aydınlatıyor, güneş ışığının deniz yüzeyinde oluşturduğu ışık oyunları geminin üzerine yansıyor. Bir kartpostalın üzerini süslemeye pek layık bir görüntü sunuyordu. Ama bu her zaman böyle değil miydi? İstanbul Boğazı üzerindeki gökte fırtınalar da kopsa, güneş dalgalarına narin narin dokunsa da zarif görüntüsünden hiçbir şey kaybetmezdi. Birinde başı dik bir direniş halindeyken diğerinde şezlongunda güneşlenen bir kadının mayışmış halini andırırdı yalnızca. Ama her halükarda güzeldi, rakipsizdi. Üzerindekileri de sönük göstereceğine güzelleştirirdi üstelik. Aypare de elbette çok güzel bir gemiydi, aksini iddia etmek büyük haksızlık olur, gelgelelim şu güzelim denizin üzerinde bir başkaydı. Tablosu yapılmalıktı. Ve bu güzelim karede bizzat bulunmak, nane gibi içe işleyen bir ferahlıktı da. Göze ve ruha çekilen bir ziyafetti de.

Aypare'nin üzerini kimi neşeli, kimi sakın, acelesi olan, öylesine gezintiye çıkmış birbirinden farklı insanlar süslüyordu. Oturmuş çayını yudumlayan ihtiyar ve ihtiyarelerin yanından koşarak geçen küçük çocuklar, kafalarını kitaplarına gömmüş üniversiteliler, saçları rüzgarla savrulan genç hanımlar, hastaneye hastalarını yetiştirmeye çalışanlar, deniz tuttuğu için yüzleri yeşilleşmiş minikler, daha neler neler... İki yaşlı hanım yan yana oturmuş, bir türlü memnun olamadıkları gelinlerinden bahsediyordu. Sarışın bir genç kızın saçları, kafasını omzuna dayadığı kuzgun karası saçlı çocuğunkilere karışıyordu, fısıldayarak konuştukları sözcüklerini ikisinden başkası duyamıyordu. İki Bey Amca, birlikte bir bulmaca üzerine yoğunlaşmış, cevabın ne olabileceğine kafa yoruyorlardı. Bütün bu insanların arasında, döpiyesini giymiş oturan bir hanımın karşısında takım elbiseli bir bey de vardı ayrıca. Sakince çaylarını yudumlarırken bir yandan da sohbet ediyorlardı. Daha yeni tanışmış olmalarına karşın sohbeti epeyce ilerletmişlerdi. Bay Henry Merich ve Bayan Tuğba Gündoğdu idi bu bey ile hanım. Etrafın havasını değiştirmişlerdi sanki; pek neşeli olmasına karşın merak dolu, hoş bir hava. Daha çok Bay Henry konuşuyordu gerçi ama Tuğba Hanım yorumlarıyla renk katıyordu sohbetlere.

Uzun süredir konuşan Bay Henry nefeslenmek için ara verdi, konuşmaktan yorulduğunda hep yaptığı gibi sözü karşı tarafa devretti. "Ee hanfendi, sizin vaar mı sizi çok heyecanlandıran bir hatıraanız?" dedi bozuk Türkçesiyle. Çok seyahat eden biri olduğu için heyecanlı, tüyleri diken diken edecek türden, maceralı pek çok anıya sahipti ve bu anıları anlatmaya doyamazdı. Ya sesindeki güzel tınıdan ya da anlatış şekline olacak, karşısındakine de yaşatırdı olayları. O bir şeyler anlatırken kilitlenip kalırdınız yerinizde, bitirene kadar da rahat bir soluk alamazdınız. Kimi zaman büyük bir huzuru, kimi zaman da dehşeti betimlerdi –ne olduğu fark etmezdi, kendine anlatacak bir şeyler bulması yeterliydi.

"Heyecanlıdan ziyade, büyük dehşet duyduğum bir anım var aslında. Sizi sıkımayacağımdan eminseniz anlatabilirim de." diye yanıtladı nezaketle hanımefendi.

"Olur mu hiç, lütfen buyurun."

"Peki o zaman, anlatayım.". Pek konuşkan biri olduğu söylenemezdi, genelde dinlemeyi tercih ederdi. Boğazını temizledi, derin bir nefes aldı ve lafa girdi:

"Tıpkı bugün olduğu gibi, o gün de Avrupa Yakası'na geçmem gerekmişti. Sebebini kafamı ne kadar zorlasam da hatırlamıyorum, Beşiktaş tarafında baklava yemek istemiş de olabilirim –bunu çok yaparım açıkçası, o zamanlar oraya dükkanlarında dilediğimce gezmek için de giderdim. Gerçi artık bu huyumdan vazgeçtim, her şey olması gerekenin beş katı fiyatına satılıyor orada. Her neyse. Ne tesadüftür ki tıpkı sizin gibi hoş bir beyefendi olan Mr. Roberts ile tanıştım o gün. Yolunu bir türlü bulamıyordu, üstelik Türkçesi de zayıftı. Sorduğu sorulara tutuk bir İngilizce ile verilen cevaplardan da pek bir şey anlamamış, Rumeli'de yetişmesi gereken bir randevusu olduğunu anlatmaya çalışıyordu. Liman'a nasıl ulaşabileceğiydi tek öğrenmek istediği. Öyle bunalmış görünüyordu ki dayanamadım, yanına gidip yolu tarif ettim. Daha sonra da ekledim, 'Ben de o tarafa gidiyorum, dilerseniz size yol arkadaşlığı edebilirim.'" diye teklifte bulundum. Bana ceplerini öylesine karıştırırken beklemediği halde iki yüz lira bulmuş gibi baktı. Yüzü aydınlandı ve açıkçası yön duygusunun pek zayıf olduğunu, kendisine böylesi bir iyilikte bulunacak olursam çok memnun kalacağını belirtti. " Bu noktada Bay Henry araya girdi, büyük bir hüznün gösterisi ile "Ah!" diye inledi, "Ben de bu nezaketiniz bana özel sanmıştım."

Yanıt vermeden gülümseyerek devam etti Tuğba Hanım. "Vapura bindik birlikte sonra. Tuhaftır, o gün niye dışarı çıktığımı hatırlayamazken bindiğimiz vapurun adını hatırlıyorum: Gülnihal. Gülnihal şu an bindiğimiz Aypare'den biraz küçüktü gerçi ama çok sevimliydi. Hoş bir sohbe dalmakta yardımcı olmuştu bu bize. Biz sohbe dalmışken gazetelerini satmaya çalışan küçük bir bey yanımıza yaklaştı. Mr. Roberts'ın ilgisi çekti, ben de ona tercümanlık yapabileceğimi düşünerek aldım gazetelerden. Birlikte inceledik, hatırlıyorum da çok keyif almıştık bu uğraştan. Kaçak bir suçluyla ilgili bir haber de vardı o gazetede. Suçlunun silahlı olduğu belirtilmiş, İstanbulu uyarılmıştı. Tam da gittiğimiz yerde, Galata'da olduğundan şüpheleniliyordu. Mr. Roberts korkmuş göründü biraz, ben

de onu teskin ettim. ‘Merak etmeyin, güpegündüz hiçbir şey olmaz buralarda.’ dedim. Bana komik gelmişti aslında, koskoca adam böyle bir şey yüzünden endişelendiği için içten içe onu kınamıştım. Ve eminim sizin de bildiğiniz gibi, kınadığımız şeylerin nedense başımıza gelmek gibi garip bir huyu vardır. ” dedi ki konuşmayı kesmek zorunda kaldı. Çünkü Bay Henry endişeli bir “Aman Tanrım!” nidası koyvermişti. “Şaka yapıyor olmalısınız deil mi, şaka yaptığınızı söyleyin lutfen.” Bu nahif hanımın başına gelebilecek olaylar onu ürkütmüştü, oldukça ucu açık bir cümle sarf etmişti Tuğba Hanım. Kibarlığının biraz abartı olduğunu düşünen Tuğba Hanım yine gülümseyerek devam etti.

“Vapurdan indik, Mr. Roberts’ı yolcu ettim. Daha sonra kendi yoluma döndüm. Dediğim gibi, yüksek ihtimalle baklava yemeye gittim, size de tavsiye ederim. Orada bir tatlıcı var ki; anlatsam anlayamazsınız, görmeniz lazım. O gün tasasızca akşam geç saatlere kadar gönüllüce eğlendim. Yani öyle sanıyorum. Saatlerin on biri gösterdiğini fark ettiğimde eve dönmem gerektiğine karar verdim. Şu anda soracak olsanız saat on birde kimsenin dışarıda olmaması gerektiğini söylerim ama o zamanlar daha gençtim ve gerçekleri söylemek gerekirse aklım beş karış havadaydı.” Bay Henry hiç de öyle olmadığından emin olduğunu belirtmek üzere ağzını açacaktı ki Tuğba Hanım izin vermedi.

“Hiç öyle inanmayarak bakmayın yüzüme. Dediğim gibi, aklım beş karış havadaydı. Dönüş yolunda karanlık bir sokağa saptım, çok daha kestirme hale getiriyordu burası yolu. Şimdilerde üstüne para verseler tekrar geçmem o sokaktan. Ben yürürken arkamdan biri yaklaştı ve omzumu dürttü. Sorsanız cesurluğun kitabını yazmış olan ben öylece kalakaldım. Ancak birkaç kez daha dürtüldükten sonra arkamı dönebildim. Kısıksesle ‘Buyurun’ dedim.”

Bay Henry heyecanlanmıştı. Tuğba Hanım anlatırken resmen tekrardan yaşıyordu olayları. Sesini bazen fısıltı düzeyine indiriyor, bazen de üzüntüyle suratını asıyordu. Bazen de psikopatça bir sırıtış yerleşiyordu yüzüne. İster istemez “Bir tiyatro oyuncusu gibi.” diye düşünmüştü Mr. Henry. Yine de kendisiyle övünmeyi çok seven ve kendi yeteneklerinin de pekala farkında olan bu beyefendi Tuğba Hanım’ın anlatışının kendisinininkinden iyi olduğunu şiddetle reddetmişti, kendi kendine tabi.

“Arkamı döndüğümde korkunç bir görüntü karşıladı beni. Saçı sakalı birbirine karışmış bir adam gözlerini kocaman açmış, beni çekiştirerek anlamadığım bir dilde konuşuyordu. Daha sonradan öğrendiğim üzere bu ‘anlamadığım dil’ Fransızca imiş. Yan sokağın lambasının çok hafif ışığı altında dahi fark edebildiğim gibi, adamın gözleri maviydi. Ama öyle bildiğimiz mavi gözlerden değil, illaki görmüşsünüzdür siz de, hani nadiren esmer insanların gözleri renkli olur da, o gözler rahatsız edici bir şekilde ışıktan çakar ya, öyle işte. O hafif ışık altında çok korkutucu bir görünüm almıştı bu birden karşıma çıkan adam. Allah’ım, ne dehşet ama! Ben orada durmuşken bu adam beni kolumdan çekiştirmeye devam ediyordu ve ben kelimenin tam manasıyla şoka girmiştim. Gözlerim öylesine açılmıştı ki yerlerinden fırlamalarının büyük bir mucize olduğuna bugün bile inanırım. Ben farkında olmadan yaşlar akıyordu üstelik gözlerimden, dudığım da bedenimin tamamı gibi kontrolsüzce titriyordu. Histerik bir şekilde ağlıyordum. Ve sonra bilin bakalım ne oldu? Adam artık beni adam akıllı sarsmaya başlamıştı ve kendisi de doğal olarak savruluyordu. Ceketinin altından gördüğüm şeyle titremem aniden kesildi, tekrardan donakalmıştım. Adamın ceketinin iç tarafında, loş ışığa rağmen metalimsi bir şekilde parlayan bir şey görmüştüm. Aklıma ilk gelen şey elbette ki bir tabanca olmuştu. Çılgılık attım var gücümle. Ne var ki kaçamıyordum da, ayaklarım yere sabitlenmişti.” Tıpkı anlattığı hatırasındaki gibi, dehşet dolu bir sesle sürdürüyordu sözlerini. Bay Henry bile yorum yapamayacak kadar meraklanmıştı, sessizce dinlemeye devam etti.

“Uzaklardan çılgılığımı duyan birileri yetişti imdadıma neyse ki, gelip adamı ayırdılar benden.”. Bunu söylemesiyle uzun süredir nefesini tutmuş bekleyen Bay Henry nefesini verdi. “Tanrım! Çok şükür.” dedi. Olay anlatılırken öylesine dramatikleştirilmişti ki Bayan Tuğba’ya bir zarar gelmemiş olması gerektiği, hiç değilse ölmediği, zira kendisinin karşısında oturmuş olduğu Bay Henry’nin aklına bile gelmemişti. Bayan Tuğba bu duruma kıkırdadı. Ama sonra kaldığı yerden devam etti.

“Bizi ayıranlar arasında Fransızca bilen biri de varmış da, adamcağazın derdini anladık. Meğerse beni sokağın sonundaki köpek hakkında uyarmaya çalışıyormuş, zira kendisi bu ipini koparmış hayvandan zor kaçmış, saçı sakalı da bu yüzden dağınıkmış. Ben kolay kolay ikna olmadım tabi, sakinleşmem zor oldu. Hemen silahı sordum, madem zararsız biriydi bu adam, niçin silah taşıyordu?”

“Evet, bunu nasıl açıklayacak bakalım?”. Bay Henry kendini kaptırmıştı.

“Elini ceketinin iç kısmına sokup çıkardı. Bir de ne göreyim! Benim tabanca sandığım şey bir cep saatinin zinciri imiş. Beyefendi antika eşyalardan çok hoşlandığı için böyle bir saati yanında bulundurduğunu açıklamaya girişmişti ama ben bu kısımları tam olarak hatırlayamıyorum, zira o sırada utancımın yerin dibine girmekle meşguldüm. Beyefendi beni korkuttuğu için, ben de durup anlamaya çalışmadığım için defalarca özür diledik birbirimizden. Sonradan isminin Mösyö Elroy olduğunu öğrendiğim bu bey ile dost olduk. Hâlâ görüşürüz. Ama tanışmamız böyle

dehşet dolu bir şekilde olmuştu. Dışarıdan bakan bir çift göz için komikti de sanırım.” diyerek hikayesini sonlandırdı. Ve o dehşet dolu tonu bir kenara bırakıp normal bir sesle “Umarım sizi sıkmadım.” dedi.

“O nasıl söz! Harika bir hikâyeydi. Ya da şöyle diyeyim, siz harika anlattınız.”

“İltifat ediyorsunuz.”

Derken vapurun düdüğü ortalığı inletti, Bay Henry'nin gerçekleri söylediği konusundaki iltifatı da bu seste boğuldu. Aypare demirlediği Galata Limanı'yla da, yol alırkenki kadar olmasa da sevimli ve nahif görünüyordu. Hanımefendi ile Beyefendi yavaşça doğruldular yerlerinden, birlikte vapurdan indiler. Bay Henry bu güzel yolculuk için hanımefendiye teşekkür etti. Ayrıldıktan sonra kendi kendine düşündü: “Ne kadın ama!”. Zor beğenen Bay Henry'ye bile anlatışını beğendirmiş olan Tuğba Hanım her şeyden habersiz, tam ters yönde yürüyordu. Ve Bay Henry bunu asla kabul etmeyecek olsa da, şu bir gerçeği ki, Tuğba Hanım Henry Merich'ten bile iyi bir öykü anlatıcısıydı.

Ayşe Berra BULUT 10-E

METAL CANAVAR

“Ey yardımsever Rahip, efendim nerede?”

İyi hatırlıyorum nerede olmam gerektiğini,

İşte ordayım. Nerde Romeo ’m?”

Cümlenin bitmesiyle sıranın bana geldiğini anlamıştım. Ve belki de elli kere tekrarladığım sözler izin istemeden ağzımdan döküldüler.

“Sesler geliyor. Hadi kızım, gel, çık artık,

Bu ölüm, salgın ve doğadışı uyku yuvasından.

Karşı konulamayacak kadar büyük bir güç

Tasarladıklarımızı altüst etti. Gel, gel gidelim,

İşte kocan öldü, yatıyor koynunda,

Paris de öyle. Gel, seni yerleştireyim manastıra,

Kutsal rahibeler arasına.

Bir şey sorma bekçi geliyor çünkü.

Gel hadi Juliet ’ciğim. Gözüm kesmiyor

Daha fazla kalmayı burada. “

Üstümdeki kalın kaftanın bunaltıcı havası bende kusma isteği uyandırıyor. Üstelik takma sakal da kaşındırıyordu. Artık bitmeliydi. O da gelmemişti işte. Gözlerimi son bir umut seyircilerin arasında gezdirdim. Yoktu. Boşa umutlandırıyordum şu lanet kalbimi, boşa yoruyordum. Onu ararken hızlanan kalbim yine eski monotonluğunda teklemeye devam etti. Hatta daha yorgun, sanki bana onu umutlandırduğum için kızmış gibi.

Sahnede kalmamı sağlayan tek şey gözlerini merakla oynadığımız oyuna diken 6-7 yaşlarındaki kız çocuğuydu. Kızıl saçları ve mavi gözleriyle eşi benzeri olmayan bir güzellikteydi. Onun yerinde oturuyordu.

“Git, git buradan hemen gelmeyeceğim ben.”

Beni daldığım yerden çıkararak oyun arkadaşımın sesi olmuştu. Yavaş adımlarla sahneden çıktım. Bir yandan da takma sakalı çıkarmaya çabalıyordum. Sakalı çıkarmaya çalışırken uzun kaftan ayağıma dolandı ve ben daha ne olup bittiğini anlayamadan kendimi yerde buldum. Daracık kuliste çıkardığım gürültü eminim ki seyircilere ulaşmıştı.

Öyle yorgun hissediyordum ki bıraksalar kalan ömrümde uyumayı tercih ederdim. Kalkmak öyle zor geldi ki düştüğüm yere iyice yerleşip oturur pozisyona geçtim. Arkadaki kostüm sandığı çok da yumuşak bir yastık değildi ama dert edeceğim son şeydi. Kafamı sandığa koyup birkaç dakika kestirmek niyetiyle gözlerimi yumdum. Geceleri uyuyamamak, sürekli başka yerlerde uyuyakalmama sebep oluyordu.

Ayağımın tekmelenmesiyle bağırmaya hazırlanıyordum ki nerede uyuyakaldığımı hatırladım. Bir ok gibi ayağa fırladığımda yalnızca iki dakika uyuduğumu düşünüyordum. Oysa saatim iki saat geçtiğini söylüyordu. Çıkaramadığım kaftan sırlıslıklam kalmama sebep olmuştu, nasıl uyanmadığıma şaşırıp kaldım. Kafamı saatimden ayağımı tekmeleyen kişiye çevirdim. Joseph yargılayan gözlerini yüzüme dikmişti.

“Ne yaptığını sanıyorsun aptal, seni bulmasam kilitli kalacaktın.” Ağır Fransız aksanı yakışıklı yüzünü bozmuyordu.

“Ah... Uyuyakalmışım...” diyerek sonunda üstümdeki kaftandan kurtuldum. Epey rahatsız bir yerde uyuduğum için her yerim tutulmuştu.

“Onu anladık.” Burnunu kıvrarak ve nihayet zaten zor sığıdığımız odadan çıktı. Bense ağrıyan yerlerimi ovuşturuyordum.

“O lanet olası yerden çıkmak için beş dakikan var Alfred!” diye bağırmanı ihmal etmedi. Apar topar ceketimi ve şapkamı alıp kulisten çıktım. Sahnenin merdivenlerini ikişer ikişer inerek koşar adım ona yetiştim. Boş seyirci koltukları, loş ışığın altında ürpertici görünüyordu.

“Her hafta aynı gösteriyi yapmamız insanların artık ilgisini çekmiyor.” diye yakınmam sinirlerini bozmuş olacak ki yandan bir bakış attı. Haklıydım, gittikçe bilet alımları azalıyordu en öndeki, her romantik sahneye ağlayan, evde kalmış kızlar dışında.

“Tek yaptığın şey şikâyet etmek.” diye mırıldandı fakat o da bundan şikâyetçiydi. Daha az bilet, daha az para demekti.

Hava kararmıştı. Tiyatronun kapısına kilit vurup yollarımızı ayırdık.

Sokak lambalarının loş bir ışıkla aydınlattığı caddede tek tük insan vardı. Hep yürürdüm, hiç arabaya binmeyi düşünmemiştim. Arabalar benden sevdiklerimi almıştı. Küçükken yaşıtırlarım gibi tahtadan arabalarımı çarpıştırır ve bundan delicesine zevk alırken kaza sonrası ben o çarpan küçük tahta şeyler gerçek arabalarım gibi tepkiler vermeye ve çılglık çılgılığa ağlamaya başlamıştım. Arabalara bir daha bineceğimi sanmıyorum. Annemi almışlardı bir kere. Metal canavarlar.

Sonunda evimin ahşap kapısını görünce girdiğim buhran halinden kurtuldum. Hiçbir yaşam belirtisi barındırmayan evin geniş bahçesinde bakımsızlıktan solmuş çiçekler ve etrafa yayılmış inatçı otlar birbirine girmişti. Ne kadar da ruh halimi yansıtıyordu. Pencereler kirden içeriye bulanık gösteriyordu. Yırtık perdeler de cabasıydı. Her ne kadar evimin kirliliği beni rahatsız etse de temizlemek için bir hamlede de bulunmuyordum. Ne de olsa bunların hepsi benim hayatta kalmam için gerekli olan birer araçtı. Kirliliği ya da pis olması önemsizdi. Bir gün daha hayatımı sürdürmek için gerekli asgari şartları sağlaması yeterliydi, fazlasına gerek yoktu. Ne de olsa bir gün ölecektim, ne önemi vardı.

İster istemez gözüm Onun evine kaydı, ışıkları yanıyordu. Benim evimin tam zıddı olan evin bahçesinde bin bir çeşit çiçek tüm canlılığıyla parlıyordu. Neden oyuna gelmediğini merak ettim. Neden bana söz verdiği halde gelmemişti? Neden bugün için kurduğum bütün planları mahvetmişti. Bugün onu benimle bir şeyler içmeye ikna edecektim. Sırf bunun için tek kullanımlık aldığım o güzel kokuyu sürünmüş, en güzel gömleğimi giyinmiştim.

Başımı çevirip evime girmeye hareketlenmişim ki Onun evinin kapısı açıldı. Beni fark etmemesi için eve doğru hızlandım. Fakat geç kalmıştım.

“Bay Miller?” diyen sesiyle gözlerimi kapattım. Sesi karnımda bir şeylerin hareketlenmesine sebep oluyordu. Onu görecek olmanın heyecanıyla arkamı döndüm.

“Merhaba Bayan Byrne.” Ah yine o tatlı gülümseyişiyle bakıyordu. Narin adımlarla benim olduğum yere doğru geldi.

“Bugün yaptığım kabalık için affınıza sığınıyorum.” Ne diyecektim şimdi önemli değil mi, önemliydi ama. Sadece bugün davet etmemiştim ki onu, dört haftadır beni geçiştiriyordu. Anlıyorum ki istemiyordu beni. Çirkin, pis ve fakir olmam beni ideal bir koca olmaktan menediyordu. Onun gibi genç ve alımlı bir bayan ne yapardı beni. Ama bendeki de kalpti.

“Anlıyorum Bayan Byrne. Size iyi akşamlar.” Cevap vermesine fırsat vermeden eve girdim. Şaşırdığına eminim çünkü arkasından koşuşturup bir sonraki hafta için söz almamı bekliyordu. Hiçbir konuda şanslı olmayan ben bu konuda mı olacaktım?

Toz ve rutubetin esir aldığı ev bir harabeden farksızdı. Yanımdaki yemek masasına parmağımı sürmeye çekiniyordum. *Onlar gittikten sonra kimse temizlik yapmamıştı.* Şapkamı ve ceketimi askılığa asıp içeriye geçtim. Ses çıkarmamaya özen göstererek kapıyı açtım.

“Baba?” Evin tek temiz odası burasıydı. Çünkü burada hayatta kalmak için bir şeylere ihtiyaç duyan biri kalıyordu. Odadaki eşyalar sınırlıydı, bir yatak ve üstü ilaç dolu bir sehpa. Bir de sandalye oluyordu arada. Yatakta bir ölü gibi yatan babam çok az kıpırdardı. Bir yemek yerken ağzını açar, bir de odayı temizlerken başka yatağa yatırırdım onu. Onun dışına bir ölüden farkı yoktu.

Onu bırakıp mutfağa geçtim. Kendime ve ona yiyecek bir şeyler hazırladıktan sonra onun odasına götürdüm.

“Baba kalkar mısın? Sana yemek getirdim.” diyerek onu uyandırmaya çalıştım.

“Baba?” Neden kalkmadığına anlam veremiyordum. Normalde uyanması bu kadar uzun sürmezdi. Onu çağırma, sarsama rağmen o lanet gözlerini aralamıyordu. Ölmüş olduğu düşüncesi beni daha da strese soktuğundan hareketlerime panik hâkimdi.

Ve kalkmadı. Ona vurmama, onu sarsmama, ismini haykırmama rağmen uyanmadı. Ben de üstünü daha da sıkı örttüm ve onu yalnız bıraktım. Tek istediğim hava almaktı.

Ceketimi de alarak dışarı çıkıp kapıyı arkamdan çektim. Ceketimin içinden çıkardığım bir dal sigarayı dudaklarımın arasına sabitledim. Çakmakla yakıp derin bir nefes çektim ve nikotinin acımı bir nebze dindirmesini bekledim.

Deniz kenarına kadar tüttürerek yürüdüm. Ya da ben öyle sanıyordum. Çünkü ayaklarımı hissetmiyordum. Geldiğimde anladım. Bir bank vardı hep oturduğum, kapılmıştı. Ben de çimenlere oturdum. Ceketimin ceplerinde bir defter vardı hep taşıdığım. Onu çıkardım yazmaya başladım.

Hep yazmıştım. Tıpkı beni sahneden tutan o kız gibi, beni anlarda tutan detayları yakalayıp onları yazmıştım. Ama defteri dolduran iki kişi yoktu artık. Benim de olmam mümkün değildi o vakit.

ZELİHA RANA KENAR 10-E

SOLMAYAN ÇİÇEK

Bir çiçektim sadece, olağandışı bir çiçektim; duygularım, düşüncelerim vardı ama bir işe yaramıyordu. Ne bir amacım vardı ne başarım ne de başarısızlığım. Kimsenin ayak basmadığı bu yerde gün boyu kendi kendime düşünür, hayal kurardım. Bir şeye veya kişiye muhtaç olmadan kendi kendime hayatımı sürdürürdüm. Kimse benle konuşmaz, kendi hayallerini anlatmazdı. Başka çiçekler de vardı tabii etrafta. Ama hiçbirinin düşüncesi veya duygusu yoktu, hiçbirisi olanları veya olacakları sorgulamazdı. Peki, ben niye sorguluyordum? Ben niye sürekli hayal ediyordum?

Üç sene önceydi; bir gün bir insan yanıma yaklaştı, genelde bulunduğum yerlere çok kişi gelmezdi, ayda yılda bir kaybolan insanlarla karşılaşırđım sadece. Bu insan küçük bir kızdı, simsiyah saçlarının arasına pembeler serpiştirilmişti. Büyük sarıya çalan ela gözleri vardı. Bakışları çok rahatsız ediciydi ama sakın bakıyordu. Koyu mavi ayakkabılar giymişti, seke seke dolaşıyordu. Tüm kıyafetleri farklı renklerdeydi, bakışlarındaki soğukluk ve sakinliğin aksine görünüşü oldukça neşeliydi. Beni görünce birkaç saniye kilitlendi bana bakışları. Sonra geldi, yanıma oturdu ve beni bir süre izledi; sonra ayağa kalkıp koyu yeşil çantasından bir saksı çıkarttı, ardından bir kürek. Bana zarar vermeyi istemeyerek dikkatlice beni topraktan çıkarttı; genelde insanlar hiç umursamadan koparırdı görüntüsünü beğendikleri çiçekleri, kızın bu kadar dikkat etmesi beni şaşırtmıştı. Beni saksıya koydu, saksıyı da çantasına. Uzun olduğunu düşündüğüm bir yolculuktan sonra çantadan çıkarttı. Bir evdeydim artık; pencerenin önünde gri sokağa, gri binalara, aynı kızın gözlerindeki soğukluğu hissettiğim gri gökyüzüne bakıyordum. İlk kez o sırada düşünmüştüm, ormandaki canlılığın burada olmadığını, burada bulunmaktan rahatsız olduğumu. Dışarıya odaklandım merak ediyordum burası nereydi diye, insanlar nasıl böyle bir yerde yaşıyordu. Sokakta çok fazla insan vardı, giyinişleri beni buraya getiren kızdan çok farklıydı ama bakışları tamamen aynıydı. Hepsi aynı tempoda yürüyorlardı.

Hepsinin aynı tarz giyinişleri, aynı tarz kesilmiş siyah saçları vardı. Sokağı incelerken küçük kız pencerenin kenarına bir sandalye çekti ve oturdu, sokağı incelemeye başladı. Bir yandan konuşuyor, gününü anlatıyordu. Ama yaptığı şeylerden, yaşadığı olaylardan değil de gün içinde hayal ettiklerinden bahsediyordu. Kızın bakışlarının değiştiğini gördüm, eski soğukluğunu kaybetmişti, artık mutlu ve memnun bakışları vardı. Uzun uzun konuştuktan sonra bana döndü. Beni ormandan buraya getirdiği için özür diledi. Sokağa gözlerini dikti tekrar. İnsanların çok sıkıcı olduğundan bahsetti. Yaşadığı yeri hiç sevmediğini söyledi, sürekli ormana gittiğini, ormanda kendini huzurlu hissettiğini de.

Üç ay boyunca kız her gün yanıma gelip hayallerini ve düşüncelerini anlatıyordu. Benimle konuşmadığı zamanlarda ben kendi hayallerimi kurmaya başlamıştım. Her geçen gün kızın yüzündeki yorgunluk artıyordu ve zayıflıyordu ama hayallerinden bahsederken bakışları hep aynıydı, mutlu. Üç ayın sonunda kız yanıma uğramamaya başladı. Ve annesi olduğunu düşündüğüm kadın beni kızın yatağının yanındaki sehpaoya koydu, o zaman gördüm kız, yatıyordu. Uyumuyordu, gözleri açıktı ama bir deri bir kemik kalmıştı, seruma bağlıydı ve gücü çekilmiş gibiydi. Zorlukla benim bulunduğum yere doğru kafasını çevirdi. Gene hayallerinden bahsetmeye başladı, bu sefer hayalleri daha gerçekçi ve basitti.

Bu şekilde yaklaşık bir ay geçti. Kızı hiç göremiyordum artık. En sonunda kızın annesi beni bir mezarlığa dikti.

KARDELEN EYLÜL ÖZTÜRK 10/E

ÖLÜMDEN BİR SAAT UZAK

Ölmüştüm ama hâlâ nefes alıyordum. Bu cümle kulağınıza garip geldi, değil mi? Belki de hayır. Başka anlamda düşünmüş olabilirsiniz. Ölmeyi hissetmek, yaşamdan zevk almamak... Bu tarzda metaforları düşlemiş olabilirsiniz. Ne yazık ki değil. Bu kelimeleri okurken benim dünyama gelin. Her bir harf göz kontağınızın gerisinde kaldığında biraz daha sıyrılın kendinizden. Bildiklerinizi unutun çünkü bu satırlar bilmedikleriniz...

Peki, ne diyordum? Ölmüştüm. Benim yaşadığım yerde ölüm yok oluş değil. Yeni bir var oluş. Her öldüğünüzde ölümünüze eşlik eden biriyle hayat değişiyordunuz. Aynı anda öldüğünüz biriyle. Bu hayatın bir önceki sahibinin ölümünden bir saat öncesindeydim. Onun hayatını kurtarırsam ve o da benimkini yeniden yer değiştirdik. Biri bile kurtaramazsa ikiniz de yok olurdunuz ve ben hâlâ vardan başka değildim.

1 saat kala

Asıl hayatımdan bahsedeyim size. On yedi yaşında genç bir kızdım. Annem yoktu, babam da yoktu. Annem genç yaşta hamile kalmış, babamsa kaçmış, böyle bir sorumluluğu üstlenmekten korkmuş, annemse beni doğurmuş ve beni teyzeme verip o da gitmiş ve beni ise teyzem büyütmişti. Ölümümse bir depremdendi. Şiddetli bir deprem ve enkaz altında kalan bir genç. Attığınız tok çığlıklar ama kendi hayatının derdinde bir sürü insan. Yıkıntı bir okul binası ve altında çürümeyi bekleyen bedenler... Ya şu n? Bir kilisedeydim. Etrafımda elliden fazla erkek vardı ve tabii ki de bir kadın olduğumu düşünmüyordum. O sırada çan çalmaya başladı. Kilise çanlarının üç kere çaldığını biliyordum. Sabah altı, öğlen on iki ve akşam altı olmak üzere... Süslü camların ardından görünen kızıla çalan gök ve yeni yeni doğan güneş sabah olduğunu haykırıyordu. Saat 7 ölüm saatimdi. Kilise çanı aralıksız on beş dakika çalmıştı. Normalde yaşadığım evin hemen yanında da bir kilise vardı ama nedense bu kadar yakından işitmek hiç de aynı değildi. Göz bebeklerim bir sağa bir sola dans eden paslı demir çandan bir olsun ayrılmıyordu. Rahibin gür sesi yerle bitişik secdeler ve bembeyaz sütunlar haricinde boş olan kilisede yankılanıyor ve bırakmak istediği etkiyi bırakıyor, insanın içine işliyordu. Rahip başını eğiyor. Kürsüdeki İncil'e göz gezdiriyor ve aynı ayeti önce İbranice ve sonra da İngilizce olmak üzere iki kez tekrarlıyordu. Bense içimden ölüme sebep arıyordum ama dönüp dolaşıp geldiğim yer eceldi ve... Ve belki de çaresi olmayan tek son buydu ve eğer öyleyse ölmüşüm demektir. Yaşamımızın iplerini bir başkası tutuyordu ve biz de çırpınan kuklaldık. Yaşamaya çırpınan değil, ömrünü bir başka bedende bir saat uzatmaya çalışan kuklalar...

35 dakika kala

Konuşma bitmiş, insanlar ayaklanmıştı. Herkes hayatlarına nasıl devam edeceğini düşünüyordu ve ben de nasıl hayatıma devam edeceğime... Önce ellerimi kıyafetlerimde gezdirdim. Değil telefon, bir cebim bile yoktu. Odanın içinde benim dışımda üç kişi kalmıştı. Rahip, rahibe soru sormak için bekleyen bir kişi ve salonun bir köşesinde İncil'in sayfalarını bir şey arıyormuş da bulamıyormuş gibi karıştıran birisi... Rahatsız edilmek istemiyormuş gibi görünüyordu ama onun sebepleri benimkilerden daha önemli olamazdı çünkü ölümden daha lanetli tek bir şey bile yoktu. İşte ölüm bir bu kadar da kutsaldı. Yanına yaklaştım.

“Hey, bakabilir misiniz?” Başını bile kaldırmaya gerek duymadı. “Efendim?” Tamam, birkaç dakikalığına bu kendini beğenmiş adama katlanabilirdim. “Telefonlar nerede, biliyor musunuz?” “Sabah koyduğun yere bak.” Sonunda başını kaldırdı. Bakışları şaşkın bir hâl aldı ve bir daha konuştu. “Bunu bana sorduğuna göre sabah koyduğumuz yere baktın ve bulamadın, değil mi?” Duraksadı ve yeniden konuştu. “O zaman biri aldı.” Kendi kendine bu kadar sonuca nasıl varmıştı, anlayamadım. Hayatına heyecan arıyordu sanki. Başka şeylerle ilgilenmeye çalıştı.

“Evet, aslında hayır. Sabah koyduğumuz yere baktım sayılmaz.” Bakışlarında ciddiyet yavaşça soldu ve yeniden başını eğdi. Bir aptal olduğumu düşünüyor olmalıydı. “B-ben aslında sabah bıraktığımız yeri unuttum.” Ezici bakışlarıyla yüzümdeki sahte gülümsemeyi öldürdü ve gözleriyle sağ taraftaki ilk odayı gösterdi. Artık gidebilirdim ama gitmedim. “Siz burada mı kalıyorsunuz?” Sonunda bıkıp gerekeni yaptı. İncil'i kapatıp bana baktı. “Evet, evet öyle.” “Ve bu bir sorun değil mi?” “Hayır. Kilisenin rahibi ağabeyim.” “Bu hiç de tatmin edici bir cevap değil.” “Sorunu anlamış olsaydım istediğin cevabı verirdim.” “Yineleyeyim o müddet. Bu senin için bir sorun değil mi? Yani kilise yaşamak için uygun bir yer mi?” “Yaşamak için... Tek ihtiyacımız olan Tanrı değil mi?” “Hayır, ölmek için ihtiyacımız olan bir tek Tanrı. Yaşamak için başka insanlara, dünyevi hazlara, gezmeye, sevmeye, gülmeye... Bir çatı altında toplarsak insani duygulara ihtiyacımız var.” “Büyük bir yanılgıya düşüyorsun. Her türlü hazı tattıran, her türlü insanı yaratan, gülmemize, sevmemize, acıkmamıza sebep olan odur ve nereden bakarsan bak her şey yakından uzaktan Tanrı'ya bağlıdır.” Oysa o daha büyük bir yanılgıya düşüyordu bence. Tanrı insanı muhtaç ve düşkün yaratmıştır. Bu hem dengeyi sağlar, hem de

insana kim olduğunun farkına vardırır. Misal meleklerin geçici istekleri olmaz. Maddiyata gerek duymaz. Oysa biz öyle miyiz? İnsanlardan Tanrı olan İsa Mesih bile acizlikten tamamen arınmış mıydı? Ben tartışmak isterdim. Genç bir kızın yapabileceği kadar ona karşı koyardım ve o da beni genç bir kız olduğum için küçümseyemezdi çünkü ben şu an erişkinliğin son yaşlarında bir adamdım ve bunu tek bilen bendim. Belki bir de Tanrı...

30 dakika kala

Telefonların olduğu odadaydım. Ne var ki çekmecenin içinde iki telefon vardı. Biri içerideki adama ait olmalıydı. Ya hangisi benimdi? İlk birini aldım. Şifresi yoktu ve bir mesaj vardı. Ray diye birinden gelmişti.

“Hey, Isaac. On dakikaya Concorde Meydanı’nda ol. Umarım yakınlardasındır...” Diğer telefonda ise şifre vardı ve o yüzden bu telefonu alma mecburiyetinde kaldım. Hatta kilisenin çıkışına doğru ilerlerken o adamın görebileceği şekilde telefonumu elimde salladım. O da sustuysa demek ki büyük bir ihtimal bu telefon gerçekten de benimdi ya da o da bir başka bedendeydi, tıpkı benim gibi. Tabi ölmeden önce İncil’in sayfalarını karıştırmaya yetecek vakti varsa!

Kilisenin merdivenlerini çıktım, burası bir serayı andırıyordu, oldukça ferah bir ortamdı, bitkilerin yapraklarına değmeden geçmeye çalışsan rahibeler, secdede duranlar, ayin yapanlar ve neler neler... Kilisenin kapısının önündeydim ve yavaşça başımı doğrulttum ve ben Paris’te idim. Bu inanılmazdı. Ben zaten burada yaşıyordum. Bu olabilir miydi? Burası La Madeleine kilisesiydi ve yaşadığım apartman gözlerimin önündeydi, her sabah uğradığım fırın da öyle ve yanından geçerken hep burnumu kırıştırdığım çöp konteyneri da. Bu bir mucizeydi ve ben mucizelere inanmazdım ama biliyordum ki mucizeler bana inanıyordu. O zaman belki de şu an bedeninde olduğum bu adam da depremde ölmüştü. Evet, evet. Öyle olmalıydı. Telefonda internete girdim ve deprem için en güvenli bölgeyi arattım. Bu yolu takip etmeliydim. Umarım, şu adı kuvvetle muhtemeldir ki Isaac olan adam da öyle yapardı. Bir adım atmıştım ki aklıma bana mesaj atan adam geldi. İlk oraya gidecektim. Telefonu kapattım. Evet, hâlâ bir cebim yoktu. Son kez arkama döndüm. Hatırlıyordum da, teyzem bana Tanrı’nın evinin kilise olduğunu söylemişti. Dudaklarımı büzdüm. Tanrı buraya sığabiliyor muydu ki?

25 dakika kala

Meydandaydım. Dönüp dolaşıyor ama kimseden bir işaret göremiyordum. Belki de hiç buraya gelmemeliydim ama bilmiyorum işte... Ters istikamete yöneldim, çok zamanım yoktu. Telefonu sıkıca kavradım ve koşmaya başladım. Beni durduransa bir ses oldu.

“Isaac, Isaac!” Tamam, her zaman da kötü şeyler oluyor değildi. Arkamı döndüm. Bir adam vardı ve yanında bir kız. Kız çok genç görünüyordu. Yanlarına yürüdüm. Ray ses verdi. “Üzgünüm, Isaac. Geç kaldım, biliyorsun Mariam ile ilgilenmem gerek.” Koyu mavi gözleri hafifçe sağa kayarak yanındaki kız buldu. Aralarındaki ilişkiyi tam olarak idrak edememiş olsam da bu pek de işime yarayacak bir bilgi olmayacaktı zaten ancak bir merak ki sardı bedenimi, bir merak ki aldı götürdü beni. Tam konuşacaktım ki kız Ray’in koluna dokundu ve geçip parktaki banklardan birine yerleşti. Bu sefer ben konuştum.

“O kız kim?” “Biliyorsun, oğlumun yerine gelen değişim öğrencisi.” Kaşlarımı kaldırıp başımı salladım. Sükûneti o bozdu, bozmasaydı boğulacaktık herhalde.

“Dediğin gibi kızın hakkında birkaç şey öğrendim.” “Öyle mi? Güzel. Ne buldun?” Şaşırmamış bir tavır takınmaya özen gösterdim. “17 yaşında. Adı Silvia. Sen gidince annesi de gitmiş ve onu teyzesi büyütmüş, bir de...” Ne? Bu mümkün müydü? Ben babam olabilir miydim? Bu hiç gerçek olamayacak bir mucizeydi ve mucizelere inanmadığımı söyleyen şahsen ben değil miydim? Ne var ki onların bana inandığını söyleyen de bendim.

“Teyzesinin adı neymiş?” “Tiny mi, Tina mı? Öyle, bir şey. Neden ki?” Başımı eğdim. Gözlerimin yaşadığını tahmin edebiliyordum. “Ya annesi, ona ne olmuş?” Bu sefer de o oldu başını eğen. “O... O şey...” Sesi gıcırdamaya başladı. Ölmüştü, değil mi? Yeniden aralandı dudakları. “O yanlış yollara sapmış, Isaac. Para karşılığında bedenini meşru kılmış.”

Artık koşabilirdim. Arkama bakmama gerek yoktu. Zaman için endişelenmeme de gerek yoktu. Ya da bir başkasını da umursama gerek yoktu. Ölüm için tasalanmama da yaşam için plan yapmama da gerek yoktu. Kimsenin olmadığı bir yerde telefonun kamerasında kendime baktım. Kimdim ben? Silvia mıydım? Neden Isaac gibiydim? Kimse miydim yoksa ben? Diğer insanların verdiği kararlarının maşası mıydım? Şu an beni ben eden bir başkası ise ben yine ben mi oluyordum yoksa benlik bu muydu asıl? Garipti lakin yeterince garip değil miydi? Böyle eşsiz bir masalda yaşıyor olmamız...

15 dakika kala

Varmıştım. Arazi neredeyse bomboştu. Bir yere çömelip oturdum ve beklemeye başladım çünkü başka ne vardı ki beklemekten daha özel, daha anlamlı...

10 dakika kala

Hiçbir şey olmuyordu. Sorun yok, en iyisi bu. Olacak her şey beni öldürürdü çünkü.

7 dakika kala

Hava iyice soğumuştur. Bu bir deprem alameti olabilir miydi ki acaba?

6 dakika kala

Hayvan uğultuları duyulmaya başlandı ve rüzgâr daha da hızlandı, sanki mümkünmüş gibi. Ne derlerdi? Geliyor gelmekte olan.

5 dakika kala

Geldi. Ceketinin eteği hafifçe savuruluyordu. Mavi gözleri beni nişan alıyordu. Soğuktan burnu kızarmış, kulakları ise morarmıştı. Yüzüne hafif bir tebessüm oturdu. Yanıma geldi. Kendiniz olmamaktan daha ilginci varsa işte o kendiniz olabilmektir.

“Merhaba, Silvia.” Titremeye başladım. “Merhaba, baba.” O da titriyordu şimdi. Yine ben konuştum, içimden bir ses ona vicdan azabı yaşatıyordu. Sanki bunu yaparsam onu affedebilmişim gibi geldi nedense. “İlginç, değil mi? Kilisede olman... Bir kızı yetim bırakıp, bir kadının hayat kadını olmasına vesile olup sonra Tanrı’dan medet ummak. İsa Mesih’ten arınma dilemek. Desene, cennet zebani kaynayacak.” Hafifçe sırtı karşımdaki genç kız fakat bu gülüş mutluluğa benzemiyordu. Onun yüzünü bir cam misali yüzlerce parçaya ayırıyor ve o camlar benim her bir zerremi kesiyor ama bir kalbimi kanatıyordu.

“Tanrı beni affetsin diye secde etmiyorum ya da İsa Mesih beni beyaza bezesin diye dua etmiyorum Silvia. Sadece... Yapmakla mükellif olduğum şeyleri yapıyorum o kadar.” “Saçma. Böylesine sahiplenmişken cehennem cenneti arzulamak.” Başını sağa sola sağladı. “Evet, yanacağımı bile bile dua ediyorum kızım. Nasıl aksini seçebilirim ki? Günahkârların seçmeye hakkı yoktur. Belki de Tanrı bana son hediyesini verdi. Tanrı borçlu kalmayı sevmez. Bu yaptıklarım günahlarımı çekip almadı benden, doğru. Ama seni verdi. Belki de sen çekip almalısın günahlarımı, belki de tüm bu günahların arasından çekip almalısın beni.” Sarıldım, evet. O hatasını kabullenmişti, bana düşen onun yanında olmaktı. Ben onu sevmiş miydim, bilmiyordum. Ama içimdeki o boşluk sevgiye muhtaçtı. Bana diyordu ki “Şeytan’ın sevgisi Tanrı’nın sevgisizliğinden iyidir. En naif insanları körelten de en kaba insanları yücelten de odur. Sevginin yokluğu zehirdir ama her sevgi de zehirli bir tepside servis edilir.”

1 dakika kala

Birbirlerine sarılan iki insan vardı. Hangisinin kim olduğunun ne önemi vardı ki sonuçta yine aynı şey olacaktı. Öylesine sıkıydı ki elleri birbirlerinin gitmesinden deliler gibi korkarmış gibi ve öylesine yumuşaktı ki elleri tanışmaktan delicesine çekinir gibi. O anda yer dalgalanmaya başladı. Bir güç dünyayı ellerinin arasında sallıyor ve adeta bundan zevk alıyordu. Birbirlerine içten bir gülümseme bahşettiler, korkmuyorlardı. Artık hangi zelzele onları ayırabilirdi ki?

SON

Deprem sona erdi. Beyaz bir toz bulutu sardı etraflarını ve sonra bir anda yok oldu. Bedenleri yer değiştirmişti. Onların mutluluğu hüznü yakalanmadan olmamıştı. Tüm hüznü tüketip de gülüyorlardı. İşte şimdi yaşamları devam etmeliydi. Zaman kimseyi beklemezdi. Ne en muhafazakârı ne de en günahkârı...

Sonra mı ne oldu? Kız hafta sonlarını kilisede geçirdi. En başta bir kadının varlığı pek de iyi karşılanmadı tabii. Ama sonra alıştılar. Kızı sevmemişler belki ama onun varlığını sevmişlerdi. Bildiklerini ona anlatıp kabarıyor, hünerlerini sergiliyorlardı. Dini tiye mi alıyorlardı yoksa? Doğrusu kızın pek de umurunda değildi. Mutluydu. Ve mutlu son demek için bu pek de yeterliydi.

ALİ FERİT DEĞERLİ 10/E

İSTASYON

Saat akşam beşe yaklaşmışken uzun sayılabilecek bir araba yolculuğu sonrası istasyona vardığında tanıdık yere göz gezdirdi HarveyAnderson. Daha yirmili yaşlarının ortasındaydı. Tüm çocukluğunun geçtiği Galler'e bağlı küçük bir köyde yaşıyordu, ailesiyle. Kimse onun babadan bu kadar zengin olmasına rağmen neden hâlâ köyde yaşadığını, neden kasabaya hatta şehre taşınmadığını anlamazdı. O da anlatmazdı zaten. Tren istasyonu kasaba merkezinde olduğundan Fransız arkadaşı Albert Martel'in arabasıyla merkeze kadar bir saate yakın bir yolculuk yapmışlardı. Dostunun lüks sayılabilecek arabasıyla, yol oldukça rahat geçmişti ancak Martel yol boyu asla susmamış ve Anderson'ı bıktırmıştı. Uzun yıllardır arkadaşlardı ancak Anderson hâlâ onun bazı özelliklerine alışmamıştı. Kendisine tezat, çok konuşkan biri olması gibi. Bozuk İngilizcesine rağmen konuşmayı hiç kesmezdi yanında biri olduğunda. Neyse ki istasyona varmadan önce, tam merkezde Martel eski bir ahbabını göreceğini söyleyerek arabadan ayrılmıştı.

Yolcu platformu oldukça kalabalık ve gürültülüydü. Ellerin de bavullarla dolaşanlar; gelenleri karşılamaya ya da gidenleri uğurlamaya gelenler; kalabalığın arasına karışmış, bir şeyler satmaya çalışan küçük çocuklarla istasyon tam bir pazar gününü yaşıyordu. Anderson neredeyse her hafta sonu babadan kalma işinden dolayı yolculuk yapması gerekirdi. Ancak bugün tüm bunlardan farklı bir şey için buradaydı. Ceketinin altında kalmış saatini kolunu hafifçe sallayarak gün yüzüne çıkardı ve zamanı kontrol etti. Beklediği trenin gelmesine yirmi üç dakika olduğunu hesaplayıp boş bulduğu oturma yerine, kendisiyle aynı yaşlarda görünen genç bir adamın yanına çöktü. Adam sarı saçlı ve bronz tenliydi. Yüzüne göre küçük kalan yeşil gözlerini elinde sınımsız tuttuğu gazeteye dikmişti. Anderson genç adamın yanına oturduktan sonra, tamamen merakından, gazeteye göz ucuyla baktı. Gazete anlamadığı, yabancı bir dildeydi. Çok takılmadı ve elini deri çantasının üstünde gezdirerek tekrar etrafa baktı. Herkes telaşlıydı bu istasyonda. Bir yerlere koşturup duruyorlar, birbirlerine bağırarak konuşuyorlardı. Tüm bu telaşın içinde Anderson'ın gözüne biri çarptı. Küçük bir çocuk, elinde taşımakta zorlandığı aşikâr gazete yığınıyla insanlar arasında dolaşıp duruyordu. Başında kirli ve eski bir kasket, boş kalan eliyle çekiştirip durduğu en az şapkası kadar eski ve yıpranmış pantolonuyla çocuğun oldukça yoksul bir görüntüsü vardı.

Etrafındaki şık, temiz elbiseli ve bedence büyük kimseler arasında küçücük duruyordu ve hepsine karşı kıyafetleri, büyük ihtimalle saatlerce buharlı lokomotiflerin arasında durmaktan, is lekeleriyle doluydu. Çocuğu izlemeye devam etti Anderson. Bir şeyler bağıyor ve onu durduran insanlardan gazete karşılığı aldığı bozuklukları cebine tıkıştırıyordu. Yüzünde kocaman bir gülümseme vardı. Bu neredeyse acınası hâliyle bile mutlu görünüyordu tüm o asık suratlı zengin insanlara tezat. Çocuk gözden kayboluncaya kadar Anderson gözlerini çekmedi üstünden. İnsanların arasında kucağında kâğıt tomarıyla dolaşan küçük adam dikkatini çekmişti. Önüne dönüp saatine baktı tekrar.

On dokuz dakika.

Bir iç çekti.

Diğer tarafına döndü.

Yaşlı ve huysuz istasyon şefi Arthur Bretton akşam yemeği molası için gün boyu içinde oturduğu kulübeden çıkmış, ceplerini yokluyordu. Anahtar arıyor olmalı. Zaten pek bir iş yaptığı yok. Bir de çalışma saatinin dörtte biri kadar molası var. Anderson onun yavaş hareketlerini ilgisiz bir şekilde izlerken Arthur'un yanına genç bir kadın geldi. Pahalı ve süslü kıyafetlerinden zengin olduğu çok rahat anlaşılabilir uzun boylu, zayıf, sarışın, güzel bir kadındı. Onun kadar güzel olamazdı da. İstasyon şefiyle bir şeyler konuşmaya başladı. Anderson tabii ki bu gürültü arasında hiçbir şey duyamıyordu. Kadının hareketleri oldukça narin, yavaş ve kibardı. Şehirli bir kız olmalı, kasabadan değil diye düşündü. Muhtemelen burayı tanımıyordu ve bilmediği bir şeyi sormuştu. Teorisini kanıtlar biçimde kadın Arthur'un konuşmasına kafa sallayıp yoluna devam etti. Arthur hâlâ kulübe anahtarı bulamamış, ceplerini yoklamaya devam ediyordu. Anderson onun bu hâlini boş verip kafasını geri önüne çevirdi. Zaten Arthur'u hiç sevmezdi. Huysuz adam.

On beş dakika.

Bacağını sallamaya başladı sabırsızca. Heyecanlıydı. Uzun zaman olmuştu.

O gün hava ekim ayında olmalarına rağmen güneşliydi. Yine de çok sıcak değildi. Burası ne zaman sıcaktı ki zaten.

Yanında hissettiği kıpırdanmayla oraya çevirdi gözlerini. Adam kapattığı gazeteyi tek elinde tutmuştu. Diğer elini cebinde dolaştırıyordu. En son bir cep saati çıkarıp kontrol etti ve ayağa kalktı. Ceketini düzeltti ve aksayarak yürümeye başladı. Anderson artık sıkılmaya başlamıştı. Çok yoktu zaten trenin gelmesine. Hiçbir zaman dakikasında

da gelmezdi trenler ancak herkesten farklı olarak onun bekleme süresi yirmi dakika değil, altı aydı. Her zaman toplu saçlarından omuzlarına düşen birkaç kahverengi tutam düştü gözünün önüne, sanki o an tam önündeymiş gibi. Beyaz teni, sıcak gülüşü ve ela gözleri...

Anderson gökyüzüne baktı. Geri indirdi kafasını. O günün sonunda geldiğini düşünmek bile mucize gibiydi ona göre.

Oyalanmak adına bir gazete alıp okudu en yakın büfeden. Üçüncü sayfaya gelmişti ki tren sesiyle kafasını kaldırdı hızlıca. Kalbi çıkacaktı yerinden. Görünürde bir şey yoktu ancak seslerden trenin yaklaştığı anlaşılıyordu tabii ki. Manchester treni olduğunu biliyordu. Son seferdi zaten. Ayağa kalktı. Üstünü düzeltti elinin tuttuğu kadar. Siyah tren artık görüş açısına girmişti.

İlerliyordu.

Durdu.

Kapı açıldı ve çıkan görevlilerin bağırışları doldu.

Bir adım öne attı Anderson. Trenden çıkan insanlar arasında gözünü gezdirdi. Kimi aradığı belliydi. İnsanlar çıkıyordu tek tek trenden.

Gelip geçen herkes arasında bir tek o, o ilgi çekiyordu. Sanki herkes bulanıktı da bir tek o netti. Sanki etraf karanlıktı da tek ışık oydu aydınlatan. Ela gözleri akşam güneşiyle parlıyordu. İstemsizce geri adım attı onu görünce.

Platforma indiğinde gözleri buluştu. Sanki zaman durdu o an, bir tek o ikisi vardı istasyonda. Adım attı Devyn ona doğru. Bir tane daha. Bir tane daha. Hiç beklemeden sevgilisine sarıldı Anderson. Her zaman hayran olduğu kokusunu duyduğunda gözlerini kapattı. Gözlerini tekrar açtığında gökyüzüne baktı. Hiç bulut yoktu ve güneş batmak üzereydi. Güneş batabilirdi, zaten onun güneşi kolları arasındaydı. Onun yanında gökyüzündeki güneş bile sönük kalırdı. Asırlar geçmiş gibi hissettiren altı aylık ayrılık sona ermişti artık.

Neval YILDIRIM 9/A

GÜVEN

“Ding dong!” Kapı zili çaldı. Bir an hepimiz ürktük anneannem, annem ve ben. Annem kitabına, anneannem televizyona ben de telefonuma dalmıştım. Sanki o gün kapının zili bas bas bağıırıyordu. Annem kapıya baktı. Birileriyle konuştu, sesler salona kadar geldi ama anlaşılmıyordu. Sonra annem salonun kapısını açtı ve kaygılı bir ses tonuyla “Mehmet, gelir misin?” diye sordu. Yüzü bembeyaz olmuştu; donuk gözlerle bana bakıyordu. Belli ki bir şey olmuştu. Tedirgin ve aynı zamanda meraklı adımlarla anneme doğru ilerledim. Annem elini omzuma koyarak beni kapıya yöneltti. Kapıda iki polis memuru bekliyordu. “Mehmet Öksüz sen misin?” diye sordu memurlardan birisi. “Evet” yanıtı verdikten sonra diğer memur ifademi vermem için karakola gitmem gerektiğini söyledi. Annemle bakıştık. “Neden?” sorusuna sadece “Çocuğunuzun ifadesini almamız lazım. Karakolda konuyu öğrenirsiniz.” diye cevap aldık. Annem yüksek sesle “Bir dakika, ne yapıyorsunuz? Çocuk on dört yaşında, memur bey. İfade alacaksınız burada alın. Oğlumu karakola götürmenize gerek yok, lütfen.” karşılık vermesine rağmen memurlar bizi karakola götürdü.

Başıma gelenleri anlayamadan karakola vardık. Kısa boylu, elli yaşlarında, şişmanca bir memur ile otuz yaşlarında, gözlüklü bir psikolog beni ifade odasında karşıladı. Psikolog kendini ve memur beyi tanıttıktan sonra “sohbet” etmeye başladı. Adımı, yaşıma, ailemi sorduktan sonra konuya girdi. Memur: “Köpeği nereye sakladın?” diye sordu. “Köpek mi? Hangi köpek?” diye şaşırdım. ”Belgin Koran’ın köpeği. Sen kaçırdın onu biliyoruz, inkâr etme Mehmet. Kamera görüntülerin var. Tamam, bir delilik yaptın ama bu kadar yeter. Köpeğin yerini söylemelisin yoksa başın daha büyük bir belaya girecek. Köpek nerede?” diye sordu. Durumu anlamaya çalışırken memurun telefonu çaldı. Telefonla konuşması bana düşünmem için fırsat yarattı. Aklımdan bin çeşit soru geçti. Benden hangi köpeği istiyorlar? Belgin Koran kim? Bir yanlışlık vardır. Yaşadıklarım gerçek olamaz, annem ve anneannem ne durumdalar? Sinirlerim bozulunca ağlamaya başladım. Psikolog beni teselli etmeye çalıştı. Psikolog: “Ağlama, köpeğin yerini söylersen sana yardımcı oluruz. Belgin Hanım’la da konuşuruz. Şikâyetini geri çekeceğinden eminim. Belli ki bir şeye bulaşmışsın. Daha çocuksun, suç kaydın yok. Hatanı şimdi telafi edebilirsin” diye söyledi. “Ama Belgin Hanım’ın köpeğini benim aldığım nereden çıktı? O kadını tanımıyorum ki, köpeğini de. Ya ben bir şey yapmadım. Lütfen bana inanın!” dedim. “Belgin Hanım ünlü işadamı Harun Koran’ın eşidir. Bir hafta önce köpeği kaçırıldı. Yüklü miktarda fidye istiyorlar. Araştırdık. Bu senin işin değil ama asıl suçlulara yardım etmişsin.” Bunun üzerine memur bey bana köpeğin fotoğrafını gösterdi. ”Fotoğrafa iyi bak. Kaçırılan köpek bu” dedi. Masadaki fotoğrafa baktım ve dondum. “Evet, ben bu köpeği kaçırdım...”

BİR HAFTA ÖNCE

Otobüsümü kaçırdım. Bu hafta ikinci kaçırişım oldu. Son zamanda eve yürümek gözümde büyümüyor artık. En azından parkın içinden yürüyüp şelaleyi, meyve ağaçlarını, çiçekleri bir de köpekleri izleyebiliyorum. Kavaklı Park köpek sahipleri tarafından hayvanlarını gezdirmek için tercih edilen popüler bir parktır. Daha önce hiç görmediğim cinsteki köpeklere rastlamak beni mutlu ediyor. Her zaman parkta yürürken hayallere bürünüyorum. Hide Park’ta yürüdüğümü hayal ediyorum. O gün okulda tanımadığım bir öğrenciyle bahçede tartıştığım ve dövüştüğüm için moralim bozuktu. Eve gidip de anneme ve anneanneme açıklama yapmak istemiyordum. Biraz yürüdükten sonra kestane ağacının yanındaki bankta iki tatlı köpek fark ettim. Köpeklerden biri Poodle cinsinden, diğeri CockerSpaniel cinsindendi. Poodle siyah benekli beyaz bir köpek, CockerSpaniel ise kahverengiydi. Köpekler ayakta duruyordu. Sürekli hareket edip tasmayı çekiştiriyorlardı. Sahibi bundan etkilenmeyerek bankta oturarak sakince etrafı izliyordu. Yanına gidip köpekleri sevmek için izin istedim. Sahibi: “Bir şey mi dedin?” diye sordu. “Köpeklerinizi sevebilir miyim?” Adam gözlerini köpeklere çevirdikten sonra “Aaa tabii, hatta istersen gezdirebilirsin.” yanıtını verdi. Bu teklifi beklememiştim ve “Olur abi, gezdirebilirim” deyip tasmaları adamın elinden alıp köpekleri gezdirmeye başladım. Köpekler çok hareketliydi ve onları kontrol altında tutmak zorlamıştı beni. Yaklaşık yarım saat sonra köpekleri sahibine teslim ettim. Sahibi “Ne kadar dayanıklısin. Yılmadan köpeklerin peşinden koştun. Demek köpekleri çok seviyorsun” sözleriyle karşıladı beni. Adam yirmi beş yaşlarında, siyah kıvrıkcık saçlı, çekik kahverengi gözlü, orta kilolu, sportif, bir seksen boylarında bir gençti. “ Ben Güven. Senin adın ne?” diye sordu. “ Mehmet” diye yanıtladım. “Okuldan mı geliyorsun?” sorusuna “Evet “ yanıtını verdikten sonra eve gitmem gerektiğini söyledim. Güven “ Yolun otoparktan geçiyorsa oraya kadar birlikte yürüyebiliriz. Ben de aracıma gideceğim zaten. İstersen Andy’nin tasmasını sen tut.” diyerek CockerSpaniel’in tasmasını uzattı. Otoparktan geçiyorum, diyerek tasmayı aldım ve birlikte yürümeye başladık. Yol boyunca Güven abiyle sohbet ettik. Köpekleri çok sevdiğimi ama anneannemin köpeklerden hoşlanmadığını ve bu yüzden eve köpek alamadığımızdan bahsettim. Güven abi aile durumumu merak edince annem ve anneannemle birlikte yaşadığımı söyledim, babamın cezaevinde olduğunu her zamanki gibi gizledim. Babamı soran herkese babamın olmadığını söylüyordum, Güven abiye de aynısını söyledim. Sohbetimiz gitgide samimileşti. Otoparka vardığımızda Güven abi yarın da aynı saatte parkta olacağını söyledi ve köpekleri sevmek istersen onu parkta bulabileceğimi söyledi. Sesli söylemesem de kendi içimde teklifi kabul etmiştim. Ertesi gün okul çıkışı hevesle parka gittim ve Güven abiyi elimle koymuş gibi aynı bankın üstünde otururken buldum. Hemen koşarak yanına gittim. Güven abi beni görünce sevindi,

köpekler de öyle. “Hadi neyi bekliyorsun?” diyerek tasmaları uzattı. Tasmaları kaptığım gibi köpeklerle koşmaya başladım. Ne kadar gezdiğimizi bilmiyorum ama uzun zaman banka geri dönmedik. Sonunda yoruldu ve köpekleri Güven abiye teslim ettim. Güven abi banka oturmamı ve dinlenmemi söyleyince yanına oturdum. “Biliyor musun bu köpekler aslında benim değil, onlar arkadaşımın. Ben sadece onları gezdiriyorum.” Güven abinin sözleri beni pek şaşırtmamıştı “Abi, doğrusu seni köpeklerle karşı biraz ilgisiz bulmuştum, köpekler de sana karşı öyle. Demek ki bundanmış” dedim. “Yo, öyle değil Mehmet, kendi köpeğim var ama maalesef yanımda değil. Köpeğimi seviyorum. Adı Melon. Onu çok özleyorum. Özlemimi gidermek için de arkadaşımın köpeklerini gezdiriyorum işte.” “Abi köpeğin nerede?” diye sordum. “Durum biraz karışık. Köpeğim eski eşimde. Biz boşanıyoruz. Melon konusunda anlaşamadık. Leyla çok inat. Köpeğimi vermiyor. Mahkeme karar verecekmiş filan...” Güven abi gözlerini alçaltarak yere baktı. Çok üzgün görünüyordu. “Abi bir şey yapamaz mısın? Mesela polise mi gitsen; yani köpek tam olarak kimin, senin mi?” diye sordum. “Melon’u ben aldım ama ikimiz de onu seviyoruz. Leyla kızgın. Melon’u da bana karşı silah olarak kullanıyor. On yedi günden beri köpeğimi göremiyorum. Evin kapısına bile yaklaşamıyorum. Uzaklaştırma kararı çıkartmış. Aramızda kötü şeyler yaşandıysa da Melon’un bir suçu yok. Haftaya beş aylığına buradan gidiyorum. Gitmeden önce köpeğimi görmek istedim ama Leyla cadısı izin vermedi” “Peki nereye gidiyorsun, abi?” “Denize, denizciyim.” diye yanıtladı Güven abi. Durumuna üzüldüm. Bir süre konuşmadık. Ona nasıl yardımcı olabileceğimi düşündüm. “Ben Leyla ablayla konuşsam, köpeğin için ne kadar üzüldüğünden bahsetsem, olmaz mı? İkna etme yeteneğim yüksektir. Ne dersin?” dedim. “Sağ ol ama bir işe yarayacağını düşünmüyorum. Leyla’nın amacı beni üzme zaten. O kazandı, ben kaybettim.” Yine sustuk. Sonra “Aslında şeytan diyor ki git Melon’u zorla al. Köpekle bir gün geçir, sonra onu Leyla’ya teslim et. Kaybedeceğim bir şey yok. Zaten buraları terk edeceğim, denize çıkacağım.” Güven abinin düşüncesini yanlış bulmadım. Abi çaresizdi ve haksızlığa uğramıştı. “Doğru söylüyorsun abi” diye hak verdim. Güven abi gözlerimin içine baktı. “Yapayım mı?” diye sordu. “Neyi?” “Melon’u birkaç saatliğine alıp sonra teslim edeyim mi?” “Olur abi” dedim. “Bana yardım eder misin?” “Ederim!” diye cevap verdim. Güven abi köpeğin kaçırılmasını planlamaya başladı. Leyla abla Melon’u her gün saat 3’te Kestane Park’ta gezdiriyormuş. Ben de o parka gidecektim. Melon’u önce sevip sonra gezdirmek izin isteyecektim. Çocuk olduğum için Leyla abla bana güvenirmiş ve köpeği bana emanet edermiş. Köpeği gezdirmeye bahanesiyle parkın cadde kapısına kadar götürüp beni orada bekleyen Güven abiye teslim edecekmişim. Sonra hızlıca cadde kapısından çıkıp oradan ayrılacaktım. Güven abi her şeyi detaylı planladı. Cuma günü parka gittim. Leyla ablanın fotoğrafını önceden gördüğüm için hemen tanıdım. Gezirdiği köpek küçüktü. Malta köpeği cinsinden uzun tüylü, beyaz, tatlı bir köpekti. Daha çok kadınların sahiplendiği köpeklerdendi. Melon’u biraz sevdikten sonra gezdirmek için izin istedim. Leyla abla gezdirmeme müsaade etti. Her şey istediğimiz gibi gidiyordu. Planladığımız gibi köpeği yaklaşık 50 metre ilerdeki buluşma yerine kadar götürdüm. Güven abi beni orada bekliyordu, tanınmaması için başına bir kask geçirmişti. Köpeği kucağına alıp “Sağ ol kanka.” deyip cadde kapısından koşarak ayrıldı. Ben de evime gittim.

BEŞ AY SONRA

“Ding dong!” Kapının zili çaldı. Kapıyı açtım. Postacı “Mehmet, sana bir mektup var” diyerek elindeki zarfı uzattı. Şaşkın bakışlarla teşekkür ederek mektubu alıp odama gittim. Hayatımda ilk defa bir mektup almıştım.” Acaba cezaevindeki babam bana ilk defa bir mektup mu yazdı?” diye sesli düşündüm. Zarf kalındı, üzerinde gönderenin ismi yazmıyordu. Merakla zarfı açtım. İçinde bir mektup ve kâğıt para vardı. Şaşkınlıkla paralara baktım. Sonra mektubu aldım ve sesli okudum: “Kanka, seni bu işlere bulaştırdığım için özür dilerim. Senin günahın yok. Köpeğe zarar vermedim, sahibine teslim ettim. Öğrenmişsindir zaten. Gönderdiğim para senin. Yaşadıklarına karşın bir tazminat olarak düşün. Bundan sonra da kimseye güvenme, adı Güven olsa da. Güven abin. (Tabii, gerçek adım başka.)”.

Azra Bilge BAHADIRLI 9/A

KANLI PAPATYALAR

Bir ressamın paletini andıran bahçe. Bahçemiz. Bahçe...

Papatyalar, en sevdiğim çiçeği, bazen açan gelincikler ve adını bilmediğim başka çiçekler...

Biçilmemiş çimler, kelebekler ve uğur böcekleri, beyaz boyası hafif dökülmüş bank, yosunlu taş yol...

Bir portakal ağacı, bir de ona arkadaşlık eden çam. Birini annem, birini babam ekmiş sanırdım çok eskiden.

Dışı rengârenk evin. İçi değil.

Odalardan en çok salonu severdim. Bir tek orada hayat vardı sanki. Renkli bahçeye bakan büyük pencerenin önünde orkide, begonya saksıları; büyük masanın ortasında, içinde her zaman çiçek olmasa da, güzel bir cam vazo; küçük vitrinin içinde kar küreleri, minik hayvan heykelleri...

Özlemedim, ne kadar sevsem de özlemedim. Özleyemem. Özlemedim.

Annem de çok severdi. Evi, bahçeyi, bizi, insanları... Yaşamayı severdi. Severmiş. Önceden.

Renkli hayatı önce soldu, karardı, sonra...

Bağrıışma sesleri duyuluyor. Belki alışkın olmam gerekir ama dudağımı ısırmaktan, gözyaşlarımı tutmaktan kendimi alamıyorum. Bu sefer daha sert, daha şiddetli sanki. Salona geliyor. Bir demet papatya uzatıyor. Parlayan gözleriyle "Sorun yok." dediğini görmek hiç zor değil. Resimleri için kurutmuştu daha önce. Çok sevdiğimi hatırlıyor mu acaba? Cam vazoya koyuyoruz. Yanımdaki sandalyeye oturuyor. Birazdan olacakları biliyor gibi. Elini, elimin üstüne koyuyor. Konuşmadan vazoya bakıyoruz.

Bağrıışma sesleri yaklaşıyor, salona giriyorlar. Abim ve ben sadece ayağa kalkabiliyoruz. Onun elindeki çakının...

Saniyeler sonra annemin sevgisini görüyoruz. Parlak kırmızı bir sıvı formunda karnından fışkırıyor.

Özledim mi? Papatyaları, taş yolu, cam vazoyu, küçük heykelleri özledim mi? Annemi özledim mi? Özlem mi beni o eve çeken? O kapıdan içeri girme isteği, özlem mi?

Peki. Kabul ediyorum. Papatyaları, taş yolu, cam vazoyu, küçük heykelleri özledim. Annemi özledim. Belki göremem onu ama hissedebilirim. Sevgisini hissedebilirim belki. Yüzümüzde acı dolu bir tebessümle camdan dışarı, bahçemize, çiçeklerimize baktığımız zamanlar gibi anılarımı hissedebilirim belki.

Geldim. Kapının önündeyim. Anahtarları paspasın altındaki küçük kapağın içinden aldım, kapıyı açtım. Girişteki ayak izlerine bakılırsa içeriye ayakkabıyla gireceğim. Abim resim çizmek için gelir bazen. Sadece resim çizer. Salona girmez.

İçeri adım attım. Aniden başımda bir ağrı oluştu; boğazımın kuruduğunu, kalbimin sıkıştığını hissettim. Mutfağa girdim. Su içmek için bir bardağa uzandım. Elim mi titriyor? Bardağı düşürdüm. Sanırım biraz başım dönüyor. Kırık bardak parçalarını topluyorum. Bileklerimde sebepsiz bir acı...

Annem... Salona gidiyorum. Açabilir miyim kapıyı? Açıyorum. Burnuma kan kokusu geliyor. Başımın dönüşü şiddetleniyor. Masaya gidiyorum. Aynı sandalyeye oturuyorum. Abimin elimi tuttuğu gün, o gün oturduğum sandalye.

Tozlu masa, cam vazo, papatyalar, dökülmüş yapraklar... Elimi papatyalara uzatmaya çalışıyorum. Yaprakların bazıları kırmızı.

Masada neden kan var?

Bileklerimde kan var.

Oda neden kararıyor?

Gözlerim kapanıyor.

Annem...

GARİP VE GİZEMLİ

Belki ilham getirir diye sıcak bir kahve istemiştim. Dışarısı olabildiğince karlıydı ve çok soğuk gözüküyordu. Şöminenin alevlerine bakakaldım. Aklımdan geçiriyordum. Sadece altı ay... Hayır, hayır beş ay kaldı. O an bir kere daha fark etmiştim. Zaman gitgide azalıyor ama benim tek yaptığım şey kanepemde oturup konu bulmaya çalışmak. Her seferinde yerimden yavaşça doğruluyor, masama yürüyor, kalemimi mürekkebe batırıp düşüncelerimi kâğıda geçiriyordum. Peki ya sonra... Hep aynı şey... Kâğıdı buruşturup yere fırlatmak ve ufak çaplı sinir krizi. Söyleniyorum:

--Belki de bu işi bırakmalıyım.

Masamda oturmuş kendi kendime konuşurken kapımın çaldığını duyup bir an da olsa düşüncelerimden sıyrılmıştım. "Gir!" dedim. Kapı açıldı. Gelen Ethan'dı. Her zamanki gibi kahvem getirmişti Ethan kahveyi yavaşça masama bıraktı. Sordu:

--Nasıl gidiyor efendim?

İsteksizce cevap verdim:

--Aynı Ethan... Her şey aynı... Hiçbir gelişme yok. Belki de bu iş bırakmalıyım.

Ethan cevap verdi:

--Onu siz bilirsiniz efendim ama-saatine bakarak-akşam yemeği birazdan başlayacak. Hazırlanmanızı öneririm.

Ethan gitti. Belki de yemek arası iyi gelirdi. Üstümü değiştirdim, aşağı indim. Kendime bir masa buldum. Kısa bir süre sonra yanıma bir garson geldi. Siparişimi verdim. Yemeğimin gelmesini beklerken karı izleyerek yeniden düşüncelerime daldım. Etraf kalabalıklaştı, uğultu arttı. Yemeğimi yiyip yukarı çıkmak istedim çünkü bu kadar ses içerisinde düzgün düşünemiyordum. Tam bu sırada gözüme bir hanımefendi çarptı. Uzun tozpembe bir elbise giymişti ve saçını çok garip bir topuz yapmıştı. Ama bu, hanımefendiye gözümün çarpmasının nedeni değildi. Ethan ile tartışıyordu. Aslında tam olarak tartışma sayılmazdı. Çünkü hanımefendi Ethan'a bağıyor, Ethan da özür diliyordu. Yanlarına gidip ne olduğunu sormak istedim ama yemeğim gelmişti ve zaten aklımda bir sürü şey varken bir tane daha olayla uğraşmak istemedim.

Yemeğimi bitirip hemen yukarı çıktım. Aklıma sonunda bir şey gelmişti hatta sayfanın yarısına kadar çok akıcı bir şekilde yazmıştım. Gayet mutluydum, artık bir konu bulmuştum. Hem kendimi ödüllendirmek için hem de Ethan'a yazımı göstermek için bir kahve istedim. Kahvem gelene kadar sayfanın kalanını da yazdım. Tam son cümleyi de yazacakken kapı çaldı. Bu sefer ayağa hızla kalktım ve kapıyı açtım. Mutluluğumu çok belli etmiş olmalıyım ki Ethan hikâyemin konusunu merak ettiğini söyledi. Heyecanla sordum:

--Kendin görmek ister misin?

Ethan:

--Elbette efendim.

Efendim demesinden pek haz almıyorum ama işi gereği böyle hitap etmesi gerektiğini söylüyor. Ben de onu bu konuda zorlamıyorum. Bana bu şekilde seslenmemesini istememin nedeni Ethan'ın kaldığım otelin çalışanı olmasına rağmen samimi bir ilişkimizin olması. O benim için sadece bir otel çalışanı değil aynı zamanda bir arkadaş. Aslında bir olay sonrası yakın olduğum biri değil. Sadece bu otelde en iyi anlaştığım kişi ve uzun süre de burada kaldığım için kendisiyle iyi bir ilişkimiz olmaya başladı.

Bana çok yardımcı olduğunu inkâr edemem. Her yazdığımı ilk ona okuturum ve o da bana dürüstçe düşüncelerini söyler. Yine aynı şekilde yazdığımı Ethan'a gösterdim. Onun da beğeneceğini düşündüm ama bana şu şekilde karşılık verdi:

--Bence siz çok daha iyisini yapabilirsiniz efendim.

Ufak bir sessizlik yaşandı. Bir daha okudum, haklıydı daha iyi olabilirdi. Sakince karşılık vermeye çalıştım:

--Doğru.

Tekrar başa dönmüştüm. Tam ne yapacağımı düşünürken Ethan düşüncelerimin arasına girdi:

--Efendim belki de ara vermeniz gerekiyordur. Bu kadar düşünmek sizi yormuş olabilir.

Yine haklıydı. Kendimi fazla kaptırmıştım. Ara vermek iyi gelirdi. Hem de düşüncelerimi tazelememi sağlardı. Kahvemden bir yudum aldım ve hem kafamı dağıtmak için hem de biraz merak ettiğimden konudan alakasız bir soru sordum:

--Aşağıda bir hanımefendiyle tartışıyordun galiba, umarım bir sıkıntı yoktur.

Ethan:

--Sıkıntı yok efendim. Sadece hanımefendinin acil ihtiyacı olan eşyalarının bulunduğu valizi odasına çıkarmayı unutmmuşuz. O yüzden kızgındı.

Meraklı biri olduğumdan hiç düşünmeden karşılık verdim:

--İçinde önemli bir şey olsa gerek. Sana bu kadar çok bağırdığına göre.

Ethan cevap verdi:

--Ben de sizin gibi düşünüyorum ama hanımefendi gizemli birine benziyor. Kendisi ismini bile söylemekten kaçınıyor. Zaten odasını da başka birinin adına tutmuş. Aynı zamanda garip biri, bence buralı değil. Demek istediğim bana bağırmasını o kadar da garipsemedim.

Ethan'ın "garip" ve "gizemli" kelimelerini kullanması ile bu konuya karşı dikkatim artmıştı. Dediğim gibi çok meraklı biriyim ve her meraklı için bu iki kelime çok etkileyicidir. Ben bunları kafamdan geçirirken Ethan "İyi geceler efendim." dedi ve odadan çıktı. O an fark ettim, çok yorulmuştum. Saat daha dokuza yaklaşıyordu ama uyku şimdi gelmişti. Zaten kısa bir süre sonra uykuya daldım.

Akşam erken yattığımdan olsa gerek sabah altıda kalkmıştım. Daha güneş doğmamıştı, her yer yattığım zamanla aynı gözüktüyordu. Vakit geçirmek adına başucumdan kendi kitabımı yazmak için okumayı ertelediğim kitabı alıp okumaya başladım. Kitap o kadar sürükleyiciydi ki gün doğumunu fark etmemiştim bile. Karnımın acıklanmasıyla kitabı bırakıp üstümü değiştirdim ve aşağı indim. Yine dün oturduğum yere oturdum. Tam o sırada tanıdık bir ses duydum. Ama o tanıdık sestemden daha sakindi. Gizemli ve garip hanımefendinin sesi. Tam yanımdaki masaya oturmuştu. Garsona siparişini veriyordu. Ardından ben de siparişimi verdim. Sakinken çok daha farklı duruyordu. Saçını taramıştı ve üstüne daha koyu renkte kıyafetler giymişti. Aynı zamanda kitap okuyordu. İsmi tam görememiş olsam da kitabın Fransızca olduğundan emindim. Aklıma ilk gelen şey Fransız olmasıydı. Ne de olsa buralı olmadığını düşündüğünü söylemişti Ethan. Ama İngilizcesi nasıl bu kadar pürüzsüz olabiliyordu, ufak bir aksan bile yoktu. Yemek yerken gözüm ister istemez ona kayıyordu. Yemeğini yerken dün olduğunun aksine gayet nazik gözüktüyordu. Her zaman Fransızların nazik olduğunu düşündüğümünden kendimi onun Fransız olduğuna tamamen ikna etmiştim. Yemeğini yedikten sonra ortak salonda bir koltuğa oturdu ve bir fincan çay istedi. Merakım beni ister istemez onun yanındaki koltuğa oturttu. Uzun kumral saçları arkasında yeşil gözleri ışıpta parlıyordu. Onunla muhabbet etmek o kadar çok istiyordum ki bir soru sorarak bu isteğimi yerine getirmeye karar verdim. Aklıma o an en mantıklı olarak okuduğu kitabın adını sormak geldi. Sonuçta ben de okumayı çok seviyordum hatta aynı zamanda yazardım. Hemen soracaktım ki garson çayını getirdi. "Merci." diyerek teşekkür etti ve kitabımı okumaya devam etti. Sesinin Fransızca konuşurken kalınlaşması açıkçası garip gelmişti. Sorumu olabildiğince nazikçe sordum:

--Hanımefendi sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim ama kitabınızın adını çok merak ettim.

Biraz duraksadı, galiba kendisine sorduğumu tahmin etmemişti. Kitabın kapağını bana doğru çevirdi ve "Le Rouge et le Noir." dedi. Kitabın kapağı kırmızı ve siyahtı, tasarımı olabildiğince sadeydi. Fransızca bilmediğimi yüz ifadenden anlamış olsa gerek ki çevirme ihtiyacı duydu:

--Küçük Verrières Kasabası. Okudunuz mu?

Cevap verdim:

--Hayır, okumadım. Ama okuma listeme girdiğine emin olabilirsiniz.

Gülümsedi. Merak ettiğimden ama daha çok konuşmayı devam ettirmek istediğimden bir soru daha sordum:

--Fransız mısınız?

Kısa bir soruydu, cevap da aynı şekilde:

--Değilim.

Evet, gayet kısa bir cevaptı. Ben en azından bir iki cümle daha konuşmak istiyordum. Ama onun benimle konuşmak istemediğini anlamıştım. Muhtemelen kitabını rahatça okumak istiyordu. Ama benim merakım bu kısa cevaplarıyla olabildiğince artmıştı.

Kitabını okuduktan sonra odasına geri gitti. Ben de kendi odama gittim. Üstümü bile değiştirmeden kendimi yatağa attım. Kahvemi içmedim, diğer günlerin aksine. Yazmam gerektiğini tamamen unutmuşum.

O akşam uyumadım, kitap da okumadım. Sadece güneşin doğmasını bekledim. Kahvaltıya her zamankinden erken gittim. Fransız olmayan hanımefendiyi bekledim. O aynı saatte geldi. Nazikçe kahvaltısını yaptı ve ortak salona geçti. Garsondan bir fincan çay istedi ve kitap okumaya başladı. Yaklaşık iki saat sonra odasına geri gitti. Ben de aynı şekilde odama geri gittim. Bu yaklaşık bir hafta böyle devam etti çünkü onu merak ediyordum ama onunla konuşmak zor geliyordu. Sadece birkaç saat uyuyabiliyordum ve kitabı yazmayı düşünmüyordum bile. Ta ki o salı gününe kadar. Kararlıydım, onunla konuşacaktım. En fazla ne olabilirdi ki?

Kahvaltıya yine uykulu gözlerle inmiştim. Her zaman geldiği saatte her zaman oturduğu yerde yoktu. İçimi garip bir his kapladı. Belki bu gün kahvaltı yapmak istememiştir diye düşündüm ve ortak salona geçtim. Orada da yoktu. İçimdeki garip his arttı. Koşarak Ethan'ın yanına gittim ve sordum:

--Nerde?

Ethan:

--Kim nerde?

Cevapladım:

--Garip ve gizemli hanımefendi.

Ethan:

--Kendisi dün akşam otelden ayrıldı.

O an benim için her şey bir anlığına durmuştu. Nasıl? Nasıl giderdi? Tam da onunla konuşacağım gün. Ethan'a bir şey söylemeden hemen odama çıktım. Hayal kırıklığına uğramıştım. Ama neyin hayal kırıklığı? İsmi bile bilmediğim birinin hayal kırıklığı. Benle konuşmak istemeyen birinin hayal kırıklığı.

Bu olaydan sonra günlerce kendimi toparlayamadım. Sadece kumral saçlarımı, yeşil gözlerini, gülümsemesini ve Fransız olmadığını bildiğim bir hanımefendiyle kısa bir süreliğine konuşmaya kaptırılmıştım kendimi. Düzelmeye başladığımda aklıma yazmam gereken kitap gelmişti ve sadece dört ay kalmıştı. Ama bu benim için artık bir sorun değildi çünkü o hanımefendi... Onunla dolduracaktım kitabımı. Belki de kader bu yüzden onu benim karşıma çıkarmıştı.

Fatma Hanzade AYDAR 9/A

BALO GECESİ

Üniversite hayatımın ilk yılı zorlayıcı bir seneden sonra sonunda bitmişti. Hâlâ tıp kazandığıma ilk günkü gibi inanamıyordum. İlk senem oldukça zor fakat bir o kadar da eğlenceli geçmişti. Çok güzel arkadaşlıklar edinmişim. Edindiğim en iyi arkadaş ise Hazal'dı. Tek başıma yaşadığım evime taşındığım ilk zamanlar Ankara'ya alışmakta güçlük çekiyordum. Ailemden uzak olmanın verdiği mutsuzlukla beraber buraya alışmaya çalışmak beni yıpratıyordu. İşte tam o sırada Hazal'la tanışıp yakın olmuşuk. Okul çıkışı bir şeyler yapıyorduk, bana gelip gidiyordu derken bütün günümüzü beraber geçirmeye başladık. Hazal'ın uzun kızıl saçları, bembeyaz teni, ona çok yakışan çilleri ve güzel bir fiziği vardı. Bakımlı ve güzel bir kızdı.

Üniversitemizin düzenlediği bir yıl sonu balosu vardı. Üst sınıflardan duyduğum kadarıyla bu balo bütün öğrencilerin ve yönetimin geldiği, derece yapan öğrencilere belge verilen bir baloydu. Belge verilecek öğrencilerden biri de bendim. Küçüklüğümden beri çok hırslı bir kız olmuştum. Hırslım bazen bana zarar verse de çoğu zaman sınavlarda üstün başarı elde etmemi sağlıyordu. Bu sene de tıp kazanmanın verdiği hırsla sınavları çok iyi bir şekilde geçip derece yapmışım. Ailemin bu başarılarla gururlandığını görmek bana inanılmaz bir mutluluk veriyordu. Bu kadar hırs yapmamın sebeplerinden bir tanesi de buydu belki de. Belgemi alır almaz aileme fotoğrafını atacaktım. Balo için Hazal ile iki ay öncesinden elbise bakmaya başlamıştık. Gezmediğimiz yer kalmamıştı Ankara'da. Hazal ilk gezdiğimiz AVM'de ona çok yakışan upuzun kuyruğu ve işleme detayları olan mavi bir elbise bulmuştu. Daha sonra benim için elbise bakmaya devam ettik. Son gittiğimiz yerde istediğim gibi bir şey bulamayacağımı düşünüp umutsuzluğa kapıldığım sırada gözümüne mor parlayan ve mini bir elbise ilişti. İkimiz de elbiseye hayranlıkla bakıyorduk. Hemen fiyatına bakıp denedim. Denediğimde gözümü üzerimden alamıyordum. Tam olarak bedenime uyan ve ten rengime inanılmaz yakışan bir elbiseydi. Alacağımdan emin olsam da Hazal'a fikrini sordum. Çok güzel olduğunu söylemesini beklerken bana yakıştırmadığını söyleyip telefona baktı. Neden bunu söylediğini düşünürken sınav notlarımı söylediğimde bana attığı bakış aklıma geldi. Bazen beni kıskandığını düşünüyordum. Fikrine aldırış etmeden elbiseyi aldım. Aldıktan sonra da modu düşük duruyordu. Bir sorun mu var diye sorduğumda annesinin aradığını ve onu eve çağırdığını söyleyip yanımdan ayrıldı. Geldiğimiz yer evime yürüme mesafesinde olduğundan eve yürüdüm. Yürürken annemi arayıp Hazal'ın kıskanç olduğunu düşündüğüm anları ona anlattım. Annem de benimle aynı fikirdeydi. Bana Hazal'la arama mesafe koymamı önerip telefonu kapattı. Ama böyle bir şey yapmayacaktım. Ona olan sevgim hala aynıydı.

O gün eve vardığımda güneş çoktan batmıştı. Yemek yedikten sonra mısır patlatıp güzel bir film açtım. Yorucu bir gün olduğundan uyukum erken gelmişti. Dişlerimi fırçaladıktan sonra uyumak için yatak odama geçip balo gecesini düşünürken uyudum.

Uzun süredir beklediğim tarih sonunda gelmişti. Bugün balo günüydü. Sabah kalkıp kendime güzel bir kahvaltı hazırladım. Çayımı yudumlarken bir yandan Hazal'la konuşuyorduk. Hazal'la konuşmam bittikten sonra annemi görüntülü aradım. Annem telefonu açtı ve günümün nasıl geçtiğini sordu. Birkaç şey daha konuştuktan sonra babamı çağırmasını istedim. Annem İpek seni istiyor diyerek telefonu babama verdi. Babam bana küçüklüğümden beri çok düşküdü. Ayrı kalmamız onu ne kadar üzse de bana belli etmemeye çalışıyordu. Her görüntülü konuştuğumuzda çok özlediğini dile getirirken gözleri dolardı. Bugünkü konuşmada her zamankinden farksız olmadı. Onları gördükçe özlemim giderek artıyordu. Neyse ki yaz tatilinde yanlarına, İzmir'e, gidecektim. Yanlarına geleceğim tarihin yaklaştığını onlara hatırlatarak hüznelerini azalttım ve kuaföre gideceğimi söyleyerek kapattım. Ardından üstümü değiştirip kuaföre gittim. Randevum olduğundan beni bekletmeden aldılar. İstedğim saç modelini kuaföre gösterdim ve telefonla uğraştım. Saçım uzun olduğundan istediğim model biraz zaman aldı. Zaman aldı ama buna değdi çünkü tam olarak istediğim model olmuştu. Teşekkür edip çıktım. Daha sonra eve geldiğimde saatin 4 olduğunu fark ettim. Baloya üç saat kalmıştı ancak balonun olduğu yer bana bir saat uzaklıktaydı. Dolayısıyla hazırlanmak için yaklaşık iki saatim kalmıştı. Hazırlanmaya başlamadan önce kahve içip bisküvi atıştırdım. Makyajımı kendim yapacağımdan uzun sürme ihtimalini göz önünde bulundurarak hızlıca makyaj masama oturdum ve makyajıma başladım. Ela gözlerime yakışacağını düşündüğüm sıcak kahve tonlu bir far sürdüm ve koyu renk rujla makyajımı tamamladım. Elbisenin sırtında detaylar olduğundan saçımı topuz yaptırmıştım. Aynadaki görüntümden tatmin olduktan sonra makyaj masamdan kalkıp elbisemi giydim. Elbise seçimimin çok doğru olduğunu düşünüp çantamla aynı tonda olan ayakkabımı giydim ve çantamı alıp evden çıktım. Yoldan bir taksi çevirip adresi söyledim. Tahmin ettiğim gibi yaklaşık bir saat süren yolculuğun ardından taksiden indim. Binaya bakıp kalbim küt küt atarken içeri girdim. Biraz erken geldiğimden içerisi henüz dolmamıştı. Girdikten sonra Hazal'ı arayıp nerde olduğunu sordum. Sesi bir tuhaf geliyordu. Birazdan burada olacağını söyleyip telefonu yüzüme kapattı. Azala aldırış etmeden birkaç arkadaşımın yanına gittim. Onlarla sohbet ederken Hazal geldi. Sevecen bir tavırla yanıma geldi. Bugün bana belge verileceğinden dolayı olan heyecanımı Hazal'a anlattım. Tepki vermediğinde benim kadar hırslı olan biri olduğu aklıma geldi. Bu sene sınavları pekiyi

geçmemiști ve benim belge alacak olmam onu öfkelenmişti. Bunun moralimi bozmasına izin vermedim ve bizimkilerle konuşmaya devam ettim.

Programın başlamasına çok az kalmıştı ve heyecanım dışa yansıyordu. Hazal salonun arkasında alkolsüz içecekler ikram edilen bir yer olduğunu söyledi. Bir şeyler içmenin bana iyi geleceğini söyledi ve içecek getirmeyi önerdi. Önerisini kabul ettim ve bize içecek almak için gitti. Geri geldiğinde elinde iki adet yeşil kokteyl vardı. Yeşil olan bir yiyecek gördüğümde aklıma kivi alerjim geliyordu. Kividen dolayı ilk hastanelik olduğumda yaşadığım süreci aklıma getirmek bile istemiyordum. Hazal kiviye alerjim olduğunu bilen nadir insanlardandı. Ailem ve o dışında kimse haberdar değildi. Hazal'a bu içeceğin içinde kivi olup olmadığından emin mi diye sorduğumda barmene özellikle kivi olmamasını söylediğini söyledi. Oldukça terlediğimden soğuk bir şey içmek istiyordum ve içeceğimden bir yudum aldım. Ekşimsi bir tadı vardı ama oldukça güzeldi. İçmeye devam ederken başımın döndüğünü hissettim. Heyecandan olduğunu düşünürken giderek baş dönmem arttı ve gözlerim karardı. Yere yığıldığımda en son kivi yediğimde böyle olduğumu hatırladım ve acil müdahale edilmezse öldürücü derecede fazla olan bu alerjimin beni öldüreceğini biliyordum. Yere yığıldığımda herkes başıma toplanmıştı. Gözlerim yavaş yavaş kapanıyordu. Sonrasında bilinçaltımın kapandığını hissettim ve gözlerim kapandı.

Eylül YILMAZ 9/B

YABANCI MİSAFİR

Yıl 1918. Ateşkes haberi ülkenin dört bir yanına yayılmıştı; analar oğullarına, eşler kocalarına, çocuklar babalarına sonunda kavuşacak ve büyük özlem son bulacaktı. İşte o sabah Ayşe, büyük kızı Ayla tarafından çılgınlık arasında uyandırıldı. Ayla odaya kapıyı hızla açarak girdi, zaten Ayşe'nin uykusu hiç derin olmazdı ve uyandırılmaktan hiç hoşlanmazdı. Tam Ayla'ya bağırmağa yeltenecekken Ayla girdiği gibi ağlamaya ve deliler gibi bağırmağa başladı. Ayşe kendini topladı, uyanabilmek için hızlıca elleriyle yüzünü ovdu, sonra endişeyle ve korkarak "Ne oldu kızım?" diye sordu. Ayla annesinin gözlerine baktı, Ayşe Ayla'yı hiç bu kadar mutlu görmemişti. Ayla'nın gözlerinden mutluluk gözyaşları akıyor, gözlerinin içi gülüyordu adeta. Ayla annesinin düşünmesine çok da zaman vermeden bağırmağa başladı "Anne babam geliyor anne! Ateşkes ilan edilmiş, kavuşuyoruz!". Ayşe'nin duyduğunu kavraması biraz zaman aldı. Dört yıl önce bir dünya savaşı patlak vermişti ve Ahmet'i de savaşa çağırılmışlardı. Ahmet giderken söz vermişti Ayşe'ye. Geri döneceğinin sözünü. O zamandan beri Ayşe, Ahmet'i çok özleyiyor, savaş bittiği gibi kavuşacaklarını tekrarlayarak avutuyordu kendini. Bu dört sene boyunca evi kendi başına çekip çevirdi ve üstelik üç tane çocukları vardı. Ayla, Zeynep ve Sevede. Ayla on üç yaşındaydı ve babasına oldukça bağlıydı. Zeynep altı yaşındaydı ve babasını ancak hayal meyal hatırlayabiliyordu. Sevede'ye ise Ahmet giderken beş aylık hamileydi; Ahmet çocuğunu göremeden gitmek zorunda kalmıştı, Ayşe'yi en çok üzen şeylerden biri de bu olmuştu. Ahmet o dönemlerde çok az rastlanan bir babaydı; Ayşe'ye ev işlerinde yardım eder, çocuklarla bol bol vakit geçirirdi, ailesine çok bağlıydı -tabii ailesi de ona-. Ayşe tüm bunları aklından geçirdikten sonra içinden sevinç çılgınlıkları atmaya başladı: Gerçekten de savaş bitmiş miydi şimdi? Kavuşacaklardı yani! Ayşe gülmeye başladı, aynı zamanda da gözlerinden yaşlar boşalıyordu. Çok karışık duygular içerisindeydi. Kızının yüzüne baktı ve hızlıca kollarını yana açtı. Bir süre birbirlerine sarılı şekilde ağladılar. Ayşe kızının kalp atışlarını hissedebiliyordu, sanki yerinden çıkacakmış gibi atıyordu. Onunki de çok farklı değildi.

Ahmet'i bekleyiş başladı ve bekleyişler bitmedi. Aradan bir ay geçmişti ve hala Ahmet'ten hiçbir iz yoktu. İçten içe artık tüm köy halkı Ahmet'in şehit düştüğüne inanır oldu. Ayşe'yi de buna alıştırmaya çalışıyorlardı ama Ayşe asla böyle bir şey olmadığını ve bu fikirlerini dile getirdikleri için bile onlara çok sinirlendiğini belirtiyordu. Ayşe her gününe yeni bir umutla başlıyordu. Her gün o kapıdan Ahmet'in içeri gireceğine inandırıyordu kendini. Her akşam tek başına o iki kişilik yataklarına yattığında ise "Bir gün daha geçti be Ahmet'im..." diye üzülmüyordu içinden. Ama umutsuzluğa yer vermeyi hiç düşünmüyordu. Ayşe, Ahmet'in geleceğini biliyordu. Ahmet her zaman sözlerini tutardı.

Ayla'yla babasının arasındaki bağ çok farklıydı. Baba kız, birbirlerinin arkadaşları gibiydiler. Ayla güçlü bir kızdı; annesine her konuda yardımcı olur, evin yükünü babası gittiğinden beridir de annesiyle bölüşürdü. Ancak bu bir aylık bekleyişten sonra kendini babasının bir daha gelmeyeceğine inandırdı. Bu onu çok derinden etkiledi; ne konuşmak istiyordu ne de yemek yemek, tüm gün yatıyordu. Ayşe, Ayla'yı çok iyi anlıyordu. Ayşe'nin tek tesellisi ise hepsinin geçeceğini düşünmesiydi.

Sevede ise dört yaşına basmıştı. Ayşe'nin en sabırsızlıkta beklediği an ise Ahmet'in biricik kızları Sevede ile tanışmasıydı. Sevede artık güzel güzel resimler çizebiliyor, kendi kendine çok güzel oyunlar oynuyordu. Ahmet bunları görse ne kadar da sevinir ne kadar mutlu olurdu.

İşte böyle yıllar yıllar geçti, Ayşe kendini bu yaşama alıştırdı ve tabii Ahmet'in gelmeyecek olmasına da. Sağ olsunlar bu süreçte komşuları çok destek olmuşlardı. Ayrıca komşular sürekli "Yeni biriyle evlen, çocuklar baba adabı görmeden büyür mü hiç, hem işe gider eve para getirir." gibi nasihatlerde bulunuyorlardı ama Ayşe yeni bir adamı yuvasına almayı asla kendi gururuna yediremezdi ve böyle bir şey yapmazdı.

Yıl 1922... yine sıradan günlerden biri; Ayşe kendi kendine uyandı, evde henüz kimse uyanmamıştı. Sevede'yi kontrol etmeye gitti. Sanki çok güzel bir rüya görüymüş gibi uyuyordu, yüzünde ufaktan bir gülümseme vardı. Uyanmamasına özen göstererek yavaşça çıktı odadan. Bu gece çok iyi uyuyamamıştı, içine bir karamsarlık çökmüştü sanki. Ne yemek yemek istiyor ne de uyuyabiliyordu. En son ne zaman güzel bir uyku uyuduğunu hatırlayamıyordu bile.

Üstüne bir şeyler giydi, başına yazmasını geçirdi. Çöp epeyce dolmuştu, onu atması gerekiyordu. Çöpü aldı ve kapıya yöneldi, kapıyı açtı. Kapıyı açtığı gibi bir adam yığıldı evin içine. Bu gece burada yatmıştı herhalde. Kıyafetlerinin her yerinde yırtıklar vardı. Ayşe yerde yatan adama ne olduğunu anlamak ister gibi uzunca baktı. Adam da yavaştan ayılıyordu tabii. Adam düştüğü yerde yavaşça döndü. Ayşe adamın yüzüne baktı. Yere yığıldı. Bağırarak ağlamaya başladı. Yerde yatan adam Ahmet'ti. Ayşe'nin ağlamalarıyla ve bağırılarıyla uyandığı gibi koştu Ayla. Koşarken de bir yandan bağırıyordu "Anne ne oldu?". Ve sonra gördü, durdu, baktı biraz. O yüz çok tanıdıktı ama çok zayıf düşmüştü, çok değişmişti. Biraz daha yaklaşabildi, durdu ve baktı babasının yüzüne. Gözleri dolmuştu ama ağlayamıyordu. O

sırada Zeynep geldi ablasının arkasından. Annesinin çığlıkları hala sürüyordu. ylece bir köşeye geçti Zeynep, sessizce olanları izledi.

Ahmet kafasını ancak toparlayabilmiş ki yavaşça kalktı düştüğü yerden. Başında dikilmişlere baktı öylece. Bomboş gözlerle sanki beyaz duvara bakıyormuş gibi bakıyordu etrafına. Omzunda bir el hissetti sonrasında. Sesler hala bulanık geliyordu ama biri bir şeyler söylüyordu sanki. Arkasına baktı, bu kadını tanıyordu. Yüzüne bir şeyler bağırıyordu, aynı zamanda gözünden seller boşalıyordu. Biraz daha etrafına baktı, iki kk kız öylece bakıyorlardı ona. Yanındaki kadın kolundan kavradı ve rahat bir yere yerleştirdi onu. Sonrasında rahat uzun bir uyku çektiğini hatırlıyordu.

Uyandığında yanındaki pencereye baktı, hava kararıyordu yavaştan. Bir süre oturdu orada öylece.

Ayşe kafasını uzattı kapıdan ve yavaşça tüm köy halkı girdi odaya. Herkes Ahmet'in gelmesine fazlasıyla şaşırmıştı. lmş olması beklenen bir adamın savaş bittikten dört yıl sonra geri gelmesi hiç de olağan bir durum değildi.

Ne kadar uğraştılsa da konuşturamadılar bundan sonra Ahmet'i. Arada krizlere giriyordu, tüm vücudu titremeye başlıyordu, kasılıyordu ve bağırıyordu "Ah, ah, lütfen yapma lütfen!". Bu krizler çok sık yaşanıyordu, bir süre sonra sakinleşiyordu. Tüm vücudunda kesikler vardı. Ona neler yaptıklarını düşünmek bile istemiyordu Ayşe. Psikolojisini sağlıklı tutmaya çalışsa da nasıl sağlıklı kalınabilirdi ki böyle bir durumda. Evlerine gelen Ahmet değildi. Tüm duyguları alınmış, tepkisiz bir insandı; bir nevi duygu felci geçirmiş gibi.

Sevdeye ise "Bak bu adam senin baban." diye defalarca söylense de Sevde bunu algılayamıyordu. Nasıl babası olarak bilsin ki hiç görmediği bir adamı? Babasını tanıyamaması, onun sevgisini görememesi çok yazık olmuştu. Ona "annemin kocası" diyordu.

Artık evlerinde yabancı bir misafir yaşıyordu.

Zeren TURAN 9-B

DÖNÜŞ

Beyaz elbisemi yavaşça üzerime geçiriyorum. Sanki her şeyin tam ve vaktinde olmasını istemiş gibi çalıyor saatim. Elbiseme aynada bakıyorum, ışıktaki parlayan gümüş yıldız detayları var. Saçımı düşük ama sıkı bir topuz yaptıktan sonra makyaj aynasının karşısına geçiyorum. Seyirciyi etkileyecek bir makyaj olmalı, ama performansımı gölgede bırakmamalı. Gümüş temayla uyumlu olması için göz kapaklarıma sim sürüyorum. Asıl dikkat çekecek şey kan kırmızısı dudaklarım olacak. İşim bitti. Kalkıyorum masadan. Antrenörüm beni çağırıyor. Koreografimin üstünden bir daha geçeceğiz. Gri patenlerimi giyiyorum ve buza geçiyorum.

Zaten ısınma egzersizlerimi yapmıştım. Kayma sürelerimi daha da uzatıyorum. Aceleci olmaya gerek yok. Dönüşlerim göz alıcı. Birli ve üçlü lutz atlayışlarımı yaptım. Diğer hareketler de tamam. Biraz dinlenirken içimden geçiriyorum: Buz pateni kariyerimi ilerleteceğim ve hatta... Düşüncelere dalmışken antrenörüm beni uyarıyor.

Yarışma birazdan başlayacak. Her şeyi kontrol ediyorum. Antrenörüm yanıma geliyor. 'Birazdan hayatının en önemli yarışmasına gireceksin. Nasıl hissediyorsun?' Cevabım 'Hiç olmadığım kadar iyiyim Bay Luis.' oluyor; ama aslında sabahtan beri kafama takılan, dikkatimi dağıtan bir şey var. Altıncı hissimi dinlemiyorum bu sefer. Tüm odağımı topluyorum.

Anonsum yapıyor. Sahneye çıkıyorum. Jüriye ve seyirciye baktıktan sonra o tanıdık melodi bana başlamamı emrediyor. Buzda bir tur kaydıldıktan sonra ilk Salchow atlayışımı yapıyorum, ardından birli lutzlarım. Biellman dönüşüm koca bir alkış topluyor. Ama performansımın asıl odak noktası Axel atlayışım. Buz pateninin en zor ama en güzel atlayışı. Beş atlama aşamasını da dikkatlice yapmalıyım.

Dönüşüm için hazırlığı daha hızlı yapıyorum. Başım yukarı bakıyor, bedenim dik, kollarımı yana açtım. Ayaklarım buzdan kesilmeye hazır ve sıçırıyorum. Bedenimi, kollarımı, bacaklarımı ve kafamı göz açıp kapayana kontrol altına aldım. Uçuşumu yapıyorum ve turlarım çok hızlı. Buza inmeden dönüşü bitirmeliyim. O sırada bir ses duyuyorum. Tanıdık bir ses, benim ismim.

Onun sesini duymayalı uzun zaman oldu. Anılarım, çocukluğum, gençliğim gözümün önünden geçiyor hızlıca. Yine sesini duyuyorum. Yazlıkta. Park ilk defa boş. Salıncakta sallanıyoruz. Mayıs ayı, serin bir akşamüstü. Sonra merkezden uzaklaşıp daha da kırsallara koşuyoruz. Hiç böylesine çocuk ruhlu hissetmediğimi hatırlıyorum. Saklambaç oynamak istiyorum. Kabul ediyor. Dağlar ve ormanın bulunduğu bir yerdeyiz. Ormanın ortasında bir ağaca çizik atıyor, burada buluşmalıyız. İlk o saklanmak istiyor. Gülerek 'Kaybolma sakın' diyor. 'Korkma, kaybolmam asla.' Sözleşiyoruz o gün, haftaya sahile gideceğiz.

Bir hafta geçiyor. Beyaz elbisemi giyip hazırlanıyorum o gün. Beni evden alacağına söz vermiş. Bekliyorum. Saatlerce bekliyorum. Evinin yolunu bilmiyordum. Merak ediyorum ama yapabileceğim bir şey yok. Biraz daha bekleyeyim diyorum. Evimin önüne çıkıyorum sonra. Eşikten etrafa bakınıp duruyorum ama yok. Oysaki geleceğine emindim. Kapıda uyuyakalıyorum. Sabah uyandığında gözyaşım yüzümde kurumuş. Sırtım ağrıdan sızlıyor. Üstümde bir ağırlık var. Yüzümü ovup bakıyorum. Onun en sevdiği ceketini.

Demek ki gelmiş. Gelmişse neden uyandırmamış beni? Düşünüp duruyorum ama aklıma bir şey gelmiyor. Ayağa kalktığımda ceketten bir kâğıt parçası düşüyor. Eğilip alıyorum. Bir mektup.

"Sen bu mektubu okurken ben çoktan bu şehirden gitmiş olacağım. Nereye gittiğimi, neden gittiğimi sorgulama. Sakın kendini üzme, eminim böylesi ikimiz için daha iyi. Varlığımı unut. Ben evrenin içinde küçük bir tozdum sadece."

Gitti mi gerçekten? Belki de inandırmak istemiyorum kendimi. Bu düşünceyi aklımdan silip ormanın olduğu yere çekiyor beni ayaklarım. Gözlerimden akan yaşları siliyorum, ayaklarımda sadece çoraplarım... Ayağıma batan taşları umursamadan ormana varıyorum. Çizik attığımız ağacı bulup oraya çöküyorum ve yine bekliyorum. Hava kararıyor. Beklediğime değmiyor. Gelmiyor. Bitkin bir şekilde eve dönüyorum. Annem soran gözlerle kapıda beklemiş. Açlığın da etkisiyle kollarına düşüyorum. Yatağıma götürüp okşuyor beni. Sonraki günlerim hep onu beklemekle geçiyor. Pencereden bakıp duruyorum. Uyku tutmuyor. Gittiğini kavramam zor ve acı oluyor. Gelmeyeceğini düşünmekse hepsinden ağır.

Düşünmem bir anda kesiliyor. Canım bir hayli acıyor. Sırtım üşümüş ve sert bir zemindeyim. Buz. Ne olduğunu hatırlamaya zorluyorum beynimi. Başım titriyor ve elimi zorla kafama götürdüğümde bir sıvı dokunuyor tenime. Gözlerimin buğulu görmesinden çok anlaşılmasa da kırmızı. Sonra zorla gözlerimi açmaya çalışıyorum. Başımda antrenörüm, paramedikler ve o. Değişmiş sanki... Ama gözleri hala eski yeşilliğinde, derince bakıyor bana. Zaten son gördüğüm şey de o oluyor. Gözlerim kararıyor...

Zeynep R. YİĞİT 9/B

BİR YARIŞ ATININ HİKÂYESİ

Bir gün her zamanki gibi babamla yürüyüş yaparken babam bir anda duraksadı ve ayağına bir şey olduğunu işaret etti. Hemen koşarak seyisi çağırdım. Seyisin babamın ayağını incelediği sırada geçmişten kalma, sadece yarış atlarında gözükken bir sakatlıktan söz ettiğini duydum. Babamın son zamanlarının olduğunu, bu sakatlıkla beraber hiçbir işe yaramayacağını ve artık vurulması gerektiğini söylüyordu. Sahibimiz babamın öldürülmesini istemiyordu, onun eceliyle ölmesini istiyordu. Babam hayatının geri kalanına sakat bir şekilde devam edecekti.

Ertesi gün babama neden bir yarış atı olduğundan bahsetmediğini ve sahibimizin onu ne zaman aldığını sordum.

“Benim ilk sahibim orta yaşlı, hırslı bir yarış tutkunuydu. Yüzden fazla atı vardı. Atları küçük yaşta alıp onları yarış atı yapmayı hedeflerdi. Beni ailemin yanından babamı ve annemi önümde öldürerek almıştı. Beni çiftliğine götürdü. Çiftliğinde hayatımda görmediğim kadar fazla at vardı. Genç yaşta atlar, yarış atları ne ararsan vardı ama hiç yaşlı bir at yoktu. Atların hepsinin kendi alanı vardı. Beni en başta küçük ve normal olan atların yanına koydu. Beni koyduğu alanda bir arkadaşım vardı. Ona ne zaman buraya geldiğini sordum. Yaklaşık bir yıldır burada olduğunu söyledi ve bana çiftliği gezdirdi. İlk olarak yetişkin atlara baktık. Yetişkin atlardan her ay beş altı tane alıyorlardı. Bazıları binicilik atlarının bazıları ise yarış atlarının yanına koyuluyorlardı. Genç atların hedefi yarış atı olmaktır ve ben de bir yarış atı olmak istiyordum. Her gün arkadaşımınla beraber yarış atlarının yanına gidip onları izliyorduk. Bir gün atlardan biri neden bize onlarla beraber koşmadığımızı sordu ve yanına çağırdı. Arkadaşım koşmak istemedi ama ben heyecanlı bir şekilde koşmaya başlamıştım bile ve çok hoşuma gitmişti. Her gün yarış atlarının yanına gider oldum. Sahibimiz jokeylere atları gösterirken beni yarış atlarının arasında fark etti ve jokeyleri gönderdikten sonra hemen çiftliğe indi. Böylesine hızlı bir atı ilk defa görüyordu ve normal bir at olmama epey şaşırılmıştı. Seyislere hemen benim yarış atlarının yanına konmamı söyledi. O günden sonra ben de yarış atlarıyla beraber kalacaktım.” dedi. Babama “senin yarış atı olmadığını nereden anladı ?” diye sordum. Atlara damga bastıklarını söyledi ve damgasını gösterdi. Damgası sonradan değiştirildiği için biraz karışık gözüküyordu. Anlatmaya devam etti. “Yarış atları daha ayrıcalıklıydı çiftlikte. Bu yüzden mutluydum fakat arkadaşım için üzülüyordum. Bir gün arkadaşımınla beraber yürüyüş yaparken o da aynı benim şu an yaşadığım gibi bir sakatlık yaşamıştı. Seyisler gelip durumunu kontrol etmişti. Hem normal bir at olmasından hem de işe yaramaz olmasından ötürü onu vurmuşlardı. Genç bir jokey beni almak istemişti ama sahibim çok hızlı bir at olduğumdan beni satmamıştı. Arkadaşım öldükten sonra hiç yürüyüş yapma hevesim kalmamıştı. Bu fark edilince de beni isteyen genç jokeye uygun bir fiyata satmışlardı. Buna mutlu olmuştum çünkü sahibime nefret ve kin besliyor, onu daha fazla görmek istemiyordum. O jokeyle beraber ilk yarışlarıma çıkmaya başladım.” dedi.

Yarış atı olma fikrini ben de düşünmeye başlamıştım ama başarısız olursam ne olacağını bilmiyordum, bu yüzden her gün kendi kendime antrenman yapmaya başlamıştım. Babam ve sahibimin bunu fark ettiğini anladım. Babamdan kariyerinin devamını anlatmasını istedim. O da pek istemese de anlatmaya tekrardan başladı. “Beni sahiplenen jokeyin de on tane atı vardı. Hepsi çok hızlı atlardı, ben ise onlardan daha yavaş bir attım. Onlara hızımla yetişemiyordum, o yüzden zekâmı kullanmak zorundaydım. Onların hızına yetişemeyeceğimi bildiğimden engellere çalıştım. Sıçramam, dengem epey gelişmişti ve artık çok hızlı olmasam da çevik bir attım. Sen ise hızlı bir atсын ve sıçramanı da dengeni de geliştirirsen iyi bir yarış atı olabilirsin. Sahibim her atı iki üç kere deneyip sezon boyunca beni kullanmayı kararlaştırmıştı. İlk yarışıma çıktığımda çok heyecanlıydım. Beklentiler düşüktü fakat ilk yarışımı birinci bitirerek beklentileri aşmış ve sahibimi gururlandırmıştım. Çaylak sezonumda ikinci olmuştum. Ertesi sezonlarda şampiyonluklar elde etmiştim. Son sezonlarıma yakın dönemlerde sahibimin geç komut vermesi ve benim dikkatsizliğimden dolayı bir kaza yaşadık. Sahibim felç kalmıştı ve benim de sakatlığımdan dolayı kariyerim sonlanmıştı. Seyisler o zaman beni kurtarabilmişti ama sahibim ertesini yıl vefat etti. O günden sonra beni bu çiftliğe yolladılar. Eğer sen de bir yarış atı olacaksan küçücük bir hatanın bile kariyerini noktalayacağını ve hayatını etkileyeceğini bilmelisin.” dedi. Babamın anlattığı hikâyeden çok etkilenmişim ve daha fazla çalışmaya başlamıştım. Sadece hız değil dengeme ve konsantrasyonuma da çalışıyordum.

Ertesi gün babamın ayağındaki sakatlık yeniden çıktı ve ayağını kaybetmesine neden oldu. Aynı gün deneyimli bir jokey beni satın almaya geldi, ben ise doğrudan babama baktım. Bensiz yapabilir miydi diye düşündüm. Babam gitmemi ve onu hiç düşünmememi söyledi. Babamın gururlu bir şekilde bana baktığını gördüm. Jokeyle beraber yeni çiftliğe gittik. Çiftlikte gezerken bir at fotoğrafı gördüm; damgası oldukça karışıktı, bu at babamdı. Daha da gezdikçe babamın ve sahibinin kupalarını gördüm. Burası babamın sahibinin çiftliğiydi, beni sahiplenen jokey ise onun oğluydu. Babamın yedi şampiyonluk kupası vardı. Çiftlikte babamın fotoğraflarını görünce duygulanmıştım. Ertesi gün babamın ölüm haberi geldi. Böylesinin daha iyi olacağını düşündüm çünkü çok acı çekiyordu. Onun bıraktığı mirası devam ettirmek ve onu gururlandırmak adına ben de babamın yolunda devam ettim.

Taylan GÖKÇE 9-B

MERCİMEK ÇORBASI

Her yere sinmiş olan, insanların belli belirsiz sesleri... Alkış seslerine eşlik eden tebrikler ve edilen teşekkürler... İçiyle dışı bir olmayan, bu akşam yüzlerce maskesinden yalnızca birini takmış bu insanların dayanılmaz sesleri... Zihninin ve kalbinin istediği tek şey, bir an önce dışarı çıkmaktı yaşlı adamın. Bir süre sonra da öyle yaptı. Zihninin ve kalbinin sesini sonunda dinlemiş ve harekete geçmişti. Bu saçları ağarmış yaşlı adamın her zaman yapmak istediği tam da buydu.

Kapıdan dışarı çıktığında içeride oldukça işkence dolu bir zaman geçirdiğini fark etti. Dışarıda ise insanın yüzünü acımadan döven bir rüzgâr vardı. Paltosunun iki yakasını birleştirerek ve ellerini yakasından indirmedi yürümeye başladı. Rüzgâr, huzursuz ruhların dile getirmek istediklerini dile getirircesine ıslık çalıyor, adam kafasını iyice paltosunun içine gömüyordu. Sokak lambalarının loş ışığı yaşlı adama hem huzur veriyor hem de beklenmedik bir korku hissettiriyordu. Etrafta tek tük yürüyen insanlar vardı. Kısa bir müddet durdu ve yaşlı gözlerle çevresine bakmaya başladı. Yürüyen bu insanlar bilinmez nedenlerle hayatlarının bu saatlerini sokakta aceleyle yürüyerek yitiriyorlardı. Tekrar yürümeye başladı, bir taraftan da soğuğa aldırmandan yakasındaki düğmelerden birini çözdü. Çünkü şimdi de insanların onu boğması yetmiyormuş gibi bir de bu düğmeler sıkıyordu boğazını. “Hava da insanı üşütüyor.” diye mırıldandı. “Yine bir kış mevsimi daha geldi.” diye ekledi mırıltısına. Oysa her mevsim gibi geçecekti bu kış da. Belki giderken yaşlı adamın dertlerinden bazılarını da yüklenirdi, kim bilir?

Sokağın ilk dönemecindeki ana caddeye çıkmak istemedi yaşlı adam. Daha çok insan görmek istemiyordu çünkü. Sadık bir dostunun hatırına katıldığı bu kutlamaya geldiğine bin pişman olmuştu zaten. Daveti kabul ettiğinde iş işten geçmişti artık. “Sanki daveti kabul etmeme gibi bir şansın varmış gibi seni ihtiyar!” diye mırıldandı tekrar kendi kendine. Kolay kolay kıramazdı ki dostlarını o. Belki de bu yüzden kaybetmişti hayatı boyunca. İlk defa bugün, onca yıllık yaşamında sonra ilk kez belki de bu kadar anlık karar vermişti, sadece kendi isteğine boyun eğmişti. Hiçbir suçluluk duygusu yoktu içinde. Tek bir duygu kırıntısı bile. Çünkü artık çok bunalmıştı. Her şeyden. En çok da kendinden, daha doğrusu kalbinden... Aklının ve kalbinin çatışmasından, bu uyumsuzluktan... İnsan yüzlerinden de bunalmıştı ya da insanların yüzüzlüklerinden.

Aniden bir korna sesi yükseldi sol tarafından. Kendini yola atmıştı farkında olmadan. Aslında yolu adı kadar iyi biliyordu fakat zihni öyle çok düşünceyle doluydu ki bu karmaşada kendi adını bile unuturdu. Kaldırıma geçti, yürümeye devam etti bu soğuk kış ayazı kendisine eşlik ederken. Kaldırımında yürürken çorba kokusu doldu burnuna. Bol limonlu bir mercimek çorbası... Nasıl severdi bu çorbayı ve getirdiği güzel anıları ama girmedi lokantaya, giremedi daha doğrusu. Fakat bahanesi çoktan belliydi: İnsan yüzü görmek istemiyordu ya. Asıl sebebin bu olmadığını da iyi biliyordu aslında. Evde biraz çorba kalmış olmalıydı. Eve gidince ısıtırdı kendisine. Bu kış gecesinde biraz olsun içi ısınırdı. Tekrardan eski püskü kabanına sarıldı iyice. Rüzgâr şiddetini arttırmıştı. İnsan ve korna sesleri birleşmiş ve arka planda duyulan bir uğultuya dönüşmüştü. Tekrar bir ara sokağa saptığında ise uğultular kesildi birden. Geriye sadece bu kış ayazının hüzünlü ıslıkları ve yaşlı adamın ayak sesleri kaldı. Issız sokakta kafasındaki gürültüyle yürüdü yaşlı adam. Fark etmeden varmıştı evine.

Yıllar önce zemin katta küçük bir ev almışlardı karısıyla. Ev de tıpkı onun gibi zamana karşı koyamamıştı. Eskiydi, yıllar ikisini beraber yaşlandırmıştı. Aslında bu evi alırken karısıyla beraber yaşlanmayı dilemişti lakin çoğu dileği gibi bu da gerçeğe dönüşmemişti. İnsanlara karşı tahammülsüzlüğü karısını kaybettiği gibi, tek çocuğu da ona sırtını dönünce başlamıştı belki de.

Bundan emin değildi, emin olmak da istemiyordu zaten. Kafasındaki bu hengâme onu dış kapının önünde bir müddet bekletti. Sonrasında bir rüyadan uyanır gibi bilinci kapının önünde dikildiğini kavradı, kapının kilidini döndürdü nazikçe. Ardından bir “tık” sesi duyuldu. Evin içi buz gibiydi, insanın içini bile donduracak bir soğuk vardı evde. Sobayı daha yakmaya başlamamıştı yaşlı adam. Pek önemsememişti soğuğu fakat bu sabah kış geldiğini belli edince akşam sobayı yakması gerektiğini aklının bir kenarına not etmişti. Üstündeki eskimiş kabana sarındı iyice; sonra sobayı yaktı, belindeki ağrı yine hissedilir oldu birdenbire. Belinin ağrısı ona eşlik ederken mutfaka yöneldi, canının çektiği mercimek çorbasını dolaptan çıkardı. Isınması için beklemeye koyuldu. Saat gecenin geç saatleriydi. Yıllardır olduğu gibi eve mutlak bir sessizlik hâkimdi. Geceleri, özellikle bu saatlerde sanki yaşlı adamın yalnızlığını yüzüne vurur gibi evin sessizliğine tezat dışarıdan gülüşme sesleri gelirdi. Mutlu insanların sesleri sinsice yaşlı adamın kulağına ulaşırdı. Belki de insanlardan haz etmemesinin bir diğer nedeni de buydu. Yalnızlığını hatırlatıyorlardı ona. Ölene kadar sürecek muhtemel yalnızlığını...

Çorba kaynadı, dakikalar birbirini devirmeye devam etti. İşte o gece yaşlı adam yıllar öncesine gitti tekrardan, bir limonlu mercimek çorbasıyla. Masada yıllardır görmediği oğlu ve biricik karısıyla oturdu. O gece de diğer tüm geceler gibiydi aslında. Yaşlı adam her gece yaptığı şeyi yaptı: Geçen onca yıla aldırmadı. Vücudu gibi bitkin olan ruhuyla ve limonlu bir mercimek çorbasının getirdiği anıların yardımıyla sevdiklerinin ruhunu kucakladı...

Zeynep BÜTÜN 9-C

SÜTLÜ KÖPÜKLÜ KAHVE

Ağır adımlarla kafeye doğru yürüdüm. Ah, şu romatizmalarım yok mu! Ruhum bir kaplanken vücudum bir kaplumbağa. Yürümekte zorluk çeksem de sonunda kafeden içeri girdim.

Kapı açılınca iple kurulmuş – benim asla anlamadığım ve anlayamayacağım – bir sistem sayesinde kapının üstünde duran zil çaldı. Bu tanıdık ses ve ışıkları özlemiştim. Bu ışıkların altında hayatımın en güzel gününü geçirmiştim. Bu ışıkların altında evlenme teklifimi etmiştim biriciğime. Keşke şu an derin uykuda olmak yerine yanımda olsaydı. Keşke ona binlerce kez evlenme teklifi edebilseydim. Keşke gözlerinin içine bakıp binlerce kez seni seviyorum diyebilseydim. Ölüm ayırdı bizi belki ama şu an bizim kaderimizin birleştiği masadayım. Evlenme teklifi ettiğimde yüzünün halini çok net hatırlıyorum. Ondan önce ona ısmarladığım kahve de aklımda. Sütlü kahve istemişti, köpüksüz olmazsa olmaz tabii! Düşününce şu an benim de canım çekti. Garsonu çağırmaya yeltendim. Sütlü köpüklü kahve istedim. Siparişimi aldı. Şimdi ise öylece bekliyorum. Bu bekleyiş, ona evlenme teklifi etmeden önce kahvemizin gelmesini beklediğimiz vakit gibiydi, zaman akmayı durdurmuştu. Bu esnada etrafa bakmaya karar verdim. Bu eski, küçük, şık bir kafeydi. Ben gençken buraya geldiğimde buranın sahibi “Büyük Efendi” idi. Tabi bu sadece onun lakabıydı, şimdi ise yerini “Küçük Efendi” aldı. Küçük Efendi, onun kızıydı. Onu doğurduktan sonra annesi, amansız bir hastalığa yakalanıp vefat etmişti. Dört beş yaşlarında da babası vefat etmişti. Bunun üzerine teyzesi Sultan ona bakmaya başladı. Biriciğim ile ben de onu ziyarete giderdik. Ellerimizde büyümüştü. Ona selam vermek isterdim fakat hep olduğu yerde, kasada, yoktu. Bu sefer de kasaya gözüm ilişti. Mermerden bir vazunun içinde ortası pembe geri kalanı beyaz orkideler vardı. Orkideler... Düşünümüzde biriciğimin düğün çiçeğiydi bu orkideler. O orkidelerin ortası pembeyken bizim düşünümüzde her tarafı pespembe olmuştu. Her düşündüğümde sırtımama sebep olan bu olayda; hani gelinler düğün çiçeğini fırlatırlar ya işte başka biri tutsun, tutanın düğünü sonraki düğün olsun falan filan diye. Biriciğim bu çiçekleri fırlattı. Fırlattı fırlatmasına da çiçeği tutanın bir insan olmasını beklerken çiçeği yakalayan içinde kokteyl bulunan cam bir kâse olmuştu. Kokteylin rengi pembeydi, kâsenin yanına gittiğimizde çiçeğin de pespembe olduğunu gördük. Çiçeği tutmaya hevesli olan kızlar bu duruma biraz bozulsa da biriciğim ve ben kahkahalara boğulmuştuk. O gittikten sonra bu denli kahkahalara boğulduğum bir gün dahi olmadı. Şimdi burada oturmuş eski günleri düşünüyorum sütlü köpüklü kahvemiyudumlar. Etrafıma bakıyorum. Biriciğim gittikten sonra yalnızlığımda boğuluyorum. Ben bunları düşünürken genç bir hanımefendi yanıma geliyor. Dalgalı, kısa kahverengi saçları ve toprağın rengi gözleri ile biriciğime o kadar çok benziyor ki! Üstünde beyaz çiçek motifleri bulunan mavi, uzun ve kollu bir elbise giyiyordu. Yalnız olduğumu görmüşler, sevgilisi ile bana eşlik etmeyi teklif etti. Seve seve teklifini kabul ettim. Genç kız yanına sevgilisini alarak karşıma oturdu. Onları yan yana görünce bizim gençliğimiz aklıma geldi. Yanındaki delikanlı uzun boylu, kahverengi ve düz saçlıydı. Üstünde bej renkli bir kaban, içinde siyah bir tişört ve altında bej rengi bir pantolon vardı. O kadar çok yakışıyorlardı ki onlara iltifat etmeden geçemedim. İçecek bir şeyler ısmarlamayı teklif ettim. Başta istemeseler de nemi kırmadılar. Garson beyi çağırarak iki tane sütlü köpüklü kahve sipariş ettim. İçecekler gelene kadar sohbet ettik. Biriciğimi onlara anlattım. Hanımefendiye ne kadar çok benzediğini de söylemeden geçemedim. Bize ne kadar benzediklerini de anlattım. Biraz utangaç bir şekilde birbirlerine gülümseyerek bakarak teşekkür ettiler.

Uzunca sohbetimizin ardından sohbet için teşekkür ettim. Onlar da gülümseyerek karşılık verdi. Kafeden çıktım. Sanki biriciğim ve benim gençliğim bana ziyarete gelmiş gibiydi. Ufka doğru yol aldım. Güneş batıyordu, gün bitiyordu. Ağaçlar yapraklarını bu hüznü sonbaharda döküyordu. Kalbime bir ağrı girdi. Gene de bu ağrı canımı acıtmıyordu, garipti. Bazı insanlar sevdiklerini kaybediyor, bazıları eski anıları hatırlıyor ve bazıları da benim gibi sevdiğine kavuşmak üzere yola çıkıyordu.

Ceren ERDOĞAN 9-C

KAMP MACERASI

Sıcak bir yaz günüydü. Karneler dağıtılmış, çocuklar tatile girmenin verdiği sevinçle hızlı adımlarla evlerine doğru yürüyorlar, bir yandan da arkadaşlarıyla bütün yaz boyunca ne yapacaklarını planlıyorlardı. Bazıları ise aldıkları zayıfları ailelerine nasıl söyleyeceklerini düşünüyordu. Melih de arkadaşlarıyla kampa gitmeyi düşünüyordu. Hiç zayıf dersi olmadığından ailesinin izin verecekti ne de olsa. On on beş dakika yürüdükten sonra eve vardı. Annesi mutfaktan seslendi:

-Oğlum geldin mi?

-Evet, diye cevap verdi. Önce banyoya gidip ellerini yıkadı. Ardından mutfağa geçip karnesini annesine verdi. Annesi de son tabağı bulaşık makinesine yerleştirip kâğıdı aldı ve bir süre inceledi. Melih ise hemen odasına geçip kamp için götürmeyi düşündüğü şeyleri hazırlamaya başladı. Dayısının ona verdiği İsviçre çakısını ararken yanlışlıkla vazolardan birini düşürdü. Hemen panikle yere baktı ama neyse ki vazo kırılmamıştı. Ses üzerine içeri gelen annesi çantayı ve katlanmış çadırı görünce sordu:

-Niçin çıkardın bütün bunları?

-Sana söylemiştim ya hafta içi arkadaşlarla kampa gideceğiz diye?

-Ne zaman söyledin? Akşam baban gelince konuşuruz. Hem izin vermiş olsam bile daha iki üç gün var. Pazar günü hazırlarsın.

-Uf, tamam. Ben dışarı çıkıyorum.

Hemen ayakkabılarını giyip evden çıktı. Ardından kampa gitmeyi düşündüğü arkadaşlarının evlerine uğrayıp herkesi topladı. Birlikte bir çardağa oturup kimin ne getireceğini konuşmaya başladılar. Çadırlarını, uyku tulumlarını kendileri getirecekler; top, yiyecek içecek, harita ve diğer şeyleri de aralarında bölüştüreceklerdi. Sonra da nereleri gezeceklerini neler yapacaklarını tartıştılar. Bundan sonra biraz dolaşp maç yaptılar ve evlerine dağıldılar. Melih eve geldikten sonra hemen akşam yemeğini yedi ve uyumaya gitti. Ertesi gün uyandıktan sonra dağıtılan görevlerden kendisine düşenleri ayarlamakla uğraştı. Pazar günü babasından da kampa gitmek için izni kopardıktan sonra her şey hazırды. Pazartesi sabahıysa yola çıktılar. Zaten kamp yapacakları yer çok da uzak değildi. İlçe merkezine oldukça yakın sayılabilecek bir mesire ve kamp alanına gidiyorlardı. Bir saatlik yorucu bir yürüyüşten sonra hedeflerine vardılar. Çadırlarını kurmaya başladılar. Bazıları çadırlarını kurmakta zorlansa da ilk bitirenler onlara yardım etti. Kamp ateşinin kenarlarına koymak için taş ve yakacak odun topladıktan sonra her şey tamamды. Zaten güneş de batmaya başlamıştı. Efe hemen ileri çıkıp elindeki çakmakla ateşi yaktı. Ateşi yaktıktan sonra etrafında toplanıp önce bir şeyler yediler ve birbirlerine korku hikâyeleri anlatmaya başladılar. İlk olarak Melih anlatmaya başladı ve sırayla herkes hikâyelerini anlattı. Cidden korkmuş olanlar diğerlerinin dalga geçmemesi için belli etmemeye çalışıyor, çok cesur olduklarını iddia edenlerse onların bu haliyle alay ediyorlardı. Tam yatmaya hazırlanırken ortaya bir meydan okuma atıldılar. Buna göre tek başlarına ışık kaynağı olmadan ormana gidecekler ve yarım saat dolaşp geri geleceklerdi. Diğerleri buna pek yanaşmasa da Yiğit fikrinin arkasında durdu ve tüm ısrarlara rağmen kendi başına ormana gitti. Herkes endişeli bir şekilde yarım saatin dolmasını bekliyordu. En sonunda Yiğit göğsünü kabartarak ağaçların içinden çıktı ve çocuklar başına toplandı. O ise ne kadar cesur biri olduğuyla övünmeye başladı. Onun bu kadar çok övünmesi ise Melih'in fena halde sinirini bozdu. Yiğit'in konuşmaya devam etmesi üzerine bunun oldukça kolay olduğunu, kendinin de yapabileceğini söyledi. Ardından yanına sadece bir şişe su ve dayısının çakısını alıp çalıların içinden geçerek ormana daldı. Sonra ağaçların arasında gezinmeye çıktı. Akasya, ladin, huş, meşe ağaçlarının yanında geçerken bir meyve ağacı buldu. Hem hangi meyve olduğunu anlamak hem de biraz toplamak için ağaca çıkmaya yeltendi. Tutunacak bir dal bulup yukarı doğru zıpladı. Dalı tutup kendini yukarıya çekti. Ardından ayağını da ileri atıp doğruldu ve ceplerine birkaç elma sıkıştırdı. Aşağı inmek için bir çıkıntı arasa da herhangi bir yer bulamadı. Saatin de ilerlediğini görünce daha fazla zaman kaybetmemek amacıyla aşağıya atladı. Ama ayağı yana doğru kayınca bir anda büyük bir acı hissetti. Kalkıp ayağının üstüne basmaya çalışınca ne olduğunu anlar gibi oldu. Ayağı kırılmıştı. Yürümeyi denese bundan vazgeçti ve diğerlerine seslenmeye çalıştı. Olabildiğince bağırsa da sesini duyan kimse olmadı. Kamp alanından fazla uzaklaşmış olmalıydı. Bir anlığına paniklese kendi kendine buranın bir mesire ve kamp alanı olduğundan bir görevli ya da bekçinin onu bulacağını söyleyip sakinleşmeye çalıştı. Uzunca bir sopa ile bir sarmaşık alıp sopayı ayak bileği ile dizi arasına sabitledi. Sonra açık bir alan bulmaya çalıştı. Ancak daha da fazla kaybolduğu fark edip olduğu yerde beklemeye başladı. Arkadaşlarından ayrılalı bir saat geçtiğinden onu arıyor veya görevlilere haber veriyor olmalıydılar. Eğer cidden haber vermişler ise sadece burada bekleyip onların gelmesini beklemesi gerekiyordu. Zaten gece olduğundan ve yanında fener

getirmediğinden ilerisini göremiyordu. Uyumayı çalışsa da bacağı çok fazla ağrıyordu. Ayrıca uyuması halinde çok ihtimal vermese de bir hayvan gelebilirdi. Burası kamp alanı olsa da yine de tilki, yılan, akrep ve bazı yırtıcı kuş türleri bulunuyordu. Çakısını eline alıp beklemeye başladı. Her ne kadar çekmeyeceğini bilse de telefonuyla birini aramayı denedi ama tahmin ettiği gibi hat çekmiyordu. Sırtını tekrar ağaca verip topladığı elmalardan birini yıkayıp yedi. Saat gece üç olmak üzereydi. Üzerine çeken yorgunluğa daha fazla dayanamadı ve uykuya daldı. Uyandığında sabah saat dokuzdu. Artık beklemenin aptalca olduğunu düşünüp yerden aldığı sopayı destek olarak kullanıp etrafta herhangi birine rastlamak umuduyla etrafı gezmeye çıktı. Oldukça yorucu olsa da geze geze bir akarsuya ulaştı. Hemen akarsuyun aktığı tarafa yöneldi. Belki yolun sonunda bir yerlere ulaşabilirdi. İlerleye ilerleye en sonunda küçük kulübe tarzı bir yapıya denk geldi. İçeride birinin olması umuduyla bacağındaki acıya rağmen koşar adım binaya vardı. Ama cam kırıklarını ve her yeri kaplamış örümcek ağlarını görünce buranın terk edilmiş olduğunu anladı. Yine de işine yarayabilecek şeyler bulma amacıyla kapıyı zorladı ve açmayı başardı. Dışarıdan görülene göre kulübenin içi büyük sayılırdı. İçeriye girildiğinde sizi birleşik bir mutfak ve oturma odası karşılıyor, arka tarafta ise iki adet oda bulunuyordu. Girer girmez mutfak dolaplarını karıştırırsa da hiçbir şey bulamadı. Oturma odasından da eli boş dönünce arkadaki yatak odası olduğunu düşündüğü iki odaya bakmak için o tarafa geçti. Sağdaki biraz daha büyükçe olan odadan bulduğu eski tozlu paltoyu gecenin soğuşuna karşı yanına aldı. Diğer odada ise sadece bir yatak ve içinde kıyafet askılarından başka bir şey bulunmayan bir gardırop vardı. Dışarı çıktı ve akarsudan şişesine su doldurup yoluna devam etti. Artık bacağı eskisinden de fazla ağrıyordu. Tam vazgeçip olduğu yerde beklemeye karar vermişti ki ilerde bir grup insan görür gibi oldu. Koşmaya ve bağırmağa başladı:

-Durun, Beni bekleyin! Bu tarafa bakın!

Oradakiler şaşkın şaşkın ona baktılar. Melih koşu koşu oraya ulaştı. Dağda yürüyüşe çıktığı belli olan insanlar ona ne olduğunu ve nereden geldiğini sordular. Melih de onlara kamptayken kaybolduğunu ve bacağı kırıldığını, birilerini bulmak amacıyla akarsu boyunca yürüdüğünü ve başından geçenleri anlattı. Dağcılar ise önce çocuğa atıştırma bir şeyler verip ardından da onu bekçi kulübesinin olduğu yere kadar getirdiler. Melih onlara teşekkür edip onlarla vedalaştı. Bekçi de onu araca bindirip görevlilere bıraktı. Söylediklerine göre çocuklar Melih geri gelmeyince telaşlanmış, park yönetimine haber vermişlerdi. Ardından AKUT personelleri gelmiş, arama çalışması başlatmıştı. Dün gecedeki beri onu arıyorlardı. Ailesine de haber verilmişti; onlar da önce küçük kardeşini komşularına bırakmış, panik ve endişeyle hemen parka gelmişlerdi. Arama kurtarma çalışmalarına ellerinden geldikçe yardımcı olmaya çalışmışlardı. Çocuğa temiz su, yiyecek bir şeyler ve bir battaniye verilip ardından ailesine haber verildi. Ambulansta yarasına bakılırken annesi en önden gözleri kıpkırmızı bir şekilde geldi. Bir yandan sarılıyor bir yandan da azarlıyordu:

-Canım oğlum! Ama sana izin verende hata. Eve gidince ben sana göstereceğim.

Babası da ardından gelip o da hem sevip hem azarladıktan sonra hastaneye gitmek için ambulansa bindiler. Melih ise annesiyle babasına başından geçenleri anlatıyordu. Belki çok korkmuş, canı çok acımış ve üşümüş olabilirdi. Ama çok ilginç bir anı edinmişti. Ne de olsa birkaç yıl sonra bu olaya gülüyor olacaktı.

Tam otuz kişi haftanın yedi gününden beşini geçirdikleri okul denen binanın içindeki muhabbeti bol bir sınıfta topluca bulunuyordu; bazıları akıllı tahtayı karıştırıyor, birçoğu başkalarıyla konuşuyor, küçük bir azınlık da telaşla yetiştiremediği ödevi yapıyordu. Biraz sonra yaşına rağmen uzun saçları dökülmemiş, standart boydan iki üç santim kısa, normalde iyi huylu birisi olan edebiyat dersi öğretmeninin kapıdan içeri girmesiyle bu samimi sınıf ortamı bozuldu. Hoca huysuz huysuz öğrencilere bakıp yoklamayı aldı, sonra öğretmen masasına geçti. *Kesin dün gece uyuyamamıştı*. Tam hoca her zamanki gibi ders anlatmaya başlayacaktı ki öğrencilerden isyankâr sesler yükseldi. İçlerinden biri “Hocam dersimiz rehberlik dersi!” diye mutluluk dolu bir sesle konuşunca, hoca yüzüne zoraki bir gülümseme yerleştirip öğrencilerle “dersimi anlatmak istiyorum” diyen bir sesle muhabbet etmeye başladı. *Yine alttan alttan bin türlü ders konusunu anlatacak tabi*.

“Çocuklar, hikâyelerinizi yirmi ekime kadar yazıp bana e-posta yoluyla göndermelisiniz; performans notlarınızdan biri buna göre verilecek, malum... Tabi standardı çok yüksek tutmayacağım, bu sınavı da zaten aranızda milyonda bir ihtimalle de olsa belki içinde bir Peyami Safa, bir Sait Faik Abasıyanık bulunan bir arkadaş varsa onu tespit etmek için yapıyoruz.” *Laflara bak hele! Zılgıt üstüne zılgıt! Hikâye de mi yazacaktınız? Belki aramızdan yazar ruhlu birisi çıkarmış? Ulan bu sınıftan ben dâhil bir kişiden bile Recep İvedik dışında birisi çıkamaz, çıkmayacağına sol koluma bahse girerim!* “Niye sol kol, niye sağ değil? Geceleri gizli gizli Ömer Seyfettincilik mi oynuyorsun yoksa? Yazı yazmak bu kadar mı önemli senin için?”

Hoca etrafındaki tüm konuşmalar bilmediği bir dildeymiş gibi bakışlarla etrafı süzen, yolda karşıdan karşıya geçerken araba çarpmışa benzeyen bir öğrenciye döndü. “Bir şey mi soracaktın Edip?”

“Yok hocam bir şey demedim...” *Ben? Yazı yazmayı umursamak? İleride sınavlar var aptal herif, sol elimle yazsam bir soruyu bir yılda çözerim! Sus, azıcık saygı öğren de gel.*

Zil çaldı, sonra tekrar çaldı ve yine çaldı; zaman şimşegin hızıyla geçti ve okul bitti. Bu andan itibaren hikâyemiz az önceki hikâyeye yazmaya zahmet edemeyen Edip’e odaklanıyor. *Görüyorsun Otobüs Şoförü Amca, görüyorsunuz Hâkim Bey! Bu kalın kafalı adam kendisinden başka bir kişiyle empati kuramaz, kendi egosundan başka bir şeyi umursamaz. Ahn, kanıtı iki satır üstte söyledikleri!*

“Daha metrobüse binmedim. Konuşacaksan geleceği konuşma, bir de kehanet vermenle uğraşamam. Üstelik, kendini bir parça da olsa beğenmeyen kimse yok mudur? Kendini beğenmezse götürür denize atar insan.”

Kehanet vermişmiş. Sırf millet belki bunu okur diye takılıyorsun küçük detaylara. N’oldu? Kötü yazarım diye mi korkuyorsun; hani odunun hası olduğun, içinde bir Recep İvedik olduğu belli olursa diye mi? Ben sana gösteririm...

Kendi kendine mırıldanarak, yavaş adımlarla metrobüs durağına yöneldi. Hikâyeye olarak ne yazsaydı ki? Çok iyi bildiği, anladığı bir şey olmalıydı yazacağı şey. Kendisini yazsaydı ya? Olurdu, bir de kendisini överek yapardı işini. Peki, neydi o? İnsandı. “İyi de insan ne?”

“İnsan; fiziksel anlamda geriliğine rağmen derin düşünme ve alet kullanma yetisiyle öbür canlılar üstünde üstünlük elde etmiş, oturmuş doğal düzeni manipüle ederek kendine çıkar sağlayan, aynı zamanda türdeşleri ile arasında karmaşık bir sistem kurmuş bir canlı türüdür.” *Yani kendi kendine konuşmamalısın!*

Ona cevap veren kişi yirmili yaşlarında kıvrık saçlı bir adamdı, sağdan soldan geçenlere gazete satıyordu. *Dikkat et, gazete korsan basım. Üstelik siyasi gazete. Hapishaneyi boylarsın sonra*. Edip’in ona soru sorduğunu zannetmiş olmalıydı. Edip “teşekkürler”i andıran bir ses bulamacı meydana getirdi ve hızlıca uzaklaştı. Bu sesli düşünme huyu bir gün ona pahalya patlayacakmış gibi hissediyordu, bu gidişle bir gün adı deliye çıkacaktı. Sağa sola anlamsız sorular soran bir deli. Dışarıdan ne komik dururdu! Hatta yazsaydı ya bunu?

O andan itibaren iş komediden akıl yürütmeye dönmüştü, bu fikri otobüste uzunca ölçüp biçti. Şöyle takım elbiseli, elinde mikrofonuyla sokak röportajcısı kılığında bir deli. Önüne gelen herkese sorulmaması gereken şeyleri soracak birisi. Yoldan geçen veganlara “Et mi yersiniz balık mı?” cenaze sonrasında ölenin akrabasına “Tavuklu pilav çok güzeldi, bir tabak daha alabilir miyim?” diye soracak laftan anlamaz adam.

Yok, bunlar hâlâ komikti; daha ciddi bir olay olmalıydı. Ülke çapında ünlü olsaydı ya bu delinin hikâyesi hatta? İki mafya çetesinin silahlı savaşında çapraz ateşte kalsaydı, sadece o ve mafyanın lideri hayatta kalsaydı, kayıtları silip

suçu bunun üstüne atsalardı da bu deli olduğu fark edilmeden müebbet hapis cezası yeseydi? Hatta ve hatta bu insanları suçsuzluğuna ikna etmeye çalışırken hapishanede toplu isyana neden olup kaçsaydı, suçluların lideri hâline gelseydi, mafya liderinin de asıl suçlu olduğunu anlatmaya çalışırken ona karşı savaş açıp kazanarak suç dünyasının lideri olsaydı?

Tamam be, anladık, tamam! Kaç saattir edebiyat parçalıyorsun, gözümün önünde yoktan 638 bölüm uzunluğunda dizi var ettin, sus! Dön de yola bak dikkatsiz herif, şimdi durağa vardık, durağı kaçıracaksın! Edip uykusundan aniden uyandırılmış birisinin gözleriyle camdan dışarı baktı, burası çok tanıdık duruyordu... Bu durakta inecekti! Hemen ayağa fırladı, “Kaptan burada inecek var!” diye bağırdı. Şoför de “İnceksen butona bassana manyak herif!” gibisinden pek de ağzıma almak istemediğim bir sözle onu uğurladı.

Edip her gün otobüsten iner, sonra evine giden bir arka sokak yığınını yürüyerek geçirdi. Doğrusu burada pek de anlatılmaya değer bir şey yoktu. *Yalan söyleme. Bütün anlatılması gerekenler orada, yüz binlerce insanın yüz binlerce hikâyesi; hepsi de seninkinden daha ilgi çekici. Az önce yanından geçtiğin birbiriyle bağrıışan meslek liseliler; yerdeki kartonda oturan, hırkasına bıraksa ölecekmiş gibi sarılan dilenci; arabaların altına saklanan sokak kedileri hatta üstünde yürüdüğü kaldırımlar bile senden daha ilgi çekici ulan! Bir hikâyenin yazılışını yazıyorsun, iki saniye düşün; bildiğin kitap adları mı daha fazla yoksa yazar adları mı? Herkes kitabı okur, herkes eseri över ama yazar kendi köşesine çekilir! Yazar yarattığı kula yenilen tanrıdır! O yüzden kendinden büyükleri bil ve onları aşağılama!*

Edip sonunda evine girdi, ödevlerini yaptı, akşama kadar ailesiyle cebelleşti; bu sırada vardiyası biten Güneş bıkkın bir ifadeyle ufkun arkasına geçip ondan otlandığı ışıkla ışıldayan Ay ile yer değiştirdi. Uyku vakti gelmişti. Edip ışığı kapatıp yavaşça yatağına girdi. Sonra uykuyu bekledi. Bir dakika bekledi, on dakika bekledi, yüz dakika bekledi... Yok. Uyku gelmiyor. Sağa sola kıvrılmayı, gözlerini rahatlatmayı denedi. Uyku yine gelmiyor. O da düşündü. Uzun uzun, bütün detaylarıyla düşündü. Sonra bir karar verdi.

Babasının kıyafetleri arasından eski bir takım elbise ve kravatı üstüne geçirdi, kardeşinin oyuncakları arasından da bozulmuş bir oyuncak mikrofonu aldı; daha sonra gözünden uzun süredir temizlemediği gözlüğü çıkardı. O şey olmadan dünyaya bakışı daha renkli ama daha bulanıktı. Gözlüğü bir kenara fırlatıp attı, ihtiyacı olacağını sanmıyordu. Duvardaki boy aynasında yansımasına bakıp kravatını düzeltilti.

Hih. Beyefendiye bak, bir de süslenmiş tavus kuşu gibi. Bu kötü bir fikir, demedi deme. Aynadaki yansıması konuşmuştu. O da normal karşılayıp onunla konuştu.

“Her hayal, ne kadar delice olsa da, yaşanmaya değerdir. Anlamamı beklemezdim zaten.”

İkisi de bir süre anlaşılmaz bir biçimde bakıştılar. Sonra sessizliği bozan Edip oldu.

“Uzun süredir ayrı olduğumuzu biliyoruz. İkimizin de öbürünü özlemediğini de biliyoruz. Ama yine ikimiz de biliyoruz ki birbirimiz olmadan sağlıklı bir biçimde varlığımızı sürdüremiyoruz.”

Yansıması -tabi hangisinin yansıma olduğu da tartışılabilirdi- küçümseyen bir ifadeyle bakıp iç geçirdi.

“*Yani dengeyi tekrar sağlamak adına tekrar birlik olmayı teklif ediyorsun.*” İkisi de aynı anda tekdüze ama anlaşılır bir ses tonuyla konuştu:

“İnsan iki uzamdan, iki parçadan oluşur; *dilekleri ve engelleri*. Bu iki oluşum birbiriyle çelişip savaşarak bir ara noktada buluşur ve *insanı var eden denge* var oluşur. Nasıl ki bir kuş iki kanadı olmadan uçamıyorsa, bu iki parça ayrı ayrı ele alındığında da akıl almaz bir dengesizlik oluşur. İki uzam da sonsuzluğa kadar uzanır ve sonsuzluğun bütününde dev bir hiçlik bulur. Biz; bir kuşun iki kanadı, bir terazinin iki kefesi olarak uzun süre önce birin içinden iki çıkarmıştık; şimdi de ikiyi kaynaştırıp bir ediyoruz. İkimiz de öbürümüzün şahididir. Etimiz, kemiğimiz, kanımız ve aklımızla bu anlaşmayı mühürlüyoruz.”

Sonra ikimiz de birbirimizin elini yakaladık ve el sıkıştık; birbirimizin eti, kemiği, kanı, akli birbirininkine karıştı. Ayna bir köprünün kopuşunu andırır bir sesle çatırdayarak kırıldı. Kırık aynadan kendime -yansımamama değil, kendime; çünkü artık benden sadece bir tane vardı- baktım, gözlerimdeki şaşılık düzelmişti. Dimdik duruyorum, odağım kesindi ve iki bire eşitti.

Gözlerimde alevli bakışlarla evin kapısını çarparak çıktım. Bir hayal kurmuştum ve artık onu yaşamamın vakti gelmişti...

...Hıh? Yok, ben kapıyı falan çarpmadım... O ses neydi ya? Perdelerin arasından gün ışığı sızıyor... Tuhaf bir “déjà vu” yaşadığım anda idrak denen şey beni bir şimşek gibi çarptı, içinde bulunduğum küçük çaplı mucizeyi sezdim. Ben; rüyamın içinde bir hayal kurmuş, kendi benliğimle mücadele etmiş ve kazanmıştım! İçimi ani bir korku kapladı, ya unutursam? Hafızam bana ihanet etmeden önce önlem almalıydım! Hemen kâğıda, kaleme sarıldım; hızlı yazmaktan el yazım bozulsada, okula gitme saatim yaklaşırsa da aldırmadan yazdım. Sanki kâğıda iz bırakan kurşun değil de ruhumdu; kendimi kendime anlatıyor, benim ben olduğumu aklıma kazıyordum. Yazdığım yazı göz açıp kapayıncaya kadar bitmişti, yazı bittiği anda da ben de bitmiştim. Kâğıda son bir kez bakıp tüm hislerimi gözden geçirdim; sanat, kazanılmış bir savaş ve peşinden koşulmuş hayaller.

Nedense içimde bunu edebiyat öğretmenime göstermenin iyi bir fikir olduğu gibi bir his var.

Yazar: Edip Nail Yalçındağ, 9D, No 1403. Bu yazılı eserdeki hiçbir birey, kurum, topluluk ve olay gerçek değildir ve gerçekliği yansıtmamaktadır; bu hikâyeye ölü bir insanın soluk bir hayaleti, gerçek dünyanın soluk bir gölgesidir.

SONSÖZ: Bana ilham verdikleri için Oğuz Atay’a, Peyami Safa’ya, Sait Faik Abasıyanık’a, ülkemizin güzel otobüs şoförlerine, Recep İvedik’i kurgulayan kişiye, Mustafa Kutlu’ya, Tatsuki Fujimoto’ya, Memduh Şevket Esendal’a ve en önemlisi iyi niyetli, güzel, kibar ve sivri dilimi törpüleyerek bana yardım eden anneme teşekkür ederim.

Edip Nail YALÇINDAĞ 9/D

ÇİFTLİK

Güneş yeni doğmaya başlamıştı. Havada hiç bulut yoktu. “Bugün atları çok zorlamayayım, çok terlemesinler” diye düşündü Ada. Bütün çiftliğin yükü bu yirmi altı yaşındaki kızın omuzlarındaydı. Annesini kaybettiğinden beri babası, Sinan Bey, çiftlikten yavaş yavaş uzaklaşmış, Ada on sekiz yaşına bastığında çiftliği onun üstüne yapmıştı. Ayda yılda bir kez uğrardı buraya. Buna ne kadar üzülse de hak vermeye çalışırdı babasına, sonuçta vakit ayırması gereken yeni bir ailesi vardı.

Hep saat 5.30’da kalkardı. Bütün atları çalışanları yardımıyla saat 6.00’da doyurduktan sonra çiftlikteki herkes ile kahvaltı yapardı. Sonra kendine biraz zaman ayırır, saat 7.15 olmadan çiftlik işlerine başlardı. Çok düzenli, dakik bir insandı. Tuttuğunu koparır, kolay kolay pes etmezdi. Çiftliğin dışında liseden birkaç kişi dışında arkadaşı yoktu. Atlardan ve çiftlik işlerinden arkadaş edinmeye vakit ayıramazdı. Üniversiteyi yarım bırakıp çiftlikle uğraştığından beri yeni biriyle tanışmamıştı. Yine de bu durum onu pek rahatsız etmezdi çünkü atları vardı.

Atlara her zaman güvenirdi. Dünyadaki en iyi arkadaşlar, derdi onlara. Hiç acımasızca yargılamazlar, bir kere güvendikten sonra bırakıp gitmezlerdi çünkü. Bazen kızdırırdı sevimli dostlarını bazen de onlar Ada’yı kızdırırdı ama bu çok uzun sürmezdi. Bir de Karam vardı, kendi atı. Bakımıyla tamamen kendi ilgilenirdi. En büyük sırdaşydı Karam; üzülduğünde, sevindiğinde ilk onun yanına giderdi. Belki de on dokuz yaşından beri başka hiç kimseyle onunla geçirdiği kadar vakit geçirmemişti. Karam çiftliğe geldiğinde daha bir yaşındaydı. Şimdi sekiz yaşında olan bu engel atlama atıyla ne çok yarışmaya katılmışlardı: üç birinciliği, dört ikinciliği ve bir tane de üçüncülüğü vardı.

Koskocaman çiftlikte rahatça yaşayıp gidiyorlardı, herkes halinden memnundu. Ne yazık ki bir gün, bir sabah Ada uyandığında karşısında bulduğu manzara dehşet vericiydi. Nöbetçiler uyuyordu, bekçi yerinde yoktu ve atlar... Ya Karam neredeydi? Ada dizlerinin bağı çözülmüş bir şekilde yere yığıldı. Kâbus olduğunu düşündü, bir süre çıt çıkmadan öylece kaldılar. Karamın bölümüne baktı, bomboştu. Nefesinin kesildiğini hissetti. Hıçkırarak ağlamaya başlamıştı. İnanamıyor, inanmak istemiyordu. Zorla kalkıp etrafı dolaştı. Yoktu, hiçbir şey yoktu! Atların malzemeleri, madalyalar, kupalar... Her yeri bir daha dolaştı. “Karam!” diye bağırdı, “Karam!”. Nöbetçiler ayılmaya başladı. Korkuyla birbirlerine, Ada’ya ve etrafa baktılar. Sonra uzaktan toprak ve nal sesi geldi. Sanki Ada’nın kalbi yerinden çıkacaktı. Bu gelen yıllardır tanıdığı o koşu sesiydi. “Evet! Karam!” Nasıl da gelmişti yanına! Nasıl da insanlardan daha iyi biliyordu dostluğun ne olduğunu! Karam’ın geldiği yöne baktılar ama çimlerden başka hiçbir şey yoktu. Ya diğer atlar? Sabah vaktinde gelen çalışanlar her yeri aramaya gitmişlerdi. Ortalık bomboştu. Geldiklerinde kamera görüntülerini izlemek için güvenlik odasına gittiler. Sistemi bozmuşlardı. Gece saat 1.00’den beri kameralar kaydetmiyordu. Artık saat 9.00’a geliyordu, çalışanlar bu olaydan sonra evlerine dağıldılar.

Ada polise gitti. Polisler olay yerini incelemek için çiftliğe geldiler. Ada etrafa baktıkça ağlıyordu. Saate bakmayı unutuyordu, onun için zaman durmuş gibiydi. Ne kadar vakit geçtiğini bilmeden öylece bekledi. Kulağına Karam’ın sesleri geldi. En azından o yanındaydı. Ona yiyecek bir şeyler ve su verdi. Polisler saat 11.00’de incelemeyi bitirdiler. Ada’yı bilgilendirdikten sonra gittiler. Gece gelip çiftliği soymuş olacaktı. Ada Karam’ın yanına gitti. Sanki ikisi de ağlıyordu. Derken Ada’nın dikkatini simsiyah atın bacağındaki yara dikkatini çekti. Anlamıştı zaten, Karam’ın suratu hiç normal değildi. Hırsızlar gece onu da götürmek için zorlamıştı ama o kurtulmuştu. Öylece akşam oldu.

Eve gitme vakti geldi. Bugün doğduğundan beri yaşadığı çiftlik evi daha çok hüzünlü gözüküyordu. Acıkmıştı ama yemek yemedi. Gidip bir bardak su içti. Sonra bir bardak daha... Aklına babası geldi. Telefonunu alıp tereddütle aradı. Açmamıştı. En son ne zaman babasını aradığını düşündü. Gülümsüyordu ama ağlıyordu. Yedi yıl olmuştu. Sonra ne yapacağını bilemeden etrafta gezindi. Uyumaya karar verdi ve yattı. Saat 21.00 olmuştu.

Ertesi gün, öğleden sonra polisler aradı. Umutsuzca telefonu açtı. Polisler suçluları önünden geçtikleri bir marketin kameraları sayesinde tespit ettiklerini söyledi. Ada karakola gidip yeterli bilgiyi aldı. Ona üç kişinin çiftliği soyup çaldıklarını bir kamyonla taşıdıklarını söyledi. “Adreslerini tespit ettikten sonra onları tutukladık. Yaptıklarını itiraf ettiler. Soygun için bekçiyi ve nöbetçi çalışanları bayıltmışlar. Fazla acemilermiş. Atlarınızı civardaki çiftliklerden birinde tutuyorlarmış. Çiftlik sahibinin de suç ortağı olduğunu öğrendik. Gerekli işlemler bugün içinde yapılır. Eşyalarınızı ve atlarınızı yarın alabilirsiniz.” Ada çok mutlu olmuştu, atları çok merak etmişti.

Bir gün geçmek bilmedi. Ama sonunda atlarına kavuşuyordu. Gelince her birine teker teker sarıldı. Sonra çalışanlarını çağırdı. Her yeri güzelce düzenlediler. Böylece çiftlikteki sıradan hayat kaldığı yerden devam etmiş oldu. Herkes yine işinin başındaydı. Bir ay geçmeden her şeyi unutmışlardı. Ada ise sahip olduklarının kıymetini bir kez daha anlamıştı. Her zamanki gibi yıllar birbirini kovalamaya devam etti.

METRO

Gene bir sonbahar akşamı saat tahminen 6 civarı, sokaklara karanlık çöküyor. Metronun gelmesini bekliyorum. Bu saatte istasyon çok kalabalık olmazdı. Bineceğim metro yer altından gittiği için ben de yerin altındaki istasyona inmişim. İstesem minibüs ile de eve gidebilirdim ama çok dolaştırıyor diye minibüse binmemişim. Gelen metronun sesi gelmeye başlayınca çoğu insan gibi o tarafa baktım. Metro tuhaf homurtular çıkartarak istasyona yaklaştı. Metro buharı yüzünden buğulanan gözlüklerimi sildim. Bu tuhaftı çünkü daha önce böyle sesler çıkarana ya da buhara neden olan bir metro görmemişim. Sanki kötü bir şey olacaktı gibi hissetmeye başladım ama fazla umursamadım. Her gün teknoloji gelişiyor sonuçta. Bir geliştirme almıştır diye düşünüp önümde açılan kapıdan içeri girdim. Metro da istasyon kadar boştu. Bulduğum durağın ıssız olmasına alışkındım ama metronun bu kadar boş olması gene içime bir kurt düşürmüştü. Boş yerlerden birine oturdum. Sanki bir şey görebilecektim gibi pencereye çevirdim kafamı. Ama sadece tünelin etrafını kaplayan taşları görebiliyordum. Metro gene aynı rahatsız edici ses ile kalktı.

Cebimdeki telefonumu ve kulaklığımı çıkardım. Kulaklıkları takip şifremi girdim. Senelerdir dinleyip de sıkılmadığım eski arkadaşlarımla birlikte hazırladığım üç senelik müzik listemi açtım. Rastgele çal tuşuna bastım ve bir şarkı başladı. Aslında şarkıyı da pek dinlemiyordum o an. Tüm dikkatimi çevremdeki insanları incelemeye vermişim. Acaba yanımda oturan şu iki çocuk liseli miydi? Şu karşıdaki iki kişi birbirini tanıyor muydu? Şu büyük ihtimalle babası olan adamın yanında duran çocuğun annesi neredeydi? Acaba şu camdaki çatlak ne zamandır orada? Şu yaşlı teyze kaç yaşında? Metro kalkalı belki de sadece beş dakika olmuştu ama ben etrafımdaki her şey çoktan incelenmişim. Artık inceleyecek yeni hiçbir şeyim kalmamıştı.

Kafamı gene telefonuma çevirdim bu sefer bildirimlere baktım. Reklamlar gene telefonumu istila etmişti. Reklamları tek tek kapattım. Reklamları kapatınca iş arkadaşlarımdan gelen bir iki mesaj, bir iki gereksiz hatırlatma, bir iki belediyeden gelen mesajdan başka bir şey kalmamıştı. Metro yavaşlamaya başlamıştı. Durağa geldik sandım ve ayağa kalkmaya hazırlanırken fark ettim daha durağa gelmediğimizi fark ettim, demek ki haklıydım. Metroda bir sorun vardı. Kulaklığımı çıkartıp etrafımı dinlemeye başladım. Gerçi bu kadar homurtu ve bebek ağlaması arasında kelimeleri seçmem zordu ama gene de denedim. Yanımdaki iki genç bir yere yetişmekten bahsediyor gibiydi. Onların sesine odaklandım. Biri diğerine eğer eve yetişmezse birinin çok bir şey olacağını söylüyor. Büyük ihtimalle annesinin eve geç giderse kızacağından bahsediyordu. Kendi kendime düşündüm. Beni evde bekleyen biri var mı? Yok. Eve geç gidersem kızacak biri de yok. Tek başıma yaşıyorum zaten. Evde beni bekleyen, bana yemek hazırlayan, günümün nasıl geçtiğini soran biri yok. Bazen gerçekten çok sıkılıp duvarla falan konuşuyorum ama bu konuşma sayılır mı? Büyük bir şirkette bilgisayar ile ilgili her türlü işi yapıyordum. Sabahtan akşama kadar bilgisayardaydım. Genelde kimse beni takmaz, gelip merhaba bile demezdi. Bazen önemli toplantılar olur, onlar için evrak bulmam sunum hazırlamam gerekirdi. Sunumu da ben yapmazdım, ben sunumu hazırlar başka birine gönderirdim; o sunumu yapar, tüm işi o yapmış gibi görünürdü. Kimse perdenin arkasına bakmazdı. Ben böyle dalmış düşünürken metro tekrar hareket etmeye başladı. Demek ki sorunu çözdüler dedim içimden ve kulaklığımı geri taktım. Rastgele bir şarkı açtı ama sanki rastgele değil gibiydi. Bir iki dakika önce bütün bu yalnızlığımı hatırlayıp üzülen ben şimdi sözlerinde "Ayrı ya da beraber olsak da asla yalnız olmayacağız"¹ diyen bir şarkı dinliyordu. Rastlantı işte. Metro durağa yaklaşmak üzere idi. Ayağa kalkıp kapıya yanaşım. Metro durağa gelince metrodan resmen kaçarcasına atladım. İstasyon çok kalabalıktı herkes birbirini ittiriyordu. Ezilmeden dışarı çıkmayı başardım sonunda. Merdivenlerden yukarı çıkıp istasyonun kalabalığına inat eder gibi تنها sokakta yürümeye başladım. Aklımda ise o son anda açtığım "rastgele" şarkı:

"Bu gece sonsuza kadar sürmeyecek, ayrı ya da beraber olsak da, biliyorum ki gene de yalnız olmayacağım."

Emine Gizem KENAR 9/E

HASTANE

Gece hastanedeki herkes için yıpratıcı geçiyordu. Küçük çocuk hariç. Duvarın köşesine sabitlenmiş akvaryumun önüne geçmiş siyah garip balığa bakıyordu. Duvara ağzıyla yapışan balığın oradan ayrılmayacağını anlayınca babasının yanına gitti. Adam her şeyden habersiz olan oğlunu kucağına aldı. Çocuğun uyku saati çoktan geçmişti ancak yeni taşındıkları bu şehirde onu bırakabileceği hiç kimse yoktu. Tedirgindi. Oğlunu anaokulundan alırken öğrenmişti eşinin trafik kazası geçirdiğini. Öğrendiği an oğlunu da alıp gelmişti. O zamandan beri ameliyat devam ediyordu. Zaman geçtikçe endişesi artıyordu ancak içinde eşinin bunu atlatacağını söyleyen bir ses vardı. O sırada gözü altmışlı yaşlarda ağlayan kadına takıldı.

Burnunu çeken kadın içeride yaşam savaşı veren kocası için gözyaşı döküyordu. İki buçuk saat önce su içmeye kalktığında eşini yanında göremeyince yarın erkenden kalkmaları gerektiğinden dolayı uyumasını söylemek için balkona gitmişti ancak onu halısız, soğuk zeminde kafası kanlar içinde görünce oldukça paniklemişti. Kocasını kalp krizi geçirirken başı dönmüş, düşmüştü. Düşerken kafasını çarpmış, çarpmanın etkisiyle bayılmıştı. Kalp hastasıydı yaşlı adam zaten yarın da bu yüzden kızlarının araştırıp bulduğu doktora gideceklerdi ancak bütün planlarda mahvolmuştu. Kadın "Ya uyanıp görmeseydim." diye geçirip duruyordu içinden sonra şu an da yaşama ihtimalinin düşük olduğunu hatırlıyordu. Kırk yılını geçirdiği bu adamı kaybetme korkusu her yerini sarmıştı. İçinde işlerin kötüye gideceğine, kocasını kaybedeceğine dair ürkütücü hisler vardı. Bunları düşünürken kendisine peçete uzatıldığını fark edip peçetenin sahibine baktı.

Genç kız yanındaki kadının uzattığı peçeteyi alıp teşekkür etmesiyle önüne döndü. Eski sevgilisi tarafından bıçaklanan arkadaşının haberini arkadaşının ailesinden almıştı. Karşısındaki insanlara baktı. Hastaneye geldiğinden beri harap durumdaydılar. Kızlarının o adam tarafından iki aydır taciz edildiğini yeni öğrenmişlerdi ama çok geçti. Gerçi öğrenseler bile pek bir şey yapamazlardı. Zaten kızın söylememe sebebi de buydu. Boş yere üzmemiştir ailesini. Adam kız markete giderken dört yerinden bıçaklayıp kaçmıştı. Beş ay önce üniversitede tanışmışlardı. Tanıştıktan iki ay sonra kendisine gelen çıkma teklifini kabul etmiş ancak sevgili oldukları bir ay boyunca onu yanlış tanıdığını anlayıp ayrılmak istemiştir fakat adam saplantılı şekilde ayrılmayı reddetmişti. İki aydır kızın hayatını zehir ediyordu. Neyse ki yakalanmıştı. Olay yerinden on iki kilometre uzakta bir benzinlikte kaçış planları yaparken telefon sinyallerinden bulunmuştu. Genç kız bıçaklanma olayını düşünürken içeride arkadaşının hayatını kökten değiştirecek şeyler olduğundan bihaberdi.

Bıçaklanan kız felç geçiriyordu. Bıçak omuriliğinde bacaklarına giden sinirlere denk gelmişti. Artık yürüyemeyecekti. Daha gencecikti. Suçu neydi? Ne yapmış olabilirdi de bacaklarını kaybedecek kadar büyük bir bedel ödemiştir? Sırf takıntılı bir insan ona saplantılı hisler besliyor diye bunu yaşamak zorunda mıydı? Kim bilir uyandığında nasıl hissedecekti?

Birinin hayatı mahvolurken diğerininki kurtuluyordu. Yaşlı adamın ameliyatı iyi geçmişti. Kısa sürede atlattırıcı olayı. Neyse ki erken getirilmişti hastaneye. Kafasını sert çarpmasına rağmen büyük bir hasar yoktu. Kalp rahatsızlığında da tıkalı ve dar damarlar tedavi edilmişti. Artık hayatını daha kaliteli yaşayabilecekti. Hastalığı yüzünden yapamadığı çok şey vardı. Adrenalin ve macerayı seven bir adamdı. Onun için engel yaş değil hastalığı ancak kurtulmuştu. Uyandığında yapacağı ilk aktivitenin torunlarıyla kano yapmak olacağını çevresindeki herkes tahmin edebilirdi.

O sırada bir can hayata dönerken diğeri veda ediyordu. Kadının bedeni hayatta kalmak için savaşıyordu ancak akciğerine saplanan demir levha, yere savrulmasıyla yaşadığı sarsıntı, olay yerinde yaşadığı kan kaybı galip gelmişti. Garipti. Bu çok ani olmuştu şimdi oğlu ve eşi onsuz ne yapacaktı? Oğlu daha çok küçüktü bu gerçeği nasıl kaldıracaktı? Daha ölüm nedir bilmezken nasıl kabullenebilirdi ki? Ya kocası, inanmıştı bir şey olmayacağına. Her şey bir gecede nasıl değişebilirdi ki? Daha bu sabah esprilerine kahkaha atan kadın şimdi nasıl olur da gülümseyecek bir ruha bile sahip değildi? Hiçbir şey bu kadar kolay değişmezdi, değişmemeliydi. Ama değişmişti.

Biri öldü, biri yaşadı, biri yarım kaldı. Bunların hepsi iyi veya kötü bir başlangıçtı.

Hatice Azra BUĞDAY 9-E

YETENEK

Kaybetmişti. Bugün için her şeyini vermesine rağmen kazanamamıştı.

Ağlamamak için dişlerini sıktı ve elindeki kâğıdı katlayıp cebine koydu. Eve doğru yürümek için arkasını döndüğünde arkadaşının yüzündeki ifadeyle duraksadı. Kazanmanın vermiş olduğu gurur. Arkadaşı gülen suratıyla ona döndüğünde göz göze geldiler. İfadesini düzeltti. Arkadaşı onun yerinde olsa kazandığı için mutlu olurdu. O da öyle yapmalıydı. Zorlukla gülümseyip ona doğru yürüdü. Aralarında bir adımlık mesafe kaldığında arkadaşısı boynuna sarıldı. “Üzülmediğini biliyorum, ama tekrar deneme şansın var. Bunun farkındasın, değil mi?” Kafasını salladı usulca. Konuşsa boğazına dizilen hıçkırıklar firar ederdi. Bunu istemiyordu. Arkadaşının sırtını son kez sıvazlayıp yavaşça ayrıldı. Arkadaşı da onun halini anlayıp yalnız bırakmaya karar verdi.

Tekrardan eve yürümeye koyuldu. Yalnız başına yürümeye başladığında düşüncelere daldı. Çalışmamış mıydı yeterince? O yüzden mi olmamıştı? Bunun cevabını biliyordu aslında. Çalışmıştı. Hem de fazlasıyla çalışmıştı. Ama başaramamıştı işte. Çünkü biliyordu ki gerçekten yeteneği yoktu. Bunu kabullenmek istemiyordu. Fazlasıyla gururluydu. Hayatta en çok istediği şeye sahip olamamanın verdiği çaresizliği yaşıyordu. Düşünmek istemedi. Düşündükçe hırsı ortaya çıkıyor her şeye zarar vermek istiyordu. Gözleri dolduğunda hızlıca elinin tersiyle sildi. Ağlamayı kabullenmek olarak görüyordu. Eğer ağlarsa sanki gerçekler yüzüne vuruyordu.

Düşüncelere dalmış yürürken evine vardığını fark etti. Ailesine bunu açıklamak onun için çok zordu. Hâlbuki ailesi anlayışlı insanlardı. Onu yargılamayacaklarını biliyordu ama gururu el vermiyordu “Kaybettim.” demeye. Beklemeye başladı. Yaşanacak senaryoyu hayal etti. İçeri giriyordu. Sonucu söylediğinde annesinin boynuna sarılışına ve babasının anlayışlı gülümsemesine tepki vermiyordu. Babasının aslında kazanmasını çok istediğini biliyordu. Ne kadar üzülmemiş gibi görünse de içten içe üzülmediğini tahmin ediyordu.

Ailesini hayal kırıklığına uğratmak onun için en zor şeydi. Omuzlarına binen yükü beraber zili çaldı. Kapı açıldığında annesinin gülen yüzünü ve elindeki üstünde üç tane mum yanan yaş pastayı gördü. Gözleri anında doldu. Annesiyle göz göze geldiğinde ise dayanamadı ve ağlamaya başladı.

Geri kalan şeyler tahmin ettiği gibi oldu. Annesi sarıldı, babası gülümsedi, o ise tepki vermedi. En son biraz sakinleşmek için odasına çekildi. “Uyursam geçer.” diye düşündü. Geçmeyeceğini biliyordu. Sadece bir süre aklını kurcalamayacaktı. Yatağına yatıp gözlerini kapattı. Düşünmemek için verdiği mücadele sonunda uyuyakaldı.

Uyandığında saatin güneşin doğmasına yakın olduğunu gördü. Elini yüzünü yıkayıp mutfağa geçti. Ailesine kahvaltı hazırlayacaktı. Bu sayede hem aklı meşgul olacak hem de ailesine karşı hissettiği mahcubiyeti biraz olsun azalacaktı.

Aradan geçen sürenin ardından ailesini uyandırmış, beraber kahvaltı sofrasına oturmuşlardı. Ailesi onun ruh halini görüp üzülmesin diye gülümsemesini suratından eksik etmiyordu. Hoş sohbetlerle yaptıkları kahvaltının sonuna doğru babası konuyu açan ilk kişi oldu. “Seviyeni görmüş oldun. Bu sayede önümüzdeki seneye kadar kendini geliştirebilir ve kazanabilirsin. Azimle çalışanın yapamayacağı yoktur biliyorsun ki. Kendini yıpratmana ve karamsarlığa itmene hiç gerek yok.”

Gülümsedi babasına. Haklıydı babası. Azimle çalışırsa yapabiliirdi. Ailesiyle geçirdiği koca bir günün ardından içindeki olumsuz duyguların azaldığını hissetti. Tekrar deneyecekti. Buna karar vermişti. Yapabileceğine inanıyordu.

BİR YIL SONRA...

Elindeki kâğıda baktı. Aradan geçen bir yılı düşündü. Her gün kendini geliştirmişti. Bunu biliyordu. Sınırlarını zorlamıştı. Kendine inanarak geçirdiği bir yılın ardından yine kazanamamıştı. Ama ağlamak istemedi. Çünkü geliştiğinin farkındaydı. Kazanamaması bunu değiştirmiyordu.

Yeteneği yoktu ve bunu kabullendi. Her insanın yeteneklerinin farklı konularda olabileceğini anlamıştı.

Eve vardığında geçen seneki gibi hissetmiyordu. Elinden geleni yapmıştı. Zili çaldığında kapı anında açıldı. Geçmişte yaşananlar gibi annesi elinde pastayla bekliyordu. Kazanamadığını söyledi. Annesi sarıldığında karşılık verdi, babası gülümsediğinde o da gülümsedi. Olması gereken buydu çünkü. Ne kadar azimle çalışsak da bazen emeklerimizin karşılığını alamazdık. Çünkü o konuda yeteneğimiz olmayabiliirdi ve bu suç değildi. Başka alanlarda yetenekli olabileceğimizi unutmamalıydık.

O da bunu anladığı için kendine yeni hedefler belirledi ve yeteneklerini tek tek açığa çıkardı.

Özün ÖZGÜL 9-E